Dán Dominik

Sára

Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalostami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu zdať akési povedomé...

Ex avaritia omnia scelera ac maleficia gignuntur.
(Z lakomosti sa rodia všetky zločiny a zlá)
Cicero

Venujem vnučke Henrietke.
Za priateľské rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem MUDr. Ivetke Čiernej.

1. KAPITOLA

APRÍL 2002

Stál sám uprostred noci a vedel, že musí zabiť. Sľúbil to a sľub treba dodržať. Vietor besnel v korunách stromov a ohýbal konáre, akoby sa zvíjali v bolestivých kŕčoch. Čerstvé lístie nemohlo náporu odolať. Zelená spŕška padala na zem a voňala miazgou. Pred chvíľou pršalo. Zhlboka sa nadýchol. Svieži vlhký vzduch mu robil dobre. Upokojoval ho. Noc mu nevadila. Tmu potreboval k tomu, na čo sa odhodlal. Vietor mu prekážal, nepočul a nevedel, či nebudú počuť jeho. To mu naozaj vadilo.Stál v ponurej záhrade za domom a vo vrecku zvieral pištoľ. Revolver by bol lepší, ale nedokázal naň tak rýchlo zohnať tlmič, a tak sa rozhodol pre pištoľ. Jej tlmič mu vydúval vrecko na vetrovke, akoby tam mal baterku. Stál strnulo, nepohnute, celý v čiernom. Sledoval okno na prvom poschodí. Jediné rozsvietené okno v zadnej časti.Svetlo zhaslo. Zalovil v útrobách motoristickej bundy, vybral pištoľ, skontroloval ju, vložil späť a vykročil.

FEBRUÁR 2002

Sára Schmittová zaradila tretí rýchlostný stupeň a stlačila plynový pedál. Trojlitrový motor novučičkého BMW zavrčal, chvílú akoby váhal, či sa nepomýlila, potom si to rozmyslel a rýchlo poslúchol. Limuzína nabrala rýchlosť. Sára zaradila štvorku, ručička tachometra olizla dve nuly a prilepila sa na stodvadsiatku. Na tabuli, čo sa nenápadne mihla za oknom, bola veľká čierna šesťdesiatka v červenom kruhu, ale asi to nebolo nič dôležité, lebo majiteľka auta ju s prehľadom ignorovala a hnala sa ďalej.Žeby sa zbláznila? Asi, lebo Sára opäť stlačila plynový pedál, pohodlne sa zahniezdila na vyhrievanom sedadle a nebadane sa usmiala. Ručička na tachometri sa neveriaco zatriasla, ale poslúchla, už bola zvyknutá. Majiteľke neradno odporovať! Všetci ju poslúchali.Sára nikdy nedodržiavala rýchlosť a neoplatilo sa s ňou o tom ani rozprávať. Odchádzala z domu hodinu pred nástupom do práce, aby sa vyhla rannej špičke a aby mohla uháňať okrajovými ulicami Nášho Mesta ako o dušu spasenú. V rýchlej jazde sa vyžívala, doslova sa ňou ukájala a brala ju ako drogu. Bezhlavo predbiehala aj v najkrkolomnejších zákrutách. Otrasení vodiči si poklepkávali po čele, iní uhýbali ku krajnici, podaktorí panicky brzdili a rúčkovali po volante. Na dvadsaťšesťkilometrovej pretekárskej dráhe z domu do Krajskej nemocnice s poliklinikou sa nenašiel nikto, kto by ju predbehol. Milovala voľnosť a slobodu a rýchla jazda bola zhmotnením oboch. V lete si stiahla okienko, vyložila lakeť a havraniu šticu nechala povievať za autom ako bojovú zástavu templárov na križiackej výprave. Teraz v zime mala nefarbené, vždy zdravo lesklé vlasy upravené do drdola, okno bezpečne zavreté a klimatizácia udržiavala vnútornú teplotu na dvadsaťdva stupňov. Vo vypasovaných rifliach, trojštvrťovom kožúšku a pletenej čiapke viac nepotrebovala.

Pribrzdila, zablikala na tĺka pred sebou, a keď sa nemal k činu, bez smerovky strhla volant. V prudkej, opačne klopenej zákrute sa vynoril ranný autobus, jeden z mala, čo takto skoro vyrazil do milionárskej štvrte, kde aj tak všetci používali autá a bývali v drahých domoch. Často aj vlastných. Autobus bol skoro prázdny. Sára neuhla. Podradila, bavorák za vyl a pochopil, že nadišiel čas, aby ukázal, čo ho v Nemecku naučili. Gumy zapišťali a otáčkomer chvíľu pripomínal ventilátor. Tik stratil nervy a prilepil sa ku krajnici. Vodič autobusu zablikal svetlami, a keď pochopil, že jeden zo samovrahov sa zjavne zle vyspal a vstával ráno hore zadkom, pribrzdil, uhol na krajnicu a urobil niekoľkocentimetrovú medzeru, do ktorej sa Sára ako zázrakom vošla. Keď sa míňali, Sára postrehla v jeho očiach zdesenie a niečo, čo vyzeralo ako „Bóóže!!! Žena za volantom, a také hovädo..." Ale bol to iba okamih a nestihla mu odpovedať.

Milovala to! Bol to najkrajší začiatok pracovného týždňa, aký si len mohla predstaviť a aj keby jej starý Homolka exol na stole trikrát za sebou, už by jej dnešný deň nemohol pokaziť, on určite nie.

Ani policajti, ktorých ofúkla. Kým stihli neveriaco krútiac hlavami zadusiť cigarety a vytiahnuť baterky s červeným sklíčkom, už bola z dohľadu.

„Čo to bolo?"

„Méd'ák...!"

„Asi nie... mne sa zdalo, že bavorák..."

„Myslíš? Možno... aj..."

„Serme naňho..." navrhol starší a opäť vybral balíček cigariet, ponúkol a zapálili si. Kým by naštartovali služobnú mrcinu a roztúrovali ju na potrebnú rýchlosť, bol by samovrah na opačnom konci mesta aj naraňajkovaný. Niektorí vodiči si fakt nezaslúžia, aby ich ráno o šiestej chránili pred nimi samými. Niektorí fakt nie... ale niektorí to potrebujú..., a tak keď dofajčili, zastavili vodiča hrdzavej škodovky sípajúcej po rovine štyridsiatkou a vyzúrili sa na ňom.

Sára policajtov ignorovala. Nepatrili do jej spoločenskej vrstvy a aj tých pár vysokoškolsky vzdelaných, čo spoznala na večierkoch a plesoch, boli v podstate idioti. Väčšinou zastávali nejaké teplé papalášske miestečká, pri predstavovaní aj povedali kde, a niektorí i hodnosť, ale keď sa zapojili do debaty, bola to iba samá práca a potom musela počúvať o tých najťažších zločinoch pod slnkom, ktoré vyriešili väčšinou úplne sami... Nikdy na ňu neurobili dojem a vypustila ich z hlavy. Sklamane odkráčali k baru a realizovali sa inak, ale sledovali ju celý večer a ona kútikom oka videla v ich chlipných pohľadoch sklamanie a žiadostivosť... ale na to bola zvyknutá. Na chlapov a ich pohľady bola zvyknutá a pripravená.

Ani tým, čo ju občas, maximálne raz za dva-tri mesiace prichytili, keď prekročila rýchlosť, ani tým z očí netrčalo nič iné, iba... to jedno! Ale aj s tými to vedela... mala to nacvičené.

„... dobrý deň, pán vodič... cestná kontrola... predložte mi dokla... aha!! Pardon... vy ste slečna... madam..."

„Slečna...!" vtedy už vystupovala z auta. Buď mala minisukňu s predponou minimini, alebo vypasované rifle, alebo... vlastne... aj keby mala natiahnuté vrece od zemiakov, bolo by to úplne jedno! Sára bola prekrásna žena. Tridsaťdva by jej nehádal nikto, ani vlastný otec nie. Stále mala postavu študentky nedeformovanú pôrodom a udržiavanú pravidelným cvičením jogy a behaním po lese. S gymnastikou musela prestať po dvadsiatke, chrbtica vysielala nebezpečné signály, ale postava ostala. Roky driny na bradlách a kladine urobili svoje. Prsia aj bez podpory kostíc stáli nebezpečne vyzývavo a tvár... mala tmavú čistú pleť, čierne nepreniknuteľné oči a modravočierne rovné vlasy až po zadok. Ostrý uhol lícnych kostí zvýraznený tenkým klenutým nosom jej dával nevšedný výzor... keď prišla pracovať na chirurgiu, sekundár, čo prvý nabral dych po predstavovaní, hlesol: „Pokahontas!" a bolo to naozaj výstižné. Sára mala výzor indiánskej miešanky, hoci v strednej Európe by semeno z tohto mieška neočakával nikto. Bola presne taká! Exotika skrížená so zmyselnosťou.

Sára bola prekrásna a slobodomyšlienkárska žena a policajt jachtal ďalej.

„Tak slečna... prepáčte, ale meriame rýchlosť... viete, ehm, ako rýchlo ste išli...?"

„Nie."

„Nie!?" rozpačito zagánil na kolegu s vysielačkou. „Viete... hlásili nám... teda, kolegovia, čo merajú tam za zátač... za zákrutou... nám hlásili, že... bordové BMW ide... stodvadsaťtri..."

„Prebohaživého!!"

„Aj ja si to myslím, mada... slečna! Viete... tu je šesťdesiatka..."

„Vážne?!" previnilo sklopila zrak a podala mu doklady. Bol rád, že má kam zapichnúť pohľad. Predtým sa jej snažil pozerať do očí, ale nevedel rozoznať dúhovku od zreničky... hoci ani netušil, čo je čo... ale nedali sa od seba rozoznať, a to vyvedie z rovnováhy, a menej duchaplní jedinci automaticky klopili zrak, čo neplatilo iba o policajtoch, aby si niekto nemyslel! Klopili ho všetci, všimla si to už ako pubertiačka. Chlapi, čo sa jej nevydržali pozerať do očí, klesli pohľadom nižšie, ale tam narazili na... ak mala hlboký výstrih, božie dopustenie!!..., a tak rýchlo vzhliadli, pričom niektorým už líca zalieval rumenec. Privítali ich hlboké, čierne oči, ktoré odrážali pohľad ako benátske zrkadlá, a tak ho radšej sklopili a pozreli nižšie, kde narazili na... Niekedy sa fakt bavila!

Na jednom plese, kam ju otec zobral ako čerstvú maturantku, aby sa otrkala a doladila spôsoby, mala smotanové šaty s dekoltom... keď sa usmiala na čašníka, rozlial polievku, a keď prechádzala pred hudobníkmi, všetky klarinety hrali falošné cis... a ani netušili, či cé je vôbec v partitúre.

Policajt sa začítal a tváril sa dôležito. Občas narazila na takého, čo si až po polminúte uvedomil, že drží doklady hore nohami, a tak radšej dôležito založil ruky za chrbát a tiahlym „ááá kde to vlastne robíte?" jej nahral na smeč.

Policajt, ktorému renomovaná chirurgická z Krajskej nemocnice sľúbi promptné vyšetrenie a pomoc v núdzi a svoj sľub umocní jemným stisnutím ramena a zvodným zamávaním mihalníc, nemá veľa možností! O pokute už ani nesníva! Starší a skúsenejší sa aj osmelili, a keď jej vracali doklady, veľavravne sa zaškerili a usmiali a vykoktali niečo ako „... ja by som mohol aj dnes večer, robím do ôsmej a asi mi bude zle... už teraz to cítim... čo vy na to, slečna doktorka, nezachránite ma, čo robíte dnes okolo deviatej...?"

Ale v odrádzaní nápadníkov bola preborníčka. Stovky chlapov jej vo dne v noci vyvolávali na mobil a uložiť ich medzi rúry bolo umenie, ktoré zvládla ešte skôr, než ju kozy na intráku vyškolili k dokonalosti. Pre každého mala výhovorku a o minútu už trielila stodvadsať domov, alebo kamkoľvek... pretože kamkoľvek sa najlepšie trieli stodvadsať!

Sára to s chlapmi vedela, hrané namyslené ignorantstvo ich vedelo vydráždiť do nepríčetnosti, ale ona sa zabávala. A o to jej išlo. Chcela žiť, neznášala nudu a nečinnosť. Potrebovala adrenalín, bol jej životnou drogou a hybnou silou. Desila ju predstava, že posledných desať minút prežila iba tak a že ich mohla prežiť oveľa lepšie, vzrušujúcejšie a zmysluplnejšie a zajtra... zajtra bude opäť o deň staršia a potom... opäť o deň a neskôr o rok a neskôr o päť a... skutočnosť, že starne a nemôže proti tomu nič robiť, ju privádzala do zúfalstva.

Chcela žiť, veľmi sa jej chcelo žiť... Preto sa ešte nevydala a na deti ani nepomyslela. Manžel a deti iba zavadzajú a zdržujú, stále otravujú a niečo potrebujú, stále vymýšľajú nové a nové hlúposti a... to všetko chce čas a ona ho mala tak málo! Veľmi málo, ešte si nič neužila, ešte chcela... veľmi chcela... Bolo toho veľa, čo atraktívna Sára chcela stihnúť, a preto žila rýchlo a divo.

Doktorka Sára Schmittová zaradila piaty rýchlostný stupeň a pridala plyn. Po rovinke slabých osemsto metrov naplno a potom ľavá šesťdesiat, preradiť na trojku, krátka rovinka, pravá deväťdesiat a... prvé semafory! Koniec druhého okruhu a prechod na mestský režim. Nevadí, tých pätnásť minút bez križovatiek a debilných chodcov stálo zato a s chuťou a s radosťou si ich dávala každé ráno namiesto rozcvičky. Poznala cestu naspamäť a autobus alebo nákladiak v protismere vítala ako adrenalínový bonbónik. Jazdila výborne, rýchlo, isto a hazardné, presne ako ju to naučil Walter.

Odbočila na odstavný pruh a prudkým klesaním zamierila do suterénu nemocnice, kde bolo vyhradených pár miest pre prominentov z vedenia. Ostatní sa tlačili na chodníkoch lemujúcich hlavnú cestu. Socialistickí architekti počítali tak s dvoma-troma žigulákmi pána riaditeľa a „lepších" primárov, s dvoma-troma škodovkami doktorov z chirurgie a... to bolo asi všetko. Tomu prispôsobili celý projekt a umiestnenie Krajskej nemocnice. Sieť prístupových komunikácií preferovala v prvom rade sanitky s majákmi, ostatné autá ignorovala. Parkovacích miest bolo žalostne málo. Nebola to jediná bolesť tejto inštitúcie, stará dvanásťposchodová budova nevyhovovala modernej medicíne v ničom, jedine chirurgické oddelenie vyzeralo ako interiér vytrhnutý z budúcnosti, zasadený do temného stredoveku.

Walter bol na to patrične hrdý. Primár chirurgického oddelenia doktor Walter Brehm, vo veku štyridsaťpäť rokov jeden z mladších primárov nemocnice, si vedel vydupať svoje a skôr, ako zdravotníctvo ovládli finančníci s ich obligátnym „s tým sa v rozpočte nepočítalo", stihol vybudovať špičkové pracovisko, aké mu závideli kolegovia z celého mesta a širokého okolia. Vedel si vydupať svoje v práci aj doma a keď prišla na chirurgiu čerstvá absolventka Sára, zaľúbil sa do nej ako všetci ostatní, ibaže vzhľadom na postavenie stál prvý v rade... a až potom tí ostatní... stáli... Toto vedela Sára úplne geniálne, zoradiť chlapov podľa postavenia... aj funkcie. Primár Brehm treskol päsťou do stola, zbalil si kufor a doma nebolo jediného človeka, ktorý by mu v tom zabránil.

Asi preto, že pani Brehmová na to už nemala sily a nikto iný u nich nikdy nebýval. Bezdetné manželstvo otriasané aférami arogantného manžela, ktorému bohémsky život a nadprirodzená inteligencia umožňovali vyvyšovať sa nad manželkou, bolo v kríze každý druhý mesiac. Povesť plieniteľa nevinne sa tváriacich zástupov ženského osadenstva Krajskej nemocnice občas zatieňovala povesť geniálneho kardio-chirurga, ktorému na sebarealizáciu v oboch polohách bohato stačila pôda nemocnice. V nemocnici bolo vždy do čoho pichnúť... Bol tam prakticky stále. Pani Vilma Brehmová trávila noci sama. V prítmí poloprázdnej spálne, s knihou alebo štrikovaním... a časom si aj privykla. Jej matrac bol po rokoch vyležaný do malej priehlbiny, manželov sa vzpínal v napnutom oblúku, akoby symbolizoval jeho mužskú silu a nadradenosť. Časom si naozaj zvykla.

Walter Brehm si vedel vydupať svoje, a tak sa aj s kufrom nanominoval k Sáre do dvojizbového bytu, ktorý ešte stále platil starý Schmitt. Chudák, ani netušil, že v najbližšej dobe sa asi zvýšia účty za vodné a stočné, ale čo by neurobil milujúci otec pre milujúcu dcéru? Románik vyšiel najavo po prvej nočnej službe a doobeda už o tom vedel aj riaditeľ nemocnice, takže po skončení poobedňajšej porady si mohol zavolať primára chirurgie bokom a otcovsky ho napomenúť.

„Walter, neblbni... čo Vilma, nie je ti jej ani trochu ľúto? A... táto indiánka... aspoň stojí za to?"

„Bohovská, čo ti budem hovoriť... bohovská!!"

„Výborne! Tak potom ja..."

„Nie! S touto nie! S touto... mám vážne úmysly..."

Tá, s ktorou mal vážne úmysly, ho o dva mesiace vykopla a opäť trieskal do stola a opäť si balil kufor a opäť mu v tom nikto nebránil.

Život je zmena! Presne to povedal doma žene, ktorá s prekvapivo povytiahnutým obočím ustúpila od vchodových dverí a nenašla odvahu niečo povedať. Vybalila kufor a špinavú bielizeň napchala do práčky. Potom sa osmelila a uštipačne utrúsila „... tak skoro, tentoraz?" ale jeho arogantný pohľad ju včas varoval, aby nepokračovala.

„Zdrž sa komentára, buď taká láskavá, dobre?" a zaliezol do pracovne, kde predstieral samoštúdium. V skutočnosti ním lomcovala zlosť. Tá kurva! Šteňa jedno nedonosené! Toto jej nedaruje! Použila ho ako citrón a vyžmýkanú šupku odhodila do koša! A on, idiot, ju vláčil so sebou, všade sa s ňou chvastal ako s najnovším úlovkom, ktorý by mohol byť aj posledný, keby trochu chcela, zoznámil ju s ľuďmi, s ozajstnými osobnosťami, aj na dráhu ju zobral, naučil ju všetky triky rýchlej jazdy a odovzdal jej skoro všetky skúsenosti dlhoročného preborníka v pretekoch do vrchu! A ona takto! Ale... treba uznať, učila sa rýchlo... aj jazdiť, aj rezať! Ale toto nemusela, toto teda nie! Hoci, keď to tak prevracal z jednej strany na druhú, musel uznať, že nespravila nič iné, iba ho predbehla...

Ich rozchod sa rozniesol po klinike rýchlosťou blesku a niektoré sestričky si začali opäť výraznejšie maľovať ústa. Sára netárala, a to ich opäť zblížilo. Čakal výsmešné pohľady kolegov a kolegýň živené Sárinými pikantnými historkami a nechutnými podrobnosťami končiacimi obligátnym „aj tak nestál za veľa a po treťom čísle zvädol ako tulipán...", ale nestalo sa! Sára uzavrela kapitolu, obrátila list a opäť sa vybrala na lov a on pochopil, že sa veľmi podobajú. Bola to všetko iba veľká náhoda, stretol sa lovec s lovkyňou, a keď si zmerali sily, porovnali zbrane a vymenili informácie... aj genetické... vybral sa každý svojou cestou. Späť do svojho revíru.

Odľahlo mu a prestal sa hnevať. Urazená mužská samoľúbosť ustúpila racionálnemu mysleniu a v tom bol zase preborník on! Okrem toho, museli spolu robiť, plece vedľa pleca za jedným stolom nad jednou ranou s pulzujúcim srdcom vo vnútri. A opäť musel uznať, že sa učila rýchlo... až prekvapivo rýchlo. Rástla z nej kardiochirurgička par excellens a Brehm vedel ohodnotiť profesionalitu aj napriek osobným predsudkom a urazenej ješitnosti.

Toto všetko sa stalo už dávno, ubehli štyri roky, Sára si budovala kariéru a odborne rástla z operácie na operáciu a na prkotiny nebol čas. On si odvtedy zapoľoval neúrekom a ona si tiež čo-to ulovila, a keď sa napokon stretli pri spoločnej večeri a všetko si vysvetlili, stali sa z nich opäť priatelia. Iba koniec večere bol pre oboch netypický... každý sa zaviezol domov... sám! Odpustil

jej... odpustili si navzájom a jeho rozhodnutie ovplyvnil aj nie nepodstatný fakt, že starý Samuel Schmitt bol už v tých časoch známy finančník a ako generálny riaditeľ súkromnej banky DARIA získaval veľký vplyv a spoločenské postavenie. Pošepkávalo sa, že vhodne zainvestoval do volebnej kampane jednej nenápadne sa tváriacej strany s ešte nenápadnejším lídrom, ktorý po voľbách vymyslel geniálne spojenie súkmeňovcov a vládna koalícia bola na svete. Verní a... štedrí boli po zásluhe odmenení. Samuel Schmitt bol iba štedrý, politikov si kupoval podľa potreby a vernosť neprisahal, bolo to pod jeho úroveň. Stal sa generálnym riaditeľom. Banka disponovala základným kapitálom sedemdesiat miliárd a nikto ani netušil, kde sa vzali. Pošepkávalo sa, že minister financií... áále, stačí, že sa so Schmittom poznali viac ako pracovne. Čo-to sa pošepkávalo aj o sprivatizovaní Sárinej nemocnice a čistou náhodou mala prevziať finančné pohľadávky a zainvestovať banka DARIA a... no proste, hnevajte sa na takú podarenú a utešenú dcérenku s takým utešeným ocinom s utešenými konexiami! To jednoducho nejde! Primár Brehm musel myslieť aj na staré kolená a ako vášnivý šachista vedel niečo o taktike a aj naplánovať dva-tri ťahy dopredu.

Čas bežal. Ona sa presťahovala z dvojizbového bytu do pohodlného rodinného domčeka v milionárskej štvrti na predmestí a on sa už tretíkrát od ich rozchodu vrátil do rodnej spálne a Vilma sa iba trpko usmiala a pomkla sa na posteli. Už dávno sa nehnevala, už dávno vedela, že jej muž je chorý a potrebuje pomoc, nie odsúdenie a výsmech. Aj Walter tušil, že... by potreboval pomoc, ale ako primár prestížneho chirurgického oddelenia si žiadnu blamáž nemohol dovoliť a spovedať sa sexuológovi, hoci kamošovi zo štúdií... ale predsa, sexuológovi, aby sa dozvedel, čo už dávno vedel...!! Radšej si ľahol spať a ráno zatelefonoval novej šéfke právneho oddelenia, červenovlasej tridsiatničke v rozvodovom konaní, že by potreboval konzultácie a pomoc v jednom... ale radšej až večer, podrobnosti až potom, pozýva ju na večeru a všetko jej vysvetlí a ukáže...

Sára zahla do suterénu na parkovisko a bordový tátoš prikryl veľkú bielu trojku namaľovanú na asfalte. Box tri patril iba jemu, a beda tomu... ale to sa ešte nestalo. Vystúpila a tátoš ju bliknutím uistil, že počká na mieste. Centrálne zamykanie tichučko zaklaplo a autíčko stíchlo. Sára v prítmí podzemnej garáže zažmurkala a opäť v duchu zahromžila na flákačov z údržby, ktorí nie a nie vymeniť vypálené neónky. V rohu zarachotil výťah a kužeľ svetla jej naznačil cestu.

„Počkajte!! Už idem...! Počkajte ma, prosím," pobehla pomedzi zaparkované autá a vysoké okované čizmičky klopali po asfalte.

„Pomaly, pani doktorka, len pomaly, ja vám neutečiem... a dobré ráno!"

„Dobré... pán kolega... ste zlatý, že ste ma počkali... v tejto tme sa človek môže aj prizabiť... vy ste...? Poznáme sa?"

„Vy mňa nie, ale ja vás áno, pani doktorka. V piatok som sa obšmietal u vás na oddelení, bol som si, takpovediac očuchnúť terén a vás si nevšimnúť sa jednoducho nedá! Prepáčte! Dovoľte, aby som sa predstavil... Martin Kaufmann, som..."

„Už viem! Inžinier Kaufmann! Primár mi spomínal! Zúčastníte sa na dnešnej operácii mitrálnej chlopne... ide o zlepšovací návrh, alebo dokonca váš vynález nového obehového systému..."

„Nie celkom, nie celkom! Viete, ide o radiálne uložené..." dvere sa zavreli a výťah ich lenivo viezol na tretie poschodie za starým Homolkom a jeho deformovanou chlopňou. Dvaja majstri svojho remesla si vo výťahu podali ruky a Sára zacítila tvrdý kov na jeho prstenníku a milo, trochu škodoradostne sa usmiala. On nezacítil na jej prstenníku nič a tiež sa milo usmial. Keď sa dvere opäť otvorili, galantne jej dal prednosť a trochu rozpačito ostal stáť na chodbe. Sára si to všimla.

„Aha! Vy nemáte kam ísť, však?"

„No... viete, nechodím sem často a zle som si vypočítal čas na cestu, prišiel som akosi privčas a..."

„Tak poďte, kolegovia sa nezbláznia, keď vás na chvíľu schovám na izbe lekárov. Prískočné máte?!"

„Ja... som... zabudol," habkal prekvapene.

„... fór, nie!?"

„Aha," uľavilo sa mu a svižne vykročil, aby mu nezmizla. Pribrzdil a úctivo kráčal dva kroky za ňou. Figu úctivo! Takto mal lepší výhľad...

Sára sa vlnila chodbou a o číslo menšie rifle obopínali dokonalý zadoček. Nervóznym gestom si strhla čiapku a vytiahla drevenú sponu. Záplava čiernych vlasov prekryla kožuštek aj zadné vrecká na nohaviciach. Martin zabudol zavrieť ústa a malá slinka nekontrolovateľne vytiekla von. Sestra s plnou táckou pohárikov pozdravila prichádzajúcu lekárku a bravúrne sa vyhla zrážke s inžinierom, ktorý ju zbadal až v poslednej chvíli. Sestra balansovala s táckou a rutinným manévrom ju zaparkovala na vozík. Zdrvujúcim pohľadom flbchla po votrelcovi a vratký náklad odtlačila na lôžkové oddelenie, kde o chvíľu urobí budíček a ranné odbery. Nemocnica rezonovala hlbokým chrapotom a hlasným odfukovaním. Kto netrpel bolesťami, spinkal spánkom spravodlivých. Pacient Homolka nespal celú noc. Bál sa.

Sára postavila vodu na kávu a ledabolo pohodila rukou ku skrini.

„Tam sa zložte... s mliekom? Cukor?"

„Cukor, bez mlieka... mám dve šišky s nugátom, počítal som s vami."

„Určite!"

Sledoval ju pri vyzliekaní. Bol by dal dva prsty pravej ruky na klát, keby po kožúšku pokračovala aj so svetríkom a blúzkou, a pridal by ľavú za rifle a to ostatné, ale biely plášť z nej urobil lekárku a Martin iba lačne prehltol. Prudko sa otočila a prekvapila ho. Nestihol zamaskovať myšlienky zrkadliace sa v očiach, a keď sa víťazoslávne usmiala a s pochopením pohodila hlavou, aby si upravila ovísajúce vlasy, pripadal si ako pristihnutý pri onanovaní. Ponúkol jej šišku a ona jemu kávu, usrkávali a mlčky jedli. Nevedel čo povedať, aby nenarušil atmosféru, a ona bola hladná, tak pragmaticky mlčala tiež.

„Čau!"

„Ahoj!"

Prichádzali kolegovia. Izba lekárov sa plnila. Biele plášte menili jedného civila za druhým na doktorov medicíny.

„Nový?" skúsil kolega.

„Nie!" oponovala Sára s plnými ústami. „Inžinier Kaufmann... primár ho prizval..."

„Už viem, ten nový mimotelový obehový systém... zdravím vás, pán inžinier! Čítal som to... ale vy chcete umiestniť difúzor do roviny..."

Zazvonil telefón. Sára znechutene vstala a nechala ich rozoberať technické detaily, hoci predoperačná porada u primára bola plánovaná na pol ôsmu a mala trvať vyše hodiny. Bola skalopevné presvedčená, že tam všetko rozoberú do najmenších podrobností. Fanatici. Niektorí chlapi nedokážu debatovať o ničom inom, iba o práci, o tom, akí sú bohovskí a obľúbení v kolektíve, a hlavne, akí sú pre firmu nenahraditeľní a aké je dôležité, aby tam vysedávali do tmy tmúcej a ty... žena... ty... čo si to chcela? Čo si hovorila, že treba kúpiť? Už nič? Tak vidíš! Blbosti! Kde som to prestal?

Nenahraditeľní! Aj tento tu! Blbeček! Mal dosť času, aby jej povedal, že také vlasy v živote nevidel a že mu je mimoriadne sympatická a že by večer mohli vybehnúť... Namiesto toho rozoberá excentrické čerpadlo s debilkom, čo bude celý čas držať háky a hrá sa na veľkého chirurga! Bože, títo chlapi! Bože, títo inžinieri! Čo vyzerá trošku k svetu, je buď zamilované do roboty, alebo do nejakej sliepky, alebo úplne blbé!

„Prosím!" vyštekla do slúchadla a hneď sa im otočila chrbtom. „Nie... nie som naštvaná, otec... je pol siedmej ráno a máme poradu... nie... nehovoril si, ja o tom neviem! A prečo voláš na pevnú linku?"

„Lebo mobil mi neberieš už druhý mesiac! A nevidel som ťa tri..."

„Iba? Ako to utieklo..."

„Cynizmus nacvičuješ sama po večeroch, alebo chodíš niekam na prednášky?"

„To je všetko, čo si mi chcel povedať?"

„Nie! A neopováž sa položiť! Budem volať donekonečna a dám ťa zháňať po celom oddelení!"

„Prestaň! Ani ty si sa nezmenil, ako tak sledujem! O dnešnom stretnutí nič neviem, nič si mi nehovoril!"

„Tak potom prepáč, asi som zabudol, ale v každom prípade ťa rád uvidím! Okrem toho, nebolo kedy! Nie je jednoduché nájsť ťa! Walter o tom vie, chcem vás mať pokope všetkých troch aj s Konrádom. Tomu ešte zavolám. Môžem s tebou počítať?"

„Walterovi si volal skôr ako mne?"

„Nie, boli sme v sobotu na turnaji, opäť mal šesť a pol a ja iba štyri a pol a simultánku mal tiež lepšiu... všivák..."

„PánSchmitt!"

„Ja viem, šach ťa zaujíma ešte menej ako ja... a nehovor mi pán Schmitt... ešte stále som tvoj otec...!"

„Odrazu!"

„... tam sme to s Walterom rozoberali, ale nič definitívne nepadlo, trval som na stretnutí vo štvorici a chcem to urobiť dnes večer, lebo zajtra letím do Mníchova a už musím mať definitívnu predstavu o investičnom zámere a o vašej osobnej účasti na ňom, inak to padá a začneme až budúci rok, ale bez vás! Ja som vás varoval! Neviete sa rozhýbať a čas letí a investori nečakajú, idú ďalej... ste ako teľce... rozrezať ľudské srdce a rozhodnúť o živote a smrti viete za pár sekúnd, ale podpísať papier sa bojíte ako malé deti..."

„Otec!! Ja neprídem! Nechce sa mi hádať..."

„Nemusíme sa! Aj mne sa to bridí! Jedno naše stretnutie by sa už konečne mohlo skončiť bez urážok a výčitiek a tvojich..."

„Mojich!? Zase mojich?! A čo ty!? Ako sa ty správaš ku mne, to je korektné?!"

„Ja ti platím..."

„A sme doma!!"

„... dobre... dobre! Máš pravdu!"

„Od maminej smrti nepočúvam nič inšie, a pritom z jej závetu si mi nedal ani fúka..."

„Tri milióny... bože môj... vraj ani fúka!!"

„Ostatné si stopil..."

„Musíme teraz... a po telefóne...?"

„Nie! To fakt nie! Nemusíme! My dvaja sme skončili, niet o čom! Neprídem! Hádame sa, sotva sa počujeme, keď ťa opäť uvidím, možno dostanem chuť aj..."

„Nevyhrážaj sa. Nebojím sa ťa! Ani toho tvojho podareného advokátika... ozaj, ešte s ním spávaš?"

„Ty!!"

„... namiesto gáze? A ty mne ideš nadávať do lakomcov! Ale nevadí! Čo bolo, bolo! Poviem ti iba jednu vec, a to ťa presvedčí! Dnes večer pôjde o peniaze a tvoj podiel môže mať sedem núl..."

Chvíľu bolo ticho. Iba na seba dychčali cez slúchadlá.

„O koľkej... večer?"

„Takže záujem by predsa len bol..." Nemusím..."

„O ôsmej. A nestrečkuj!"

„Dobre!"

„Tak večer, a obleč sa slušne, nie ako minule..."

„Už by stačilo..."

„... a nemienim sa s tebou hádať, ani o nej, ani o mne, ani o nás dvoch... jasnéé?! Zvlášť nie pred tými debilmi!"

„Nepri..."

„Prídeš! Prachy ťa zaujímajú... presne ako ju... zaujímali..."

„Si nechutný!! Matkinej pamiatke daj pokoj, lebo...!!" „

„... a na tvoje teatrálne výstupy tiež nie som zvedavý!!"

Tresol slúchadlom.

„Vyser si..." a položila. Placho sa obzrela a z odľahlého rohu miestnosti si premerala prítomných. Pevne dúfala, že roztomilú rodinnú debatu nikto nepočul. Nepočul. Mali robotu, boli to chlapi, iba obyčajní chlapi...

2. KAPITOLA

Stál sám uprostred noci a vedel, že musí zabiť. Sledoval okno na prvom poschodí. Jediné rozsvietené okno v zadnej časti.

Svetlo zhaslo. Zalovil v útrobách motoristickej bundy, vybral pištoľ, skontroloval ju, vložil späť a vykročil.

Na pach smrti bol zvyknutý, pozeral jej do očí často a už veľakrát videl, čo dokáže, ale vtedy konala sama a on sa iba prizeral. Teraz od neho chceli, aby jej pomohol. Aby ju privolal a aby jej ukázal cestu k nemu, k tomu... despotovi a tyranovi, akému niet páru. Čudný pocit. Boli časy, keď bol slušným a normálnym občanom žijúci medzi slušnými a normálnymi občanmi... vlastne, ešte stále to platilo! O chvíľu sa to všetko malo zmeniť. Stal sa nájomným vrahom. Mal sa ním stať. Chcel sa ním stať. Nebolo ho treba dlho prehovárať.

Dažďové mraky sa rozostúpili a vykukol mesiac. Svietil ako besný a strieborným práškom mu vydláždil trávnik medzi skupinkou stromov, kde stál, a zadnými dverami, kam mieril. Pripadal si ako na pódiu a iba čakal, kedy sa ozve pískanie. Zháčil sa. Naozaj ho bolo vidieť. Vrátil sa pod stromy a vzhliadol. Mraky hustli a temnomodré škáry posiate hviezdami postupne mizli. Vietor nie a nie ustať. Aspoň na niečo bol dobrý, zariadil tmu. Úplnú tmu. Mraky sa opäť spojili. Mesiac zmizol. Vrah vykročil k zadnému vchodu a tentoraz sa už nevrátil.

Doktorka Sára Schmittová položila telefón a prisadla si ku kolegom. S inžinierom Martinom Kaufmannom už pokročili o kus ďalej a počas jej telefonátu stihli prebrať zapojenie prístroja na hlavnú cievu a princíp filtrácie krvi. Práve sa hádali, či kapacita pľúc bude zodpovedať prietoku... keď vošiel primár.

„Dáma a páni... prajem vám dobré pondelňajšie ráno a na konci pracovného času rovnaký počet žijúcich pacientov, ako na začiatku... kolega Vágner! Príde inžin... áále, vidím, že ste to už stihli!! Takže vás ani nemusím predstavovať! Pán inžinier, vitajte! Kolega Vágner sa vás ujme a vysvetlí vám pravidlá. Ide o to, aby ste nezavadzali a boli v pravý čas na správnom mieste! Inak za seba neručím! Ak ten váš zázrak začne haprovať a my budeme uprostred, nebude čas na meditácie a zháňanie technikov a náhradných súčiastok, jednoducho prejdeme na starý odskúšaný systém a vy prídete o štyri roky práce, jasné?!"

„Jas... né."

„O pol ôsmej vás očakávam u mňa! Všetkých! Začneme!" a vypadol rovnako rýchlo a nečakane, ako prišiel.

„To... vždy je taký?" skúsil inžinier.

„Aký?" spýtala sa Sára.

„Taký... nasra..."

„Nie! Takýto milý býva iba dvakrát do mesiaca, inak sa s ním nedá... máte šťastie...!"

„Tak dík..."

Dojedli šišky, dopili kávu a podpísali pár formulárov o predoperačnom stave dnešných obetí. Potom sa pomaly povytrácali z izby lekárov, ale napriek rôznym okľukám aj tak nakoniec zakotvili u primára a všade rozvešali posledné rôntgenové snímky. Primár do nich ďobal prstom a prednášal o anomáliách a deformáciách, ktoré budú musieť odstrániť. Doktor Vágner a inžinier Kaufmann zbehli o poschodie nižšie prví a začali sa umývať. Vágner chcel vysvetliť postup, ale keď videl, ako rutinovane siahol po mydle a kefke, uvedomil si, že operačné sály sú aj jeho pracoviskom a že to jednoducho ovláda. Potom vošli na operačku a s nástrojárkou a anesteziológom začali pripravovať prístroj, ktorý mal Homolkovi zabezpečiť pokojnú starobu.

Primár Brehm spomalil a nechal kolegov, aby ho predbehli. Chytil Sáru za rukáv a nenápadne potiahol. Pochopila. Spomalila tiež.

„Volal ti starý? Prepáč... otec?" spýtal sa, keď skupinka v bielom odišla do bezpečnej vzdialenosti.

„Volal! Neospravedlňuj sa!"

„Čo chce?"

„Si trápny ako on! Aspoň keby ste sa dohodli a klamali rovnako! Už ste to preberali v sobotu na turnaji, zabudol si, alebo ma skúšaš?"

„Trt sme preberali, dá sa s ním?! Iba ma pozval na dnes večer a vraj budem prekvapený! Príde aj direktor, to je všetko, čo viem!"

„Ak príde aj Konrád, tak to nebude iba posedenie pri čaji."

„To určite nie! Direktor s ním pijú whisky, ja koňak a ty všetko okrem čaju, tak čo ti to napadlo...?"

„Chceš byť vtipný, alebo ma iba nasrať pred operáciou?"

„No tááák..." skúsil ju na uzmierenie chytiť za lakeť, ale ukázala mu chrbát a zahla do ženských kabíniek.

„Aj to... aj to..." zamrmlal si popod nos a išiel sa tiež prezliecť do zeleného.

3. KAPITOLA

Muž odhodlaný zabíjať prebehol od skupinky tmavých stromov k zadnému vchodu a skontroloval za sebou trávnik. Nikde nič, ani náznak podozrivého pohybu, iba konáre a vietor. Spokojne pokýval hlavou a usmial sa. Zatiaľ išlo všetko podľa plánu. Necítil žiadne napätie, a to ho prekvapilo. Myslel si, že povolanie nájomného vraha je vzrušujúcejšie. Nuda a stereotyp ako všade. Zalovil vo vrecku a vytiahol tri kusy čiernej látky. Zohol sa a natiahol si návleky. Tretia bola kukla bez výrezu pre ústa. Sčernel. Úplne. Na tele mu ostali iba dve svetlé bodky...

Z druhého vrecka vybral zväzok s dvoma kľúčmi a kovbojom. Profesionálni vlamači tak nazývajú malý univerzálny šperhák s vymeniteľnými ozubenými plôškami, ktorým sa dá otvoriť všetko, čo naivní spoluobčania v márnej snahe ochrániť majetok zabezpečia zámkou. Skontroloval zadné dvere a vpravo na múre našiel malú skrinku, v ktorej malo byť kódovacie zariadenie alarmu. Tak skúsme! Opatrne strčil kovboja do zámky na skrinke a nešetrne s ním pomyksľoval sem a tam. Urobil niekoľko vrypov, ktoré policajný expert z odboru mechanoskopie neskôr vyhodnotí ako zásah cudzím telesom do vnútorného mechanizmu, a tým potvrdí manipuláciu cudzou osobou. O to išlo! Nech fízli hľadajú cudziu osobu, on sa bude iba tíško rehotať...

Vybral kovboja zo zámky a nahradil ho menším z dvojice kľúčov. Nehlučne otvoril kryt alarmu a... zdúpnel. Dve červené diódy si pohadzovali svetielko ako tenisovú loptičku a zelená uprostred iba tupo zaháľala. Elektronický zabezpečovací systém bol vypnutý, ale... nemal byť! Mala svietiť zelená dióda! Nemo civel na ťahák, ktorý dostal od... Na papieriku stálo 75BY452CD. Bol mu nanič. Chvíľu váhal a zvažoval. Nevedel, ani netušil, či sa kódom systém iba vypína, alebo aj aktivuje, a ak sa ním aktivuje, či ho treba nejakým ďalším tlačidlom aj potvrdiť, alebo sa zapne automaticky. Zabudol sa spýtať. Mal alarm iba vyradiť z činnosti, to prebrali do detailov, ale... s týmto nepočítal! Mala svietiť zelená, do šľaka aj s tým! Prečo nesvieti zelená?!

No nič! Žiadnu paniku! Poskladal papierik a vrátil ho do vrecka. Berme to tak, že sme ho už vypli. Teraz dvere... moment! Čo ak je pokazený a zle signalizuje? Ak je alarm aktivovaný, ale chybne signalizuje, zburcuje celé okolie, sotva sa dotkne dverí! Zaváhal. Kožená rukavica v snahe zmobilizovať mozgové bunky chcela pohladiť strnisko na brade, ale iba sa bezmocne zviezla po klzkej textílii. Nedá sa nič robiť, musí to risknúť. Ešte raz skontroloval únikovú trasu. Nikde nikto, žiadny pohyb. Úzky chodník aj trávnik boli voľné, za stromami asi tridsať metrov parkovej zelene a plot. Ak bude najhoršie, spraví to za desať sekúnd a za plotom v lesíku má sedemstopäťdesiatku Yamahu s falošnými číslami. Vojenská maskovacia sieť z nej urobila neviditeľnú zelenú guču uprostred tmavého lesa. Kým prídu fízli, bude už v meste... musí to risknúť!

Pripravil si kovboja a opatrne sa dotkol hrany zámky. Nič. Pritlačil a oceľový plátok vnikol dovnútra ako... bože! Teraz nie! Teraz sa musí sústrediť. Nesmie na ňu myslieť, lebo sa mu všetka krv nahrnie... a ešte omdlie! Sústreď sa a pracuj, čas beží! Kovboj vnikol dnu a alarm ani nemukol. Urobil ďalšie falošné stopy a chcel zasunúť väčší z kľúčov, ale ešte predtým podvedome stlačil kľučku a... skoro spadol na voňavé, leštidlom nasiaknuté parkety. Dvere sa zlovestne pomaly otvorili a on v panike skočil nazad, akoby chcel utiecť. A toto má byť čo? Alarm mal byť zapnutý a zadné dvere mali byť zamknuté na dva západy, ako vždy. Namiesto toho... hovorila síce niečo v tom zmysle, že mu to uľahčí, ako len bude môcť... ale toto...? Má pokračovať? Nie je to signál, že niečo nie je v poriadku a akciu treba zrušiť? Stál na prahu nedobytnej pevnosti, ktorá sa mu ako zázrakom otvárala úplne sama a pozývala ho do... pasce, alebo... kam?

Váhal. Opäť vybral pištoľ, odistil ju a namieril pred seba. Zaklapol kryt alarmu, aby ho blikanie nedráždilo, prekročil prah a zavrel za sebou dvere. Rozhodol sa. Bude improvizovať, ale robotu odvedie perfektnú a až do úspešného konca, tak ako sa od neho očakáva. Ostatné si predebatujú potom.

Šero obrovskej haly bolo o niečo milosrdnejšie než nepreniknuteľná tma vonku. Prižmúril oči a chvíľu počkal, aby sa zreničky adaptovali. Rozoznal ťažké závesy na stenách, obrovské dekoračné

rastliny, starožitný nábytok a točité schodisko. Dunenie vetra ustalo zavretím dverí. Okná aj dvere perfektne tesnili. Ticho spiaceho domu rušilo iba žblnkanie vody z fontánky, ktorú nevidel. Pripravený tichučko vykročil ku schodom. Hrubý koberec a návleky tlmili akýkoľvek hluk. Urobil sotva pár krokov a do očí mu udrel blesk.

Sára vošla na sálu súčasne s Walterom. Kým im sestrička uviazala plášte a rúška, Sára sucho skonštatovala: „Akosi sa nám prehusťuje pracovný priestor, žeby konkurencia?"

„Nie, zabudol som ti povedať, že dnes prídu aj traja študenti od docenta Máleka... kolegovia sú... štvrtáci...?"

„Piataci, pán primár! Ak pôjde všetko podľa plánu, tak budúci rok končíme... ak..."

„No tááák, kolegovia! Pesimizmus nie je namieste! Hlavu hore! Docent Málek je kapacita na pohľadáme, koho ten dotlačí do piateho ročníka, je už prakticky doktor. Mňa vyhodil zo skúšky trikrát, a pozrite, aký fešák zo mňa vyrástol... však, kolegyňa?"

„Iste... pán primár!" dodala Sára sarkasticky a krútiac hlavou pristúpila k stolu. Medici jej váhavo, akoby nechtiac uvoľnili miesto. Sára na nich sprisahanecky žmurkla a pokračovala: „Neverte mu! Pán primár vyštudoval na červený diplom a vyhadzov zo skúšky ani nezažil. Vlastne... myslím... že ho vyhodili iba raz... to bolo v prvom ročníku, však? Čo to bolo?"

„Emerhá," zadudral Walter.

Medici nechápavo pokrútili hlavami.

„Medzinárodné robotnícke hnutie... vtedy to bola na medicíne kľúčová skúška... až potom anatómia..."

„Aj vedecký komunizmus bol svinsky ťažký..." inžinier Kaufmann dal všetkým najavo, že aj on si na technike vytrpel svoje.

Neviazaná debata pred operáciou uvoľňovala napätie a primár Brehm ju zbožňoval. Poznal jej blahodarný účinok na nervy a vyžíval sa v nej. Ak neboli naporúdzi medici, zadrel do sestričky alebo inštrumentárky, poprípade si to odniesol anesteziológ. Najlepšia bola aj tak Sára. Ona jediná sa ho nebála a kontrovala mu, kedy sa len dalo. Papuľnatosťou sa vyrovnala trhovkyniam z Hlavného trhoviska.

Primár obišiel stôl a zastal nad zelenou kôpkou nešťastia. Starému Homolkovi nebolo do reči. Spal. Iba zasvätený by pod záľahou handier rozpoznal obrysy ľudského tela, pre laika to bola iba zelená hŕba s bielym štvorcom uprostred. Na jeho kraji vyčnievala hnedá bradavka. Primár sa vystrel, hlboko zaklonil hlavu, aby si ponaprával stavce a uvoľnil krčné svalstvo. Dnes dostanú zabrať. Potom pozrel bokom ponad visiacu plachtu oddeľujúcu telo od hlavy a oči sa mu stretli s anesteziológom. Boli starí parťáci. Stačil im pohľad. Ak sa stane niečo nepredvídateľné, bude to na nich dvoch. Anesteziológ prebehol očami prístroje a spýtavo pozrel na sestru, tá nebadane prikývla. Primár to videl. Rad radom si ich premeriaval pohľadom.

„Anestézia?"

„Sme pripravení..."

„Asistenti?"

„Pripravený," zamrmlal doktor Vágner.

„Pripravená," o poznanie sebavedomejšie sa ozvala Sára.

„Inštrumentárky?"

„Pripravené..."

„Sestry a sanitár?"

„Pripravení!"

„Pán inžinier?"

Kaufmann čupel pred blikajúcou skrinkou s naširoko roztiahnutými rukami ako ustráchaný otec pred synáčikom pokúšajúcim sa o prvé nesmelé krôčiky.

„Prosím? Pardon... áno, pripravený, už to beží..."

„Páni medici?"

„My... ja..." zakoktal jeden.

„Pripravení!" rázne rozhodol ten v strede.

„Veď preto! Už som sa zľakol, že to budeme musieť odložiť..."

Každý zaujal svoje miesto, jedine medici zavádzali všetkým a všade, tak ich sanitár posunul kúsok bokom a bradou ukázal na prenosné chrómované schodíky, ktoré nahrádzali malé improvizované pódium.

Primár natiahol ruku a vyriekol ortieľ.

„Skalpel, prosím."

Zodvihol ho do výšky očí, chvíľu zmeravel v dramatickej pauze a napokon povedal akoby do mikrofónu.

„Tuš!"

Sestra sa načiahla a stlačila gombík. Operačnou sálou zazneli lahodné tóny.

„Beethoven," hlesol jeden z medikov.

„Mozart," zakontroval primár.

„Schmittová... tak predstavovanie by sme mali za sebou, čo keby sme mu už ublížili?" skúsila Sára.

„Dobrý nápad," zazubil sa primár, hoci navonok nebolo nič vidieť, lebo tváre im zakrývali rúšky, „kolegyňa, čo keby ste nám predviedli komplet torakotómiu?" primár odstúpil a podal jej skalpel.

„Rada," oči jej zaihrali odhodlaním a radosťou, a to už vidieť bolo! Doktor Vágner iba sklamane sklopil zrak. Opäť ho predbehla. Škoda. Pravdou bolo, že takýmto tempom sa k poriadnym výkonom nikdy nedostane, lenže pravdou bolo aj to, že jemu primár ešte nikdy nestiahol nohavičky... tak si iba ticho povzdychol a od inštrumentárky si vypýtal háky.

Sára priložila hrot skalpela k obnaženej pazuche a všetci stuhli. Koniec doberania, prvým dotykom chladného kovu o pacienta začínala seriózna práca. Dlhým rezom po axilárnej čiare pozdĺž piateho rebra sa dostala až po sternum. Koža sa rozostúpila a odhalila žltučký podkožný tuk. Rutinovanými pohybmi odpreparovala podkožie a obnažila rebrá a hrudnú kosť.

„Kostotóm," zašepkala a inštrumentárka presne vedela, čo jej má podať. Medzi kostotómom a pílkou na drevo je iba ten rozdiel, že jedna sa používa na kosti a druhá nie... ale nemali by sa zamieňať, nerobí to dobrotu.

Sára rozrezala rebrá a doktor Vágner nasadil hrudníkový rozvierac. Vysušil ranu a pustil do nej Sáru. Nožnicami rozstrihla perikard a zakanylovala veľké cievy, hornú dutú žilu, dolnú dutú žilu a aortu.

„Kardioplégiu," opäť zašepkala Sára.

Tentoraz jej prišiel na pomoc primár. Priamo do aorty vstrekol špeciálny roztok ochladený na štyri stupne Celzia. Starému Homolkovi neublížil, iba mu zastavil srdce.

To bol čas pre mladého inžiniera. Spustil mimotelový obeh a stuhol v očakávaní. Anesteziológ sledoval monitor a blikajúce sínusoidy... chvíľu zavládlo napäté ticho a napokon prikývol. Homolka všetko to svinstvo, čo s ním robili, zatiaľ prežil, a tak mohli pokračovať...

4. KAPITOLA

Urobil sotva pár krokov a do očí mu udrel blesk. Vlastne... nebol to blesk, tak mu iba pripadalo matné svetlo stolovej lampy, ktorá sa z ničoho nič rozsvietila. Musel prižmúriť oči, aby aspoň niečo videl. Nábytok a zariadenie dostali iné hrany, iné farby, iné tiene. Uprostred poloosvetlenej haly s pištoľou v napriahnutej ruke sa cítil ako idiot s padnutými nohavicami.

Staršia kostnatá žena pomaly vstala. Zaregistroval ju neskoro, až keď jej dlhý tieň dopadol k jeho nohám. Akoby nemala tvár... svetlo zozadu znemožňovalo rozoznať jej črty. Starožitné čalúnené kreslo ju doposiaľ dokonale krylo. Otočil sa a namieril. Ukazovák urobil nacvičený pohyb a pomalým ťahom sa zaprel do spúšte. Ešte krok, dva a jednu kúpi! Ešte krok...

„Kde ste tak dlho?" zasyčala.

Pištoľ sa zachvela a obočie pod kuklou mu od prekvapenia vyletelo. Nemohla to vidieť a pokračovala.

„Meškáte! Už pol hodinu som mala byť... no nič. Je hore... pripravený... Večeru máte v kuchyni na stole pod pokrievkou. Keď budete odchádzať... kódy poznáte," zhasla a rezko sa zvrtla. Až teraz si všimol, že má oblečený dlhý baloniak a nervózne pohojdáva kabelkou. Keď zišla z koberca, cupkala iba po špičkách, aby opätky na mramorovej dlažbe neťukali ako dávka zo samopalu. Pri predných dverách sa chvíľu zdržala a potom už počul iba tlmené pribuchnutie. Vonku zakašľal štartér, motor bez odvrávania poslúchol a monotónny rapot zanikol v diaľke.

Ostal sám. Všade ticho a tma. S pištoľou namierenou na opustené schody a s kuklou na hlave si pripadal ako v maske Draculu na maškarnom plese hematológov. Čo to, doboha, malo znamenať?! Rukavica sa opäť dotkla kukly a pošúchala bradu. Až teraz si s hrôzou uvedomil, že tu naozaj bola a že naozaj odišla! Prečo ju hneď na mieste neodstránil, nevedel vysvetliť ani teraz, ani neskôr... Mykol sa a podvedome vykročil k dverám, ale motor už nebolo počuť, a kým by dobehol k motorke...

Je hore... pripravený! On predsa dobre vie, kde má byť a... pripravený, nepripravený... má zomrieť, a nie sa pripravovať! Večera je v kuchyni.„ na stole! No, nech si ju nechá! Mal sto chutí, ale ani jednu na jedlo! Čo sa to, do frasa, deje? Mal by jej zavolať a spýtať sa, ale mobil na takéto akcie zásadne nenosil, žiadny profík by takú chybu neurobil a on bol profík, iba si tak práve teraz nepripadal. Horúčkovito zvažoval zmeny v pláne. Musel sa rozhodnúť skôr, ako žena prejde trojkilometrovú príjazdovú cestu k vile plus pár minút k najbližšej policajnej stanici. Ak baba použije mobil, mal presne polovicu času, kým prídu fízli... ak sa vôbec rozhodne bonzovať.

Kto to bol? Matne si spomínal na jeden z ich posledných rozhovorov pred akciou. Spomínala, že riaditeľ má gazdinú. Staršia žena, vysoká, chudá... to by sedelo. Ale mala byť v zahraničí! Preto zvolili dnešný deň! Táto spomínala, že ide neskoro, že už pol hodinu mala byť... kde mala byť? Mohla to byť gazdiná, čo meškala a s niekým si ho splietla? Čakali údržbára alebo návštevu? Preboha! Už z toho blbne! Návšteva v kukle? Alebo údržbár s pištoľou? A vôbec jej to nepripadalo čudné? Jej reakcia bola viac ako zvláštna! Príliš pokojná!

Čas bežal. Rozbehol sa aj on. Svižne vybehol po schodoch. Mala pravdu. Pred mesiacom ich museli rekonštruovať. Napriek archaickému výzoru nevrzol ani jeden. Chodba. Prvé dvere šatník, druhé WC a kúpeľňa, tretie spálňa... na konci... na konci chodby... v mysli sa mu vybavoval plánik poschodia, čo spolu donekonečna kreslili a precvičovali... a jedna miestnosť za druhou.

Dvere boli dokorán. Vedel, že to má rád. Trpel klaustrofóbiou a dvere alebo okno museli byť stále otvorené. Uzavretú miestnosť nezniesol. Vonku bola ešte zima, takže to boli dvere. Kráčal stredom chodby po hrubom koberci. Aj keby mal okované kanady, nebolo by počuť vôbec nič. Mal čierne tenisky po členky s vystuženou špicou, aké používajú prepadové útvary prvého nasadenia pre pouličný boj. Do lesa by použil tvrdšiu podrážku a vyššie krytie členkov. Vedel sa obuť, aj obliecť... aj vyzbrojiť. Vyznal sa... bol fakt profík!

Vošiel.

Sedel za stolom chrbtom k nemu. Obrazovka počítača ho zrejme unavila, zdriemol si a asi už pred hodnou chvíľou, lebo šetrič preháňal plastickú guľu z rohu do rohu a pri každom odraze menila tvar aj farbu. Mľandravo putovala elektronickým vesmírom a hrala sa na chameleóna.

Vrah jednou rukou zvieral vo vrecku spray. Nebolo ho treba, spal. Vytiahol ruku z vrecka a zafixoval ňou pravú s pištoľou. Pokrčil kolená... ako pavúk... tri polokrokypo-loskoky vpred a vystrelil. Oceľové pružinky v tlmiči zachytili explóziu a premenili ju na tepelnú a kinetickú energiu. Ozvalo sa tlmené dum, ktoré mu cez látku na ušiach pripadalo ako cum.

Muž za stolom sa odrazil od operadla starožitného kresla a čelom tvrdo dopadol na stôl. Vlastne tým, čo mu z čela ostalo. Štyridsaťpäťka, poloplášťované strelivo. Veľké svinstvo. Veľké diery.

Na obrazovku dopadol kus šedej kôry z mozgu a malá kostička, ale slabo lepila a zviezla sa po vyleštenom plaste až k spodnému okraju. Cez celý monitor zanechala hrubý červený výkričník. Guľôčka si ju všimla a ako rybička v akváriu ju nasledovala až dole, potom akoby ju z ničoho nič naháňačka zunovala, odrazila sa a stúpala pomaly, pomaličky nahor.

Muž zomrel. Tyran zomrel. Nebola ho škoda. Vrah bol o tom presvedčený. Už sa svojej prekrásnej ženy nikdy nedotkne, už jej neublíži. Koniec modrinám a fackám, koniec utrpeniu a bolesti!

A o to mu išlo. Strašne ju miloval.

Po troch hodinách strávených na operačke sa Sára začala potiť a bolo to čoraz horšie. Sestrička si to všimla a s gázovým tampónom v ruke sa postavila tesne za ňu. Sára s rukami v cudzej duši iba zodvihla a pootočila hlavu a už mala suché čelo. Tak si predstavovala zohratý tím!

Walter ju s obavami sledoval, ale keď videl, ako šikovne narába s ihlou a niťou, upokojil sa. Okrem toho, keby dačo, bol nablízku a ona to vedela. O chvíľu vytušila jeho spýtavý pohľad a sprisahanecky na neho žmurkla. Bola v pohode...

Jedna cieva bola sklerotická a začala sa rozpadávať. Vtedy prišli problémy. Niť sa zarezávala a rozstrapkala spájané okraje. Museli skracovať. Potom sa aj anesteziológ rozhodol priliať trochu oleja do ohňa.

„Sme dlhí... už sme trochu dlhí... chcelo by to pridať..."

„Už to bude..." chlácholil ho... alebo seba primár.

Sára vzala kovové varešky a priložila ich k srdcu. Elektrický výboj medzi nimi mal Homolku prinavrátiť na tento svet, lenže... akosi sa mu z tej diaľky nechcelo.

„Dvestopäťdesiat..." požiadala Sára a komplikácie sa nabaľovali jedna na druhú.

„Žiadny tlak," opäť ich naštval anesteziológ.

Inžinier Kaufmann mal čudné nutkanie presunúť sa k dverám, aby mal lepšiu pozíciu, keby bolo treba zdupkať, ale so sebazaprením zotrval pri prístroji a so záujmom a obavami zároveň sledoval zápas o ľudský život. Medici ani nepípli, iba vyvaľovali oči.

„Teraz ja," prehodil Walter a už nebolo jasné, či pomáha on Sáre, alebo ona jemu... jednoducho bojovali o starého Homolku a operácia naberala na obrátkach. Ruky v zakrvácaných rukaviciach sa mihali nad rozďavenou ranou, nástroje cvendžali jeden o druhý, injekcie sa vnárali do svaloviny a anesteziológ...

„Žiadny tlak," a smutne vzhliadol. Oči sa im stretli a začalo sa druhé kolo problémov.

Primár strčil prsty do rany a chvíľu sústredene prehmatával Homolkove útroby.

„Niekde pod tým nám to tečie..." zaúpel.

„Kurva!" povedala Sára.

Sáre sa v kabínkach zatočila hlava a musela si na chvíľu sadnúť. Bola unavená. Komplikácie predĺžili operáciu a vypätie jej vybičovalo nervy až na hranicu únosnosti. Keby Homolka exol, bola by to blamáž a začiatok pracovného týždňa ako z čiernej knihy. Nechcela to tak, nepripúšťala si neúspech, pretože ho neznášala a každý exitus na stole brala osobne a naozaj sa na nich hnevala. Nemali právo umierať práve pod jej skalpelom, nedovolila im to a neposlušnosť nebola ochotná akceptovať. Nikomu a nikdy! Ešte že sa napokon umúdril, dedo jeden...

Predýchala závrat a prezliekla sa. Pripustila si iba toľko, že slabosť spôsobilo nervové vypätie a hlad. Že sa po príchode do kancelárie vrhla k chladničke a naliala si plný vodový pohár vodky, považovala za nepodstatný detail a s prehľadom ignorovala aj fakt, že sa jej okamžite uľavilo. Jej operačný deň skončil a pohár bol z tohto hľadiska neškodný. Poznala kolegov, ktorým to nevadilo a... ale ona sa snažila vziať ho do rúk až po pracovnej dobe. Riskovať problémy s alkoholom a s krvavým skalpelom v ruke naozaj nechcela. Bolo by to pod jej úroveň.

Tiché ťuk ťuk ju prinútilo schovať pohár za kalendár a razantným „Voľno!" mu otvorila dvere.

„Prepáč, ruším? Prečo nie si v lekárskej izbe?"

„Walter, prosím ťa...!"

„Dobre, potom si to rozoberieme a... ďakujem! Bolo to excelentné! Som rád, že ťa mám v tíme." Chcel odísť, ale pri dverách sa zháčil. „Večer... mám prísť po teba?"

„Nie, pôjdem sama, ďakujem!"

„Dobre. Si... v poriadku, netreba..."

„Nie, som v poriadku, ďakujem!"

Odišiel a lačne siahla za kalendár. Bola v poriadku.

Myslela si, že pondelok jej už neprinesie žiadne prekvapenia, hoci ak bola na pláne návšteva otca, človek si nemohol byť nikdy istý. Pri spomienke na neho podvedome zvraštila čelo a dopila. Odskočila si na oneskorený obed, prešla sa po oddelení, vyplnila pár hlásení, podpísala jednu prepúšťaciu správu a skončila pracovný deň. Obliekla sa a optimisticky pevným krokom vykročila do suterénu, kde ju čakal bavorský miláčik. Aj napriek mohutnej betónovej klenbe jej zapípal mobil, sotva dosadla do sedadla. Skontrolovala displej. Sedemnásť tridsaťdva. Presný ako hodinky.

„Ahoj! Už máš fajront?"

„Vieš, že áno, tak načo sa vypytuješ? Kontroluješ ma?"

„A dala si sa niekedy? Volám iba, aby si nezabudla, dnes večer..."

„Viem! Otec, nemusíš...!"

„Musím! Tak ahoj a čakám ťa, príď včas... raz..."

Naštartovala a vyrazila. Gumy zahvízdali a prvých päťdesiat metrov jej srdce udrelo iba jeden a polkrát... potom sa ponorila do každodennej zápchy. Bavorák skuvíňal a vzpínal sa, ale nemohla mu popustiť uzdu, lebo nebolo kde. Keď konečne prišla domov, postŕhala zo seba šaty, do pivového pollitráka naládovala ľad, pomarančový džús a kvapku vodky a skočila do vane.

Kvapka vodky je relatívny pojem...

Zaspala a iba vďaka oneskoreným smetiarom, ktorí robili na ulici príšerný hluk, sa zobudila a stihla sa vystrojiť. Prehnala tátoša až za okraj mesta do borovicového hájika, kde jej bohatý a vplyvný otec Samuel Schmitt zrenovoval rodinné sídlo staré vyše sto rokov. Sárin bavorák preletel milionárskou štvrťou, prešiel centrom Nášho Mesta, zabočil na hlavnú tepnu, ktorá ho previedla cez betónové sídlisko, končiace ďalšou rodinnou zástavbou. Po poslednom rodinnom dome viedla cesta tri kilometre iba poľom a riedkym porastom a kraj borovicového hájika ju neomylne nasmeroval domov. Domov?

Rodinné sídlo. Bolo všeličím. Honosnou vilou, poľným štábom wermachtu, ruským muničným skladom, škôlkou pre prominentné komunistické decká a posledných pár rokov opäť honosnou vilou a rodinným sídlom. Niektoré budovy majú podobné osudy ako ľudia. Steny majú omietku, ľudia kabáty...

Pekná vila. Villa Anna. Samuel si potrpel na gestá a za starých čias sa s manželkou možno naozaj mali radi. Museli sa mať radi, aspoň zo začiatku, pretože si ju vzal napriek protestom celej rodiny. A aby ich naštval za to všetko, čo mu skurvený osud vyviedol, nazval honosné sídlo jej menom. Na! Nech vás parom berie!

Ale to bolo až po revolúcii. Po druhej...

Starý bankársky rod založil Samuel Schmitt v Našom Meste roku 1886, keď sa spolu s bratrancom rozhodli investovať do starej prístavnej budovy, kde okrem páchnucich rýb a vyplznutého poloslepého psa ostal už iba vartáš, ale skôr ako mu dali ušiť nový mundúr, zomrel.

Nevadilo im to a o pol roka dostalo rybné skladisko nový plášť a aj interiér. Aj názov. ADRIA. Novovzniknutá banka ADRIA výhodne investovala do riečnych nákladných lodí a skúpila pozemky južne od prístavu a keď sa postavila železnica, požičali podnikateľom v doprave a inkasovali percentá. Rodinu presídlili za mesto na okraj borovicového lesa, kde mali pokoj a mohli sa rozrastať. Vtedy to bolo hodný kus od mesta. Postavili si vilu a obohnali ju vysokým kamenným múrom. Aby sa im nikto netlačil do susedstva, skúpili polia v okolí a nechali ich preorať na lúky a pasienky. Vzniklo kamenné sídlo uprostred zeleného mora. Samuel - zakladateľ nezaváhal ani na okamih, keď sa ho kamenári opýtali, čo majú vytesať nad vchod. Villa Ester. Ester si poplakala, že si to ani nezaslúži, taká pocta, že ho má veľmi rada, a nakoniec súhlasila. A aby sa mužovi odvďačila, dala mu sedem detí. Dvaja chlapci padli v prvej svetovej. Samuel druhý prežil. Veľká hospodárska kríza ich pripravila o cenné papiere, ktoré sa zo dňa na deň stali bezcennými, dobrými iba na podkurovanie v kachliach, ale predvídavé investície do pozemkov a železnice ich vrátili do hry. Narodil sa Samuel tretí a... Adolf rozhodol, že sú dobrí akurát do plynu a naložil ich do vagónov, ktoré otec nedávno predtým kúpil na dovoz kávy z Holandska. Mali šťastie, tie, ktoré ich viezli, už boli použité, a tak im celú cestu rozvoniavala pražená káva. Ostatní dýchali smrad z kravských lajen a vraj sa niektorí viezli aj v krvavých na prevoz jatočných pôltov. Otec mu vtedy povedal, aby sa nebál, že s poctivou prácou sa vo svete nestratí, a šesťročný Samuel bol veľmi rád, keď nad táborom, kam ich priviezli, videl zo železa vykovaný nápis *Arbeit macht frei*. Bol pevne presvedčený, že keď mu dajú lopatu, trochu menšiu než tým dospelým, ale predsa len lopatu, a postavia ho vedľa mamy a otca, že si svoj kus roboty zastane a že sa nič zlé nemôže stať! Otca oddelili ako prvého a mamu odviedli o dva dni neskôr. Ostal sám bez lopaty v skupinke rovesníkov, z ktorej každým dňom ubúdalo. Jesť im nedali. Nikto nepočítal s tým, že by sa zdržali tak dlho, aby sa im starali o jedálny lístok. Pili vodu z kaluží a občas niečo natieklo cez deravú strechu. Potom prišiel tlstý chlap v šedej uniforme, pred ktorým každý skákal do pozoru a revali na neho „Ja vohl!!! Her oberst!!!" a ukázal na neho a ešte na pár chalanov s vyvalenými očami. Odvtedy už bývali v domčeku za ubikáciami a mohli sa najesť do sýtosti a pili sladkú malinovku a šaty mali zvláštne, hodvábne a dali im aj župany a mohli sa aj okúpať, kedy chceli, vlastne... kedy chcel on...

Otca ani mamu už nikdy nevidel. Ani sestru Ráchel, hoci si ju pamätal iba ako bábätko na matkiných rukách. Či ju vôbec niekto postavil na zem a naučil ju chodiť, ani netušil, mal čo robiť, aby sa s tým všetkým, čo prežíval, vyrovnal sám.

Prežil, ale za to, že mu Boh doprial to potešenie, musel zaplatiť krutú daň. Osemročný chlapec so skúsenosťami dospelého muža vítal cudzích chlapov v cudzích uniformách s očami sklopenými k zemi a nevedel, či sa ho niekto bude niekedy pýtať... a čo má odpovedať. Prežil. Cudzí muži v cudzích uniformách povedali deťom, že vojna sa skončila a už môžu ísť domov... Deti sa tešili.

Dali mu najesť, smradľavé svinstvo z vojenskej konzervy, a pretože si pamätal, odkiaľ je, ženy v bielych zásterách a čiernych habitoch ho vo vagóne s veľkým červeným krížom priviezli domov. Vagón smrdel obväzmi a peroxidom, žiadna pražená káva, ale mal kolesá, a tie smerovali tam, odkiaľ mal len tie najlepšie spomienky, a to stačilo. Na opačnom konci Nášho Mesta ho šupli do stanového tábora, a keď prišla teta Sára a vyplnila tlačivá, vydali jej ho.

Nikdy sa ho nikto nepýtal, ako to, že práve on prežil jediný z celej rodiny a že je taký... zdravý... a... tučný... dobre živený a on to sám nikomu nikdy nepovedal. Nikdy. Tlstého muža v šedej uniforme videl pri odchode z lágra zastreleného pri hlavnej bráne a bol si istý, že tým sa to skončilo.

Neskončilo. Mozog je zvláštna hmota zložená z pár buniek pospájaných vláknami, ale má jednu zákernú schopnosť. Pamätá si... Dlho. Večne.

Samuel Schmitt sa už nikdy neusmial. Nikdy v živote. Ani keď si poňho prišla teta Sára, ani keď končil gymnázium, ani keď promoval, ani keď sa ženil, ani keď sa mu narodila dcéra Sára, ani keď mu zomrela manželka. Nikdy. Svaly okolo úst za dva roky v lágri stuhli. A... už sa nikdy neroztiahli do chlapčenského úsmevu... Do mužského už vôbec nie.

Tesne po vojne prišiel strýko, otcov brat z Ameriky, a pomohol. Zrenovoval byt tety Sáry iba málo poškodený bombardovaním a rozbehol filiálku svojej komerčnej banky, lebo bratova už neexistovala. Do železnice sa investovať bál, vraj nejakí múdri muži zo zámoria mu tvrdili, že v strednej Európe ešte nevyhrali... aby sa s investíciami neponáhľal. Tri roky po vojne sa zbalil a Samuelovi povedal, aby si tiež niečo uložil do kufríka, že pôjdu, lebo vo vláde sa dejú čudné zmeny, ktoré neveštia nič dobré... Teta Sára mu vytrhla kufor z rúk a škaredo sa vtedy s bratom pohádali. Vraj počula v rozhlase... Klement sľúbil ľuďom slobodu a nový život... kam by chodili! Konečne aj u nás bude dobre a za mlákou ich čaká iba bieda, neistota, hlad a bohvie čo ešte...

Strýko odišiel sám. Samuel Schmitt ostal, doštudoval vysokú ekonomickú, pochoval tetu, a keď sa mu narodila dcéra, uctil si jej pamiatku a dal jej meno po nej. Pred narodením dcéry už robil vedúceho pobočky Národnej sporiteľne a vedel, že teta Sára sa zmýlila. Vilu im vzali, strýkovu banku znárodnili, tetu Sáru zavreli a on býval pol roka u známych. Potom sa časy ešte viac zhoršili.

Roku 1968 sa strýko z Ameriky opäť ukázal a mal so sebou kufrík. Čudný kufrík. Čierny kufrík. Samuel mal tridsaťjeden rokov a ešte bol slobodný. Nešlo to. Nejako mu to s babami nešlo. Stále stál bokom a radšej študoval. Bol najlepší. Na škole vzal iba jednotku, ak mu zo skúšky hrozila dvojka, vzdal to a prišiel neskôr, potom to už bola čistá jednotka. Červený diplom a pocit dobre vykonanej práce, tak sa tomu vtedy hovorilo, mu vynahrádzal všetky ostatné pocity. Pedagogickej činnosti sa venovať nechcel, ale vedecké hodnosti ho lákali, a tak študoval a písal a študoval a písal... Začali ho uznávať. Zobák mladý, ale ekonomicky mu to myslelo. CSc. za menom dosiahol skôr ako hociktorý jeho spolužiak. Oprávnene. Po večeroch prednášal na univerzite a neustále študoval. Jazyky a ekonómiu.

Byt mal vlastný, pekný, družstevný, a tri izby mal iba preto, lebo ako vedúci pobočky Národnej sporiteľne mal styky a musel reprezentovať a ostatní ženatí s deťmi mohli iba závidieť. Rodinné sídlo sa akosi priblížilo k mestu. Sídlisko sa rozrástlo a sídlo na samote sa ocitlo iba štyri kilometre od okraja panelákovej štvrte. Preto tam zriadili škôlku pre deti... tých... rovnejších. Pekné prostredie, čistý lesný vzduch, tak prečo nie? Samuel bol spokojný aj s trojizbovým družstevným, hoci na občasných prechádzkach prírodou zavítal aj domov a zaspomínal si... Ale inak bol spokojný. Naoko spokojný... až pokým neprišiel strýko s tým kufríkom...

Skurvený rok 1968. Strýkov zo západu sa vtedy vyrojilo neúrekom. Samuel sa zbalil a netrpezlivo čakal. Konečne prišiel!! Aj jeho strýko prišiel a Samuel bol pripravený. Konečne vypadne! Zamáva im... všetkým a tradáá!

Dlho sedeli a debatovali. Skromná obývačka trojizbového bytu na treťom poschodí v štandardnej socialistickej panelákovej štvrti zažila krutú kapitalistickú agitáciu a Samuel sa nakoniec podrobil rodinnej disciplíne. Pochopil, lebo bol múdry. Prevzal kufrík a zakopal ho na dohovorenom mieste. Zakopal čierny kufrík a ostal. Vedel, že urobil dobre. Dúfal, že urobil dobre. Zväzok bankoviek zabalený v nepriesvitnej igelitovej taške schoval u spolužiačky. Volali ju Anna a niektorí škodoradostní spolužiaci si dali obzvlášť záležať na zdôraznení dvoch n. N ako nedostupná! Panna. On nie. Jemu sa páčila už na strednej a nechcel sa jej dotknúť. Bola citlivá a často sa rozplakala. Raz ju jeden z krúžku pobozkal, stavili sa medzi chalanmi a dal jej dlhú násilnú jazýčkovú... odbehla a Samuel šiel za ňou a videl, ako zašla na záchod, a počul, že zvracia. Bola zvláštna, trochu iná než ostatné, ale jemu vyhovovala. Stretávali sa aj po promócii a raz mu povedala, že je jej s ním veľmi dobre, pretože ju nechytá za kolená ako ostatní a nechce sa s ňou stále bozkávať ako ostatní a nestrká jej ruky pod blúzku ako ostatní... že je proste fajn chalan!

Bola zvláštna, ale igelitovú tašku schovala bez zbytočných otázok. Bola trochu iná, ale veľmi múdra. Tichá. A bola taká doba. Opäť bola taká doba, že si ľudia museli pomáhať. Bez zbytočných otázok.

Strýko odcestoval a keď Samuel prišiel do práce, povedali mu, že nastalo obdobie normalizácie a každý by sa mal poučiť z krízového obdobia v strane a spoločnosti a presne ako stanovil XIV. zjazd strany... no proste a jasne... už nebude vedúci, lebo ho vraj navštívil rodinný príbuzný z imperialistického bloku a...

Nikdy nezabudne na ten pocit, keď mu do bytu prišli páni v šedých plášťoch a zatlačili ho do obývačky s lajstrom pričapeným na tvári, na ktorom vraj bolo povolenie na domovú prehliadku, a s rukami zviazanými za chrbtom ho previezli do pivnice nejakej budovy a chlapi v šedých uniformách... nie, boli to obleky, ale vyzerali ako uniformy a jeden bol tlstý a akoby z oka vypadol oberstovi, aj tak smrdel.

Keď ho prepustili, veci mal presťahované v jedinej izbe na podnikovej slobodárni a jeho byt pridelili straníckemu funkcionárovi, ktorý prešiel previerkami.

Tak to vtedy bolo. Neposral sa. Počítal s tým. Strýko z Ameriky mu to všetko dopredu vysvetlil a povedal mu, čo ho čaká, ak bude súhlasiť s jeho plánom.

Ing. Samuel Schmitt, CSc, mal vodičský preukaz, a tak začal jazdiť na mliekarenskej dodávke a po roku si ho Anna vzala a jeho rodina penila, lebo nebola jednou z nich, a jej rodina penila, lebo Samuel bol evidentne skrachovaná existencia a... iba Samuel nepenil, lebo celkom presne nechápal, o čo im všetkým ide. Z každej strany do neho rúbali...

Mal ju rád. Vtedy. Pomohla mu.

Jedného vraj ukrižovali kvôli nim a trpel s prepichnutými rukami a nohami. Jeho nikto neukrižoval a ani netušil, aký je to pocit. Ale čo je to trpieť, vedel celkom presne. Bol dva roky v tábore a... potom, po vojne, jedli iba čierny chlieb z otrúb a odporný margarín z uhlia... a keď sa trochu vzchopil a doštudoval, zobrali ho chlapi v šedých plášťoch do pivnice a dva týždne...

Kto, doboha, určuje mieru utrpenia a kedy je už dosť a kedy je ešte málo a ako sa má človek skloniť, ako hlboko, kedy je už čelom úplne na zemi a kedy má ešte šancu a kto má byť ten, kto mu zakáže... či prikáže... či dovolí...

Takto na nich nakričal, keď ho už naozaj naštvali, všakovaké otázky im kládol a na veľa podobných musel sám odpovedať. Nakoniec si spravili po svojom. Vzali sa. Znenávidela ho aj tá hŕstka najbližších, ktorých na svete ešte mal.

Nevadí. Neusmieval sa predtým a nemusí sa ani teraz. Začal jazdiť na mliekarenskej dodávke a miloval svoju novú ženu Annu. Roku 1970 sa im narodila dcéra, ktorej dal na počesť tety, ktorá ho vychovala, meno Sára. Už keď sa narodila, všetci žasli, akú má dlhú čiernu šticu. Už keď jej matku prvýkrát po svadbe musel znásilniť, aby sa dočkal potomka, pochopil, že nie je normálna a že ich manželstvo bude presne také isté ako celý jeho doterajší život. Niekedy vtedy mu vrátila igelitku s bankovkami od strýka a on sa postaral, aby nikdy netrpeli núdzou. Hoci plat vodiča dodávky ho mal zdeptať a pokoriť, ostal stáť so vztýčenou hlavou a nešomral. Čakal, kedy opäť prídu.

Ale druhé dieťa už nevyznásilnil. Prepichla mu rameno ihlicou na štrikovanie a zasiahla nerv tak nešťastne, že tri mesiace nemohol šoférovať. Následky ostali trvalé. V pravej ruke mu brnelo vždy, keď meteorológovia hlásili tlakovú níž a zmenu počasia. Vedel to už deň predtým.

Keď ju uštval a konečne zdochla, uľavilo sa mu, ale to ju už nemiloval. Už poznal jej tajomstvo... Sára sa so smrťou matky nevedela nikdy zmieriť a vyhodila mu ju na oči vždy, keď sa stretli... čo sa stávalo čím ďalej tým zriedkavejšie. Aj po roku 1989, keď sa všetko zmenilo presne podľa strýkovej predpovede a Samuel v reštitúcii dostal späť všetky majetky, a dokonca získal aj celý borovicový háj za vilou, lebo trochu oklamali a trochu podplatili chlapíka na pozemkovej knihe, aj potom pindala. Ani vtedy nebola spokojná a stále pindala. Stala sa bohatou dedičkou, ale stále pindala. Celá mater! Samuelov celoživotný boj pokračoval, tentoraz na domácom fronte s vlastnou dcérou. Jedinou dcérou. Milovanou dcérou...

Áno, milovanou! On ju mal rád! Bola tvrdohlavá, zanovitá, pomstychtivá, papuľnatá, tvrdá a cieľavedomá... ale mal ju rád! Tak trochu... sa v nej videl.

Komunistické decká vyhádzali z vily a Ing. Samuel Schmitt, CSc, už nie vodič dodávky, ale zakladateľ prvej súkromnej banky DARIA... nazvať ju ADRIA nedokázal... použil strýkove kontá a schátranú vilu od základu zrekonštruoval. Starý rod sa vrátil do starého hniezda. Dal jej meno *Villa Anna* a strýko skoro skolaboval. Predtým sa volala... tak pekne... a všetci počítali s tým, že... sa opäť... podľa storočnej tradície...

Strýko sám už nevládal, ale poslal synovca, aby zjednal nápravu a dozrel na zmenu názvu rodinného sídla. A keď už tam bude, mal upozorniť Samuela, že úvery nad určitú sumu môže dojednávať iba so súhlasom rodiny...

Samuel sa totiž postu riaditeľa súkromnej banky chopil s vervou a ignoroval zásadu lojality, a to sa v lepšej spoločnosti s ortodoxnými tradíciami nerobí. Lízať labu chlebodarcovi sa jednoducho sluší, či si riaditeľ, alebo niktoš. Kto sa pozabudne, bude napomenutý, a ak sa nespamätá...

Synovec... sopliak z Ameriky si myslel, že starý Samuel pustí do gatí, sotva sa objaví, ako zmrdi v Perzskom zálive pred rokom, ale dostal facku a trochu moču mu naozaj cvrklo do nohavíc, lebo s tým, čo sa stalo a čo nasledovalo, nepočítal.

Jednali v pravom, už dokončenom krídle vily, a keď sa rozvalil v kresle a štýlom „ty ty ty!" chcel poučovať, Samuel sa postavil a požiadal ho, aby urobil to isté. Prekvapený mládenec vstal a pripálenie cigary hrubej ako... ako... Samuelovi sa aj tak nepáčila... jednoducho pripálenie cigary odložil na neskôr, a to bolo dobre, lebo by si asi prepálil nohavice. Samuel obišiel stôl a vrazil mu, až mu hlava poskočila. Silou muža zvyknutého na životné svinstvá ho vrazil späť do kresla a povedal mu iba jedno.

„Počúvaj... smrade, kde si bol, keď ma chceli spáliť v peci, ujebať k smrti, utopiť v pivnici, zdeptať a zničiť ako posledného nímanda za volantom dodávky... kde si bol!? A ty prídeš a budeš mi rozkazovať, čo sa sluší a čo nie, čo je v súlade so zvyklosťami rodiny a čo nie je, čo si prajú a čo nie... kde si bol... kde ste boli... všetci... päťdesiat rokov!! Počítali ste doláre a žrali hamburgery a ja som tu skapínal s celou rodinou! Zmizni... rýchlo zmizni... lebo ťa zabijem..." posledné slová iba zasyčal cez zuby, a chlapec pochopil a rýchlo vstal. Ani sa nevybalil, hoci mu vybrali najkrajšiu izbu, hornú hosťovskú, čerstvo dokončenú. Odletel nočným lietadlom.

Potom priletel strýko. Samotný starý strýko z Ameriky. Bol už na vozíčku, ale priletel. Sprevádzali ho traja šediví muži s koženými diplomatkami a jedno auto mladších, oveľa pohyblivejších chalanov. Pri pasovej kontrole na letisku nemali nič zvláštne na preclenie. Po rýchlej pracovnej návšteve jedného z rodiny v Našom Meste sa už cítili oveľa sebavedomejší... pod pazuchami mali akési hrče...

Prišlo ich vtedy viac. Oveľa viac. Už pred starým pánom na vozíčku. Strýkov z Ameriky sa opäť pozliezalo ako v šesťdesiatom ôsmom a všetci boli múdri ako vtedy a všetci presne vedeli, čo treba teraz a čo potom, každý mal recept a patent na všetko. Samuel iba trpezlivo počúval a prikyvoval. Už nechcel spraviť chybu. Ďalších štyridsaťpäť rokov mu už nikto nedá. Ani dvadsať. Bol rozhodnutý, že tentoraz už bude doláre zhŕňať on a hamburgery im pokojne nechá, nech sa podrhnú!

Vo vile pri borovicovom lesíku sa v lete roku 1992 uskutočnilo stretnutie mocných mužov zo zámoria s mocnými mužmi zo starého kontinentu. Všetko v improvizovaných podmienkach. Asi im to vyhovovalo. Vedeli prečo. Ľavé krídlo sa ešte rekonštruovalo. Robotníci dostali na ten deň platené voľno. Strýko sa ponáhľal, nechcel čakať do nedele. Čas sa mu krátil. Vedel to, cítil to a dôležité veci chcel vybaviť čím skôr. Mocní muži zo zámoria pochopili, že aj synovci z Európy už majú chrbticu späť na mieste a že už ich treba brať vážne. Samuel si uvedomil dôležitosť situácie a zariadil, čo bolo treba.

Sedeli v salóniku v pravom krídle a ponuré osvetlenie kozuba dopĺňalo iba pár svietidiel nad stolom z pravého nemeckého duba. Stôl bol dlhý, ozrutný, zmestili sa všetci. Ako dvanásť mesiačikov okolo ohňa, strýko na vozíčku za vrchstolom. Ťažká drevená podlaha a tmavý drevený obklad dodávali miestnosti výzor loveckej sály. Vo vedľajšej miestnosti ostalo šesť chlapov, čo na striedačku hrali karty. Dole pri vchode stáli dvaja. Pri železnej bráne ďalší dvaja. Pol tucta s malými samopalmi pod bundami sa prechádzalo po záhrade. Dvaja nasadli do terénneho džípu a iba tak sa preháňali poľnými cestami okolo. Všetci mali na lícach tenké drôtiky zakončené malou guľôčkou. Občas do nej niečo vyštekli a potom čakali na príkazy. Pohli sa smerom, ktorý im nadiktoval neviditeľný veliteľ. Každý presne vedel, čo má robiť, ani náznak chaosu či nervozity. Profesionáli. Za peniaze sa vždy dala kúpiť kvalita. Vonku...

„Samuel," začal strýko, „v priebehu dvoch-troch rokov otvoríš päť filiálok, dve v Čechách, dve tu a jednu podľa svojho výberu. Finančné krytie už máš zabezpečené. Neskôr sieť rozšírime. Pripravuj si pôdu pre nadnárodné spoločenstvo bánk a ako si vybudueš základy, tak sa ti potom bude vládnuť. České potrebujeme nutne, na to nezabúdaj! Federácia sa o rok rozpadne, už sme to dohodli, ale väzby ostanú! Máme človeka tu u vás, ktorý to zariadi... a aj u nich..." strýko vysvetľoval a Samuel pozorne počúval, lebo napriek dešpektu, s akým na zámorských kolegov pozeral, nemohol sa ubrániť pocitu, že sa mu tentoraz naozaj snažia pomôcť. Strýko rečnil dlho, vysvetľoval podrobnosti a snoval plány na najbližšie desaťročie. Keď končil, bol už zadychčaný, „... tvoje banky, Samuel, budú mať pre nás neoceniteľný strategický význam! Ste malá, nenápadná krajina v strede Európy... ideálna poloha... finančné toky cez tvoje pobočky budú nekontrolovateľné, o to sa už postaráme..." opäť si dal pauzu a zvalil sa na operadlo, „... taký je dlhodobý zámer, ako ste počuli..." strýko stíchol a lačne sa napil. V tom momente sa otvorili dvere. Vošli dvaja čašníci a priniesli čerstvú minerálku a obložené misy. Uklonili sa a odišli. Jeden dokonca povedal Prepáčte, hoci nič zlé nevyviedol.

„Výborne! Tak pristúpime k detailným plánom na ďalšie obdobie..." strýko otvoril tvrdé dosky, pokračoval a dýchal čím ďalej tým ťažšie. Samuel pochopil, že to predtým bol iba úvod a to podstatné bude nasledovať. Počúval a začala sa mu točiť hlava. Mal pocit, že je šteňa a desať dní po narodení sa mu otvárajú oči. Odrazu sa mu odnechcelo podfarbovať hlas sarkazmom a iróniou a hanbil sa za to, že si to dovolil pri privítaní ctihodných pánov a v úvodnej reči. V hlave mu vŕtalo, kto sú títo muži, že rozhodujú o takých veciach, kam sa to dostal a čím si to zaslúžil, že ho zasvecujú do tajomstiev... veľkých tajomstiev?! Že ho vzali medzi seba!? Postrehol, že strýko ho po očku pozoruje a sleduje jeho metamorfózu. Dokonca sa mu zdalo, že sa v jednej chvíli usmieva. Samuel si uvedomil, že posledných štyridsaťpäť rokov strávil v skúšobnej dobe a že si to naivne neuvedomoval. Podcenil strýka aj silu jeho osobnosti a moci. Malo ho trknúť, keď videl úctu, ktorú mu ostatní preukazujú, a on, hlupáčik, sa pritom hral na urazeného. Cítil sa trápne. Strýko pokračoval a pred všetkými mu vysvetlil jeho úlohu. Zaradil ho medzi elitu. Tým urobil hrubú čiaru za minulosťou a Samuel pochopil, že ospravedlňovať sa alebo vysvetľovať by znamenalo stratiť tvár a že medzi mužmi sa občas stane, že sa nepochopia, ale stačí gesto a všetko je v poriadku. Samuel sa „usmial" a strýko prikývol. A bolo. Uľavilo sa mu a prestal sa potiť.

Opäť sa otvorili dvere a muž z ochranky podišiel k strýkovi. Vôbec sa neospravedlňoval za rušenie porady a suverénne vystupovanie Samuelovi naznačilo, že je v takejto situácii ako doma a že má strýkovo povolenie vojsť, kedy uzná za potrebné. Strýko ho oslovoval Fredy a jeho oceľový pohľad a rýchle racionálne pohyby vzbudzovali rešpekt. Naklonil sa k strýkovi a niečo mu pošepkal ignorujúc zásadu, že v lepšej spoločnosti sa nešepká. V oveľa lepšej spoločnosti sa asi môže.

Strýko pozrel na hodinky a obočie mu vyletelo hore. Prikývol.

„Páni! Prišli o čosi skôr, ale to nevadí, dovoľte, aby som vám predstavil veľvyslanca..." Samuel chcel vstať, ale keď videl, že ostatní meravo sedia, tiež sa zahral na kamennú sochu.

Prišli traja. Samuel už pred chvíľou pochopil, že strýko je strýko s veľkým S, ale toto nečakal. Ani nemohol. Zamrzelo ho, že mu nepovedal o všetkých účastníkoch porady, ale chápal, že bezpečnostné opatrenia na jeho pozemku by museli asi vyzerať inak, keby sa ich totožnosť odhalila vopred, a tak iba vyjavené civel a ani sa neodvážil hnevať alebo protestovať. Muž od hlavy po päty zabalený v posteľnej plachte odmietol poslať svojho osobného strážcu von, a tak strpeli muža s kamennou tvárou a rukami na prsiach za jeho stoličkou a strýko pokračoval.

Samuel sa dozvedel novinku, ktorá mu vyrazila dych. Jeho banka... presnejšie v tom čase to už bude medzinárodné konzorcium bánk, sa zúčastní na projekte eliminácie jadrovej energetiky v Európe a na prestavbe energetickej siete na alternatívne zdroje, čo si vyžiada investície... s predpokladaným ziskom... Samuel sa napil minerálky a dobre mu padla. O obmedzení ťažby ropy si netrúfal rozhodovať, ale oni to vytiahli!! V jeho malej chalúpke!! Také veci!

„Ak sa zopakuje kríza zo sedemdesiatych rokov, musíme byť pripravení..." argumentoval strýko.

Muž v bielom iba mávol rukou, akoby zaháňal otravnú muchu, ale strýko si nedal skákať do reči a pokračoval.

„...vy dobre viete, vaša výsosť, že Kuvajt nebol poslednou ukážkou našej sily, musíme pokračovať a ste informovaný kde a kedy! Všetko sa bude odvíjať od medzinárodných cien ropy, ale musíte s tým počítať, že v priebehu desiatich, možno pätnástich rokov sa u vás ešte raz, možno dvakrát zastavíme a niečo z našej munície minieme... na to sme tu, aby sme to dohodli a upresnili..."

Muž v bielom iba mávol rukou.

„Vaša výsosť... nemávajte rukami, inak projekt *Organic benz* urýchlime a ste v..."

„To nemôžete, už sme o tom rozprávali a mám vaše slovo, že s tým počkáte..."

Debata pokračovala. Samuel bol vynikajúci ekonóm a prezieravý stratég, ale aj tak sa mu z toho, čo čaká ľudstvo v najbližšej dobe, zatočila hlava a po chvíli sa ospravedlnil. Vôbec ho neprekvapilo, že ho chlapci v čiernych oblekoch nechceli v jeho vlastnom dome pustiť na jeho vlastný záchod a že ho prezreli aj cestou tam, aj cestou späť. Vôbec sa nebránil.

„Garantujete stopercentnú bezpečnosť?" spýtal sa strýka bielovlasý muž s tvrdým nemeckým akcentom a plniacim perom v ruke. Samuel sa práve vrátil zo záchoda a neopovážil sa opýtať čoho. Skôr ako podpísali, zaujímali sa o diskrétnosť celej akcie. Odpovedal im najstarší a najskúsenejší. Strýko. Všetko mal pod palcom a na všetko vedel odpovedať.

„Vyše päťdesiat rokov používame túto formu, niet dôvodu pochybovať, páni..." a všetci mu verili.

Podpísali a listiny putovali do tvrdých dosák bez označenia. Strýko ich podal Samuelovi. Samuel si prečítal obsah a iba prikývol. Podpísal. Nevedel, čo by mohol ešte dodať. Pripadal si ako zhrbený dedko s motykou v ruke v záhradke s plotom desať krát desať metrov, ktorému dali možnosť zbúrať zábradlie a osiať pole s rozmermi kam dovidíš krát kam dovidíš... a ako to tak hodnotil, úroda sa toho roku ukazovala viac ako dobrá!

„Podľa starých pravidiel. Originály ostanú u mňa, v prípade mojej smrti každý vie, kde ich nájdete a ako sa parlamentári zvolávajú. Je iba jeden jediný trezor, ktorý je schopný zaručiť našu bezpečnosť. Tam budú! Na zaužívaných zvykoch nebudeme nič meniť," chrčal starec. „A čo nový člen..." spýtal sa jeden z pléna. „Je náš..." starec sťažka pokýval hlavou a pozrel na Samuela, „... je rokmi preverený a životom ťažko skúšaný... ako väčšina z nás, priatelia! Okrem toho, všetci ho dobre poznáte... hádam si nemyslíte, že by sme tu dnes boli, keby to nebola pravda! Myslím si, že aj on sám by sa mohol vyjadriť..."

Samuel si odkašlal a vážnym hlasom im povedal, že už chápe, o čo tu ide, a nenápadne im naznačil, že už vyrástol. Potom urobil dlhú odmlku. Napokon dodal:

„Sľubujem, strýko! A... ďakujem!" povedal a bol ochotný aj prisahať. Nebolo treba. Verili mu.

Nový člen sa vyberal veľmi zriedka, väčšinou, keď jeho predchodca zomrel a ak ho nominoval strýko... Samuel ani netušil, že o ňom už pár rokov bola reč a rezultát vyznel v podstate jednomyseľne. Mocní muži iba spokojne pokyvovali hlavami. Mocní muži tiež nevedeli všetko!

Strýko bol stratég. Mal to premyslené už dávno, veľmi dávno! Samuelovi zveril jedno z najväčších tajomstiev už v šesťdesiatom ôsmom, už vtedy s ním počítal! Teraz dal znamenie a priniesli ďalšie jedlo. Potom whisky, cigary a vodnú fajku... oficiálnu časť mali za sebou.

Noc prekvapení pre Samula sa však ešte neskončila. Strýko ho vtiahol do fajčiarskeho kabinetu a dve gorily pred dverami im zaručovali absolútnu bezpečnosť.

Ostali sami.

„A teraz... to najdôležitejšie, ten kufrík... je všetko v poriadku?" strýko si zapálil cigaru a Samuelovi sa zdalo, že by to naozaj nemal robiť, že by si mal zdravie aspoň trochu šetriť. Uškrnul sa a predbehol ho.

„No táák... ešte žijem a rob to tiež... ak môžeš..."

„Strýko! Prosím ťa..."

„Myslím to vážne! Naozaj... doslova! Tvoj syn by všetko vyriešil... otázky dedičstva... kufríka... Si ešte mladý, namiesto toho si sa utiahol do ulity! Ja viem... bola to tragédia... to s Annou, ale..."

„Sára je v tomto smere plnohodnotná..."

„Aleje to žena!"

„To som si už všimol!"

„A my potrebujeme muža! Dediča! Ako chceš, ale... tuším problémy... No, ako myslíš! Obráťme list... kufrík...?"

Samuel vstal, stlačil ornament na drevenom obklade a tajné dvierka sa nehlučne otvorili. Za nimi bol trezor. Samuel vybral kufrík a podal mu ho. Strýko nastavil kód a otvoril jednu zámku. Samuel urobil to isté s druhou. Strýko láskavo pohladil starú popraskanú kožu, na chvíľu sa zamyslel a potom pomaly otvoril. So slzami v očiach si prezeral obsah, potom zalovil v náprstnom vrecku, vybral obálku a položil ju k ostatným.

„Nové čísla..." povedal na vysvetlenie. Skontroloval obsah, spokojne pokýval hlavou a všetko vrátil majiteľovi.

„Tam nebýva stále, však?"

„Nie, iba teraz, kvôli tebe, aby bol poruke, inak je celý čas..."

„To si nechaj pre seba, podľa pravidiel! Dobre ho schovaj, Samuel, chápeš, aký má význam...?"

„Chápem! Pýtaš sa ma na to vždy, keď sa stretneme."

„Je tam kus našej histórie, nášho utrpenia... našej moci a... odplata... zaslúžený trest pre všetkých..." rozkašlal sa a zadusil cigaru. Samuel vstal a chcel mu pomôcť, ale ráznym gestom ho zastavil, „... ešte nie je čas, Samuel, ešte nie, ale raz všetko v kufríku použijeme, a potom im beda!" opäť sa rozkašlal. Samuel ho chytil za ruku. Podal mu pohár vody.

„Strýko... chcel som sa spýtať... zdá sa mi, že čo sa odohralo vo vedľajšej miestnosti... nie je to príliš nebezpečné? Taká koncentrácia moci, zbrojný priemysel, ropa... oni... nezničí nás to?"

Muž sa zamyslel, súhlasne pokýval hlavou a ťažko si vzdychol, „... alea iacta est, drahý Samuel! Už niet cesty späť..."

Hlboko po polnoci sa spoločnosť rozišla. Nikto nešiel do hotela, o nikom neexistoval zápis v knihe návštev, nikoho neregistrovali oficiálne miesta. Nikto tu nebol. Limuzíny s nenápadným sprievodom ich odviezli na letisko a v prevádzkovej knihe na dispečingu sa objavil iba formálny zápis... súkromný let JKT 0078, prílet... odlet... ani colníci na letisku nezaregistrovali žiadny problém...

Stalo sa to pred desiatimi rokmi. Vilu už dostaval. Samuel Schmitt medzitým vyrástol. Kúpil naplánovaný počet politikov a zoradil ich do zástupu, aby si nezavadzali širokými lakťami. Strýko ešte nezomrel. Zomieral už dlho, ale ešte nezomrel. Nechodil, nejedol, nepil... všetko mali na starosti sestričky postávajúce pri jeho posteli. Myslieť mohol. Mozog ostal, telo mu bolo na príťaž. Myslel aj za Samuela a radil mu. Samuel si nechal poradiť rád a darilo sa mu. Impérium zveľadil do neuveriteľných rozmerov a zbieral úrodu. Vládol všetkému a všetkým...

Jednému nie! Jednej nie! Za živý svet...

Sára ho ignorovala. Vlastne nie... neignorovala, to by bolo ešte dobré... ona ho nenávidela! Vlastná dcéra, a taká suka! Miloval ju na zbláznenie. Byt, auto, štúdium, prax, nemocnicu... čo len chcela, všetko jej kúpil a bol ochotný jej kúpiť aj viac! Vraj výlet do vesmíru bude o chvíľu stáť dvadsať miliónov dolárov. No a? Zviezli by sa obaja, keby len trochu chcela! A mohla by pozvať aj polovicu chirurgie...

Aspoň keby zašla častejšie, povedzme občas na večeru a mohli sa porozprávať... a bola by triezva, aby si z toho aj niečo pamätala! Ale to nie! Už ho nemala rada. Od toho večera nie... viac nie...

Sára prudko zabrzdila pred masívnou kovanou bránou a vystúpila z auta. Vysoký kamenný múr jej pripadal stále vlhký a nepríjemne studený. V duchu zakliala, lebo vysoké opätky sa jej zaryli do udržiavaného belostného štrku, a kým sa prebrodila k stĺpiku s manuálom, dva-tri kamienky jej vklzli do lodičiek. Vyťukala kód a brána sa pomaly otvorila. Nasadla a prikázala bavoráku, aby im

to tam parádne rozryl! Bavorák zahrabal. Na, tu máš! Štrk lietal na všetky strany a Sára dostala chuť na vodku. Usmievala sa.

Oko bezpečnostnej kamery ju odprevádzalo tichučkým zzzzzt...

Pred vilou parkovali tri autá. Dve poznala z podzemnej garáže nemocnice. Walter a Konrád už dorazili. Šéfchirurg a riaditeľ nemocnice. Banda všivákov, a ak to zastrešuje jej otec, určite z tohto stretnutia budú mať prospech predovšetkým pacienti a trpiaci a občania a spoluobčania a...

Čierny mercedes s nemeckou značkou nepoznala. Zapichla to tesne k nemu a naschvál ho drgla dverami. Ani nepípol. Chlapík si bol istý, že mu ho tu nikto nešlohne, a alarm vypol. Len aby neprišiel o viac...

Sára vycupitala po viktoriánskych schodoch a dvere sa automaticky otvorili.

„Dobrý večer, slečna."

„Dobrý... Klára..." pozdravila domácu a hodila jej činčilový kožuch. Stará pani ho zachytila a v úžase zabudla zavrieť ústa. Pod kožuchom nebolo nič. Teda... skoro nič. Kratučká sukienka vo farbe rifloviny a tričko... tričenko... dve tenučké ramienka a pod pazuchami oblúky až k bokom... a pod tričkom... naozaj nič. Vyslovene nevhodné do spoločnosti starších pánov. Sára si dala záležať! Dlho si vyberala a dlho sa zvíjala pred zrkadlom, kým našla to pravé. V živote by sa tak neobliekla, ale na návštevu k otcovi...

„Páni..." povedala, keď vošla do jedálne.

Walter vrátil posledný hit šampanského do pohára. Riaditeľ skoro zlomil cigaru o hranu popolníka. Blonďavá krava v rohu miestnosti iba zdúpnela v nemom úžase. Privítal ju iba otec. Čo mal robiť?

„Nabudúce povedz, že prídeš, dám zavrieť psov, aby na tebe aspoň niečo nechali..."

„Nemáš psov, žiadny by s tebou nevydržal... štvornohý..." zasyčala mu do ucha.

„Tak to by sme mali... Entschuldigen, aber... meine Herrn... poprosím vás, aby sme prešli na nemčinu, lebo slečna Ulige nám nebude rozumieť. Sára, rád by som ti predstavil riaditeľku mníchovskej pobočky... slečna Ulige Roth... moja dcéra Sára..."

Podali si ruky. Boli rovnako staré. Rovnako mladé. Boli rovnaké. Jedna rozmaznanejšia sviňa ako druhá. Akurát Ulige mala dlhé čierne šaty, holý chrbát zakrytý rovnými žltými vlasmi a hrudník bez pŕs.

Sadli si a Klára sa spýtala, či už môže priniesť večeru. Najradšej by ich všetkých zabila, už ju zohrievala dvakrát. Samuel kývol. Sára si naliala trochu vodky do vodového pohára, a keď prihodila kocky ľadu, pretiekol.

Zjedli lososové rolky a marinované kačacie prsia s thajskou ryžou. Zemiakové lokše s husacou pečienkou si dal iba riaditeľ s hostiteľom. Ostatní už boli plní. Sára pokrčila nos a dala si opäť naliať a Samuel pohľadom zmrazil ochotného chirurga suplujúceho čašníka. Domáci nemal cudzích ľudí v dome rád a vo všetkom sa spoliehal na neúnavnú Kláru. Celý personál bol zhmotnený v tejto obetavej starej žene. Dámy sa museli uspokojiť s obsluhou prítomných pánov, ktorým to ani v najmenšom neprekážalo. Samuelovi veľmi. Chcel, aby Sára vydržala aspoň do úvodnej reči.

„Prosím... prejdeme do salónika..." vyzval prítomných a všetci si ako na povel poutierali ústa a poodhadzovali biele obrúsky. Jedine Sára si niesla tekutú zásobu so sebou. Ostatných čakal strieborný podnos s vyleštenými pohármi a pootvorený bar. Zapadli do hlbokých kožených pohoviek. Dopadlo to, ako predpovedal Walter. Starí páni si dali whisky. Dvanásť rokov v dubovom sude a dva roky vo fľaši, ako predpisoval dobrý mrav. On si nalial koňak. Ulige sa chvíľu tvárila, že nerozumie, hoci Walter ovládal nielen nemčinu, ale aj berlínsky dialekt, až napokon, ako správna fajnovka, ukázala prstom na francúzske šampanské a cudne sklopila oči.

„Dánke, nur ein bischen..."

Tak jej nalial plný pohár a v duchu jej poprial hlboký zážitok. Ako dnes večer... v noci... dopadne, nemal pochýb. Chodil so Samuelom na šach... a aj na *šach*... dosť dlho, aby to vedel odhadnúť.

„Sehr geherte Damen und Herren..." oslovil ich bankár a premeral si ich tvrdým pohľadom. Sladkastú atmosféru rozmaznanej večere vystriedal tvrdý obchodnícky tón. Zbystrili pozornosť.

„... máme na to tri dni. Máte na to tri dni a je to vaša vina, iba vaša nerozhodnosť vás priviedla do časovej tiesne, ale myslím si, že je to aj na niečo dobré. Bežní ľudia nevedia zvládnuť luxus výberu a chcú byť manipulovaní a privedení až k válovu, a vy ste sa zachovali presne tak isto!"

„Prepáč, ale..."

„Až potom! Najprv vám to vysvetlím a až potom sa vyjadríte. Budeš mať dosť času, teraz počúvaj, Konrád, a apelujem na váš zdravý rozum... na tvoj obzvlášť... aby ste sa nepomýlili! Počúvajte a počítajte so mnou. Nemocnica má vyše tridsať rokov, satelitné objekty dvadsať a liečebňa sedemnásť. Barabizne! Náklady štyristo miliónov, zisk stoosemdesiat, dotácie sto dvadsať, strata sto. Náklady na rekonštrukciu sietí by predstavovali sedemdesiat miliónov a inovácia zariadenia je iba v odhadoch v položkách desiatok až stoviek miliónov. To sú hrubé čísla..."

„Prepáč, ale ja mám úplne iné kalkulácie..."

„... prepáč, ale tvoje kalkulácie si nechaj pre chlapcov z ministerstva, dobre!? A pre novinárov, tí sú povinní... ako by som to... objektívne informovať verejnosť! Prieskum Mayer Munchen Bank hovorí jednoznačne iba o jednom jedinom zachovateľnom a konkurencieschopnom oddelení, a to je chirurgia, všetko ostatné je šrot. Stojíte nad priepasťou. Stojíte jej chrbtom, lebo sa bojíte obzrieť a pozrieť sa pravde do očí a myslíte si, že pštrosia politika vás spasí, ale aj tak sa k nej slepačími krokmi blížite. A onedlho do nej padnete, to sú zákony ekonomiky a o tých niečo viem! Ste spiatočníci a zbabelci. Naše riešenie je radikálne. Každý z vás... a mnohí iní v ňom majú svoje miesto. Lekári, sestričky, technici... vrátnici a aj šoféri. Všetci! Ulige!!"

„Ja... bitte... prosím... páni! Pardon! Dáma... a páni!" odložila prázdny pohár a otvorila tvrdé dosky. „Rozloha areálu je dvadsaťsedem hektárov s komunikáciami, s liečebnou a s areálom na doliečovanie srdcovo-cievnych a respiračných ochorení až po hranicu chránenej krajinnej oblasti na severe. Sme schopní odkúpiť aj svah oproti a rozšíriť investičnú oblasť o dvanásť hektárov..."

Walter vstal a dolial jej. Rozprávala pomaly a múdro a začínala sa mu páčiť. Nechcel sa predbiehať, kamarát je kamarát, ale časom...

Vysvetlila im, čo všetko môžu. Rozprávala tak suverénne, že riaditeľ sklapol a mal pocit, že sa v hlbokom kresle zošúveril. Naopak Samuel rástol. Keď skončila, jemne zavrela tvrdé dosky, opatrne ich posunula na konferenčný stolík a odchlipla si pol pohára.

Zavládlo mrazivé ticho.

Sáre sa začkalo.

„Ale... to znamená... likvidáciu najväčšej nemocnice v Našom Meste... Samuel, to predsa nemôžeš!"

„Si riaditeľ a aj priateľ! Vieš dobre, že by som ťa o živobytie nepripravil! Nerozprávaj hlúposti! Nemocnica sa predsa nedá zrušiť, zo zákona sa to nedá..."

„Ale vy chcete celý areál prerobiť na sanatórium pre boháčov, a to je to isté!! Čo bude s tisíckami chudob... normálnych pacientov, kam pôjdu?"

„V meste sú tri fakultné nemocnice, dve..."

„Ale veď sú dislokované podľa rajonizácie! To dobre vieš! Tým pádom odpíšete celý sever mesta! Kam tí ľudia pôjdu...?"

„Konrád! Bol si teraz niekedy na verejnom WC?"

„Ja... prosím? Nie... ale," bol v rozpakoch.

„Tak ti vysvetlím, ako to tam chodí! Vojdeš, hodíš päťkorunovú mincu, dajú ti papier a urobíš kôpku. A v tom je celá filozofia nášho podnikania. Inak povedané, v tomto štáte sa už platí za kdejaké hovno, ak je podložené papierom! Tak prečo nie za zdravie? Ako k tomu prídu tí, čo na to majú? Prečo by si za svoje ťažko zarobené peniažky nemohli kúpiť bezbolestný život a nadštandardnú opateru a so širokým úsmevom na tvári sa nechať hýčkať a masírovať a... chudobní... nech sú radšej zdraví, to im vrelo odporúčam! Ty ako odborník o tom tiež vieš svoje, však? A ty!? Pán chirurg!! Teba sa to netýka? Aj ty vieš čo-to o bezplatnej zdravotnej starostlivosti, už si vtedy

robil, nie? A teraz? Ako je to s tými rovnými a rovnejšími? Prečo má niekto jazvu od krku až po gule a iný sotva dva centimetre, a prečo niekto čaká pol roka a iného máš na stole, sotva sa mu zastavia vetry? Budeme sa tu hrať, alebo môžeme rokovať obchodne?"

„Prepáč, ale sú tu dámy! Inak by som ti..." Walter bol na svoj stav citlivý ako málokto. Vedel, že to tak chodí, ale nahlas sa o tom nerozprávalo. To bola zásada džentlmenov v bielych plášťoch. Samuel sa nechal uniesť. Walterovi to asi vadilo zo všetkých prítomných najviac, hoci chápal, že bankárovi na dnešnom stretnutí obzvlášť záleží. Inokedy nebol taký zlý. Čas ho tlačil. Tlačil ich všetkých. Určité pravidlá korektnosti by však dodržiavať mal. Po prvé, všetci boli starí kamaráti, a po druhé... naozaj tu boli dámy! Jednej sa síce opäť začkalo a druhá vyprázdnila pohár s rutinou dánskeho námorníka... ale zatiaľ vyzerali ako dámy, a to by mal rešpektovať každý!

Walter sa s projektom zoznámil o mesiac skôr ako riaditeľ. To vďaka šachu. Samuel si dal záležať, nechal ho trikrát za sebou vyhrať a potom ho vzal na večeru a potom do... ráno si vzali taxík a celú sobotu preflámovali vo vile. Dali si saunu a bazén a Kláru brali všetci čerti, keď začali vymýšľať, čo by ešte zožrali. Dvakrát sa musela otočiť do mesta a jazdilo sa jej čoraz horšie, tie oči... nahovno sa jej šéf chirurg premával polonahý po dome, len sľuboval, a prdlajs z toho! Vraj sa to dá operovať, a aj s tou cukrovkou by sa dalo... keď vytriezvel, vždy na starú Kláru zabudol, asi mal naozaj veľa roboty...

Walter sa s projektom zoznámil a páčil sa mu. Samuel to zahral tak, že Walter by v novej liečebni robil... alebo, ani by už robiť nemusel, mal by vystarané do smrti, treba však zlomiť riaditeľa, a s tým mu musí pomôcť. Minister o všetkom vie a... drží palce a projekt sa dá cez „našich" prehlasovať, ide iba o riaditeľa, aby neskákal. Zbytočná publicita by mohla veľa pokaziť, alebo aspoň sťažiť. Ak budú robiť potichučky, všetko pôjde hladšie... vlastne lacnejšie, a o tie zasraté prachy ide až v prvom rade, nie?! Walter pochopil a opatrne sa spýtal, aký asi podiel by mu...

Dostal trikrát päsťou do chrbta a až potom sa opäť nadýchol.

Zvyšok soboty strávili pri bazéne a neviazané konverzovali. Samuel sa iba usmieval a opäť sa presvedčil, že okrem fyzikálnych zákonov vládnu svetu aj iné... v prvom rade zákon mince a ľudskej chamtivosti.

„A čo Sára?" spýtal sa Walter.

„Je to žena. Za pár drobných... okrem toho, dáme jej do ruky skalpel a bude si myslieť, že je pre našu vec najpotrebnejšia."

„Nepodceňuj ju! S tým skalpelom jej to náhodou ide a je čím ďalej tým lepšia! A nie je hlúpa!"

„Keď to ty hovoríš... apropo... nezdá sa ti, že v poslednom čase akosi viac pije? Neviem, aký je u vás na chirurgii zvyk, ale zdá sa mi... nevadí to nikomu za stolom?"

„Nie! Zatiaľ ešte stále používame rúšky..."

„Ma serieš!"

„...a ten, čo do partie nepatrí, býva väčšinou uspatý, tak kto by sa sťažoval..."

„Fajn. To sa mi uľavilo... keby mi prišlo nevoľno od srdca, nevieš o nejakom odborníkovi, čo by ma dal do poriadku? Nejaký špitál za mestom..."

Zasmiali sa a Walter vstal, aby im obom dolial.

Teraz sa nesmial nikto. A navyše Walter sa aj napriek ich dlhoročnej známosti cítil urazený. Samuel vedel, že je to iba póza, a ignoroval ho. Poznal takých ľudí.

Riaditeľ sa držal pohára ako záchranného kolesa a odmietal komunikovať. Odmietol sa aj uraziť, a to bolo zlé. Stiahol sa do ulity a premýšľal, aké má šance na odpor. Poznali sa a dobre vedel, že proti Samuelovi nezmôže nič. Ak sa rozhodne, ide cez mŕtvoly... a z dobre informovaných zdrojov vedel, že doslova. Sára dopila a Walter vstal. Dolial dámam a fľašu vodky a šampanského si položil na kraj stolíka, aby nemusel stále behať cez celú miestnosť. Prezieravý chalan.

„Čítal si analýzy?" nevydržal bankár a chcel pohnúť riaditeľa k činu.

„Ako všetci..."

„A?"

„Už som ti svoj názor povedal a na verejné WC nechodím."

„Konrád!"

„Samuel! Pracujem v tomto fachu už štyridsať rokov, ale to, čo vidím v poslednom čase, som ešte nezažil. Tvoj návrh ma iba utvrdil v presvedčení, že peniaze víťazia nad zdravým rozumom. Je úplne jedno, či to urobíš naraz, alebo postupne, podstatné je, že výsledkom bude transformácia nemocnice na privátne sanatórium a tisíce ľudí prídu o základnú zdravotnícku starostlivosť a budú musieť cestovať na opačný koniec mesta kvôli injekcii. Dobre!! Dobre! Neskáč! Trochu dramatizujem, ale v konečnom dôsledku to tak dopadne, za... päť rokov, za osem? Nie je to jedno? Nemocnica pre všetkých kontra súkromné apartmány pre vyvolených, tak tento problém vidím ja! Moje stanovisko je..."

Potom ešte rozprávala Ulige a opäť otvorila tvrdé dosky. Potom ešte rozprával Walter a už nebol taký urazený a občas sa mu v očiach okrem alkoholu zalesklo aj písmenko S prečiarknuté dvoma čiarkami. Potom sa niečo spýtala aj Sára, ale v podstate jej to bolo jedno. Uistili ju, že môže operovať do penzie a z privatizačného projektu by jej kvaplo... Ulige mala k dispozícii všetky tabuľky a poznala odpoveď na každú otázku. Potom ešte hovoril Samuel...

Nemalo to význam. Riaditeľ bol starý a novým metódam zarábania makropeňazí asi nerozumel. Bol to normálny slušný riaditeľ... bol starý a nepotrebný. Samuel mu to povedal. Nebol by to urobil, ale alkohol v hlave a tvrdohlavosť soka ho vyprovokovali. Neznášal odpor a ak bol donútený, pokojne ho prekonával násilím. Preto ho znervózňoval od kamarátov, ktorým nechcel ublížiť. Nevedel, ako ďalej. Nechcel riaditeľa raniť, dostával sa do začarovaného kruhu. Konráda si vážil, bol z ich komunity, úctyhodný pán, lekár a odborník a... kamarát a... tak čo s ním?

Padlo pár tvrdých slov a riaditeľ nemocnice vstal a požiadal Kláru o klobúk a kabát. Odprevadil ho iba Samuel. Na dlhých schodoch postáli.

„Peniaze ťa zničia. Ja viem, ako si žil, aj ako si drel, aby si sa toho zbavil. Nám bolo tiež ťažko, všetci nesieme znamenie minulosti vytetované na... niekto na čele, iný... na ruke, ale to ťa neospravedlňuje. Kontakty a moc a peniaze nás nesmú zlomiť, mali by nás povzniesť, je veľa takých, ktorí sa teraz cítia ako my v štyridsiatom... druhom... treťom... potrebujú pomoc, a nie naše vyvyšovanie! Samuel! Spamätaj sa! Budem brániť nemocnicu do posledného dychu, a ak ma donútiš, aj proti tebe! Zabije ťa to! Tí zvonku ťa iba zneužívajú... áno, vieme o tom, nemysli si, že sa to dá utajiť! Vráť sa späť, kým je ešte čas. Aj milión stačí, aj sto miliónov stačí, aj... načo sú ti všetky peniaze sveta?"

Zbehol po schodoch a na poslednom sa obrátil. Aby si videli do očí, musel vyvrátiť hlavu. Oporné stĺpy priečelia pripomínali riaditeľovi Artemidin chrám v Efeze. Samuel sa vypínal v popredí. Muži stáli proti sebe ako Zeus a Prometeus pri poslednom súde o tom, kto koho prikuje o skalu, a kto zvíťazí a kto bude pokorený na mnoho rokov, ak nie na večnosť. Herkules už zomrel a prikovaný to v tejto dobe mohol škaredo odskákať. Aj tak mu to povedal... aj keď stál vyššie...

„Samuel, aj ja mám svoje možnosti... a budem sa brániť. Prestaň s tým a buďme priatelia ďalších šesťdesiat rokov. Ak nie... každý raz zomrie... pamätaj, ani ty nie si nesmrteľný..." prudko sa zvrtol a zamieril k autu.

Keď odišiel a hluk motora zanikol, Schmitt ostal na schodoch sám v tichu zimnej noci. Sám so svojimi myšlienkami. Stál zarazený a prekvapený a zdalo sa mu to nepochopiteľné. Dlho pozeral za brázdou červených svetiel a premýšľal. V živote niečo podobné nezažil. V poslednej dobe mu prialo smrť priveľa ľudí.

Pozrel dole na päsť a na vystreľujúce prsty a zistil, že... jeden, dva, tri... tri prsty. Konrád bol tretí. Pokrútil hlavou a ruky schoval do vrecák nohavíc. Opäť pokrútil hlavou a odpľul si, hoci to neurobil už roky. Odul pery a pocítil vplyv alkoholu. Ani to sa mu už dávno nestalo. Chcelo sa mu napľuť na všetkých tam dole... Chcelo sa mu... vyšťať sa na nich! Chcelo sa mu... Ale... boli už traja za pár dní!

„Vyserte si..." povedal, zapotácal sa a vrátil sa k ostatným.

Tichá debata prestala, akonáhle sa objavil. Čakali na neho ako na všemohúceho. Naštvalo ho to! Rozzúrilo ho to! Nímandi čakajúci na leva, či sa otočí vpravo, alebo vľavo, či mu z hrivy vypadnú prachy teraz, alebo až potom, či sa otrasie, alebo...

Walter vstal a dolial mu. Bankár bol viditeľne nahnevaný. Takýto koniec stretnutia nečakal, počítal aj s odporom, ale bol pripravený argumentovať a nevzdať sa, no akosi zlyhal. Vymklo sa mu to všetko z rúk a Konrád odišiel. To nebolo dobré znamenie. Prinesie to len problémy a zdržanie, a možno aj...

„Ak ťa môžem požiadať, Walter, choď už aj ty..."

„Ale..." oči sa im stretli a pochopil. Dopil, uklonil sa dámam a odišiel. Odprevadila ho iba Klára.

„Akosi sa ti to dnes rozpadáva..."

„Sára! Prosím ťa! Ušetri ma svojich duchaplných postrehov, dobre? Tu nejde o tých pár korún, o tých pár zasratých podpisov na investičnom zámere, o tých pár..."

„Veď práve preto sa ti čudujem! Prečo sa tak rozčuľuješ? Aj tak si spravíš po svojom, ako vždy, tak čo ťa žerie?"

„Čo ma... chceš to vedieť? Naozaj chceš vedieť čo ma žerie!? Tých štyridsať..."

„Nie!! Tak toto nie! To som už počula tisíckrát a matka tiež, a ako to dopadlo...?"

„Ako!? Ako to dopadlo?!!" zareval Samuel po slovensky a Ulige sa strhla. Rozliala pár kvapiek a opakom ruky sa ich snažila vysušiť zo šiat a z tvrdých dosiek.

„Viem!" zarevala Sára tiež po slovensky a Ulige tým úplne škrtla zo zoznamu prítomných. Návšteva postrehla, že situácia sa vyhrocuje a mení sa na domácu zvadu, a radšej si sama doliala. Potom už len prihlúplo predstierala, že ju fascinujú bublinky stúpajúce po stene pohára.

„Nič nevieš! Ani ťa to nezaujíma! Nikdy ťa to nezaujímalo! Už si si svoj názor spravila a uverila si mu a už ťa nič viac nezaujíma! Koľkokrát som chcel, aby sme sa porozprávali a dali veci do poriadku a žili opäť ako rodina... desať rokov..."

„Rodina, to je otec, matka, deti..." vyzunkla pol pohára, a keď sa blonďavá krava v čiernych šatách nemala k činu, doliala si sama.

„Ona to chcela spraviť!! Tak to spravila! Ja za to nemôžem..." hlas mu preskočil a opäť sa napil, hoci už cítil, že má dosť.

„Otec!! Ja si tie hádky pamätám! Aj to, čo si jej povedal v ten deň..." revala.

„Ale ja som to tak nemyslel... ja som ju do tej skurvenej pivnice neposielal... ja som..." hlas mu zlyhal a namiesto alkoholu sa napil minerálky, „... ja som... v ten deň pochopil, že som ju... naozaj miloval..."

„Asi preto sa obesila..."

„Si sviňa! Ako môžeš..."

„Aj ju si tak vtedy oslovil. Pamätám si to..." už hovorila ticho, tichučko.

„Ruky som mal celé krvavé... keď som ju odrezával... ale rezal som ďalej... Sára," ani on už nereval.

„Možno sa zavesila sama, to hej, ale niekto ju k tomu..."

„Sára! Tak to nebolo!"

„Zmenil si sa. Keď sme bývali v meste a jazdil si na dodávke, bol si normálny otec. Boli ste normálni rodičia... mama a otec! Až keď sme prišli sem, do tejto barabizne... skurvená zamatová revolúcia... nenávidím zamat... je oveľa tvrdší, než si ľudia myslia..."

„To s jej smrťou vôbec nesúvisí..."

„Všetko so všetkým súvisí..."

„Nie! Bolo to inak! Raz... ti to..."

„Raz!! Koľkokrát som to už počula?! Teraz je raz! Povedz mi to teraz!"

Schmitt rozpačito hodil očkom po Nemke.

„Hovno rozumie... alebo, ešte lepšie, vykopni ju! Pošli ju do hotela a máme na to celú noc! Môžeš mi to porozprávať od a po z! Už som veľká, už mnohým veciam rozumiem a chápem ich

inak. Aj viem... veľa toho viem... dnes som napríklad zachránila život jednému chlapíkovi... iba som mu vymenila chlopnú v srdci... taká prkotina! Som už veľká?"

„Sára!"

„Pošli ju preč!"

„Ja ti musím..."

„Nie! Najprv ju pošli preč! Alebo to spravím..."

„Nie! Sára, ovládaj sa... pila si..."

„Jáá? Iba jáá?! Vy ostatní ste si sypali do úst práškový cukor?"

„Sára! Prosím... ja ti musím... musíš sa vrátiť... ku mne... inak..."

„Čo inak? Čo si zase vymyslel?"

„Nič nemusím vymýšľať," už zase po sebe revali, „závet som už dávno zmenil, musíš sa vrátiť, inak... si chudera..."

„A sme doma! Prachy! Zase prachy!"

„Potrebuješ ich, každý z vás ich potrebuje, tie pózy a keci okolo... si trápna!"

Sára dopila a tresla pohár o stôl.

„Nikdy sa nezbavíš zodpovednosti za to, čo sa stalo mame, a bude ťa to prenasledovať až do poslednej minúty... a možno už nie je tak ďaleko, zadrhneš sa vlastnými kontami a nulami a jednotkami a... keby to nestačilo, nájdu sa aj takí, čo by radi pomohli..."

„Sára!! Aj ty? Koľko vás ešte bude?"

Vstala a napriek galónom vodky zamierila k dverám pevným krokom. Schmitt sa snažil postaviť, ale vrazilo ho späť. Opäť sa pokúsil a vybehol za ňou. Nemecká dievčina v čiernych šatách netušila, o čo ide, a rozhodla sa zostať, čo bolo za daných okolností asi najrozumnejšie.

„Sára!" kričal za ňou a Klára s kamennou tvárou vyšla z kuchyne. Záver dnešného večera ju vôbec neprekvapil. Skoro vždy sa to tak končilo, tak prečo nie dnes.

„Sára!"

Dobehol ju až na schodoch.

Opäť stál na piedestáli svojej slávy a plebs bol dole. Opäť sa kymácal. Aj ona vyvrátila hlavu.

„Neviem, ako môže muž zabiť svoju ženu bez toho, aby sa jej dotkol, ale keby som to vedela, povedala by som ti to rovno do očí..." a nasadla do auta.

„Sára..." zašepkal a sklonil hlavu.

Naštartovala a pri cúvaní neodhadla vzdialenosť. Z auta votrelkyne odletel kus bakelitu. Asi iba nárazník, alebo blinker, ale aj tak škoda za stotisíc. Biely štrk fŕkal na všetky strany. Pri bráne skoro vyvalila stĺpik a na namrznutom asfalte dostala šmyk. Žiadna brzda, žiadna spojka, iba sa pohrala s plynom a jemne pokrútila volantom. Walter bol dobrý učiteľ, naučil ju to dokonale. Bavorák našiel sebadôveru a vyrazil do mesta. Stodvadsať po ceste, kde aj cyklisti po tme zosadali a šliapali radšej peši...

„Sára..." zavzdychal hľadiac za odchádzajúcim autom, „tak to nebolo... ako ti to mám... dieťa moje? Si už dosť veľká...?"

Samuel Schmitt osamel na prahu veľkého domu, ktorý mu padal na hlavu a on nevedel, kam uhnúť. Má vôbec uhnúť? Nebolo by lepšie, keby... nech už to má za sebou, keď ich je toľko... Nech už to má všetko za sebou! Nech sa im splní najtajnejšia túžba! Toľko ich je... v poslednom čase až-až! Koľko ich je? Koľko ich vlastne je?!

Samuel vopchal ruky do nohavíc, odpľul si, hoci to takmer nikdy nerobil, zodvihol hlavu a zahľadel sa na vrcholce stromov v tme. Hlasno vydýchol. Kúdoly pary sa vyvalili do chladnej noci.

Tak koľko vás vlastne je?

Koncom minulého roka prikázal vedúcemu vnútorného oddelenia, aby si našiel pár kolegov s organizačnými vlohami a aby vo veľkej zasadačke zorganizovali banket pre zamestnancov a vedenie generálneho riaditeľstva.

„Robia to všade na západe, v každej firme, tak prečo by sme aj my neukázali, ako si vážime lojalitu podriadených? Predstavujem si to asi tak, že po pracovnom čase sa všetci zhromaždia v zasadačke, ja prednesiem ďakovnú reč a vyzdvihnem úspechy jednotlivých pobočiek..."

„Mám pripraviť aj obálky?"

„... obá... aha! Dobrý nápad! Výborne! Najlepším a najvernejším rozdáme pár obálok, to vždy rozprúdi debatu a dodá elán do nového roka a ostatných povzbudíme úsmevom! Potom švédske stoly, môže byť aj šampanské, ale nie veľa, nech sa to neožerie a nech nemusíme počúvať tie večné reči, kto koľko zarába v iných bankách a kto sa ako namaká a kto s kým a prečo a... však to poznáte! Ochranka dostane pokyn, aby ich o deviatej povyhadzovala, nech je už o desiatej pokoj a môžu nastúpiť upratovačky. Ráno chcem mať všetko vyleštené, jasné?"

„Jasné, pán generálny riaditeľ, zariadim..."

Zariadil a akcia sa vydarila nad očakávanie. O deviatej vyhodili zamestnanci ochranku a upratovačky dve hodiny stepovali na chodbe, kým sa okolo jedenástej v noci začali rozchádzať, a aj to iba preto, lebo šéf nočnej zmeny sa im začal vyhrážať, že zavolá generála! Schmitt sa po ôsmej ospravedlnil a zaviezol sa domov. Iba tak rozbrblal večeru od Kláry, dal si sprchu, prečítal burzové listy a chystal sa spať. Ešte mu napadlo prezrieť elektronickú poštu, a tak sa zašil do pracovne a... skoro skolaboval.

Správa z Yorku urgentné žiadala potvrdiť zaslané analýzy a prevod z konta C vo výške dvesto miliónov dolárov v určenom termíne, inak prevod stornujú a penále... Schmitt zhrozene flbchol na nástenné hodiny. Jedenásť pätnásť... na východnom pobreží sú teraz... asi tri poobede, to by sa ešte dalo stihnúť! Ku kontu C mali prístup iba traja, jeden je na služobnej ceste, ale druhý je...

Schmitt schmatol mobil a začal vyťukávať... v polovici prestal a rezignovane ho odložil vedľa klávesnice. Spomenul si, v akom bol stave, keď Schmitt odchádzal z recepcie, a to bolo okolo ôsmej, teraz už bude... nepoužiteľný. Rýchlo sa obliekol, Kláre v kuchyni iba zakričal, že sa ešte musí vrátiť do banky, a vyrazil.

Všetci už zmizli, upratovačky drhli podlahy, nedojedené chlebíčky a šunkové rolky ukladali do igelitiek. Vedúci nočnej zmeny skoro prehltol kaviár aj s podnosom a lyžičkou, keď ho zbadal, ako trieli k výťahom vo vestibule. Bol si istý, že tie tri fľaše šampanského v skrinke pripravené na zajtrajšiu oslavu manželkiných narodenín ho budú stáť flek, a ako poznal generála, možno aj päť rokov slobody! Lenže ten mal iné starosti než filcung na šatniach nočných vartášov. Vyviezol sa na tretie poschodie a zamieril... a potom sa zháčil.

Sklenené dvere uzatvárajúce chodbu neboli zamknuté. Spod dverí v strede chodby vychádzal tenučký prúžok svetla. Buď lajdácke upratovačky, alebo...

Opatrne stlačil kľučku a otvoril.

Vedúci vnútorného oddelenia sa mykol a vrazilo ho na operadlo. Potom chňapol po myši a do ticha miestnosti sa ozvalo kliknutie. Schmitt nelenil a v okamihu bol pri ňom. Na monitore svietilo slniečko a vyhrievalo vybielenú pláž s mohutnými palmami niekde v Karibiku.

„Vy neviete o striktnom zákaze zdržiavať sa na treťom poschodí po pracovnom čase? Ste zapísaný na vrátnici? Čo tu robíte?"

„Pán generálny... ja... som... idem z banketu a chcel som... ešte..."

„Banket bol na prízemí, a vy ste na treťom! Okrem toho, z recepcie tu už neostala ani noha! Neodpovedali ste mi na otázku! Čo tu robíte!?"

„Ja... chcel som iba skontrolovať podklady do zajtrajšej operatívky... viete, že na porade predkladám správu o vnútornej bezpečnosti..."

„Vypadnite! Na to budete mať dosť času ráno!" zasyčal Schmitt a odišiel do svojej kancelárie. Urobil, čo bolo treba, a všetko stihol v limite, takže sa spokojne rozvalil v kresle a chvíľu si užíval masážne účinky perfektne čalúneného operadla. Počkal na potvrdenie transakcie a všetko pedantne pozatváral. V hale mu zasalutoval vedúci nočnej zmeny a Schmitt podišiel k vchodovým dverám. S rukou na kľučke sa zháčil. Niečo mu nedalo... niečo mu hovorilo... Vrátil sa k recepcii.

„Dajte mi tristojedenástku!"

„Tristo... jedenáásť... aha! Tu je! Nech sa páči pán generálny riaditeľ, mám si vás poznačiť do knihy nočných..."

„Ak ma chcete silou mocou nasrať..."

„Tak nie! Ja len že to od nás vždy vyžadujete, inak by som si netrúfol."

„Vyžadujem... u druhých, nie u mňa! Ja viem, kedy som tu, nie?!"

„Iste... iste, pán generálny... ria..."

Otrčil mu chrbát a chvíľu nevedel, či je ten chlap blbý, alebo si z neho iba strieľa. V každom prípade ráno povie vedúcemu vnútorného... vlastne nič mu nepovie! Najprv si preverí, čo tu poza jeho chrbát stvárajú, a až potom bude konať.

Vošiel do kancelárie vedúceho vnútorného oddelenia a zapol počítač. Zadal mu, aby našiel posledný súbor, s ktorým sa pracovalo... nohy sa mu podlomili. Mimovoľne si sadol.

Elektronická ochrana softvéru banky stála milióny. Mala päť okruhov. Prvé dva boli prístupné prakticky pre všetkých zamestnancov, ktorí prichádzali do styku s financiami. Ďalšie boli iba pre vybraných a preverených vedúcich. Šéf vnútorného oddelenia mal prístup až po štvrtú úroveň, lenže monitor jasne hlásil, že dnes v noci sa pokúšal prelomiť piaty bezpečnostný stupeň. Pokúsil sa identifikovať konto C, ale našťastie stroskotal, alebo nemal dosť času.

Schmitt sa zhlboka nadýchol, vložil disketu a stlačil kopírovanie. Vypol počítač, zamkol kanceláriu, vrátil kľúče vrátnikovi a odišiel domov. Celú noc poriadne nezažmúril oka. Desať rokov budoval finančnú pevnosť a radili mu najlepšie mozgy bankového sveta. Vyhodil nepredstaviteľné peniaze na ochranu, obohnal sa elektronickým, technickým aj fyzickým múrom ochrankárov, o ktorých bol presvedčený, že sú dokonalé a neprekonateľné. Jednu vec však ovplyvniť nedokázal, a to vnútorného nepriateľa. Bál sa zrady a myslel si, že precíznym a dôsledným výberom vedúcich a zástupcov eliminoval toto nebezpečenstvo na nulu, no ukázalo sa, že hyena sa vždy nájde.

Zvolal komisiu, vedúcemu vnútorného oddelenia šplechol do očí, čo zistil, a nechal ho prepustiť. Trval na tom, aby mu do osobných materiálov zapísali pravú príčinu rozviazania pracovného pomeru, a to stratu dôvery. Chlapík bol odpísaný. V bankovníctve si už neškrtne. Možno pri dverách z vonkajšej strany.

Vedúci s ním chcel ešte hovoriť medzi štyrmi očami. Niečo ako posledné želanie pred popravou. Schmitt nesúhlasil a ochranke vydal jasný pokyn, do jeho kancelárie ani noha! Považoval vec za vybavenú. Nebola.

Vystriehol si ho, keď sa vracal z obeda a ochrankár bol na toalete. Vreskot sekretárky s prehľadom odignoroval a vrazil dnu. Zdrapil riaditeľa pod krk a zalomcoval s ním ako v nemej groteske.

„Ani si ma poriadne nevypočul, ty sviňa! Ani ťa nenapadlo, že to môže byť zinscenované a že skutočná sviňa sa niekde v ústredí rehoce. Akosi prirýchlo ste boli všetci so mnou hotoví! A ten posudok! Zničili ste ma. Mám doma chorú ženu a dve deti, ale to vás nikoho nezaujíma. Pálite od pása a ešte aj kopete do mŕtvol, svine. Desať rokov života som obetoval... po večeroch... soboty, nedele..." dychčal a sliny prskali na riaditeľovu sinavú tvár. Visel mu v rukách ako na vešiaku, ale visel príliš ďaleko od tlačidla alarmu a nemohol ho použiť.

„Jedno si zapíš za uši, ty pes, ak sa kvôli tomuto svinstvu niečo stane s mojou ženou... ak sa jej pohorší, alebo... deti... zabijem ťa ako škodnú, rozumel si!? Zabijem..." a vrazil ho do kresla. Kolieska v teflónových lôžkach okamžite poslúchli a odviezli ho až k oknu. Do kancelárie vrazil ochrankách a chcel zaúradovať, ale chlapík obehol stôl a s rukami nad hlavou vycúval von.

Schmitt si ponaprával kravatu, a keď ho prešiel prvý jed, hodil to za hlavu. Iba poznámka o svini, čo sa rehoce v ústredí, mu nedala pokoja.

To bol prvý.

Začiatkom roka chceli doplniť voľné miesta a vypísali konkurz. Prvé sito prenechal personalistom, ale na sekretariát potreboval niečo nové, niečo reprezentatívne, a tak si prebehol pár dotazníkov a odporúčaní...

Keď vošla, skoro omdlel. Čistá manekýnka, a ak ňou nebola, bez problémov sa ňou mohla okamžite stať. Ani nezačali, prerušil ich súrny telefonát.

„Prepáčte, musím odísť, ale rád by som to s vami prebral... slečna..."

„Pán generálny riaditeľ, ja vás počkám..."

„Nie, to bude na dlho... môžete zajtr... nie... v piatok?"

„Nechcem, aby ma predbehli, záleží mi na tom mieste, ja vás naozaj počkám...!"

„Tak dobre, ale skočte si niekam na obed a príďte... neskôr... o piatej, šiestej... viete, my tu v banke na nejakú tú hodinku nadčasu nehľadíme, na to si budete musieť zvyknúť, keby sme vás prijali..."

„Bez problémov, prídem."

Prišla a čakala. Väčšina zamestnancov už odišla, sekretárka mu zavolala vnútornou linkou, či ju ešte bude potrebovať... ak nie, tak ona by už tiež rada išla domov, ale ju tu tá slečna... má nechať otvorené a nech čaká... dobre pán generálny, nezamknem a poviem jej, nech čaká...

Mal trochu vypité, sedenie s finančnými partnermi sa pretiahlo a spríjemnili si ho hitom whisky. Ospravedlnil sa jej, chcel byť galantný. Sedela oproti nemu a možno by sa nič nebolo stalo, keby mala tepláky, alebo rifle, alebo... čokoľvek iné, ale ona sa rozhodla pre tesný kostým a minisukňu. Prekrížila štíhle nohy, ale príliš to nepomohlo. Schmitt mal spoza stola vynikajúci výhľad a videl vrchný lem pančúch a keď sa pomrvila a prehodila nohy, zazrel jej nohavičky. Z výstrihu predpisovo zapnutého saka sa jej tlačili mladučké prsia a Schmitt si uvedomil, že ho zabolelo v rozkroku. Už dávno ho nie... samého ho to prekvapilo...

„Slečna... tak vy by ste chceli pracovať u mňa na sekretariáte... školu máte..." prehadzoval listy dotazníka, ale ani netušil, čo číta. Pred očami sa mu mihali štíhle nohy a biele nohavičky, „... prax ešte nie, ale to nevadí, zaškolili by sme vás..."

Potom zaodŕhal a rozhodol sa. Chcel ju. Hlas mu sprísnel a vysvetlil jej, že miesto je iba jedno a záujem je veľký...

„Ja to chápem, ale, pán generálny... ja som si istá, že na to mám..."

Nalial a jeden pohár jej podal, nesmelo sa napila, hoci to nemala vo zvyku. Nikdy.

„Takže... na to máte... si myslíte!? U mňa na sekretariáte sa môžete stretnúť so situáciou, kedy vám jednotky z vysvedčenia nepomôžu, ide o miesto, kde treba prejaviť nielen profesionalitu... tú považujem za samozrejmosť, ale aj... ako by som to... istý nadhľad a schopnosť improvizovať a... pochopiť situáciu a vedieť jednať s klientom, alebo s nadriadeným, alebo..."

„Ja to chápem, ale, pán generálny, ja to miesto naozaj chcem... myslím si, že to všetko by som zvládla..."

Vzal ju za ruku a jemne ju pohladil po ramenách. Prekvapene jej poskočilo obočie. Vstala. Hľadeli si do očí.

„Neviem, či presne chápete... ide o mimoriadne zodpovedné a náročné miesto, ale aj mimoriadne lukratívne..."

„Ja... viem... pán riaditeľ..."

„Viete! No... tak to skúsme..."

Rozvalil sa do direktorského kresla a vrazil ju pod stôl.

„Toto... pán riaditeľ... ja... preboha..."

Rozopol si nohavice...

Keď odchádzala, tackala sa na dengľavých nohách a pri výťahoch ju naplo. Ústny pohovor do nového zamestnania si určite predstavovala trochu inak.

Nastúpila. Nevedela si zvyknúť, že sa mu má pozerať do očí. Zožierala sa. Párkrát sa opila, hoci to nikdy predtým neurobila. Museli si to všimnúť. Jej zmena bola taká očividná, že si ju doma jednoducho museli všimnúť. Najprv sa do nej obul otec, potom snúbenec a potom obaja...

„Pán generálny, ten mladý pán vás čaká už od obeda..."

„Aha... áno, už viem... nech vojde!"

Mladý pán vošiel, tichučko za sebou zavrel dvere a bez pozdravu prešiel kanceláriou generálneho riaditeľa. Vrazil mu zaucho. Zdrapil ho pod krk a riaditeľ opäť visel ako na vešiaku.

„Ty prasa... ešte raz sa jej dotkneš a zabijem ťa, rozumel si!? A ak ju kvôli tomuto vyhodíš, nepomôžu ti ani tvoje prachy, ani ochranka, ani... sám Pánboh... jasné?" a vrazil ho do kresla. Kolieska opäť poslúchli a už druhýkrát v krátkom čase za sebou ho odviezli až k oknu.

To bol druhý...

Samuel vopchal ruky do vreciek nohavíc, odpľul si, hoci to nikdy nerobil, zodvihol hlavu a zahľadel sa na vrcholce stromov v tme. Hlasno vydýchol. Kúdoly pary sa vyvalili do chladnej noci.

Už poznal odpoveď na otázku, koľko ich vlastne je. Pred chvíľou sa pridal Konrád a jeho vlastná dcéra Sára. štyria. Všetci? Naozaj? A čo správa od strýka, že sa vládne vyšetrovanie uberá ich smerom a veľmi vplyvní ľudia sa začali zaujímať o isté kontá v strednej Európe. A vraj ich irituje aj obsah kufríka. Už tušia, že je tiež niekde tam! Ako dlho im potrvá...

Päť?

Tým všetkým ležal v žalúdku, a možno aj mnohým iným, ktorí ešte nenašli toľko odvahy, aby sa mu postavili zoči-voči.

5. KAPITOLA

A o to mu išlo... aby už netrpela. Bola krásna a zaslúžila si lepší život. Hajzel, s ktorým ju spojil manželský zväzok, ju iba týral a on sa rozhodol... vlastne... ona sa rozhodla... vlastne spolu sa rozhodli.... že už dosť!

Spolu sa rozhodli? Nebolo to trochu inak? Netlačila náhodou na pílu?

Stál nad krvavým sokom a prvýkrát v živote sa mu mŕtvola zdala akási bližšia. Mŕtvy muž mu bol... známejší než tie predošlé telá. Bližší...? Bol mu bližší? Bol... mu kamarát? Bol to kamarát?

Bol! Vedel o ňom všetko. Kedy ráno vstával a čo raňajkoval. Kedy odchádzal do práce, čo robil, kedy sa vracal domov a ako trávil večery. Aj všetko ostatné. Gazdinú vybuzeroval o siedmej, vždy o siedmej. Aby mal bezkofeínovú kávu a chrumkavé pečivo s rastlinným maslom bez cholesterolu a s domácim džemom v ten istý čas, bolo mu jedno, kedy vstávajú ostatní a čo pre to robia. ON chcel mať svoju kávu a pečivo a potom vyžehlený oblek a voňavú košeľu a... Bože! Slipy a ponožky. Nikto ich nepral! Každý deň museli byť čisto nové. Aj keby ich všetkých pozabíjal, hulvát! Potom mercedes luxusnej triedy s komfortom pre ozajstného biznismena a cesta do práce iba tak frngla za oknami. O deviatej prvá porada, potom analýzy trhu, prvé hlásenia a podpisovanie dôležitých listín a pracovný obed a buzerovanie podriadených a večer klub alebo bridž, hoci mariáš mal radšej a vedel ho aspoň hrať, ale bridž bol na úrovni a aj golf a toho koňa, čo mu vybrali, vraj zložil zápal šliach, tak načo ho kupoval? A načo kúpil toho ďalšieho? Načo to všetko robil? A... kde bola ona!? Kde bola ona!? Prišla na rad až večer, keď si potreboval udrieť... sviňa!

Tak tu teraz sedel a čelo mal opreté o stôl... a aj o monitor. A vraj iba Dávid Copperfield vie robiť zázraky! A čo Para 45? Guľky s poloplášťom sa správajú ako necudné pobehlice. Vyzliekajú aj plášť, aj šaty, aj kožu, aj kosti... všetko. Unikátne strelivo... číta myšlienky, a keď ich nevie nájsť, prenikne hlbšie do mozgu a vysnorí ich.

Krásna pištoľ. Poznal ju. Mal ju rád. Obe... mal rád. Vrah zbožňoval svoju pištoľ, robotu a veci, ktoré s ňou súviseli. A okrem toho mal rád aj ju. Ju zbožňoval nadovšetko. Vlastne kvôli nej to všetko spravil. Miloval ženu a rozhodol sa, že jej pomôže. A sebe tak trochu tiež.

Bolo mu ľúto aj pištole. Vedel, že sa jej musí zbaviť, a to hneď po akcii, lebo profíci to tak vždy robia, ale bolo mu jej veľmi ľúto. Preto z nej odskrutkoval tlmič, vybral zásobník, rozopol si bundu a schoval ich. Z koberca zodvihol horúcu nábojnicu a tá tiež skončila pod bundou. S projektilom si hlavu nelámal. Videl ako rozvlnil záves a tresol do steny. Bol nepoužiteľný. Skontroloval kamaráta, a keď sa uistil, že je v poriadku, zbehol po schodoch. V hale postál, poobzeral sa, ale žiadne ďalšie prekvapenie sa nekonalo. Teraz už išlo všetko podľa pôvodného plánu. Zadné dvere, úzky chodník, zadná záhrada, múrik...

Keď preskakoval kamenný múrik, obzrel sa a cez plece skontroloval priestor za sebou. Čistý. Ani náznak pohybu. Zoskočil. Ten druhý, schovaný v záhrade, nebol hlúpy a vedel, že sa obzrie a že sa ešte naposledy presvedčí, či je všetko v poriadku, preto ostal schovaný v tieni za rohom. Až potom vybehol, otvoril si zadné dvere a vošiel...

Vrah pokračoval. Utekal. Lesík, motorka... chytila na prvé brnknutie. Títo Japonci... dá sa na nich spoľahnúť. Aj na Paru, jeho obľúbenú...

Trhalo mu srdce, keď postál na diaľničnom moste a v ruke poťažkal tlmič. Celou cestou uvažoval, že by stačilo zbaviť sa iba jeho. Úderník a vyhadzovač nechali stopy iba na nábojnici, a tú má vo vrecku. Projektil je v stene, ale keby predsa niečo prezradil, odhodí tlmič a vymení hlaveň, náhradnú má v pivnici. Pištoľ bude ako nová a neidentifikovateľná. Urobí to tak, je to logické a menej bolestivé. Zahnal sa a dlhým oblúkom poslal tlmič dolu vodou. V rieke s priemerným prietokom tisíctristošesťdesiat kubíkov za sekundu sa už nedá nájsť nič. Nikdy. Bolo to odskúšané. Veľa chalanov to už odskúšalo a fungovalo to...

Potom sa odviezol domov. Fízlov nestretol, ani jedno auto. Baba asi nekecala a fakt mala naponáhlo. Ako vyhladovaný vlk na jahňacinku, tak sa vrhol na mobil.

„Číslo, ktoré voláte je momentálne nedostupné. Zavolajte neskôr, prosím..." ozval sa monotónny hlas a jemu od prekvapenia padla sánka. Celý dnešný deň bol plný prekvapení, tak prečo nepokračovať, však? Mala čakať u priateľky s mobilom v ruke, aby mala na dobu vraždy alibi. Po jeho telefonáte, že všetko klaplo, sa mali stretnúť u neho a... Zopakoval voľbu. Potom opäť. Trikrát tá istá odpoveď.

Išiel sa osprchovať, umyl si vlasy a až pod prúdom upokojujúcej vlažnej vody masírujúcej ramená a chrbát mu napadlo, že sa jej asi vybila baterka, alebo jej spadol do záchodu, alebo zaspala a omylom ho vypla, alebo... jedna blbosť väčšia než druhá! Z osušky si spravil nepodarený sarong a s mokrými zlepenými vlasmi sa vyvalil na sedačku. Ignorujúc, že premočí poťah, opäť zavolal. „Číslo, ktoré voláte..." stále dookola. Zložil a nešetrne tresol mobilom o sklenenú dosku konferenčného stolíka. Zhodil papuče a pohodlne si vyložil nohy. Keď sa opäť oprel o mokrú sedačku, zbadal svoj odraz v skle skrinky. Zamyslene sa na seba zahľadel a po chvíli namrzene zvraštil čelo. Zapálil si cigaretu, pomáhala mu pri premýšľaní. Postupne si usporadúval myšlienky a všetky udalosti dnešnej noci a napriek trénovanej profesionálnej chladnokrvnosti v ňom narastala zlosť a rozpaky. Nevidel v tom logiku. Pootočil hlavou a chlapík vo vitríne ho bez meškania napodobnil. Aj keď vzal mobil a skúsil jej opäť zavolať. Prečo neberie? Prečo to komplikuje? Musí sa s ňou stretnúť a dohodnúť ďalší postup, vyskytli sa nové okolnosti, o ktorých by mala vedieť! Baba s kabelkou, vypnutý alarm, nezamknuté zadné dvere... nič z toho nebolo v pláne. A teraz ona! Kde, doboha, trčí? Doteraz vždy dodržala slovo, bola spoľahlivá ako málokto. Tak kde, doboha, trčí!? Zabil jej manžela, tak kde, doboha...

Schmitt sa striasol od zimy a vrátil sa dnu. Zbadal Kláru vo dverách kuchyne. Zamieril k nej.

„Odišla, však?"

Nemo prikývol.

„Ako vždy."

Opäť nemo prikývol.

„Kávu?"

Prikývol. Odrazu sa mu šálka voňavej kávy zdala jediným logickým zavŕšením nevydareného večera a bol prekvapený, že na to neprišiel sám. Odovzdane sa posadil na nepohodlnú stoličku a lakte vyložil na stôl. Tvár zveril dlaniam. Predvídavá Klára už mala všetko pripravené a pred bankára postavila porcelánovú šálku. Opatrne si odchlipol a popálil si pery.

„Pozor, je horúca..." zbytočne skonštatovala Klára a opretá o drez mechanicky leštila už vyleštený pohár. Pozrela na neho, ale keď videla, že mu nie je do reči, nechala ho napospas myšlienkam. Miešal kávu a sledoval bublinky v hnedej pene víriace po hladine.

Sára.

V duchu bol stále pri nej. Podrástla. Odkedy odišla... vlastne, odkedy sa osamostatnila... to mu znelo lepšie... opeknela a dospela. Bola už veľká. Naozaj veľká a... múdra! Ak vie len tak niekomu vymeniť chlopnú, musí byť múdra. Možno... je už dosť múdra aj na jeho tajomstvo, možno by jej už mal povedať...

Ako jej to má povedať? Že jej matka... že žena, ktorú kedysi nevýslovné miloval, že nebola... že bola...

Došľaka! Ako sa prezrádzajú tajomstvá?

Keď sa zoznámil s Klaudiou, už nejazdil na mliekarenskej dodávke, povýšili ho. Po dvanástich rokoch. Robil garážmajstra. Zodpovedal za to, aby autá určené na rozvoz mlieka a jogurtov boli stále v poriadku a natankované. Mal na to vhodnú kvalifikáciu...

Prišiel domov, bývali ešte v starom byte, a sedela v obývačke. Pili kávu a manželka ich predstavila. Vraj, kamoška z čitárne z mestskej knižnice. Taká tuctová baba, nič moc. Trochu silná, nie tučná, iba... taká silná na jeho vkus. Podali si ruky a Schmitt sa išiel do kuchyne najesť. Aby

nerušil, zavrel sa v spálni a študoval zahraničnopolitický komentár k hospodárskym výsledkom EHS za minulý rok. V angličtine, v prekladoch komolili slová a aj čísla, asi náhodou.

„Ako sa ti pozdáva?" spýtala sa Anna keď si ľahli.

„Kto?"

„Kto!? Klaudia!"

„Prečo by sa mi mala pozdávať?"

„Neviem, iba sa pýtam," a obrátila sa na druhú stranu. Schmitt rýchlo odložil noviny a drgol do nej.

„Nie... dnes nie..."

„Dnes nie! Včera nie! Tento týždeň nie, minulý týždeň nie... to mám fakt čakať od pätnásteho do pätnásteho, aby som ťa, pre boha živého, náhodou nestrhal!?" Znechutene zhasol lampu a tiež sa jej otočil chrbtom.

Dnes nie! Obohratá platňa. Hádky na túto tému ho už dávno prestali baviť. Ešte že mal... áále! Chcel to aj doma, s ňou!

Na druhý deň prišla domov až o desiatej. Skoro ho trafil šľak! V živote to nespravila. Nebol despota... myslel si, že nie je... mal o ňu strach, úprimný a nefalšovaný. Mal ju rád! Napriek všetkému svoju manželku miloval a bál sa o ňu! Vtedy ešte áno...

„Prepáč, zabudli sme sa s Klaudiou v čitárni a potom sme sa prešli nočným mestom... akosi to ubehlo, prepáč," oči jej žiarili a on nemal to srdce jej vynadať. Sára už spala, riad poumýval, tak sa osprchoval a išiel si tiež ľahnúť.

Ďalší deň prišla osobne. Ospravedlnila sa mu a sľúbila, že sa to viac nestane a aby sa na Annu nehneval, že to bola jej vina, ona ju zdržala a nahovorila na prechádzku a... džavotala a Schmitt iba pohodil rukou a otvoril fľašu červeného, aby mu verili, že to tak nemyslel a že sa naozaj nehnevá.

„Zajtra je sobota, tak čo sa ondiete," a štrngli si na uzmierenie.

Chodila často, skoro pravidelne. Ani si nevšimol, kedy prvý raz priniesla nákup. Sára ju zbožňovala. Občas ju čakala pred školou a pomohla jej s taškou. Sára ju vpustila do bytu a ona navarila. Keď prišli Schmittovci z rachoty, bolo prestreté.

V sobotu chceli vydrhnúť parkety, Sára jej to nechtiac vyzradila. Prišla, prezliekla si tepláky a... vyhnala ich z vlastného bytu. Poobede, keď sa vrátili z kina a z cukrárne, všetko voňalo čerstvou pastou a koberec bol vyprášený... aj riad umytý.

Stalo sa to zvykom.

„Nevadí jej to?" spýtal sa raz večer v posteli. Aj tak tam nič iné nerobili, tak sa aspoň rozprávali.

„Prečo by malo? Slobodná, bezdetná, poštárka... aj tak sa po večeroch nudí, takto aspoň má pocit, že je užitočná. Len ju nechaj, pomocná sila sa nám aj tak zíde, nie? Zadarmo! A... ozaj! Keby sme jej občas nejakú tu stovečku... myslíš, že na to máme?"

„Iste! Ak ťa to odbremení... len sa s tým nikde nechváľ! Zase ma strčia za volant za buržoázne prežitky a kapitalistické maniere! Svine. Už som ti hovoril... zase bol za mnou ten debil Jahelka... vraj už by som si mal konečne uvedomiť, kde je moje miesto... aby som podpísal a vstúpil... počúvaš ma vôbec? Spíš? Anna!? Tak... dobrú noc..."

Garážmajster Ing. Samuel Schmitt, CSc, expert na medzinárodnú ekonomiku a právo, nepodpísal a nevstúpil... zatiaľ... a o rodinu mal postarané, takže sa po večeroch venoval štúdiu a rástol. Sám pre seba. Ani si nevšimol, že manželka je spokojná. Veľmi spokojná. A ani si nevšimol, že už boli štyria.

Rok Nežnej revolúcie bol pre nich významný aj inak. Sára zmaturovala na jednotky a dostala sa na medicínu. Prerušené kontakty so strýkom sa obnovili a Samuel dal v mliekarňach výpoveď. Jahelka nenamietal. Mal iné starosti.

Zatlačil a zabojoval. Išlo mu o rodinné sídlo za mestom. Pomohli bankovky z igelitky a aj nové, od strýka. Pospolitý ľud sa iba zoznamoval s novými výrazmi ako reštitúcia, privatizácia... a on už zháňal murárov a tesárov. Decká zo škôlky vyhodili a staré dobré časy sa... prinavrátili, alebo... minuli?

Ing. Samuel Schmitt, CSc.

Opäť pojem.

Spojený s peniazmi a mocou.

Vracal sa v noci domov a bol veľmi unavený. Lietadlo zmeškal, presnejšie, ani nechcel odletieť, na poslednú chvíľu si to rozmyslel. Nebol pripravený a partner v Mníchove vymýšľal podmienky, s ktorými nemohol súhlasiť. Vo fachu iba začínal a chlapci vonku si mysleli, že ho odrbú ako malého Alíka, ale on sa tak necítil, a aby im dokázal, že na to má, potreboval ešte dva-tri dni na prípravu. Tak neodletel. Domov nevolal. Načo? Sára bola isto zahrabaná v skriptách a manželka asi organizovala jednu z mnohých knižných výstav a Klaudia umývala riad... alebo už spali. Veď bola noc.

Klaudia už umývala riad legálne, už sa za to nemuseli hanbiť, ani skrývať. Už mohla. Zamestnali ju, lebo Anna tak chcela, vlastne, ani mu to nepripadalo čudné, veď s nimi žila už... osem? Viac! Toľko rokov? Bože, ako ten čas letí! A aký bol slepý...

Tak sa vracal nocou k borovicovému hájiku a došiel mu benzín. Myšlienkami bol na rokovaní v Mníchove, a keď motor vynechal a auto sa myklo, poskočila mu hlava a skoro si natiahol krčné väzivo, tak ho to prekvapilo. Zatiahol na krajnicu a poklepal po palubnej doske. Presne ako v nepodarenom filme o náhodách. Ručičky sa ani nepohli.

Vystúpil, vzal si aktovku, zamkol a vykročil. Kilometer, nech jeden a pol, no a...? Načo volať taxík? Za zákrutou zbadal obrysy rodinného sídla a ako sa približoval, čím ďalej tým zreteľnejšie rozoznával konštrukciu lešenia okolo ľavého krídla a slabé svetielko na prvom poschodí pravého, kde sa už dalo bývať.

Vošiel zadnou bráničkou a krížom cez park zamieril k zadnému vchodu. ísť k hlavnej bráne by znamenalo ďalších tristo metrov navyše. Otvoril dvierka alarmu a všimol si, že je vypnutý. Ešte si nezvykli. Opakoval im to do nemoty, ale dievčence si ešte nezvykli na nutnosť strážiť si súkromie a to, čo s tým súviselo. Keď ich upozorňoval, mal na mysli cennosti, obrazy, sochy a všeličo, čo sa do domu zvláčalo zo všetkých kútov sveta. Okrem toho tam bol aj... ale tiež nemuseli o všetkom vedieť.

Vošiel do ticha rozostavaného domu, obišiel fontánu bez vody a točitým schodiskom vyšiel na poschodie. Dvere na opačnom konci boli zavreté. Sára už spala. Prešiel chodbou a zahol za roh a...

Chcel prejsť do pracovne, ale spod dverí spálne presvital tenký prúžok svetla. Aspoň ju pozdraví. Opatrne stlačil kľučku a novučičké pánty ani nevrzli.

Stál na prahu dverí a neveril vlastným očiam.

Anna ležala na posteli a bola úplne nahá. Nohy mala pokrčené a naširoko rozkročené. Chodidlá zapreté o bok postele. Ruky zovreté do pästí zvierali za hlavou pokrkvaný vankúš. Klaudia kľačala na zemi a bola tiež nahá. Hlavu mala zakliesnenú v Anninom rozkroku. On stál vo dverách v dlhom baloniaku, na hlave klobúk a v ruke diplomatku.

Pripadal si ako idiot.

Obrátila hlavu a slastne pootvorila oči. Potom vyvalila oči a otvorila ústa. Keď ho zbadala, z hrdla sa jej vydral vzlyk.

„Už...?" spýtala sa Klaudia, ale ani nezdvihla hlavu a pokračovala. Ešte zrýchlila.

„Aaa...aaannaa... preboha!" musel sa oprieť o zárubňu. Neudržal rovnováhu a vypadol von, zastavil sa až pri zábradlí. Ani nevedel, ako sa ocitol v kuchyni.

Vysedával v kancelárii do noci a ani potom sa mu nechcelo ísť domov. Preberal si celý ich život, každý deň ich manželstva, vlastne... začal od ich zoznámenia v škole a všetko, na čo si len spomenul, sa mu javilo v úplne iných súvislostiach. Už chápal, prečo išla zvracať, keď ju spolužiak nasilu pobozkal. Už chápal, prečo s ním tak rada randila, lebo sa jej nedotýkal a nechcel od nej to, čo ostatní chalani. Už chápal, prečo ich svadobná noc dopadla ako trápne brutálne porno o znásilňovaní panien. Už chápal, prečo má iba jedno dieťa, a pochopil, že odzadu raz za mesiac nebola poloha slasti, ale nutné zlo zo všetkých to najmenšie.

Sedel v kancelárii a pil whisky. Dlho. Tri dni. Aj noci.

Prišla poňho... Sára. Čo jej povedali netušil, ale prekvapivo a nepatričné arogantne sa ho spýtala, či nevie, kde je jeho domov a čo to má všetko znamenať! Či sa náhodou nezbláznil a či nechce celý ich majetok prechlastať!

Neveril vlastným ušiam. O ich majetku už dávno nemali ani potuchy, ale o to nešlo, tie dve ju použili ako štít a vedeli, že do nej nemôže bodnúť. Zjavne nevedela o ničom. Mali to dobre premyslené, ale... spravil chybu, ktorej sa v živote bál najviac. Podcenil súpera...

Prišiel domov, Sára išla na intrák za babami doučiť sa chémiu a traja dospelí si sadli v kuchyni za stôl. Klaudia sa za tých pár dní zmenila. Nemala zásteru a zjavne sa nechystala umývať riad. Mala jedny z drahých šiat, čo kúpil manželke k meninám, a náušnice sa mu tiež zdali akési povedomé. Sedeli vedľa seba a držali sa za ruky. Pevné puto, a v nasledujúcich chvíľach sa mal presvedčiť o tom, aké pevné naozaj je.

„Klaudia tu zostane," začala a bola iná. To nebola ona. To nebola Anna, akú poznal! Hlava hrdo vztýčená, v očiach vzdor a odhodlanie...

Láska je strašná vec.

„Presne tak," povedala slúžka v koži panej zo zámku. Tá istá hlava, ten istý vzdor. Láska je naozaj strašná vec.

Samuel skúsil po dobrom. Mal ju rád. Stále. Nesúhlasili. Klaudia nikam nepôjde, jeden z bytov v meste si vezmú pre seba, navonok sa nemusí nič zmeniť, aby ľudia... ľudia sú svine, majú zbytočné reči, a ak to zavetria novinári... načo... komu by to prospelo?

„Anna... to predsa... a čo Sára?"

„Nemusí sa nič dozvedieť... nech študuje... keď bude veľká, pochopí..."

Schmitt si pripadal ako v zlom sne. Vraj, keď bude veľká...

„... a potrebujeme peniaze," povedala slúžka. Pred bankára posunula lístoček, „sem na toto konto pošlite st... dvestotisíc... na začiatok, aby sme mali z čoho..."

Skúsil to znovu. Presviedčal, vysvetľoval. Nechceli nič počuť.

Trápil sa a v direktorskej kancelárii trávil čoraz viac času. Ak aj prišiel domov, iba po sebe štekali. Ženy boli čoraz výbojnejšie a nároky sa zvyšovali. Platil, ani nevedel prečo. Atmosféra hustla. Nedalo sa to dlho udržať.

Prišla za ním Sára. Zrušil poradu a sadli si do hlbokých kožených kresiel. Úsmev mu zmizol z tváre, sotva začala.

„Otec, sme dospelí... ale takto to ďalej nejde... ak nejakú máš, mal by si to mame povedať a mne tiež!"

„Sára! Ja? Ale... čo si to o mne myslíš...!?"

„No táák! Už nie som malá! S mamou sa už ani normálne neporozprávate, ak áno, iba na seba revete, domov už skoro nechodíš... mama sa trápi... ja to vidím! Mal by si sa spamätať a vrátiť sa k nám..."

„Sára... srdiečko..." a prehltol, čo mal na jazyku. Rozhodol sa, že to prehltne a nikdy... radšej nikdy... alebo až keď bude naozaj veľká...

Keď sa pohne hrudka snehu a zlepí sa s druhou hrudkou a tá sa zlepí s ďalšou... a guľa sa zväčší a nabaľuje na seba stále viac a valí sa dole kopcom... je z toho lavína. Formuje sa pomaly a nenápadne, ale... čím dlhšie to trvá, tým sú jej účinky katastrofálnejšie!

Klaudia požiadala o vlastné auto. Byt v centre mesta bol malý, chcela domček na predmestí. Anna mala vlastné cenné listiny a konto... bolo viazané na heslo. Raz ráno, zriedkavé ráno, keď sa stretli v kuchyni, ho požiadali, aby im dal heslo a umožnil prevod na ich spoločné konto s možnosťou výberu jedného subjektu bez viazania podpisu druhým.

„Je tam šesť miliónov... Anna!!"

„No a...?"

Ani slúžke sa to nezdalo čudné.

Keď sa vyreval a rozbil šálku od kávy, všimol si, že Sára stojí vo dverách a nemo vyvaľuje oči. Anna rýchlo vstala.

„Sára, srdiečko, toto nemusíš počúvať..."

„Zasa ide o prachy, otec!?" a znechutene sa bez raňajok vytratila na prednášky. Klaudia sa usmiala.

Sára ho opäť navštívila v banke, ale pobádal, že oči... už to neboli oči jeho malej Sáry, už neboli milé a... bol v nich odlesk nenávisti. Vtedy si ho všimol prvý raz a neskôr si s hrôzou uvedomil, že už nikdy nezmizol.

Čas bežal. Náhody a kombinácie náhod, alebo kombinácie vopred zinscenovaných náhod a intríg ho v Sáriných očiach posúvali stále hlbšie a hlbšie. Nakoniec sa rozhodol.

Zatelefonoval. Skontroloval vybrakované konto svojej manželky a zatelefonoval. Už si nevedel pomôcť. Strýko mu poslal Freda. Stretli sa v Mníchovskej centrále. Dlho rozprával a Fredy bez mihnutia oka počúval. Oceľovosivé oči neprezrádzali vôbec nič. Povedal mu všetko, lebo strýko mu vysvetlil, že Fredyho uši sú jeho ušami a Fredyho ruka je jeho rukou, tak nech sa nebojí a nech mu dôveruje. Keď skončil, Fredy pomaly prikývol.

„V piatok máte narodeniny."

„Mám. Ako to vie..."

„Oslávite ich tu. Urobte banket a pozvite čo najviac hostí. Vplyvných hostí," vstal a ruku mu nepodal. Fredy nepodával ruky, nikdy a nikomu. Ak sa náhodou niekoho dotkol, ten človek mal smolu.

Pár dní po oslave sa vrátil domov a manželka plakala a Sára sa na neho oborila, sotva sa objavil v kuchyni.

„Kde si zase... Klaudia je nezvestná, už tu bola aj polícia, mama iba plače, ja mám na krku anatómiu... otec, preboha, aspoň raz v živote urob niečo pre nás... pre mamu... vyser sa už na tie skurvené prachy a buď chvíľu doma!" jačala.

Odišla sa učiť na intrák a vo dverách kuchyne ho ešte zabila pohľadom. Pokrčil ramenami a pevne veril, že už to bude iba lepšie a lepšie... veď sa postaral....

Bol opäť piatok večer a robotníci odišli na víkend k rodinám. Rodinné sídlo Samuela Schmitta spustlo. Sára bola na intráku a učila sa. Klaudia bola nezvestná už tretí týždeň. Anna sedela v kuchyni a plakala. Stále. Schmitt prišiel domov z práce a bol pevne rozhodnutý začať nový život. Bol pripravený vyjednávať. Ani netušil, že o pár minút sa mu jeho želanie o novom živote splní.

„Zabil si ju," povedala premočenej vreckovke zapletenej do roztrasených prstov. Ani nezdvihla hlavu.

„Anna, prosím ťa! Nebol som tu vtedy celý týždeň! Čo ťa to..." „Zabil si ju." „Drahá..."

„Nie!! Toto nie!! Toto už nikdy nevyslov!" „Dobre! Nemusím! Ale uvedom si, že ja robím všetko pre záchranu našej rodiny a preto, aby sa veci urovnali, a ty iba intrigueš proti mne a čo je najhoršie, zaťahuješ do svojich... do vašich nechutných hier aj Sáru, a to je nemorálne, to je... všetko, čo robíte, je nemorálne..."

„Ty!! Čo ty vieš o morálke! Komu ty chceš mentorovať!? Všetci vaši zomreli hrdinskou smrťou v koncentrákoch... a ty!? Ty si prežil s namasteným pupkom, sám si mi ukazoval fotografie..." začala slintať a hlas jej prechádzal do fistuly. „A...nn...ááá!!"

„... a v šesťdesiatom ôsmom? Muži dochli v Jáchymove, a ty si si točil volantom a užíval si si morálne doláre z igelitky, ktorú si mi strčil pod vankúš, aby ju u teba nenašli! Ty morálny sraľo!" „Anna!!"

„A po svadbe? Kde bola morálka? V posteli, kde si ma znásilnil ako poslednú kurvu z ulice!?" „Tak to by hádam stač..."

„A teraz? Kde je tvoja morálka teraz!? Ľudia iba hľadajú záznamy v gruncľbuchoch, a ty už máš zasratú barabizňu aj s lesom a poliami a lúkami a... bohvie čo ešte a banku

a... ty sviňa! Ty mi budeš kázať o morálke!?" revala a strácala nad sebou kontrolu.

„Anna, preboha..."

„Mala som v živote iba dve lásky, jednu nedobrovoľnú... plod znásilnenia... a druhú vlastnú, moju... drahú. Jednu si vyštval a druhú... zabil! Už som to pochopila!! Už mi je všetko jasné! Už ju nikdy neuvidím! Tvoje prachy a tvoja nadutosť dokážu všetko, aj zabiť človeka, aj vyhnať dcéru aj..."

„Ja som nikoho nevyhnal..."

„...a zabiť? Tomu sa nebrániš?"

„Ani nezabil!!"

„Tak kde je!? Kde je!? Sama by nikdy..."

„Nie? Že nie!!? Tak mi povedz, priznaj sa, o koľko nás obtiahla!? Koľko nás stála tvoja nechutná láska k slúžke, k svini s jazykom medzi tvojimi nohami!? Povedz, alebo ti to mám spočítať ja? Nechceš počuť pravdu? Ja ti ju aj tak poviem! Nabalila sa a odkopla ťa, tak to je! Teraz líže zmrzlinu na Bahamách... alebo čo... alebo kde...!?"

„Ty hovädo...!!" revala.

Revali už obaja.

„Ty chudera...!!"

„Si úbohý! Nemáš ani len na to, aby si povedal pravdu, aspoň raz v živote..."

„Pravdu!? Ty chceš raz v živote počuť odo mňa pravdu? Tak dobre... pravdu..." zmĺkol a oprel sa o stôl. Bolo to ťažké rozhodnutie. Trasúcimi prstami sa rozorval kravatu a odtrhol horný gombík.

„Už ju nikdy neuvidíš..." zašepkal.

Schmatla šálku a hodila. Trafila ho do hrude. Vzkypel. Zdrapol ju za ramená a lomcoval ňou.

Vtedy sa zjavila Sára.

Stála vo dverách kuchyne, ale on stál chrbtom a nevidel ju.

„Ty sviňa!! Toto mám za svoju dobrotu? Toto? Vám dvom som dal, čo ste si zaželali, prachy, pohodlie, strechu nad hlavou, mohli ste si robiť, čo ste len chceli, žiadne povinnosti, iba život s veľkým Ž, a ty takto!? Nevďačnice, jedna ako druhá..."

„Otec!!!"

Mykol sa a skoro spadol. Trhanými pohybmi zhrdzaveného robota sa obzrel. Sára stála vo dverách a neveriaco vyvaľovala oči.

„Otec!! Ako to s ňou... rozprávaš!!? To by hádam stačilo! Ja ti seriem na tvoje prachy, rozumieš, seriem! Aj na tvoj dom! Mne nič dávať nemusíš, ale na mamu takto revať nebudeš!? Kam to ešte chceš dohnať, pozri sa, ako vyzerá, čo ešte od nás chceš? Si vôbec normálny?!"

„Sára... to... je nedorozumenie... ja... nie o tebe! Sára... ja..."

Anna vybehla z kuchyne a ramenom vrazila do vydesenej dcéry. Počuli ju prebehnúť chodbou a potom tresli dvere. Kovový dutý zvuk. Možno... keby v dome bývali dlhšie, poznali by jednotlivé dvere po zvuku a vedeli by, že zbehla do pivnice, takto iba pokračovali v hádke.

„Sára, ja..."

„Prišla som si iba po veci, ako vidím, v pravý čas!"

„Sára počkaj! To je nedorozumenie..."

„Zbohom! Odchádzam!" a vybehla hore do izby.

Schmitt sa zaprel do drezu a bol rád, že sa drží. Točila sa mu hlava, točil sa mu celý svet, rúcalo sa mu pred očami všetko, čo mal a v čo veril... čo budoval...

„Sára!" zakričal za ňou a musel si sadnúť. Pichlo ho v hrudi. Dychčal a začal sa potiť. Z posledných síl si nalial minerálku a hltavo sa napil. Dlaň pritlačil na hruď a pomalými pohybmi sa snažil vymasírovať bolesť. Po chvíli sa mu uľavilo, ale musel sa ešte párkrát napiť. Nohy mu brneli a nemohol sa postaviť. Na schodoch začul cupotanie rezkých krokov a vo dverách sa zjavila Sára s cestovnou taškou prehodenou cez rameno.

„Kde je mama?" vyštekla.

„Ja... neviem. Vybehla... Sára... prosím..."

„Chcem sa rozlúčiť!"

„Sára, to je nedoro..."

„Kde je!?"

„Nevie..."

„Mamáááá!"

Pustila tašku na zem a prešla chodbou. Vstal a zhrbený vyšiel za ňou. Ľavé krídlo bolo uzavreté, tam sa ešte stavalo. Na prízemí boli iba troje dvere. Tri izby. Sára prebehla jednu za druhou a s vydeseným výrazom sa vracala späť na chodbu.

„Mamáááá!"

Zastala pred dverami do pivnice. Zvraštila čelo. Zaváhala. Chcela odísť, ale napokon jej to nedalo. Otvorila. Drevené schody viedli kolmo dole.

„Mama?"

Otočila sa bokom a opatrne zostupovala stupienok po stupienku.

Keď začul jej výkrik, stuhla mu šija a pod košeľou zacítil každý zježený chlp. Vedel, že je zle. Nikdy si nevedel spomenúť, ako sa dostal dole, ale keď ju videl visieť na teplovodných rúrach zavesenú na kábli od miešačky, zdrapol Sáru za rameno a odhodil ju bokom, akoby to bol prvý krok k záchrane manželky. Zo zaprášenej police schmatol starý štepársky nôž používaný na rezanie lepenky, postavil odkopnutú stoličku a... ocitli sa tvárou v tvár.

Obesení vraj nevyzerajú veľmi pekne. Vyplazujú jazyk, majú oduté líca, sinavé pery, vypúlené oči, strhanú tvár, pomočia sa, aj...

Anna bola pekná. Akoby spala. Visela a spala a nebolo na nej badať nič, čo by pripomínalo smrť. Iba úľavu. Na okamih zaváhal. Je to iba žart? Taká je pekná... ako vtedy, keď sedeli na nábreží a učili sa spolu a nepotrebovali sa ani dotýkať, ani...

Nepotrebovali nič. Prečo to tak neostalo?

Zarezal a tupý nôž sa šmykol po izolácii a zaťal sa mu do prstov, ktorými sa snažil pridržať si kábel. Sára zvýskla. Zabalansoval na vratkej stoličke a mocne sa zachytil kábla. Ruka sa mu pošmykla a nevdojak potrel kábel lepkavou klzkou krvou. Opäť zarezal a podarilo sa mu odlúpnuť kus izolácie. Obnažil medené drôty a zúrivo sa do nich pustil. Nôž sa opäť šmykol. Rozrezal si zápästie, ale bolesť necítil. Rezal a rezal... a krv mu stekala po holom predlaktí za manžetu košele a šteklila ho pod pazuchou...

Počul sa revať, najprv iba ručal od zúfalstva a bezmocnosti, potom to znelo ako... Sára!!! Telefón!!! Volaj!!! Sááára... volaj, pomoc, volaj...!!!

Sára vybehla hore a v jednom kuse kričala. Kričal aj on. Slová nebolo rozumieť. Nepotrebovali slová, iba kričali. Nôž sa mu vyšmykol a spadol kamsi na zem. Nevidel ho a nechcel strácať čas hľadaním. Objal ju okolo pása a podvihol. Zaťal zuby... tvár vnoril do jej brucha, prižmúril oči a držal... Držal a triasol sa. Dlho. Veľmi dlho bojoval...

Sily ho opúšťali. Nohy sa mu podlomili, kŕč mu zobral posledné zvyšky síl a ruky povoľovali. Začala sa šmýkať nižšie a nižšie. Držal... ešte chvíľu vydržal. Stál a zápasil o život... milovanej manželky.

Potom padol a zvíjajúc sa na špinavej dlážke schúlený do klbka plakal ako ešte nikdy. Ani vtedy v koncentráku tak neplakal...

Keď prišli policajti, odfotografovali ju.

Schmitt miešal horúcu kávu. Ťažili ho spomienky aj predstava Sárinej budúcnosti... Tá ničomu nerozumela a jej nerozumel on.

Tak ako, je už dosť veľká? Už môže? Už môže vedieť...? Podvedome pokrútil hlavou. Klára odložila utierku.

„Ešte ma budete potrebovať?"

„Nie. Choďte si už ľahnúť. Dobrú noc, Klára..."

Prikývla, tiež mu popriala dobrú noc a odišla. Odrazu si spomenul, prečo je v kuchyni, a na jeden dúšok kávu vypil. Zamľaskal a pobral sa...

Stála na točitých schodoch a čakala ho.

„Ešte sa bude niečo diať, Samy?"

„Ulige... drahá... dúfam, že už nie!"

„Ideš už hore?"

„Iste... iste..."

Zvrtla sa a s náskokom dvoch schodov sa mu vlnila pred očami. Potľapkal ju po malom zadočku v obtiahnutých šatách a slastne zachrochtal.

„Tak poď... moja..."

6. KAPITOLA

V bare sa po polnoci nedalo ani pohnúť. Baby posedávali aj po krajoch biliardového stola a prekážali chalanom v hre, ale prekážali tak pekne a oblo, že ich ani neokríkli. Naopak, naschvál im tam vrážali guľami a tie mali úplne iný odskok než od tvrdého mantinelu. Gule a odskok, to bolo asi tak všetko, čo podnapitých výrastkov dnes večer zaujímalo. Hrací automat bol od poslednej bitky rozbitý, a tak jeden z barmanov suploval aj diskdžokeja. Dve veci naraz sa robiť nedajú, to pochopil hneď, ako to skúsil, a tak buď neprimerane revala hudba, alebo viazla obsluha. Nikomu to nevadilo. Pili a vrieskali.

Z miesta, kde sedel, nebolo vidieť na vchod, hoci si zo zvyku vždy sadal tvárou k nemu. Dym a spotené telá mu zakrývali výhľad. Preto si ani nevšimol, kedy vošla. Pretlačila sa k barovému pultu a až vtedy ju zbadal. Nebola dobre oblečená. Nie do takéhoto baru. Buď zablúdená štetka v umelinovom striebornom kožuchu, alebo osamelá panička s manželom večne vysedávajúcim na poradách. Nohy perfektné, postava... ťažko povedať, veľa toho neukázala, ksicht... kým jej barman vybavil objednávku, obzrela sa a premerala si osadenstvo. Papuľka na pohľadáme. Počkal, kým jej naliali, a chcel vstať a prihovoriť sa jej, ale keď videl, ako vyzunkla prvý pohár a prstom barmanovi naznačila ešte, zaváhal. Asi uzimená kurva, čo sa prišla zohriať, a na takú dnes naozaj nemal chuť. Škoda. S druhým pohárikom sa už maznala dlhšie, z vrecka vybrala cigaretu a sama si pripálila. Barová stolička vedľa nej sa uvoľnila a unavene, trochu opatrne sa nastokla. Zahľadela sa do pohára a s päsťou zaborenou do líca stuhla. Žiadna kabelka, to profesionálky nerobia, a nikoho nebalila, ani cigaretou, ani pohľadom. Pozorne ju sledoval.

Žiadne vyzývavé gestá. Ticho sedela a dumala. Asi druhý prípad, pomyslel si. Uľavilo sa mu a povzbudilo ho to. Baba, čo iba tak narýchlo odbehla od nudy doma, vyzerala celkom slušne, tak prečo neskúsiť?

„Čau... sama?"

„Nie... je nás tu plno."

„Kecáš, prišla si sama, videl som ťa..."

„Tak čo sa vypytuješ?"

„A ako sa podľa teba teraz nadväzuje rozhovor?"

„Špagátom... ako za starých čias."

Nechápavo prižmúril oči a zvraštil čelo. Baba pokračovala.

„Nepoznáš? Madam, nemáte kúsok špagátu, rád by som s vami nadviazal rozhovor..."

„Aháá!" trklo mu. Bokom sa nasáčkoval k baru a zatlačil chrbtom. Výrastok za ním zletel zo stoličky a vyzývavo na neho zazrel. Bol tam s babou a bol akože bojovný. Iba akože, lebo inak bol o dve váhové kategórie ľahší a okrem toho, keď spoznal vyrývača, iba smutne pokýval hlavou a spýtal sa: „A ja...?"

Muž ukázal bradou do rohu, kde doteraz sedel, a odvrkol: „Tam máš dve miesta..."

Chalan zbalil poháre a aj s kočkou odkráčali odporúčaným smerom. Muž si prisadol a ani sa neopýtal. Vlastne, ani nemusel, uvedomila si, že k baru si môže sadnúť ktokoľvek aj bez opýtania. Aj tak jej to vadilo. Dnes nemala náladu, chcela sa iba opiť, a ak to pôjde, stihnúť ešte premyslieť pár detailov zo svojho skurveného života a pokúsiť sa nájsť riešenie, ale to posledné nie bezpodmienečne. Prvoradé bolo stihnúť sa opiť. Preto sem prišla, to jediné chcela dosiahnuť... počúvať duchaplné reči nadržaného samca... hoci... celkom fešného samca... asi tak v jej rokoch, plavovlasý, široké ramená, športovec... no, aj tak sa jej ho nechcelo počúvať. Chlapec urobil dobre, že odkráčal, tento by s ním mal robotu tak na pol minúty. A bol aj patrične sebavedomý.

„Hééj... Pufy... dve..."

„Čo dve?"

„Piv... vlastne... mne pivo! A ty?"

Chvíľu váhala. Chcela ho poslať do prdele, vziať si pohár s vodkou a vypiť si ju v pokoji, sama so svojimi problémami a myšlienkami. Pozrela mu do očí. Ešte stále v nich bola otázka, čo si dá. Odlesk bol úprimný a šibalský, nebol to profesionálny balič a hazardér za každú cenu, bol... celkom sympatický. Zaváhala.

„Asi... trochu vodky..."

„Tak jedno plechovkové a pre dámu vodku s..."

„Trochu džúsu... ale nie do toho!"

Barman stíšil hudbu, potom z mašiny vybral skáčuce cédečko a začal hľadať niečo lepšie.

„Hneď to bude," zavrčal na nich cez rameno, a tak čakali na svoj prídel.

Obzeral si ju a vôbec neskrýval prekvapenie. Civel. Bola naozaj pekná, teraz z blízka vyzerala úplne inak než cez polovicu zadymeného baru. Nebola to puťka a vyzývavý pohľad mu tvrdo opätovala.

„Spokojný?"

„Čo... teda..."

„Ja len, že ma vyzliekaš pohľadom a zabudol si pritom zavrieť ústa."

„Aha... prepáč! Nie si odtiaľto, však?"

Barman pred nich postavil objednávku a zahľadel sa na neho. Spýtavo povytiahol obočie.

„Urob čárku a nečum!"

Barman... chlapec v úlohe barmana odkráčal a čosi si poznačil na premočený papier pri kávovare.

„Nie. A ty? Správaš sa ako domáci."

„Bývam tu za rohom. Toto je jedna z výhod novodobých sídliskových barov. Vyrastajú nám priamo pod oknami a našinec... čo už bude robiť celý večer sám pri telke? Radšej zájde medzi ľudí."

„Manželka nepindá?"

„Rozvedený! Bezdetný! Inak povedané, slobodný jako vtáča, néé?" parodoval mestský prízvuk, aby tému odľahčil, hoci inak hovoril pekne a mäkko. Prišelec, určite nebol odchovaný mestskými ulicami v centre. Postrehla to.

„Aha!" povedala, ale nič to neznamenalo. Vzala pohár a polovicu odpila. Aj on sa chopil plechovky a natrčil ju k nej, ale ignorovala jeho gesto a napila sa sama. Asi si s plechovkami neštrngá, trklo ho a tiež sa napil. Kým odlepil plechovku od úst, rozmyslela si to a nadvakrát dopila. Nemala najmenší dôvod strúhať formu a hrať sa na slušáčku, nechcela ho zbaliť a bol jej ukradnutý. Kývol na barmana a chalan poslušne doklusal. Vyznal sa. Priniesol si so sebou tri čisté poldecové poháre a pod barový pult pri nich postavil fľašu fínskej vodky. Stačil mu jeden pohľad a vedel, že ju bude baliť a že objednávok bude viac, a nechcelo sa mu stále pobehovať s prázdnymi pohármi.

Keď sa s kamošom rozhodli založiť bar, dohodli sa, že každú objednávku budú nalievať do nového pohára, aj kamošom a štamgastom. Vraj sa to tak v lepších podnikoch robí. Neskôr si osvojili aj iné dobré zvyky a bar si získal meno. Napriek tomu, že boli zobáci a začínali od nuly, o chvíľu už boli vychýrený podnik a pravidelne zatvárali až nadránom, hoci povolenie mali iba do tretej. Sťažností sa nazbierala kopa, ale vhodne umiestnené obálky na miestnom úrade eliminovali nebezpečenstvo odobratia licencie.

„Aj mne!" povedala mladá žabka sediaca vedľa a natrčila pohár. Barman ho vzal, odniesol, cestou pridal hlas a priniesol jej čistý.

„Sa neposer!" poďakovala.

„Neskáč, je to predpis!" bránil sa barman.

„Chcela dospelý!" zaprotestoval chalan stojaci za babou.

Barman oprel kovový sosák z fľaše o okraj pohára a opatrne prilial. Chalan nelenil a pridržal sosák o čosi dlhšie. Aby barman neskákal, predbehol ho.

„Vidíš! Teraz je to ono! Až po okraj! Aj na to je predpis!"

„Trhni si! Štyridsaťosem päťdesiat!"

Chalan hodil na pult bankovku a barman ju automaticky zbalil. S drobnými sa nezaťažoval.

„Chuj jeden," pokračoval chalan, keď sa barman vzdialil, „v osmičke rachol, devinu vychodil len tak-tak, zo strednej ho vyliali a teraz má bar a prachov na tony... chuj jeden..." a odpil babe pol pohára, lebo aj s poľahky ukončenou základnou školou a maturitou s vyznamenaním zarábal iba pár korún.

Muž a žena pri barovom pulte počúvali deti a nenútene sa usmievali. Vymenili si tiché, veľavravné pohľady. Závideli -násťročným ich slobodu a dnešný štýl života, ale ich peňaženky asi nie. Žena sa napila džúsu, aby spláchla chuť.

„Vadím?" spýtal sa nepatričné úprimne.

Chvíľu váhala. Vodka ju zohriala. Začínala účinkovať.

„Ani... nie," povedala a myslela to úprimne. Aspoň si pokecajú. Sama bola už dosť dlho. Už jej to liezlo na nervy. Aj starý...

„Ten tvoj by ťa nemal zanedbávať... ani netuší, akú manekýnku má doma..."

„Ten môj..." smutne si vzdychla.

„Samá porada, služobná cesta, firemné lajstra porozkladané doma po stole..." snažil sa zapôsobiť.

„Asi... tak nejak..." a dopila.

Aj on dopil. Chcel si objednať. Barman ho predbehol a spod pultu vylovil čistý pohár. Nalial jej. Nahol sa dozadu a z chladničky vylovil plechovku. Ani sa ho nepýtal na platenie. Odišiel a automaticky urobil pri kávovare dve nové čiarky. Stíšil zvuk a v tom momente sa cédečko zaseklo. Chcel ho vymeniť, ale ovládač prestal fungovať. Decká v bare začali pískať. Decká pri barovom pulte začali šomrať.

„To pivo!"

„Dve vodky... ser na ten krám!"

„Chcel som do Martini olivu... Pufy... to mám ísť do Grécka na oberačky?" ozývalo sa dokola a Pufy bohoval nad pokazeným ovládačom. Dve veci naraz sa naozaj nedajú robiť.

Žena sa rozosmiala a sklonila hlavu. Neskutočne dlhé vlasy jej zahalili tvár a ako neveriaco kývala hlavou sem a tam, vlnili sa ako hriva dobre živeného tátoša. Muž sa zadíval a tiež sa rozosmial.

„Takto nejako si predstavujem život! A my veľkí sa zaťažujeme chujovinami a existenčnými otázkami a... boha! Veď je to také jednoduché!"

„Rada si zafilozofuješ?"

„Rada," priznala.

„Aj ja..." zaklamal.

Tak filozofovali. Bolo im dobre. Začínalo im byť príjemne. Nebol hlúpy a ona nebola hlúpa a po chvíli sa rozhovorili o mladosti a o starostiach a o manželstve a zaneprázdnených debiloch a nepochopených manželkách a... boli prekvapení, koľko spoločného našli a ani nehľadali.

Aj pili. Ona veľa, on dosť. Nedržali to v rukách prvý raz a ani to s nimi nehlo. Iba sa akosi začali cítiť lepšie. Aj si viac rozumeli. Aj monológy boli dlhšie a úprimnejšie. Otrkávali sa.

Čas bežal. Záverečná sa blížila. Hudba sa, našťastie, pokazila úplne a decká vypadli. Atmosféra v poloopustenom bare začínala byť útulnejšia a dospelejšia, a tak ju chytil za ruku a prvý fyzický kontakt na barovom pulte ich oboch prekvapil.

„Zaplatím," povedal a nudiaci sa kinderbarman to bleskovo zrátal.

Zalovila v útrobách kožucha a vytiahla zväzok bankoviek. Profesionálnym okom ich ohodnotil a v duchu žasol.

„Každý svoje..." navrhla a jednu hodila na pult.

„Prepáč! Už nie som študent," schmatol bankovku a nanútil jej ju späť. Vyrovnal účet a pomaly dopili.

Vyšli ďo mrazivej februárovej noci, a keď sa pozapínala, nežne ju objal okolo pása. Myklo ju nabok, ale nebola to neochota, ani odmietnutie, iba vodka. Vykročili.

„Aspoň na chvíľu..." zaškemral.

„Už som ti povedala... to sa nehodí..." ale kráčala, kam chcel, a on chcel domov.

Pod bránou ju pobozkal a odrazu mala pocit, že má osemnásť a nemá žiadne starosti, iba ak, tak ako ráno odrbať fotra, keby náhodou zistil, že nespala doma. Tak vošla.

Keď jej začal klesať jazykom poniže pupka, chytila ho jemne za uši a pritiahla si ho hore. Nechcela to tak, lebo nebola osprchovaná, ani on nebol a nechcela mu to vrátiť. Pochopil a prvýkrát sa milovali v misionárskej polohe. Keď dal dole košeľu, zbadala vytrénované svaly, klenutú hruď a tetovanie. Energiou nabité telo sľubovalo dlhé milovanie, tak ho nedráždila a nechala sa unášať.

Predtým pili a trvalo mu to naozaj dlho. Bol ako zúrivý žrebec a svaly sa mu napínali v prudkých kŕčoch. Vôbec jej to nevadilo a škodoradostne držala. Uvoľnila sa a prestala myslieť na starosti. Keď to na ňu prišlo, zahryzla sa mu do ramena a akoby tým otočila kohútikom na vodovode. Aj u neho. Keď skončili, zvalil sa na ňu a trochu necitlivo ju prigniavil. Dychčal jej do ucha.

„Prepáč..." posunul sa nabok. S úľavou spod neho vykĺzla. Odišla do kúpeľne a chladivá sprcha ju prebrala. Vrátila sa omotaná osuškou. Na stolíku už boli dva poháriky, fľaša džinu a dymiaca cigareta.

„Teraz ja, počkaj ma tu."

„Nechystám sa nikam."

Odišiel a sprchoval sa. Dlho. Aj jemu to prospelo. Vrátil sa, nalial a štrngli si.

„Ja... som Martin."

Zaváhala. Usmiala sa.

„Ja som... Sylvia."

„Tak čau," a poháre sa nanovo spojili.

„Prepáč, ale... niečo sa ťa musím spýtať..."

„Pokojne..."

„To... čo máš medzi nohami... máš na to aj zbrojný pas? Také niečo som ešte nevidela..."

„Príroda je mocná..."

Potom jej opäť prešiel jazykom po pupku, a keď zamieril nižšie, už jej to nevadilo...

7. KAPITOLA

Vrah sa nedovolal ani na desiaty raz a parádne ho to naštvalo. A zmiatlo. Kde, kurva, môže byť, že stále neberie a prečo ignoruje také dôležité pokyny a dohodu! Veď ide o vraždu, o nič viac a o nič menej, tak čo jej už načisto šibe!?

Nalial si a prihodil pár kociek ľadu. Prstom pomiešal gebuzinu a zhlboka sa napil. Kým sa vrátil, vlhká sedačka vychladla, a keď sa na ňu vyvalil, vadilo mu to. Posunul sa a čumil z vitríny zmizol. Osamel. Zavolal, zložil a napil sa. Zavolal, zložil a napil sa. Zavolal, zložil a napil sa....

Z druhej fľaše vypil sotva polovicu a zaspal. Sťal sa pod obraz boží. Prespal zvyšok noci aj pol dňa a krátko poobede ho zobudilo búchanie na dvere.

„Čo je!!" zareval tackajúc sa chodbou.

„Polícia!! Otvorte!!"

8. KAPITOLA

„Musím už ísť!"

„To nemyslíš vážne!?"

„Veď už je ráno!"

„Veď práve preto... ostaň..."

„Neblbni, mám povinnosti... kde mám nohavičky... aha... tu sú... daj ich sem! Počuješ! Tak neblbni a daj ich..." zvalila sa na svalnaté telo ako na trampolínu a snažila sa mu vziať korisť. Bránil si ich, a tak sa chvíľu po sebe váľali a smiali sa. Pevné prekrásne prsia sa mu hompáľali priamo pred nosom. Bolo im dobre.

Napokon sa obliekla a chystala sa preč.

„Počkaj, hodím ťa..."

„Netreba."

„Tak ťa odprevadím..."

„Nie, netreba, trafím aj sama! Martin! Myslím to vážne!"

„To určite... počkaj ma, iba sa oblečiem a idem s teb..."

Pričapila ho o kúpeľňové dvere a dala mu dlhý bozk.

„Aby bolo jasno... mladý pán... viem sa o seba postarať a nemám rada, keď mi chce niekto vnútiť to, čo nechcem. Odvykla som si poslúchať, jasné!?"

Rukou mu zašmátrala v rozkroku a jemne stisla. Postavil sa na špičky a oči mu vyliezli z jamiek. Dala mu druhý bozk, dlhší než predtým a povolila zovretie. Konečne vydýchol.

„A číslo?" zaškemral.

„Mal si ich sedem... alebo ose..."

„Telefónne!"

„Aha! Myslíš... že..."

„Myslím!"

„... je to tak správne?"

„Naozaj myslím, že áno!"

Zaváhala, sklonila hlavu, potom si to rozmyslela a s rukou na kľučke sa otočila.

„Nerobme to. Ja..."

„Dobre... dobre! Ako chceš! Tak to spravme inak... na..." nahol sa k saku na vešiaku a vybral ceduľku, „... vizitka. To prvé číslo už neplatí, platí to druhé. Ak budeš chcieť... zavolaj, ak nie... ale... prosím ťa! Chci! Alebo sa aspoň ukáž v bare..."

„Tam nechodím vôbec!"

„Tak zavolaj, prosím.... bude to na tebe! Ty rozhodni, dobre?"

„Dobre..." a vôbec nevedela, prečo mu to sľúbila. Alebo... áno? Potom sa zvrtla, ešte raz pohľadom premerala to, čo ešte v živote nevidela, usmiala sa, poslala mu vzdušný bozk a odišla.

Stál nahý v chodbe a čumel na vchodové dvere. Stál ako socha a nevedel, či sa mu sníva, alebo už bdie. Pohľad mu padol na vysoké zrkadlo. Všimol si, čo mu ovísa, a opäť tam pocítil slastné pošteklenie. Nesníval! Bola to skutočnosť a naozaj tu bola. Je to vôbec možné? Taká baba?!

Keď ju vyzliekal, bol pripitý a v šere ju dobre nevidel, ale potom, keď sa osprchoval a vydýchal... potom si ju obzrel. A poriadne! Prekrásne pevné telo, nádherné vlasy a rozkošná tvárička. Neuveriteľné šťastie! A to chcel včera večer ostať doma a pozerať video. Chalani v robote zohnali novú kazetu, bohovské porno...

Žena v striebornom kožuchu vyšla z paneláka, prešla ulicou, zahla za roh a zamierila k baru. Na parkovisku stlačila diaľkové ovládanie a auto ju diskrétne prijalo. Zaviezlo ju domov a poslušne čakalo v garáži. Hodila sa do vane a slastne driemala. Vybavila telefonát do práce, že sa zdrží, a vzala si ceruzku a notes. Do stredu napísala svoje meno, Sylvia Hausnerová, dala ho do krúžku a z

neho načmárala pár šípiek. Na konci každej urobila oválny krúžok a vpísala meno. Jedno bolo Martin. Obrátila stranu a začala písať.

Sylvia vošla do predajne mobilov a požiadala predavača o novú SIM kartu. Vyžiadal si identifikačnú kartu, chvíľu ju rozpačito hľadala v kabelke a napokon mu ju podala.

„Pani Hausnerová... máme výhodnejšie akcie než kedykoľvek predtým, ak si vezmete tento akciový mobil za korunu, máte stodvadsať voľných minút, ďalej..."

„Ja by som chcela iba novú SIM kartu, nič viac, ďakujem!"

„Ale..."

„Pane!"

Zaváhal a pred jej spaľujúcim pohľadom musel sklopiť zrak.

„Prepáčte... takže tú kartu..."

„Sylvia... ahoj... máš sa?" zašepkala do slúchadla.

„Bože... stal sa zázrak! Ja sa asi zbláznim! Hora a Mohamed sa predsa len dohodli! A možno... možno sa aj stretnú..." hlas mu prešiel do prosebného tónu.

„A... ten Mohamed by aj prišiel...?"

„Nóó... teraz mi to ani príliš nevyhovuje, počkaj, pozriem sa do kalendára... máme február... v marci som na školení... v apríli idem na dovolenku... v máji sa žením... tak jún! Co povieš na jún!?"

„Tak fajn! Prvého je deň detí... mohli by sme sa o nejaké pokúsiť..."

Obaja sa rozosmiali a chvíľu zavládlo ticho v éteri. Potom sa osmelil.

„Sylvia... som rád... že... no, že si si to rozmyslela. Som naozaj rád, že ťa počujem... po dlhej dobe..."

„Tri dni... neblbni!"

„Sedemdesiat dva hodín, päťtisíc minút, milión päť sekúnd... to sú čísla, ktoré som napočítal, a nie tri dni! Jasné!?"

„Jasné!"

„Takže...?"

„Takže čo?"

„No... kino, divadlo, večera, disko... bar... vyberaj!"

„Áno!"

Opäť sa rozosmiali.

„Tak aspoň urči poradie, ty... baba jedna!"

„Končím o šiestej, počkaj ma pred robotou... starý je v Prahe na zasadaní grémia..."

„Príma... a kde to je, ak sa smiem spýtať?"

„Hlavné mesto Českej republiky... kus cesty, nemusíš sa báť..."

„Nebojím sa! Myslel som tvoju robotu!"

„Aha..." opäť vyprskli do smiechu, „... pobočka poisťovne ALBA na Kukuričnej sedemnásť, taká nová modrá vysoká..."

„Viem! Poznám to tam."

„Prídeš autom?"

„Ako inak?"

„Postoj kúsok ďalej, pri obchode s nábytkom, nech kolegyne nečumia a nech nie sú zbytočné reči, však vieš..."

„Dobre, kedy?

„O šiestej..."

„O šiestej... pá..."

„A... čo si obedoval?"

„Ešte nič, prečo?"

„Ja len... aby si vydržal... večer..."

„Tak idem do bufetu na kolienko..."

„A ementál! Vraj podporuje tvorbu..."

„Tak aj ementál! Potom ti predvediem výsledok!"

„Už sa teším... pá..." a opäť sa rozosmiali. Vlastne... rozrehotali. Tešili sa na seba a bolo im dobre. Ako malé deti.

Vyzdvihol si ju, vynechali kino aj divadlo, dali si večeru a zapadli k nemu. Pred večerou sa skoro pohádali.

„Skočíme k Námorníkovi, je to na výpadovke a má to môj kamoš. Perfektná kuchyňa... pre mňa nulové ceny..."

„Nie... radšej by som niečo v centre... nejakú rybu..."

„On má ryby od výmyslu sveta... ideme tam!"

„Nie! Radšej do centra..."

„Prečo? Veď... je to kamoš..."

„Ak ide o peniaze, tak nemám problém, ja platím, ale radšej by som do centra..."

„O prachy nejde, Sylvia, preboha! Fakt už neštudujem! Ale... prečo nechceš ku kamošovi..."

„Prosím... radšej..."

„Tak dobre!" a zahol do odbočovacieho prúdu. Asi si bude musieť zvyknúť na tvrdohlavú babu s telom diablice, ktoré si bude môcť vychutnať, jedine ak povolí a nebude sa hrať na dominantného samca. Už nad tým rozmýšľal a prišiel na to, že ju ten smrad asi týra a sekíruje na každom kroku. Ona má plné zuby despotického manžela a chce sa trochu vyzúriť na ňom. Čo nemôže doma, skúša nájsť vonku. Prirodzené. Všetci sme takí. Čo nám chýba doma, hľadáme inde. Nechcel sa hádať a nechcel o ňu prísť skôr, ako začali, a tak sklapol a išli do centra. Vlastne o nič nejde. Nech si myslí, že tomu šéfuje. Večer u neho bude šéfovať on, a o to mu išlo. Ako zistil prvý večer, tam jej dominancia samca nevadila a poslušne robila, čo sa od nej chcelo a chcelo sa od nej na prvýkrát habadej a ani necekla. V posteli poslúchala, a to predtým... to si pokojne vytrpí, nech sa len hrá!

Večer skončili u neho a naozaj poslúchala. Na slovo... na dotyk! Skoro omdlel. Nebol pripitý ako minule a všetko bolo akoby prvýkrát. Triezve vnímanie sexu je úplne iné a po treťom čísle už išiel do mdlôb. Postrehla to a chopila sa iniciatívy. Ani polkilové kolienko a dve kilá ementálu by mu nepomohli. Robil čo mohol, nakoniec ho aj tak uštvala.

Ležala vo vani a on slastne driemal na pohovke.

„Maťko... drahý... počuješ ma? Jednu cigu... zapálenú..."

„Počkaj... boha... už nemám..."

„V mojej kabelke..."

„Kde je?"

„Kde!? Niekde medzi vchodovými dverami a posteľou... stŕhal si to zo mňa za behu... viem ja, kde je?!"

„Počkaj... už ju mám...!"

Priniesol jej zapálenú cigaretu a popolník. Nežne sa dotkli perami a tichým díky ho na chvíľu prepustila zo služieb. Ľahol si, ale potom mu čosi napadlo. Ticho vstal a po špičkách prešiel do chodby. Dvere na kúpeľni boli pootvorené. Počúval. Oddychovala a fajčila. Vrátil sa a otvoril kabelku. Mobil, hrebeň, peňaženka, šminky, papiere... v bočnom vnútornom vrecku našiel, čo hľadal.

Vzal si ceruzku a na okraj novín si poznačil všetky údaje z jej identifikačnej karty. Potom ju opatrne vrátil na miesto a kabelku zavrel. Chcel ju odniesť do chodby, ale uvedomil si, že ona ani nevie, kde ju nechala a že jej z nej na jej vlastné požiadanie vyberal cigarety, a tak ju nechal na stolíku a ďalej predstieral driemoty.

Vyšla a pritúlila sa. Pohladila ho po mohutnej hrudi. Tetovanie sa zavlnilo.

„Mladícka nerozvážnosť?" spýtala sa a neprestávala hladiť.

„Čo?"

„To tetovanie..."

„Aha! Niečo v tom zmysle."

„Nevadí ti?"

„Už áno. Uznávam. Je veľké, neforemné a občas mi vyčnieva z trička."

„Hyzdí ti celú hruď, neuvažoval si o odstránení?"

„Ani... nie... ale, keby ti to vadilo, mám známeho lekára..."

„Aj ja... ale nevadí..."

Debatu ukončila bozkom a nohy sa im preplietli. Tetovanie na hrudi sa opäť zavlnilo a zalesklo potom.

Lúčenie bolo krátke a nikto neplakal. Obaja dobre vedeli, že je to iba na chvíľu a že sa uvidia... a ucítia ešte tento týždeň. Starý mal ísť na poradu do... do... kam to hovorila? To je jedno, dosť ďaleko, aby odtiaľ nedovidel...

Sadol si za počítač a otvoril si stránku s evidenciou obyvateľov. Zadal základný údaj Sylvia Hausnerová a stlačil enter. Porovnal identifikátory na obrazovke s útržkom novín. Všetko sedelo. Kurzorom prešiel nižšie a klikol na okienko manžel. Ing. Rastislav Hausner. Tak tu si, ty paroháč! Odpísal si údaje a usmial sa.

„Tak nový klobúk si už nekupuj, chlapče, jedine ak si do neho po vystrihuješ diery..." oznámil mu Martin a pokračoval. Zmenil heslo a našiel si evidenciu mobilných čísel. Aj to sedelo s tým, ktoré sa mu zobrazilo, keď mu prvý raz volala. Opäť zmenil heslo a vyhľadal si obchodný register. Na meno Ing. Rastislav Hausner sa objavila poisťovňa ALBA. Výkonný riaditeľ! No pozrimeže! Hovädo prachaté, zamestná vo firme aj manželku a potom kašle na ňu! Tak nech sa nečuduje!

Sadol do auta a previezol sa na adresu jej trvalého bydliska. Pekný dom. Vila. Monštrum z betónu a skla. Bol spokojný. Vlastne, ešte nie úplne, ešte to posledné... vyťukal informácie.

„Dobrý deň, informácie telefónnych staníc, čím vám môžeme poslúžiť?"

„Dobrý deň, prosím vás, číslo na pobočku poisťovne ALBA na Kukuričnej ulici..."

„Iste... počkajte... tu to mám... prosím, píšte si..."

Prerušil spojenie a vyťukal nadiktované číslo.

„Poisťovňa ALBA, dobrý deň, prosím..."

„Dobrý deň, ja som chcel pobočku na Kukuričnej ulici..."

„Správne... tu je pobočka na Kukuričnej ulici..."

Na chvíľu zaváhal. Ak chcel zistiť, čo tam robí, musel blafovať. Dostal nápad!

„Chcel by som hovoriť so sekretárkou riaditeľa, s pani Sylviou Hausnerovou..."

„Prepáčte, ale to bude nejaký omyl! Pani Hausnerová je riaditeľkou pobočky a je momentálne na PN, ale keby ste chceli sekretárku..."

„Nie! Nie... netreba, ak je na PN, tak netreba! Pardon! Dovidenia!"

„Moment, pane, a s kým som hov..."

Zložil a rozvalil sa v sedadle auta. Ruky si založil za hlavu a usmial sa. Ty mrcha riaditeľská!! Tak preto si taká panovačná! Ale prečo sa za to hanbí? Prečo sa s ním zahráva? A čo to vymýšľa s tou péenkou? Asi... aby sa zbavila muža a mala čas aj na seba. No počkaj zajtra večer!

9. KAPITOLA

Vrah otvoril dvere a mierili na neho dve pištole. Na chodbe stálo päť policajtov v civile a kukláči.

„Neblbnite... šibe vám?" ale podvedome zodvihol ruky.

„Tu je príkaz od prokurátora na vykonanie domovej prehliadky..." a podali mu hárok papiera. Prebehol ho očami, ale ani potom vôbec netušil, čo je tam napísané. V zátylku pocítil mravčenie, v ústach príšerné sucho a podvedome si siahol na hrdlo.

„O čo ide?"

„Domová prehliadka, ste podozrivý zo spáchania vrazdy..."

„Jebe vám... alebo čo!?"

10. KAPITOLA

Večer neprišla. Volal jej, nebrala, ale vytrvalosť ruže prináša a jemu sa to potvrdilo. Nakoniec to zodvihla, šepkala.

„Dnes nie... prosím..."

Nerozkazovala. Prosila. Bol na ňu zvedavý. Cítil, že niečo nie je v poriadku. Iba sipela do telefónu a mumlala že nemôže. Chcel ju vidieť, pani riaditeľku, a prsknúť jej do očí, aby nerobila ramená a brala ho už konečne vážne, lebo ju prehne cez koleno a vyplieska po holej! Ani presne nevedel, čo z toho myslí vážne a čo žartom, ale v každom prípade ju chcel vidieť, a hlavne holú... Dlho ju prehováral a na jeho prekvapenie napokon súhlasila. Na chvíľu. Bistro Natálka. O pol hodiny. Pozrel si mapu mesta. Dve ulice od jej domu, slabý kilometer. Riskovala. Cítil v kostiach, že sa niečo deje.

O pol hodiny neprišla. Dal si kávu a fajčil. Čakal. Napokon vošla ludra so šatkou na hlave a v slnečných okuliaroch... teraz v zime... a vyťahaných gatiach kombinovaných s kúpacím plášťom, alebo čo to bolo, a zamierila si to priamo k nemu. Skoro skolaboval, keď ju spoznal.

„Máš cigu...?"

Sedela v kŕčovitom predklone a keď ťahala, ruka sa jej triasla a popol rozsypala po stole.

„Dáte si..." spýtal sa čašník a mal sto chutí účtovať dopredu. Chamraď! Taký slušný pán a taká cundra!

„Vodku... fínsku... džús..." zaprosila.

„A mne dvojitú... a môže byť už aj!"

Stuhol a nechal ju vydýchať sa. Dýchala cigaretu a viditeľne jej to robilo dobre. Vydýchala ju celú a vzala si novú. Keď sa nahla k zapaľovaču, bez opýtania jej odtiahol okuliare. Ani sa nehla. Prekvapene mu poskočilo obočie.

„Je ľavák?"

„Uhmm..."

„Preto si na PN?"

„Čo?"

„Nič... nič..." uvedomil si, že by sa prezradil, že ju kontroloval v práci.

Pravé oko už puchlo, farba bola zatiaľ svetlá, svetlomodrá, ale zajtra už bude tmavá a o tri dni čierna. Poznal to. Boxoval až do tridsiatky. Horná gamba sa odula v predstihu, ale ako rýchlo navrela, tak rýchlo spľasne. Aj to poznal.

„Prečo?"

„Domáci šport. Bez dôvodu... načo *to* komplikovať príčinami? Je pán, je... pán v robote, doma, v klube, v lodenici v... je pán... tvorstva! Ste... páni..."

„Prosím ťa!"

„Prepáč!" cúvla.

Čašník priniesol objednávku a postál. Martin nemal chuť na hádky, tak sa pohrabal vo vrecku saka a našiel bankovku. Podal mu ju. Čašník v snahe nájsť výdavok sa zatváril ako traja pátrači Alfréda Hitchcocka v prípade zajakávajúceho sa papagája a Martin znechutene kývol rukou. Obsluha ožila a zdrhla. Tridsaťsedem päťdesiat vo vačku! Za jednu objednávku! Len pokračuj, chlape, len do nej huč, nech sa zdrží, náš zákazník, náš pán!

„To... často?"

„Nie... ani nie..."

„Bolí to?"

„Nie... už nie... zvyk..."

„Prečo si mi to nepovedala? To preto... utekáš z domu?"

Bola ticho. Fajčila. Dýchala cez filter. Chcela ďalšiu.

„Tak prečo...?"

„Čo si spasiteľ týraných žien, alebo čo!?" vzplanula. „Nemáš to napísané na čele! Čo som ti mala povedať, že ma denne demoluje zakomplexovaný debilko... neser ma... aj ty! Kurva...!"

„Sylvia! Len pokojne. Prestaň sa triasť a ovládaj sa... táák... pokojne. Ja nie som ten, kto ti ubližuje... Sylvia... ja... na mne si zlosť nevylievaj... ja ti chcem pomôcť..."

„Prepáč! Už blbnem. Prepáč..." zavzlykala, ale okamžite sa ovládla a upravila si okuliare.

Chvíľu boli ticho. Nevedel, ako na ňu. Keby chcela ísť na políciu, mal tam konexie, keby ho chcela dať zmlátiť, nepotreboval konexie, keby chcela od neho odísť... prijal by ju hneď aj s holým zadkom... Pri tej predstave sa nebadane usmial.

„Pôjdem..." zadusila a dopila.

„No moment! A to... takto ostane?! Akože čo? To sa mám na to iba tak pozerať!?" prekvapene sa hodil na operadlo.

„Prestaň! Sú tu ľudia! Nekrič..."

„Nekrič! Hádam mi povieš, čo s tým chceš robiť, nie? Alebo to necháš iba tak? A ja? Mám sa tváriť..."

„Prosím ťa nekrič!! Tichučko... prosím... tichučko... milučký..." chytila ho za ruky a popálila sa. Zadusil cigaretu a opäť sa chytili. Pevný zväzok nad popolníkom. Úprimný a pevný.

„Vydrž, miláčik, vydrž... ja už musím... zavolám ti, keď to prejde, porozprávame sa..." vybehla a cítil sa ako debil s polámanými nohami a rukami a neschopák z poslednej zásuvky skladu s bezmocnými.

„Vaše prianie?" priklusal čašník.

„Choď do riti!" vyštekol, ale na splnenie nečakal. Vybehol za ňou. Zbadal ju hore v ohybe cesty. Išla pešo. Vykročil, zovrel päste a sklonil hlavu. Ako rujný býk. Prešiel do polovice ulice a vychladol. Urobil prudký obrat späť a musel sa nútiť do rýchlej chôdze, inak by tam vletel a narobil by z neho safalátky Ale asi má pravdu, ešte nie! Veď sa ani poriadne nepoznajú. Bude mlátiť cudzieho chlapa? Ešte nie, až keď sa... spoznajú? Alebo zoznámia a zblížia? Alebo... vlastne kedy má frajer rozbiť hubu manželovi jeho frajerky... alebo ako sa tento vzťah presne nazýva?

Nasadol a zdrhol. Cítil sa ako pako. Z ringu nikdy nezdrhol. Párkrát ho vyniesli, ale nikdy nezdrhol. Až dnes!

Zastavil sa v bare pod domom a dal si pivo, ale keď mu ho kinderbarman priniesol, zdalo sa mu slabé a dal si aj vodku.

„Čau, ja som Linda!" povedala a drzo sa strčila k nemu za barový pult. Trojky kozy a rapavá tvár tínedžerky.

„Já ne!"

„Neva! Dáš šluka?"

„Ne!"

„Si vyser!"

„Nápodobne!"

Tak si pekne podebatovali a kočka odkráčala na opačný koniec baru k holohlavému chlapíkovi s rozčítanými novinami, ktorý ich rýchlo a rád odložil. Martin otočil rundu a dal sa od kamošov nahovoriť na biliard o liter, ale v duchu bol stále niekde inde...

Nevidel ju tri dni. Volal. Každý deň. Stokrát. Vypnutý mobil. Skoro zblaznel. Potom to zodvihla. Vyzdvihol ju pred robotou a skočili do vedľajšej ulice. Chcel jej navrhnúť aspoň podzemnú garáž, len tak narýchlo, ale keď videl tie pery... čo s ňou!? „Aspoň mi sľúb, že mi to zodvihneš! Stále ti volám!" „Sľubujem! Niekedy sa nedá! Sliedi ako paranoik... pochop!" Opatrný rýchly bozk na rozlúčku a už utekala.

Prešlo ďalších pár dní. Sama zavolala. Vyzdvihol si ju a navigovala ho do nóbl reštaurácie s čašníkom pri každom stole.

„Už vyzeráš lepšie," pochválil ju. Farby spod viečka sa nerozliali až k nosu a vybledli oveľa skôr, než by sa dalo predpokladať. Nebola to priama rana na lícnu kosť, iba šuchnutie. Našťastie. Pery už mala normálne. Aj tomu sa potešil. Aj s tými mal večer svoje plány...

„Dáš si...?"

„Toho pstruha..."

Objednal a mlčky sa najedli. Oproti nemu sedela dáma s veľkým D. To, čo sa zastavilo v bistre Natálka, už bolo minulosťou. Opäť ožila. Smotanový kostým, neskutočná figúra a neodmysliteľný strieborný kožuch. Už vedel, že nie je umelý, ale pravá činčila. Svetlá. O päťdesiat percent drahšia než tmavá. To si zistil na internete. Keď vošli do reštaurácie, chlapi prestali jesť a ich manželky alebo frajerky zatínali päste v bezmocnej zúrivosti. Asi nad tým kožuchom, bohvie?

Dojedli a stále mlčali. Čašník ich pozoroval od kozuba a dolial víno, hneď ako odložili poháre. V takom podniku ešte Martin nebol. Bol to jej nápad a vraj mu chce niečo povedať. Vraj platí, a keď si predstavil účet, ani mu to nebolo nepríjemné. Už odhalil jej riaditeľské tajomstvo a... nech platí! Ale... o to mu ani tak nešlo. Muž ju bil a Martin si myslel, že by to manželia robiť nemali. Práve o tom sa s ňou chcel rozprávať, a keby mu nakoniec povedala, že nemá ani floka, rád by to za ňu zatiahol, len keby sa už konečne na niečom dohodli. Takto to ďalej nejde. On to jednoducho neznesie, aby takú babu mlátil nejaký nadutý hajzeľ riaditeľský!

Do telefónu mu povedala, že mu chce niečo povedať, tak čakal, a keď skončí, aj on jej povie! Ale to si za klobúk nedá! Ale... potom sa s ňou rýchlo udobrí a večer u neho...

„No...?" pozrel na ňu a odpil z hnusného vína, o ktorom odborníci tvrdili, že je hodné dvetisíc tristo za fľašu.

„Ja... mali by sme sa porozprávať..."

„Fakt? Myslel som, že kvôli tomu sme tu!"

„Viem, Martin, na niečom sa dohodneme hneď na začiatku."

Už to bola opäť riaditeľka a už opäť komandovala. Bože, ako sa teší, keď jej to šplechne to ksichtu a skrotí ju ako rujnú kobylu a nepopustí uzdu ani o piaď, len nech sa teší! Len nech kecá a zahmlieva!

„Najprv budem rozprávať ja a ty mi nebudeš skákať do reči a potom budeš rozprávať ty a ja ti budem stále skákať do reči..." usmiala sa a chcela to odľahčiť.

„Ako vždy..."

„... ale fakt ti chcem niečo dôležité povedať, miláčik, vypočuješ ma?"

„Spusti! Ešte... chvíľočku," obrátil sa na čašníka v pozore, „dve fínske vodky a džús... a už ťa počúvam!"

„Ja... som riaditeľka pobočky poisťovne, kde si ma nakladáš do auta, a preto som chcela, aby si ma vždy čakal kúsok opodiaľ, aby ma nevideli a nehlásili to manželovi. On je tam výkonný riaditeľ, v centrále... v inej budove, ale podnikové tamtamy fungujú ako nikde. Ja šéfujem pobočke, on centrále. Idylka! My... žijeme celkom fajn, deti nemáme... nie je čas na zbytočnosti, ktoré zdržujú v kariére... ale inak žijeme... sme žili celkom fajn. On často cestuje, ja som sama... zašla som do vášho baru a stretli sme sa, ale to nič neznamená! Ja... ho mám v podstate rada..."

„V podstate rada!!" zalomil rukami.

„... nechcem ťa zatiahnuť do niečoho, čo by sme potom obaja ľutovali. Ty ho nepoznáš, on... má styky... je schopný... veľmi schopný... všetkého schopný! Chcela by som to ukončiť," nesmelo vzhliadla a začala kresliť nechtom po obruse. Potom pokračovala.

„Ty máš svoj život a ja svoj, ja mám svoj... údel a ty... mi v tom asi ťažko pomôžeš... ja sa ti nechcem a ani nemôžem vešať na krk... a ty máš svoje predstavy o živote... ja som vydatá žena a... on ma nebije často..." rozplakala sa. Iba to tak z nej vyhŕklo. Potom sa spamätala a vreckovkou z kabelky sa bleskovo upravila do pôvodného stavu

„Prestaň a dokonči!" povedal tvrdo a bol naštvaný. Divadielko so slzami jej nežral.

„Skončila som..."

„... si skončila..." prehltol a zlosť spláchol odporným vínom. Skôr ako sa nadýchol, prišiel čašník a Martin mu vzal pohár z podnosu a vyzunkol ho.

„Pane, ja viem, že vy ste hogo-fogo podnik, ale pekne vás prosím, vráťte sa a prineste mi to ešte raz a potom sa postavte tam k tomu kozubu a robte sadrového panáka až do fajrontu, je mi to jedno, ale túto objednávku vybavte, prosím, promptne..."

Tvrdo sa zahľadel na riaditeľku pobočky.

„Použil som správny výraz, pani riaditeľka, alebo si mám skočiť po slovník cudzích slov? Promptne je správne...?"

„Martin..."

Čašník odbehol a jedinou jeho snahou bolo nevyvolať škandál na rajóne. To mu kládol šéf na srdce stále a tento chlapík vyzeral už od začiatku ako problémový, hneď si ho všimol, už to oblečenie... tie svaly...

„Ešte ty, alebo už môžem ja?"

„Martin, prosím ťa..."

„Neboj, ja ti škandál neurobím! Dám si vodku a pôjdem! Ale jedno ti poviem, a bez toho sa mi nechce od teba odísť! Že si direktorka, to som si zistil, čakal som iba, či mi to povieš sama, alebo to necháš na mňa. Pekné od teba, že si vyšla s farbou von. Až teraz! Ale predsa... napokon! Debilka by som ti do aleluja nerobil! Za akých okolností sme sa zoznámili, je naša vec, obom nám to vyhovovalo a netreba to rozmazávať, ani to, čo sme potom zažili. Taký je svet. Tvoj rodinný život nemám právo hodnotiť, si vzdelaná a skúsená žena, robíš si, čo chceš, ale jedno ti poviem! Na krk sa mi nevešiaš, nemám pocit, že by si mi bola príťažou. Mám svoje predstavy o živote, to je pravda, a ty by si sa do nich pokojne vmestila, keby si chcela, ale o to ti asi nejde. Tebe už zjavne stačilo a nevieš, ako to skončiť. Vzala si ma na drahú večeru do drahého podniku a ukázala si mi, kto si. Vidím. Padol som na riť, ak ti to pomôže. Kurvám z vyššej spoločnosti sa po použití kupuje prsteň, alebo kožuch, mne stačí večera a hnusné víno... po použití... tak si sa rozhodla... ako chceš! Čo sa kupuje gigolom, neviem! Asi len tá večera..."

„Martin! Tak to nie je..."

„A teraz ma dobre počúvaj! Toto ti poviem iba raz..."

Čašník prišiel a priniesol vodku. Chvíľu počkal, či mu ju opäť vytrhne z podnosu, keď sa nemal k činu, postavil poháre na stôl a uklonil sa. Mal nutkanie poprosiť ho, aby nikoho nebil, ale bál sa, že by bol prvý, a tak sa naozaj zdekoval ku kozubu a čakal, čo bude. Strach z očí mu však nezmizol.

Martin sa pohrával s druhým pohárikom vodky.

„... díky, kámo! Kde som to... aha! Toto ti poviem iba raz! Sylvia, mýliš sa, ak si myslíš, že by som ti s tvojím problémom nevedel pomôcť. Už len v tom, že sa môžeš okamžite odsťahovať a prísť ku mne. Ak ťa bije a týra, je to najjednoduchšie riešenie! Veľa týraných žien takú možnosť nemá. Jednoducho nemajú kam ísť, tak držia a trpia. Ty nie! Môžeš... počuješ ma!? Môžeš to vyriešiť! Môžeš podať trestné oznámenie a urobiť právne kroky, o ktorých ako riaditeľka iste vieš. Môžeš veľa, ale ty si si zvolila jedno. Chceš to ukončiť so mnou."

Zapálil si a urobil dlhú pauzu. Aj ona siahla po cigarete a stuhla, akoby sa bála, že ju niekto udrie. Ani nepožiadala o oheň. Nahol sa a pripálil jej. Bolo mu jej ľúto. Asi si už vytrpela svoje a teraz lavírovala na tenkom ľade. Ale v každom prípade to bolo na nej a nechcel ju znásilňovať. Asi si aj toho užila dosť. Pokračoval.

„Dobre, chceš to ukončiť. Poviem ti jedno... bolo to krásne, vlastne najkrajšie, čo som zatiaľ zažil, a dúfal som... Dobre, chceš to ukončiť! Nech ťa umláti k smrti a potom nech ťa slušne pochová... aj ja ti prinesiem kvetinku..."

„Martin... prosím... ja sa ti ospravedlňujem za to, že som ti nepovedala pravdu, ale ani nebol čas a príležitosť a toto nie je lúčenie sa s gigolom v drahom podniku, čo si to o mne myslíš... ja už... nemôžem..."

„Chceš, aby sme sa rozišli?" bol tvrdý. Klamala mu a robila mu zle a chcel ju vytrestať, ale chcel jej aj pomôcť. Tak nech sa rozhodne.

„Prečo si aj ty taký..."

„Aký? Podávam ti ruku, ale nie ako vazal, ale ako rovný s rovným, a ty ju odmietaš! Čo vlastne chceš?"

„Martin... prosím ťa! Ja... nemám veľa možností. On je... všetko má v rukách on, financie, moc, mňa, keby sa o nás dozvedel, zabije ťa, zariadi to... Martin..."

„To ma nezaujíma! Chcem vedieť, čo chceš ty, nie on!"

„Ja ti navrhujem... kvôli tebe... prosím... nechaj to tak..."

Vypil aj druhý pohár a odišiel. Chcela ho ešte chytiť za ruku, ale odišiel. Čašníkovi sa viditeľne uľavilo. Pristúpil a úslužne sa spýtal.

„Vaše prianie, madam?"

„Choď do... zaplatím!" odsekla.

Vydržala tri dni. On dva, ale rozbil sa mu mobil a nový mu kamoš vybavil až na druhý deň. Inak by bol zavolal už skôr. Takto bol rád, že ho predbehla.

„Si doma?"

„Nie!"

„Martin... prosím ťa..." zavzlykala.

„Som..." chvíľu mlčal, potom si vzdychol a odovzdane sa spýtal, „... kam mám po teba prísť?"

„Nikam... stlač bzučiak..."

Vybehla po schodoch a vbehla do odchýlených dverí. Zvalil ju na chodbový koberec. Nestihli dať dole ani drahý kožuch. Milovali sa na činčilách. Činčily len čumeli. Potom jej ich zvesil z ramien a prešli do spálne ako všetci slušní ľudia...

Ležali a fajčili.

„Emócie?" spýtal sa.

„Dobre, máš pravdu. Naposledy som to nezvládla. Som... stále som akási zmätená, neviem, čo mám robiť! Chápeš ma aspoň trochu?"

„Ak nie, tak by som ťa už nikdy nevpustil do bytu, ty trdlo," a pobozkal ju na palec. Na nohe. Mal ho tesne pri ústach.

„Tak už zabudni na pokazený večer, neviem, čo ma to napadlo, aj ten podnik... aj všetko..."

„Čo to stálo... iba pre zaujímavosť!?"

„Sedem... prečo?"

„Nič, pani riaditeľka, ja len tak..." a prevrátil oči.

„Martin... prosím... tá riaditeľka..."

„Prepáč, už ťa medzi tým povýšili? Mám hovoriť generálna?"

„Tak toto fakt nemusím," a zahryzla mu do malíčka. Na nohe. Chvíľu sa obhrýzali a maznali a potom... tiež. Boli spolu šťastní.

Gremiálka sa starému pretiahla a stretli sa tri večery za sebou. Martin ani netušil, čo jej manžel na gremiálkach robí, ale zo srdca si prial, aby to robil čo najdlhšie. Napokon však pricestoval späť a Sylvia sa na pár dní odmlčala...

Prišla zbitá a krívala. Na stehne mala veľkú modrinu. Zasyčala vždy, keď ju neopatrne pritlačil. Nestálo to za nič a prestal ju gniaviť. Nervózne si zapálil cigaretu a ona márne čakala, že ju ponúkne. Vstal z postele a dofajčil nahý na balkóne.

„Prepáč..." skúsila, keď sa vrátil, ale sama vedela, že to nepomôže.

Keď odchádzala, dal jej tvrdý bozk na rozlúčku a akože iba tak mimochodom poznamenal, že jeho ponuka stále trvá.

„Aká?"

„... že som ochotný to riešiť. S tebou. Bez teba ani prstom nepohnem, neboj sa, ale riešiť to treba, vidíš sama!"

Odišla nervózne klopkajúc krívajúcou nohou po schodoch.

Keď sa uzdravila, zašli na večeru a drahocenný čas nestrácali po daromnici v kine, ale zašli rovno k nemu. Nezbil ju, staré rany sa zahojili a celý večer strávili v úplne inej atmosfére než naposledy. Stálo to zato. Ladili ako starý tanečný pár, ibaže figúry mali horizontálne.

„Dnes si akýsi napnutý... čo ti je?"

„Nič... to sa ti iba zdá."

Ležali, dychčali a zbierali sily.

„Určite! Ani sa neusmievaš, ako inokedy po štvrtom...! Teraz si zvädnutý už po druhom... Čo sa deje? Čo ti je?"

„Níič! Asi som unav..."

„Prestaň! Nevieš klamať!"

„Áále... nasral ma jeden debil!"

„V robote?"

„Nie! Môj automechanik. Kvapká mi olej a nechce mi to zobrať do servisu, kým nevyrovnám minulú opravu, pes jeden! Dohodli sme sa na splátkach, a odrazu vyrýva! Bez auta som ako bez oného... bez krku... však vieš!"

„Viem! Koľko?"

„Sedem..."

„Čo sedem?"

„A čo koľko?"

„... mu dlhuješ."

„Všivavých osemnásť tácov..."

Nahla sa z postele a pri nočnom stolíku čosi hľadala.

„Nevieš kde mám kabelku?"

Aj on sa nahol z postele na svoju stranu a zašmátral rukou.

„Tu je! Nechápem, čo robí na mojej strane... a aj tieto nohavičky..."

„Odrazu nechápeš! Tak si spomeň, kde sme začínali a čo si so mnou robil..." a capla ho akože namosúrené po ramene. Prehrabala kabelku a našla koženú peňaženku. Vybrala všetky veľké a malé vrátila späť.

„Päť, desať... jedenásť, dvanásť, trinásť..." odrátala bankovky a pekne ich vedľa seba poukladala na perinu. Potom ich zhrabla a položila mu ich na chlpatú hruď.

„Päť ti dám zajtra, viac u seba nemám..."

Zhrabol bankovky a vzopäl sa na lakti.

„Táák moment. Pre toto som ti to nepovedal! Teraz vyzerám, akoby som ťa dojil. Vybavím si to s ním sám! Nechcem..."

„Ako vybavíš? Vylúpiš banku, alebo si zoberieš pôžičku na nekresťanský úrok? Ja ich nepotrebujem! Buď ich preflákam na handry, alebo ich dám tebe... Okrem toho, ber to ako pôžičku. Výhodnú, bezúročnú a dlhodobú. Keď budeš mať, vrátiš, dohodnuté?"

„Nie... ja... nechcem, aby to medzi nami bolo iba o sexe a o prachoch! Ja... ťa... mám..." pritúlil sa k nej a bankovky zapadli do záhybov paplóna. Ústa mu zalepila dlhým bozkom. Uľavilo sa mu. Veľmi mu pomohla, ale bol presvedčený, že treba okolo toho robiť trochu drahoty, aby nevyzeral ako škemroš...

„Celý život je o tom, drahý, tak prečo nie aj my?"

„Asi máš pravdu," súhlasil napokon a vliezol pod jej perinu.

Za svoju štedrosť dostala jedno exkluzívne čísielko odzadu a odrazu bola aj ona spokojná. Za slabých trinásť papierov! No nekúp to!?

A zajtra si môže ešte päť litrov priplatiť...!

Potom zosmutnela. Bolo to po treťom... alebo štvrtom výprasku, Martin ich už prestal počítať, iba bezmocne zatínal zuby... a päste. Pevne veril, dúfal, že aj na tie raz dôjde. Aj on sa jej spýtal.

„Dnes si akási napnutá, čo ti je?"

„Nič, to sa ti iba zdá."

Ležali, dychčali a zbierali sily.

„Určite! Ani sa neusmievaš, ako inokedy... si celá zvädnutá! Čo sa deje? Čo ti je?"

„Níič! Asi som unav..."

„Prestaň! Nevieš klamať! Zase on...?"

Nechcela o tom hovoriť a namosúrené vstala.

„Idem do vane..." a ako prechádzala popri konferenčnom stolíku zavadila o kabelku. Prevrhla sa a spadla na zem. Cestou vzduchom porozsýpala, čo sa dalo. Sylvia namosúrené nakopla diár a poslala ho leteckou poštou až k stene.

„Do riti...!"

„Nechaj! Choď sa okúpať, uvoľni sa, ja ti to pozbieram," poslal ju chlácholivým hlasom do vody, pretože podvedome cítil, že je našponovaná ako struna a chce mu niečo povedať. Niečo, na čo nevie nájsť odvahu.

Kľakol si, ako keď boli chalani a hrali na dvore guličky, a postupne zhŕňal okraje bordelu na jednu kopu. Márne sa snažil vtesnať všetky tie veci do kabelky, nešlo to! Jednoducho nemohol uveriť, že vypadli z jednej. Jedine ženy poznajú veľké tajomstvo malého priestoru. Nechápavo krútil hlavou. Načo toľko zbytočných blbostí a papierov...

List ležal pod šminkami a manikúrou. Aby bol menší a nenápadnejší, bola obálka preložená na polovicu. Hodil ho do kabelky a prisypal pár drobností... potom ho vybral...

Obálka bola na boku roztrhnutá. Vstal a po špičkách precupital do chodby. Dvere na kúpeľni boli už tradične pootvorené. Počul, ako si nastavuje vodu a pri sadaní si špliecha a slastne vzdychá. Vrátil sa a opatrne, akoby sa bál, že niekoho zobudí, vybral list. Bol to oznam z banky o zablokovaní účtu číslo... na meno Sylvia Hausnerová, posledný stav na účte...

Sadol si na koberec a čumel. Musel si sadnúť. Najprv si myslel, že zle spočítal nuly za sedmičkou a osmičkou, všivavých sedemsto osemdesiat tisíc! Kašľať na ne, ale potom zaostril a zbadal aj tú poslednú na konci. Kriste pane! Zložil list a vrátil ho opatrne späť.

Poupratoval koberec a kabelku vrátil na stolík. Vyšiel na balkón a dlho fajčil. Dve za sebou. Dostal nápad. Nebol sám.

Neozývala sa. Tak dlho to ešte nikdy neurobila. Najprv bol naštvaný, potom urazený, potom prekvapený a napokon dostal strach. Otvoril si telefónny zoznam a začal rad radom volať jeden centrálny príjem za druhým.

Už ho bolelo ucho aj prst, ale výsledok bol stále rovnaký. Sylvia u nich neležala. Jeho trýzeň prerušil mobil. Pri pohľade na známe číslo vyskočil zo stoličky.

„Ahoj... mali by sme sa stretnúť a... porozprávať..."

„Mali!? No... to si píš, že mali, boha! Nevidel som ťa... kde si bola, prečo si mi to nebrala, prečo..."

„Budeš večer doma?"

„Nie, mám poobednú, až po desiatej..."

„Tak o pol jedenástej u teba, pá..." a zložila.

Nechápavo čumel na displej. Tak odmerane s ním jednala iba na začiatku, odkedy si to vydebatovali, už nikdy nie. Niečo sa stalo, už si bol istý. Do fajrontu ho v robote žrali mrie a nevedel sa na nič sústrediť.

Otvoril jej dvere a zhíkol. Dokonca si aj mimovoľne priložil dlaň k rozďaveným ústam, ako stará baba na Turice.

„To... čo má znamenať!?"

„Pomôžeš mi s kabátom?"

Koncom apríla sa oteplilo a činčila ostala v šatníku. Vystriedal ju ľahký baloniak za ťažké prachy. Jedna ruka bola v rukáve, druhá visela v obväze. Časť baloniaku bola prehodená cez rameno ako dolomán.

„Tak pomôžeš mi?"

Stál v chodbe a čumel.

„Prepáč... iste... prepáč..." a nahol sa k nej, aby ju pobozkal na privítanie. Potom si to rozmyslel. Nebolo kam.

Posadil ju do kresla, nalial jej koňak, a kým položil fľašu, nalial jej ešte raz, lebo už mala prázdny pohár, potom aj sebe nalial a vlastne aj sebe ešte raz. Až potom sa pohodlne opreli a zahľadeli sa jeden druhému do očí. Ona do očí... on do oka.

„Ja..." začala a skončila. Nevedela, ako ďalej. Sklopila zrak. Ramená sa jej rozvlnili a ticho, usedavo sa rozplakala.

Sedel a čakal. Predbehol ju o dva poháriky. Potom dostal nápad s cigaretou a vrazil jej ju nasilu do úst. Keď sa začala dusiť, prestala plakať. Z kuchyne jej priniesol servítky a rozmazala si aj tú trochu farieb, čo ešte držala na ubolenej koži.

„Ja..." zopakovala a tentoraz vzdorovito zodvihla hlavu a tvrdo mu pozrela do očí, „... ja... ho chcem zabiť..." a bolo to vonku!

Ani jeden neodvrátil pohľad. Ani brvou nehli. Ako cvičenie v krúžku hypnotizérov. Bol presvedčený, že si presne uvedomovala význam slova zabiť. Chcel mať iba istotu.

„Zabiť... ako... úplne?"

„Zabiť! Úplne!"

„Sylvia... to je... vražda... o tom niečo viem!"

„Viem. Spolieham sa na teba! Nájdi niekoho!"

„Moment... moment! Pekne po poriadku. O čo tu ide? Kde si bola celých päť dní, čo sa ti to stalo... mám právo vedieť pravdu! Upokoj sa a ver mi, že pre teba urobím, čo budem môcť, aj toto... no... možno aj toto! Ale chcem vedieť, o čo tu ide, doboha!!"

„Ja... som ti nepovedala, čo sa stalo pred dvoma týždňami. Myslela som... dúfala som, že sa to dá do poriadku... ten pes mi vzal všetky peniaze. S tým začal. Niečo vysnoril, najal si súkromného detektíva a ukázal mi fotografie, iba také mazanice... amatér! Ale domyslel si. Tá baba na nich môže byť ktokoľvek, ale... bola som to ja... boli sme to my..."

„To pochybujem, dávam si pozor..."

„Vlastne, tie fotografie prišli až potom. Najprv boli peniaze. Mala som pár korún..." urobila odmlku a napila sa. Pri slovách pár korún aj jemu vysmädlo, a tak sa tiež napil, „...na konte a dokázal ho z pozície sily a generálneho riaditeľa zablokovať a previesť na seba. Som na mizine, nemám ani fúka, ani na benzín nemám... sviňa jedna! Minulý týždeň sa vrátil zo služobky a už mal tie fotografie pripravené v kufríku. Čakal iba na príležitosť. Dala som mu ju. Chcela som vysvetlenie, prečo mi vzal moje peniaze, namiesto toho mi hodil do tváre obálku s fotografiami a... a..." zavzlykala, ale nedovolila emóciám prepuknúť a ovládla sa, „... a zbil ma. Tri dni som bola v nemocnici..."

„Kde!? Hľadal som ťa aj tam... všade... vo všetkých..."

„Na vidieku, vybavil to, sviňa! Tá nemocnica je veľká ako tri psie búdy... z toho dve sú patológia. Asi takí odborníci tam aj robia! Má známosti! Všade má známosti... a kde nie, tak si ich kúpi! Cena nehrá rolu! Dopravná nehoda... vraj! Vodič z miesta nehody ušiel. To nahovoril primárovi! Lekárom to bolo jedno. Naplnili si vrecká na bielych plášťoch a nikto sa nič nedozvedel. Sadru mi dajú dole o týždeň, hlava je v poriadku, žiadne vnútorné krvácanie, iba opuchy a modriny, oko sa otvorí o dva-tri dni... v ústach mám jedenásť stehov..."

„Kurva... ja ho..."

„Chce rozvod."

„Výborne!"

„Nie! To je pohroma! Celý náš majetok je zmluvne viazaný. Aj nehnuteľnosti aj kontá. Mne ostane sedem päťdesiat vo vrecku a auto. Jemu mil... desiatky miliónov. Sme bezdetní, všetko je jeho, som na tom dosť blbo... mi povedal môj právnik. Aby som si nerobila falošné nádeje... a vraj to bola posledná rada... zadarmo."

„Kurva!"

„To nie je všetko! Premýšľala som. Mala som dosť času. Nevie o peniazoch, čo mám u priateľky. Robí vonku, sem chodí raz za čas. Už som jej volala. Dám mu tristo tisíc."

„Komu?"

„Kto to spraví!"

„Spra... ty to myslíš vážne?"

„Po rozvode budem škaredá, zmrzačená, chudobná... ani ty ma nebudeš chcieť..."

„Ja vždy... aj bez koruny..."

„To sa iba tak hovorí, miláčik... ráno sa zobudíme a bude treba ísť do obchodu kúpiť raňajky... to by ťa rýchlo prešlo..."

Sklonil hlavu a dlane zovrel medzi stehná. Asi naozaj premýšľala. Všetko, čo zatiaľ povedala, malo hlavu aj pätu.

„Takže...?"

„Ako vdova zdedím všetko..."

Zavládlo ticho a pohodlne sa oprela do operadla ako po dobre vykonanej práci.

„To je... trestný čin vraždy, za to môže byť pätnásť rokov..."

„Iba pre toho, kto sa dá chytiť."

„Hmm..." pokýval hlavou, lebo aj v tom mala pravdu.

„Ale... to by... chcelo... plán..." a neveril vlastným ušiam, že to povedal on sám.

Pár dní sa nevideli.

„Pozajtra by to šlo!"

Sadru jej dali dole a opatrne, ale pravidelne ruku posilňovala. Oko už čo-to videlo. Štichy jej vybrali a pery odpuchli. Ostatné dorobil make-up. Bola to opäť ona a iba pri vstávaní alebo pri sadaní si sa dalo vybadať, že má problémy. Sex nemali už hrozne dlho, nedalo sa. Uzdravovala sa zo dňa na deň, pomaly, ale isto. O tom, že hlavu má v poriadku, sa presvedčil hneď, ako mu vysvetlila plán. Geniálne. Jednoduché a geniálne.

„Prečo práve v stredu?"

„Ja nastupujem na liečenie. Budem sto kilometrov od domu a mám tým zaručené stopercentné alibi. Vo štvrtok odlieta do Kodane a bude doma písať prípravy. Až do noci. Vždy to tak robí. Domáca odchádza po jedenástej večer. Potom je už všade tma a on je sám v celom dome. Nakreslím ti plánik. Jeho izba je hore na poschodí..."

„Počkaj, váš dom predsa nemá poschodie..."

„Ako... vieš?"

„Už som si to bol obzrieť."

„Pred mesiacom kúpil vilu od kamaráta, tiež bankára. Ťažký kaliber, ešte ťažší než môj muž. Už sme sa tam presťahovali. Ale vyhodil ma. Žijeme oddelene. Je to adresa Pri borovicovom hájiku číslo desať. Naokolo niet živej duše, žiadny dom, ale tento má číslo desať, bohvie prečo. Je to kúsok za mestom. Kreslím, sleduj... musíš to tomu chlapíkovi vysvetliť do najmenších podrobností, nesmie urobiť chybu..."

Točila sa mu z toho hlava, toľko informácií a jedna dôležitejšia než druhá, a všetko na seba nadväzovalo! Chyba v detaile by vyvolala domino efekt a všetko by sa zrútilo. Dokreslila, dovysvetľovala. Spokojná sama so sebou sa nebadane usmiala.

„Tu je tá záloha," z kabelky vytiahla tenkú obálku, „dvesto, ostatné potom. To už s ním dohodni ty. Máš nejaké otázky?"

Chcel sa opýtať, či sú normálni, ale iba prehltol.

11. KAPITOLA

Stál sám uprostred noci a vedel, že musí zabiť. Sľúbil to a sľub treba dodržať. Vietor besnel v korunách stromov a ohýbal konáre, akoby sa zvíjali v bolestivých kŕčoch. Čerstvé lístie nemohlo náporu odolať. Zelená spŕška padala na zem a voňala miazgou. Pred chvíľou pršalo. Zhlboka sa nadýchol. Svieži vlhký vzduch mu robil dobre. Upokojoval ho. Noc mu nevadila. Tmu potreboval k tomu, na čo sa odhodlal. Vietor mu prekážal, nepočul a nevedel, či nebudú počuť jeho. To mu naozaj vadilo...

Mal ešte chvíľu čas si to všetko poriadne premyslieť a vrátiť sa. Tristo tisíc! Bol by idiot, keby ich dal nejakému amatérovi. Čo dokáže blbeček z ulice, zvládne aj sám! Je predsa profík! Myslel si, že je profík, o vraždení vedel všetko! Od kamoša si požičal motorku a ukryl ju v lese. Žiadne béčko, Yamaha! Cestou skoro nabúral. Víchrica poolamovala konáre a postŕhala čerstvé lístie. Skoro celú noc pršalo a zmes vody a zeleného marazmu vytvorila na jedinej príjazdovej ceste k vile šmykľavú kašu. Vietor sa ho snažil zraziť z motorky a radšej ubral. Išiel na štvrť plynu a pripadal si, akoby sa posúval na bicykli, ale nechcel riskovať, musel ísť pomaličky. Dostal predný šmyk a len tak-tak ho zvládol. Ešte ubral. Pred sebou zbadal dve úzke koľajnice. Do jednej vbehol a druhú sledoval po očku. Akoby pred ním išlo auto. Víchor a dážď stopu zmyli a opäť nabehol na lístie. Po pár metroch sa stopa objavila a chcel pridať, ale ako prichádzal k mostíku cez odvodňovací kanál, našťastie zodvihol hlavu a nepridal. Stopa sa rozšírila, stratila priamy smer a prudko zabočila doprava. Zmizla v hustých kríkoch a zazdalo sa mu, že v nich vysekla čierny tunel. Nemal čas, a ak to aj bolo auto, mali smolu. On mal svoj plán a toho sa musel držať. Keď ukryl motorku, pre istotu sa vrátil na príjazdovú asfaltku a postál. Počúval. Napínal zrak. Žiadne svetlo, žiadne volanie o pomoc, žiadny pohyb. Nič! Pobehol a preskočil múr. Ostal stáť skrytý v ponurej tme opustenej záhrady.

Vietor nie a nie ustať. Aspoň na niečo bol dobrý, zariadil tmu. Úplnú tmu. Mraky sa opäť spojili. Mesiac zmizol. Martin vykročil k zadnému vchodu a tentokrát sa už nevrátil.

12. KAPITOLA

Na oddelení vrážd začínal pracovný deň ako každý iný. štvrtok. Do soboty ani nie tak ďaleko, tak boli veselí a sršali humorom. Starší detektív Ivan Mikovič, prezývaný Tlstý Vaňa, sa napchával a čítal noviny.

„Chalani, tu čítam úryvky zo židovskej kuchárskej knihy... viete, ako začína? Vraj... niekde si požičiame dve vajcia..."

„To je blbosť, Vaňa! Oni vajcia nejedia, to nie je kóšer!" poučoval ho krpatý Kuky, ktorý mal v služobnom preukaze napísané prekrásne slovanské meno Paľko Kukučka, ale nemohol nájsť nikoho, kto by ho tak oslovoval.

„Ste banda nevzdelancov, vajcia nejedia mohamedáni, a nie židia!" zasiahol do odbornej debaty chudučký Hanzel, ktorému napriek odslúženým rokom nikto prezývku nevymyslel. Mohla by byť povedzme Strelec, lebo v tom sa mu v kraji nevyrovnal nikto.

„Blbosť, tí nejedia bravčové!" rozhodol starý Burger a na jeho slová dal každý, bol služobne najstarší.

„Bravčové vajcia?" spýtal sa prekvapene Vaňa.

„Vajcia z brava neje nikto normálny, možno iba ty, Vaňa, Edo mal na mysli bravčové mäso!"

„Ale ja tu čítam o vajciach!"

„Tak to budú prepeličie, tie môže každý," povzdychol si Jozef Fischer a očkom hodil po parťákovi. Čakal, či zaboduje. Starší detektív Richard Krauz iba mávol rukou.

„Ste banda debilov a ja banujem, že som nešiel za toho cukrára, ako mamka chcela! Mohol som byť ušetrený vašich výplodov a mať sa dobre!"

Vstal a Fischer k nemu pristúpil a priateľsky ho objal okolo ramien. Teraz, keď stáli vedľa seba, vyzerali ako psici Black and White z nálepky známej škótskej whisky.
Krauz modrooký blondiak a Chosé potomok španielskych konkvistádorov s fúzikmi tenkými ako britva a čiernymi ako uhoľ.

Parťáci. Na oddelení vrážd ich poznal každý, a nielen tam. Poznali ich skoro všetci policajti v Našom Meste. Tí starší určite.

„Chalani, tak poďme už, o chvíľu začína nástup do zamestnania, nech nás šéf nepotento hneď ráno," zavelil Krauz.

Šéf oddelenia vrážd Alexander Mayor, vždy v perfektnom obleku s vestičkou a kravatou, by ich nepotento, ani keby prišli o deviatej. Boli si istí, lebo aj to sa niektorému občas stávalo... po ťažkej noci. Napriek tomu všetci vstali a zberali sa do šéfovej kancelárie, aby si vypočuli, čo sa v noci dialo v uliciach, a naplánovali si robotu na dnešný deň.

Blížilo sa pol ôsmej.

Posledný sa tmolil starý Burger a automaticky lovil v nohaviciach kľúče. Posledný zamyká kanceláriu.

Zazvonil telefón, a tak sa ešte od dverí vrátil.

„Oddelenie vrážd, detektív Burger... prosím!"

„Operačný dôstojník... prepnem ti hovor, volá oznamovateľka, asi budete mať robotu, chlapci... tak príjemný deň!"

V slúchadle to zachrapčalo.

„Prosím, tu je detektív Burger, oddelenie vrážd, ako vám môžem po..."

„To je strašné..." povedala staršia pani a zavzlykala.

„Ja viem, aj ja musím dnes ráno do práce, ale zvyknete si, madam..."

„On je mŕtvy... úplne!"

Burger spozornel a z prázdneho pohára od kefíru vylovil ceruzku. Sadol si a pritiahol si k sebe poznámkový zošit, ktorý musel vždy ležať pri telefóne. Kvôli takýmto babám!

„Tak pekne po poriadku... s kým hovorím, prosím?"

„Som Veselá..."

Ja už ani nie, pomyslel si Burger.

„... som poštárka v okrsku tridsaťosem a našla som pána Schmitta... mŕtveho a... no... vyzerá to, že ho niekto zavraždil..."

„Prečo si to myslíte?"

„Neviem... iba hádam, ale... chýba mu polovica hlavy..."

„Aha!"

„... a celý monitor je od krvi."

„Aký monitor?"

„Jeho počítača."

„Vy ste boli vnútri?"

„Ešte som!"

„Odtiaľ telefonujete?"

„Áno!"

„Máte rukavice?"

„Nie! Už je teplejšie, netreba... stačia mi spoďáry a čiapka!"

„Je doma niekto z domácich?"

„Nie!"

„Vy máte od nich kľúče?"

„Nie, celý dom je pootváraný..."

„Tak dobre, pani Veselá, počúvajte ma, ale ozaj pozorne! Už sa ničoho nedotýkajte a v mysli si prejdite všetko, čoho ste sa dotkli a kde všade ste boli. To máte za domácu úlohu, kým prídeme! Teraz vyjdite von a čakajte nás pred domom! Aká je to adresa?"

„Pri borovicovom hájiku číslo desať, ale desať domov tu nie je, iba jedna jediná vila..."

„To je tá bývalá škôlka pre papalášske decká pod lesom... na sever od sídliska?"

„Presne..."

„Tak sme dohodnutí! Čakajte vonku..."

„Chcela som ešte volať sanitku..."

„Prečo? On ešte žije?"

„Určite nie! Mám zdravotnícky kurz, toto nespraví ani umelé dýchanie s masážou srdca... vyzerá to, že mu prestrelili hlavu!"

„Tak choďte von a ja sa o ostatné postarám!"

„Dobre... a pohnite... prosím vás... dnes mám toho dve kabely!"

Burger zavolal späť operačnému dôstojníkovi, aby zariadil sanitku a zatiaľ nerobil paniku a počkal, kým to neočuchnú. Stačí, ak tam pošle jednu uniformovanú motohliadku, aby zaistila priestor okolo domu, o ostatné sa už postarajú. Sanitku treba v každom prípade, nejaký lekár musí konštatovať smrť, až potom môžu začať robiť! Odtrhol papier z notesa a smutne si vzdychol. Zamkol kanceláriu a bez zaklopania vošiel k šéfovi. Mayor čítal zvodku.

„... hliadka PMJ s volacím znakom Homár 174 o dvadsaťtri tridsať zadržala... ááá... vitaj! My už pomaly končíme, Edo, pekné od teba, že si nás prišiel pozrieť..." Mayor čítal prehľad udalostí minulej noci, a keď Burger vošiel, nedalo mu, aby nenápadne neupozornil na disciplínu dochádzky. Edo si to nevšímal a trochu rozpačito, trochu škodoradostne sa poškrabal po líci. Zagánil na papier v ruke. Všetci v miestnosti ho pozorovali a Krauz ticho zahrešil. Jeden mladý kolega, ktorý sa ešte len zaúčal a nepoznal reč tela, chcel byť vtipný.

„Možno sa zasekol vo výťahu... tak sme to hovorili v škole..."

„No... chlapci... ono vás to prejde, a rýchlo," spustil Burger a čítal, „Pri borovicovom hájiku číslo desať, to je severná výpadovka... tá bývalá škôlka pre prominentné decká pri lese... vyzerá to na mord, prestrelená hlava, ale treba to ísť preveriť. Volala poštárka, všetko polozila, dochytala, a nakoniec si spomenula aj na nás!"

„A kto tam býva teraz?" spýtal sa Mayor a hneď sa to aj dozvedel.

Zazvonil mu služobný telefón. Skontroloval farebnú hudbu na displeji a červená blikajúca diódka ho upozornila, že si má pritiahnuť kravatu a každé áno sprevádzať aj hlbokou poklonou. Zodvihol slúchadlo.

„Áno, pán riaditeľ..."

„Už viete niečo o vražde niekde v borovicovom lese... niekde..."

„To nie je v lese, pán riaditeľ, to sa tá ulica tak volá, Pri borovicovom háji..."

„To je jedno, viete niečo?"

„Práve sme obdržali oznam od poštárky, ideme to pre-ve..."

„Tak na čo čakáte!? Viete, kto to je?!"

„Nie, ešte nie..."

„Samuel Schmitt, jeden z najvýznamnejších bankárov..." chcel povedať všetkých čias, ale trochu zmiernil, „... u nás! A hlavný sponzor volebnej kampane Strany..."

„No tak my už letíme!" a opatrne položil. „Nech sa neposerú..." zašomral šéf oddelenia vrážd, ale predtým ešte skontroloval, či slúchadlo presne dosadlo do vidlice.

„Chalani, švihajme, zas jeden papaláš, čo nemá žiadnych nepriateľov a nikomu nič zlé nespravil a s nikým nič a... iba má trochu prestrelenú kotrbu. Budú telefonáty, už to vidím...!"

„Moment! Kto povedal, že je to vražda?" spýtal sa Krauz a ani ho nehlo. „Mohol si to spraviť sám!"

„Mohol, ale o tom poštárka ani necekla, tak nasadať, a švihom. Sme tu na to, aby sme to preverili a zistili, čo a ako, alebo to mám dať dopravákom!? A čo budú robiť vraždári..." šéf už chytal obrátky, „... myslel som, že ešte stále šéfujem oddeleniu vrážd, páni! Tak ma zbytočne netlakujte a pohyb! Chosé a Richard... odchod na miesto a podáte mi okamžite správu... pomôže vám Burger s Hanzelom..."

„Idem tiež..." postavil sa Kuky a tresol Vaňu po zátylku.

„Choď do..."

„Dobre, Vaňa, choď, ak chceš, ale to stačí, niekto musí ostať strážiť búdu... alebo, keby bolo treba posily..."

Šesť chlapov vstalo a... päť, Burger si ani nesadol, tušil, ako to dopadne, a dali si prednostne podpísať knižky od vozidiel. Pomalým nasrdeným krokom sa vymotkali zo šéfovej kancelárie. Sotva zabuchli dvere, Mayor túžobne zagánil na telefón, akoby už očakával prvé správy z miesta činu, potom zaodŕhal a pokračoval v čítaní zvodky. Mladí chlapci sa pohodlne rozvalili na stoličkách po starých a všetci sa v duchu modlili, aby to bola vražda. Šéf by ich tam štantopéde odlifroval na pomoc a aspoň by sa niečo priučili. Aj oni už chceli byť veľkí vraždári. Dvaja-traja sa pozabudli a ďalej podopierali stenu.

„Kde som to... aha, tu... hliadka PMJ predviedla..."

Krauz odbočil prudkým oblúkom z hlavnej cesty na slepú treťotriedku vedúcu k vile a skoro odtrhol nápravu. Diera ako svet. Chosé sa zachytil o predné sklo a zabohoval.

„Choď do kelu, nečítaš noviny!? Nie sú prachy ani na diaľnice, tak v akom stave asi bude tretotriedka končiaca na dvore nejakého vidieckeho gazdovstva?"

Krauz spomalil a v spätnom zrkadielku skontroloval Hanzela, či mu stačí. Práve prichádzal na križovatku. Strhol volant, ostro zabočil a skoro odtrhol nápravu.

Tretie auto chýbalo. Vaňa sa ešte zastavil v bufete, že len niečo malé do ruky a Kukyho brali všetci čerti. Krauz mával rukou, nech si vytiahnu mapu a hľadajú ich, a vyrazili.

„Ešte asi štyri kilometre a sme tam," hlásil Chosé a tiež mal na kolenách mapu.

„Kašli na to, ja to tu poznám!"

„Chodili ti sem decká do škôlky?"

Krauz mu nestihol odpovedať nič štipľavé, lebo odzadu sa prihnala moderne vymaľovaná sanitka s obrovskou svetelnou hudbou na streche a vodič ignorujúc mokrú vozovku začal riskantný predbiehací manéver. Krauz ubral a pritlačil sa na krajnicu. Opäť žuchol do jamy a Chosé odhodil

mapu na zadné sedadlo, pevne sa zaprel nohami do podlahy a oboma rukami sa zachytil o držadlo nad dverami.

„A dám si aj pásy, ak neprestaneš blbnúť..."

Sanitka vyrazila o dušu spasenú a šofér skoro odlomil nápravu, ale až na mostíku nad odvodňovacím kanálom. Krauz prešiel do stredu a spomalil. Nestálo to zato. Starosť o spásu duše prenechal odborníkom. Ak je tam robota pre nich, tak neutečie...

Prišli k obrovskému kamennému múru a k ťažkej kovanej bráne z čierneho železa. Cez otvorené krídlo vošli po bielom štrku k hlavnému vchodu. Zastali za sanitkou pri strmých schodoch vedúcich k viktoriánskemu stĺporadiu. Fontána uprostred improvizovaného kruhového objazdu nestriekala a Krauz sa cítil podvedený.

„Hovoríš vidiecke gazdovstvo, čo, Chosé? Ako potom vyzerá Versailles?"

„Neviem, nestarám sa o viedenské barabizne," zazubil sa Fischer.

Lekár a dvaja chlapci z rýchlej roty prvej pomoci už boli na schodoch.

„Hééj! Moment!" zareval Krauz, otvoril kufor služobného auta a vybral jednorazové papierové návleky. Niežeby už polícia dbala aspoň na minimálne vybavenie špičkových pracovísk, to nie, ale Chosé akurát balil jednu sestričku z neurochirurgie...

Dobehli ich na hornom schode.

„Dnu pôjde iba doktor, ostatní zostanú tu, zavoláme, ak bude treba..."

„A vy ste...?"

Chosé zamával plackou. Krauz sa predstavil.

„Starší detektív oddelenia vrážd Richard Krauz."

„Máme hlásený úraz hlavy..." nedal sa doktor.

„My strelné poranenie... nakoniec bude mať sennú nádchu a mňa picne!"

„Sennú nádchu, teraz v apríli?" čudoval sa doktor.

„Je to bankár, môže mať sennú nádchu, kedy chce... má na to!" uzemnil ho Chosé.

Prišlo aj druhé auto. Burger nelenil, vyskočil a pribehol im na pomoc.

„Dnu ani noha! Prvý doktor, potom my... ostatní pri dverách... kde je poštárka?"

Lekár neveriaco vyvalil oči.

„Vám už robia obhliadky aj poštárky?"

„Nielen to, už aj my si tak občas pripadáme... keď narazíme na fajn vyšetrovateľa... ale táto by mala byť ozajstná, volala nám... tam je..."

Spoza rohu vyšla ženička a tlačila čirikavo žltý moped. Bokomkapsy mala naládované novinami a listami.

„Bola som na záchode... poznám to tu..."

„Povedal som vám, aby ste už dovnútra nechodili!" rozčúlil sa Burger.

„No... postím sa, kvôli vám..."

Ľudia už stratili aj poslednú úctu k polícii a robili si, čo chceli. Vraj jedna jasnovidka predpovedala, že až koncom prvého desaťročia prvého storočia tretieho milénia príde zmena. Potom ich vraj budú ignorovať úplne otvorene...

Doktor si dal návleky „.... šak také podobné máme aj my... niekde... na chirurgii..." a chcel vojsť. Krauz ho poodstrčil bokom, lebo každá trpezlivosť má svoje hranice, a rukou chránenou chirurgickou rukavicou otvoril dvere.

„Kam?" spýtal sa poštárky.

„Rovno, hore po schodoch, doprava na koniec chodby."

Vošli. Našli ho.

„To nebude senná nádcha..." doktor si natiahol rukavice, dotkol sa krku, potom zápästia a odchádzal.

„Papiere vypíšem dole, je mŕtvy asi osem hodín, ale váš súdniar vám to povie presnejšie. Môžete ho smelo zavolať. Prajem veľa šťastia..."

Krauz sa zohol pod stôl, Chosé prehľadal kúty, Burger nazrel za závesy...

„Poďme von, začneme od vchodových dverí, inak to dohnusíme..." rozhodol Krauz, ale ani nemusel kolegov napomínať, aj tak už odchádzali. Pištoľ nenašli. Ak ju nešlohla poštárka, tak sa majú na čo tešiť. Aj ona nech sa teší...

Lapidusi so skormútene zvesenými hlavami nakladali prázdne nosidlá a doktor zaliezol do sanitky ako do protileteckého krytu a dal sa vypisovať tlačivá.

„Saňo?" Krauz telefonoval z mobilu a na rozdiel od väčšiny normálnych ľudí nezačal zmätene pobehovať po priedomí, ani sa nepredkláňal a nezakláňal a ani si voľnou rukou nevylepšoval frizúru, iba stál a telefonoval. „Vyzerá to na priestrel mozgovne, vstrel vzadu na zátylku, atypický pre samovraždu, výstrel cez čelovú kosť, mierne vľavo. Kosť je vylomená. Žiadna pištoľ, žiadna nábojnica, vstrel by zodpovedal devine, výstrel naznačuje poloplášťové strelivo... chlapík sedí za stolom pri počítači, žiadny rozlúčkový list... boha... radšej sem pošli veľký výjazd a začneme v štýle kdepak ty ptáčku hnízdo máš?!"

„Koľko potrebuješ ľudí?"

„Všetkých! Úlohy im dám priamo tu."

„Lengyel?"

„Nevolal som, zariaď to!"

„Fajn, ale to je asi tak všetko! Viac nestíham! Už tu bol riaditeľ. Ideme za vami... a nielen my..."

„Čudoval by som sa, keby nie."

Krauz schoval mobil a v bielych gumených rukaviciach vyzeral ako skorodoktor. Vzdychol si. Chcel dnes vyplatiť šeky za elektrinu a poistné za auto a svokre odviezť do opravy pokazený šijací stroj... teraz tu stvrdne až do večera a celú noc a zajtra tiež a pozajtra... až do zblbnutia. Tieto papalášske vraždy mali až nudne rovnaký scenár a väčšinou aj rovnaký koniec...

Zbehol po schodoch k ostatným... lebo tam sa cítil najlepšie.

„Kuky Vaňa, zoberte to vpravo, od plota až po múry, na stopy dávajte lístočky zo zápisníkov, vietor už nefúka, kamienky netreba... máte zápisníky?"

Prikývli.

„Chosé, zober Ota... kde je Hanzel? Tu si! Choďte vľavo a to isté! Skôr ako príde nová búrka, musíme prečesať terén. Hľadáme odtlačky topánok, vajgle... no, však viete! Ja a Edo si zoberieme poštárku, hovoril s ňou prvý, kde je tá papuľa...?"

Stála pri sanitke a mordovala sa so stojanom na mopede. Nie a nie postáť. Oprela ho o sanitku a zbystrila pozornosť. Tušila, že nadišiel jej čas.

„Pani..."

„Veselá!"

„... Veselá... prosím vás... pomaly a súvislo... ako ste ho našli?"

„Úplne normálne! Robím tu už piaty rok. Začínam ráno o ôsmej, ale pretože mám v rajóne aj tento zapadákov, chodím na mopede. Moped máme iba dve..." a zodvihla bradu, aby vedeli, že majú do činenia s lepšou spoločnosťou a neskúšali to na ňu, „... ale ja mám úplne nový... sviňa, zasekol sa mu stojan! Neviete to opraviť, chlapci?"

„Potom sa vám na to pozriem... e... pozrú technici! Teraz sa sústreďte..."

„No, ako hovorím! Ráno som sem prišla... mohlo byť tak sedem... ako každý deň."

„Moment! Teraz ste povedali, že začínate o ôsmej..."

„No áno! Roznášku po sídlisku! Ale sme dve, čo máme aj hajlochy... teda... ja sídlo pána Schmitta a Zdena ten ranč s koňmi na druhom konci lesa," a mávla rukou smerom za stromy, „vydupali si na riaditeľstve, že chcú čerstvú tlač až do domu a listové zásielky nie do schránky, ale do ruky!"

„To sa dá vybaviť?" spýtal sa prekvapene Burger.

„Vy nie! Čo sa pána Schmitta týka, riaditeľ mi raz ráno povedal, aby som to robila dobrovoľne, inak... tak sem každé ráno o siedmej dobrovoľne zájdem a šichta sa mi počíta až od ôsmej. Dostanem za to nejakú korunu navyše, akože nadčasy, alebo ako to fakturujú... a Zdena roznáša tomu zbohatlíkovi, čo chová kone!"

„Jáá to kašlem..." vzdychol si Krauz.

„Tak nejak náápodobne! Takže som prišla..."

„Moment!" prerušil ju Burger. „Ako ste sa dostali cez kovanú bránu?"

„Nóó... vždy mi bzučiakom otvorila pani Klára..."

„Kto?"

„Pani Klára, to je domáca pána Schmitta, ale dnes bola brána pootvorená..."

„Takže bolo asi sedem ráno a brána bola pootvorená, áno? Stalo sa to už niekedy?"

„Áno, bola otvorená a bolo asi sedem. Nie, nestalo sa to zatiaľ nikdy!"

„Bolo vám to podozrivé?

„Podozrivé...? Ani... nie! Ja... neviem! Jednoducho som vošla! Pod schodmi sa mi zasekla vidlica a oprela som moped o múrik. Z kapsy som vybrala dvoje noviny a jeden list a vyšla som hore a zazvonila, ale nikto neotváral a oprela som sa o klopadlo... vidíte, že nemajú klasickú kľučku, ale taký kovový bazmeg... a dvere sa otvorili. Zavolala som na pani Kláru a chcela som jej odovzdať zásielku a ísť po svojom, ale nikto mi neodpovedal, a tak som vošla. Bolo ticho a zašla som dozadu do kuchyne, kde sa ráno väčšinou zdržuje, ale nebola tam! Na stole bol strieborný podnos, podotýkam, že zakrytý... takže ani nemôžem vedieť, že na večeru mali hranolky, hydinové soté... a na sporáku boli dva hrnce. Kuchyňa bola upratená. To sa mi zdalo čudné, lebo pani Klára vždy ráno robí raňajky pre pána a ak je preč, tak mi to oznámi na mobil, aby som sa neponáhľala, že máme čas, a vtedy si dáme kávičku a koláčik... akože keď nie je kocúr doma, a myši majú fraj. Poznáte to, nie?"

„Nie, keď je náš šéf preč, tak sa vždy nájde náhradník, čo nás vybuzeruje..."

„No... a... pani Klára nikde, kuchyňa upratená... tak som kričala po dome, že Poštáá... kde ste któó... ale nikto mi neodpovedal a prešla som celé prízemie a vyšla som aj hore a... tak som ho našla! Zazrela som hlavu a vedela som, že je s ním koniec, to poznám... mám kurz, som zdravotnícka... zbehla som dole a z haly som vám zavolala..."

„Našli ste pištoľ?" spýtal sa Burger otvorene a neskrýval podozrenie, že niečo nie je v poriadku.

„Pištoľ? Nie! Nehľadala som! Zbehla som dole a volala som vás!"

„My hľadáme pištoľ!"

„To vám verím! Ste od polície, nie?"

„My ju hľadáme u všetkých, čo sa tu od včera večera motali!"

„Ja som tu včera večer nebola..." zaváhala a zdúpnela, „... no... moment! To akože si myslíte, že som mu šlohla pištoľ? No... neseriem mu na ňu?!"

„Ja neviem..."

„Počujte! Päť rokov tu roznášam poštu a som odkázaná na jeho zasratú pištoľ!? Počujte... ma neondejte...!"

Krauz stál a opieral sa o múrik. Fajčil a teatrálne odklepával popol do mramorovaného črepníka. Pozoroval boj staršieho kolegu s papuľnatou poštárkou a ku koncu sa už musel usmievať. Vyslovene sa bavil. Burger to bral vážne, ale tiež vedel, že týmto smerom cesta nevedie, ale chcel ju aspoň zamestnať, kým prídu posily. Baba sa nedala.

„Keby som mu chcela niečo šlohnúť, tak určite nie pištoľ! Má tam sochy a obrazy a... robíte si srandu, že?!"

„Nie... pani Veselá! My len preverujeme každú možnosť... ale fakt je, že keby sme našli pištoľ... viete... pri ňom... bolo by to oveľa jednoduchšie a preto sa vás pýtame, či..." snažil sa Krauz zmäkčiť kolegovo pátranie po horúcej stope.

„Pán vyšetrovateľ..."

„Ja som detektív... Krauz..."

„... detektív Krauz! Odkedy zabíjajú moderné poštárky svojich chlebodarcov!? Koľko máte takých prípadov za posledné roky!?"

„Nóó... ani jeden, ale..."

„Tak vidíte! A ja vám štatistiku nedoondiem... s prepáčením! Ale fakt... chalani... ja som ho nezastrelila... aspoň to mi verte!" dodala smutne a urobila niečo, čo Krauza rozosmialo. Tresla Burgera po ramene, až stratil rovnováhu a musel poskočiť krok dopredu.

„Boha... pani...!"

„Veríte mi?"

Krauz dofajčil, prestal sa smiať a skôr, ako stihol odpovedať, sa od brány ozvalo škrípanie pneumatík a rachot drveného štrku. Prišla dodávka s technikmi, limuzína so šéfmi a dve autá s mladými detektívmi. Krauz vzhliadol k nebesiam. Jedna várka lepšia ako druhá. Potreboval akurát tých technikov a súdneho lekára, ostatných by pokojne oželel.

Tesne za nimi dorazilo pomaľované auto s nápisom POLÍCIA a štyria chalani v uniformách vyskákali ako na povel.

„Máme tu zabezpečiť priestor... povedal veliteľ... my sme z miestneho oddelenia..."

„Mali ste tu byť prví... tak vitajte! Natiahnite pásku pri bráne a zistite, či tu nie je viac vchodov... ak áno, tak ju natiahnite aj tam... a potom príďte sem..." ujal sa slova Krauz a už to začínal mať pod palcom.

Z limuzíny vystúpil riaditeľ kriminálky, šéf oddelenia vrážd a vyšetrovateľ, čo mal tú smolu, že mal v ten deň výjazd... nestihli ani zanadávať a od brány sa ozvalo prudké brzdenie. Šofér to ubrzdil, potom pridal plyn, štrk zaletel až k okrasným tujám a bavorák čierny ako svedomie ministra financií prifrčal pred schody. Krauz začínal tušiť, že to dlho pod palcom mať nebude.

Vystúpil pán s bielymi vlasmi v obleku dokonalého strihu a ešte jeden mladší. V ruke niesol čiernu diplomatku. Riaditeľ kriminálky zbehol pár schodov a vyšiel im v ústrety. Podali si ruky. Pokývali hlavami. Nikto nepovedal ani slovo. Krauz ukázal prstom na Mayora, a keď ho zaregistroval, prehnane artikulujúc povedal:

„Všetci nech ostanú pod schodmi, nie...?!"

„Iste..." Mayor zaodŕhal a viditeľne sa snažil získať čas, „... páni, prosím vás, ak ide o miesto činu... čo zatiaľ nevieme... musíme dodržať istú profesionalitu... musíme ostať tu a nezav... nechodiť hore..."

„Prepáčte, ale ja mám svoje inštrukcie..." zdúpnel muž s bielymi vlasmi a bolo na ňom vidieť, že s podobným odporom sa ešte nestretol. Krauza jeho suverenita naštvala a s chuťou ho vyzval na duel.

„Dobrý deň... starší detektív Krauz... oddelenie vrážd..." podali si ruky. Bielovlasý muž chcel, Krauz nie. Muž iba prikývol a nepovedal ani slovo.

Vyšetrovateľ sa usmial a žmurkol. S Krauzom už spravili nejednu vraždu, šťastím bolo, že mal výjazd práve on. Čistý profík, radosť pre detektívov. Vyšetrovateľ vedel, že ak je na mieste činu Krauz s bandou vraždárov, neustúpia od profesionálnej obhliadky miesta činu a keby im to chcel niekto prekaziť, bol tam on a postaví sa za nich v zmysle zákona. Krauz to vedel, jeden jediný pohľad stačil a boli si na čistom. Bielovlasý pokračoval.

„Pán Krauz, mám splnomocnenie ministra vnútra..."

„Písomné...?!"

„... nie... nie písomné..."

„Škoda..."

„... aby som dohliadol..."

„... takže nebudete robiť obhliadku miesta činu? Iba dohliadnete?"

„... iste... do vašich kompetencií sa miešať nemienim, ale svoju úlohu si splním... ak dovolíte!" dodal uštipačne.

Krauz vedel, že sa s ním pretláčať nemôže, že v hierarchii je o pár stupienkov vyššie a že si svoje presadí tak či tak, ale aj on mal svoju predstavu o vyšetrovaní vraždy a ani on nemienil ustúpiť.

Na pomoc mu prišiel kamarát vyšetrovateľ.

„Pokiaľ nikto nadriadený nerozhodne inak, tak ako službukonajúci vyšetrovateľ vyhlasujem tento priestor za policajný a na základe oznámenia občianky Veselej o podozrení, že sa stal trestný čin, vykonám obhliadku a po oboznámení sa s podrobnosťami rozhodnem vo veci..."

„Pán vyšetrovateľ," bielovlasý muž bojovne zdvihol bradu a bolo na ňom vidno, že sa nehodlá iba tak vzdať, „subordinácia platí aj pre vás a minister ma vyslal, aby som ako prvý zistil..."

„Mám to chápať tak, že preberáte miesto činu?" spýtal sa vyšetrovateľ.

Bielovlasý sa zarazil.

„Preberáme...? Nie! To nie! My... iba budeme postupovať podľa inštrukcií..."

„A tie sú?"

„Prepáčte, ale o tom budem najprv hovoriť s riaditeľom a s prokurátorom..."

Bielovlasý si s riaditeľom vymenili pohľady a bolo jasné, že vznikol problém. Vyšetrovateľ sa nekašlal a udrel klinec po hlavičke. Chlapci z ministerstva nechceli robiť, chceli byť iba informovaní a, samozrejme, ako prví položiť miesto činu a keby sa im... teda ministrovi a jemu podobným niečo nepáčilo, chceli mať možnosť veci pozme... upraviť!

„Prokurátora sme zatiaľ nevolali, takže rozhodujem...." skúsil ešte vyšetrovateľ, ale ako začal, tak aj skončil.

V bráne sa zastavilo ďalšie auto a nevybralo zákrutu. Vodič cúvol a skúsil to znova. Tentoraz sa mu to podarilo. Pomaly sa doplazilo ku schodisku. Vystúpil prokurátor Molnár.

Bielovlasý muž sa usmial.

Vyšetrovateľ vypúlil oči.

Šéf oddelenia vrážd s riaditeľom kriminálky si vymenili zdrvujúce pohľady.

Krauz si odpľul.

Burger si tiež odpľul.

Ostatní detektívi nie, lebo ho ešte nezbadali.

Prokurátor Molnár bol nedávno obvinený z klientelizmu, brania úplatkov a z porušenia všetkých možných paragrafov týkajúcich sa jeho vrecka... ale generálny prokurátor proti nemu viedol iba disciplinárne konanie a... časom sa to malo stratiť niekde v zásuvke... svedkovia boli execírovaní a vypočúvaní a otravovaní... ťahalo sa to už mesiace... klasická stratégia. Čas všetko zahojí. Detektívi z oddelenia vrážd mali v tejto kauze utajeného svedka, ktorý bol, ako sa hovorí, ich „spriaznená duša". Sviňa Molnár zariadil, aby sa jeho meno zverejnilo a spochybnil jeho dôveryhodnosť. Chalan im veľmi pekne poďakoval. Len horko-ťažko si dal vysvetliť, že oni v tom prsty nemajú. Aj tak vyzneli ako debilkovia. Molnár slúžil ďalej a vraj bude až do právoplatného rozhodnutia a ani ho zatiaľ nepostavili mimo službu.

Vystúpil z auta a škodoradostne sa usmial. S bielovlasým si podali ruky ako starí kamaráti. Ostatní policajti mali ruky za chrbtom.

„Ako to vyzerá?" spýtal sa prokurátor.

„Nemôžem sa zatiaľ dostať dnu," posťažoval sa mu bielovlasý.

Prokurátor ukázal prstom.

„Prosím, poďte kúsok bokom!"

Mayor s riaditeľom ho nasledovali, bielovlasý sa pripojil s náznakom víťazoslávneho úsmevu na perách. Vyšetrovateľovi sa akosi nechcelo, ale prokurátor ukázal aj na neho, a preto musel poslúchnuť. Pätica dlho debatovala a bielovlasý rozhadzoval rukami. Mayor s riaditeľom na striedačku krútili hlavami. Vyšetrovateľ nervózne prešľapoval a vedel, že ak niečo dohnusia, tak zodpovednosť bude v konečnom dôsledku na ňom. Prokurátor chvíľu rečnil, potom sa usmial a vykročil ku schodom. Skupinka ho nasledovala ako malé húsatá mamku hus.

Krauz s Burgerom opretí o mramorový črepník ich pozorovali a tušili, ako sa to skončí. Začínali chápať. Skôr ako dôjde k objasňovaniu vraždy, ak sa vôbec stala, musí sa zohrať politický boj o to, čo sa smie a čo nie, lebo zavraždený nie je len tak hocikto. Skurvený štvrtok! Takéto prípady mali najradšej. Ale predvídali to.

Čakali ich pod schodmi s pripravenými návlekmi.

„Pôjdeme hore!" rozhodol prokurátor a Krauz mu mlčky podal jeden pár papierových návlekov.

„Všetci!" dodal prokurátor.

Krauz podal návleky všetkým zo skupinky. Potom kývol na technika.

„Pôjdeš prvý, prezrieš podlahy a nájdeš nám trasu."

„Foťák...?"

„Ešte nie... iba si to omrknú a vypadnú... dúfam! Potom si to v pokoji a s citom dorobíme! Zober iba lampy," hlas nestíšil, trt makový mu záležalo na tom, či to počujú alebo nie.

Technik dramaticky pomaly a opatrne otvoril dvere, prikrčil sa a šibalsky zazrel na Krauza. Ten iba nemo prikývol a obom bolo jasné, že pri dverách už nič nepokazia, že ich dochytala poštárka a že vrah s minimálnym IQ by aj tak použil rukavice, ale že týmto zmrdom predvedú divadielko, aké ešte nezažili. Technik bol starý praktik a papalášov nemal rád rovnako ako Krauz. Medzi prahom dverí a kobercom bol dvojmetrový pás lešteného mramoru a pretože koberec nebol od steny po stenu, po mramorovanom okraji sa dalo prejsť až dozadu ku schodom. Technik nasvietil mramor luminiscenčnou lampou na vyhľadávanie latentných krvných stôp a potom klasickou baterkou, ktorá mala odhaliť zaschnuté šľapaje. Výsledok bol podľa očakávania nulový. Prihrbil sa ako Indián na vojnovom chodníku a vošiel do haly, držal sa pri stene a podlahu pred sebou bičoval svetlom z baterky a neustále menil uhly a farbu svetla. Za ním vošiel prokurátor, bielovlasý muž, riaditeľ... všetci. Krauz s Burgerom počkali vonku, dofajčili a chceli odhodiť ohorky, Burger si to rozmyslel a vzal aj Krauzov a položil ich na mokrý okraj mramorového črepníka. Ohorky zasyčali a prilepili sa do mokrého blata. Detektívi vošli až potom. Partia pred nimi si ich ani nevšimla. Boli zaujatý technikom a jeho profesionálnym pohybom po vstupnej hale. Cupotali za ním husím pochodom a ani jednému nenapadlo kopnúť prikrčeného technika do zadku a vynadať mu, aby nezdržoval a nehral divadielko. Jedine Mayora to napadlo, ale netrúfol si, ale Krauza zabil pohľadom, sotva sa k nim pripojil. Krauz sa iba usmial a Mayor prevrátil oči stípkom. Nepotrebovali slová.

Technik sa párkrát zastavil a skúmal bezvýznamné škvrny na stenách, ale napokon ich bezpečne doviedol až do bankárovej pracovne. Bielovlasý už bol spotený, prokurátor naštvaný a ostatní sa iba nudili.

Pracovňa bola dôležitá. Krauz ich všetkých predbehol.

„Pozri stred, asi pol metrový koridor k stolu, bokom nesmie šliapnuť nikto... nasvieť to a pusti ich..."

Technik ho poslúchol. Prezrel stred koberca, nenašiel žiadne stopy. Prešli k stolu a zoradili sa. Bielovlasý, jeho asistent a prokurátor. Všetci ostatní ostali vonku. Ich čas mal ešte len prísť.

To, čo hľadali, tam nebolo. Vyšli von.

„Kto už bol vnútri?" spýtal sa bielovlasý.

„Poštárka, ja, kolega Burger, potom..."

„Takže iba poštárka a naši! Tú poštárku bude treba riadne povyzvŕtať, pán Krauz, a vy... by ste rozlúčkový list alebo niečo podobné nezatajili, je tak? Sme predsa profesionáli!"

„Iste!" skonštatoval lakonicky Krauz a nemienil to ďalej rozvádzať.

„Považujú vás za jedného z najlepších detektívov..."

„Zlé jazyky toho nahovoria..."

„... tak mi povedzte váš názor! O čo tu ide?"

„Pán... ehm... ja neviem. Ešte sme to neobhliadli, neviem, aké máme stopy, neviem, čo sa tu včera večer dialo, kto tu bol na návšteve, kde je domáca, prečo bola brána otvorená, prečo... jednoducho, ešte sme nezačali... iba sa zdržujeme, takže vám naozaj nemám čo povedať!"

„Ale videli ste to a podobné veci ste videli už tisíckrát... tak niečo asi tušíte..."

„Videl! Na samovraždu mi to... nepasuje... skôr vražda... ale... je tu príliš veľa zabezpečovacej techniky, alarmy, brána, domáca... prečo zlyhalo všetko naraz... akosi sa mi to nepáči, niečo tu nehrá!"

„Takže ani samovraždu nevylučujete?"

„Nie, nevylučujem!"

„Domácu ste už našli?"

„Nie."

Bielovlasý sa zamyslel.

„No... aby sme si rozumeli! Ministerstvo bude priebeh vyšetrovania starostlivo sledovať, akékoľvek výsledky..." obrátil sa na riaditeľa, „... okamžite hláste hore! Ešte ten počítač... nech ho technik odpojí, zoberieme ho so sebou."

Krauz zdúpnel. Nepočítal s tým. Aj on chcel vedieť, čo je v poslednom e-mailovom odkaze a komu zavraždený pred smrťou písal, poprípade, kto písal jemu.

Prokurátor prikývol. Vyšetrovateľ bol bezmocný. Krauz horúčkovito premýšľal.

„Moment... páni... ja... vám nechcem do toho kecať, ale..." „Niečo sa vám nepáči!?" ohradil sa bielovlasý. „Nie! Všetko v poriadku, iba... premýšľam. Ide o pána z horných desaťtisíc, vplyvný a mocný muž, ak takí používajú internet a e-mail, určite nechcú, aby sa im v ich správach rýpal hocikto! Používajú systém ochrany a často mimoriadne dômyselný. Úplne bežnou ochranou býva, že po odpojení počítača, alebo po nekorektnom ukončení práce sa zrúti celý hard, to pre prípad krádeže. Ak to teraz urobíme, riskujeme, že prídeme o všetko, čo je v počítači... ja by som navrhoval..." „To máte odkiaľ!?" pochybovačné zagánil prokurátor. „Niekde som to čítal..."

Bielovlasý si s prokurátorom vymenili podozrievavé pohľady. „Čo by ste navrhovali?" „... aby prišiel Billy Gates..." „Ste normálny!?"

„... nie ten spoza mláky, kto by tu naňho vyčkával!? My máme vlastného... lepšieho... starší detektív Václav Voška... Pentagón mu každý mesiac vypláca apanáž, len aby im už dal pokoj a neotváral tajné súbory..."

Bielovlasý si opäť vymenil pohľad s prokurátorom, tentokrát sa nedalo určiť, či podozrievavý alebo zúfalý. Mayor si trel čelo a riaditeľ vyvalil oči. „To... nemyslíte vážne...?"

„Fór... pán riaditeľ! Nič mu neposielajú... asi... ale na počítače je najlepší na svete. Treba ho zavolať, nech to odpojí a nech sa zachovajú všetky dáta..."

„Krauz... ja ťa... zavolajte ho!" a riaditeľ sa obrátil na bielovlasého. „Môžeme, nie?" „Áno... asi... to bude najlepšie." Krauz poodstúpil od skupinky a vybral mobil. „Václav, za ako dlho môžeš byť..." nadiktoval mu adresu a pomaly kráčal na opačný koniec chodby. „Za ako dlho mi pošleš auto!" „Ty nemáš auto?" „Nie, všetko je na vraždе..." „Do prčíc! Tak čakaj, niekoho pre teba pošlem..." „O čo ide?" „Odpojiť jeden počítač..."

„Ti šibe? Vzadu máte tri hrubé káble a dva, alebo štyri tenké, jeden hrubý je..."

„Kuš a prines si laptop a káble na stiahnutie hardu..."

„Tak nejde iba o odpojenie..."

„Inteligent!"

„Aký je veľký?"

„Asi pol metra krát štyridsať centimetrov krát..."

„Myslím hard disk... inteligent!"

„Viem ja? Ani sme sa ho nedotkli!"

„Tak si vezmem aj prídavné zriadenia na otváranie..."

„Pre mňa za mňa si vezmi aj otvárač na konzervy, len ťa úpenlivo prosím, nikomu to nehovor, je to medzi nami a musíš to urobiť šikovne, aby na to nikto neprišiel..."

Krauz zbehol po schodoch a jedno auto poslal po Vosku. Aj keď sa bude vodič valiť mestom stodesať, aj tak to má dvadsať minút tam a dvadsať späť... musí ich nejako zabaviť, lebo stratia trpezlivosť, zbalia mašinu, hard nehard, a vyšetrovanie môže ísť mesiace presne opačným smerom, než by malo.

Zapískal na Kukyho.

„Máš tam vzadu niečo?"

„Zadný vchod pre služobníctvo. A veľkú záhradu. A videl som vás na prvom poschodí v okne, takže okná z pracovne vedú dozadu. Keby som ho išiel odkrágľovať ja, tak by som striehol tu niekde pod stromami."

„Lenže ty si detektív z vrážd, a nie vrah, ty mudrlant, mohol striehnuť kdekoľvek a... vlastne nemusel striehnuť nikde, mohol ísť na istotu, ak to bol profík a robil na objednávku a mal dosť času na prípravu! Ale verzia je to celkom dobrá... počkaj, privediem ti ich a trochu sa vykecaj!"

Krauz sa vrátil hore a iba tak medzi rečou prehodil, že šikovný kolega vonku asi našiel prístupovú cestu vraha a... všetci sa vyhrnuli von. Kuky im vysvetlil, ako by to urobil on a technik im predviedol, ako sa vyhľadávajú trasologické stopy v tráve, štrku, na betóne, na schodoch...

Konečne dorazil Voška. Všetci sa nahrnuli späť do bankárovej pracovne. Počítačový génius si rozložil pachšametle a otvoril laptop.

„Načo vám je druhý počítač?" spýtal sa podozrievavo bielovlasý.

„Identifikuje zabezpečovací systém a dekóduje ho... ak ho nájde..." a prsty sa mu rozbehli po klávesnici neuveriteľnou rýchlosťou. Na povolenie nečakal. Plastická guľa zmizla z obrazovky a objavili sa tabuľky, ktoré vystriedalo okienko a z neho narástlo ďalšie okienko a ďalšie... okamžite stratili prehľad, čo vlastne robí. Napokon sa šibalsky usmial a poodpájal káblíky.

„Páni, mimoriadne dômyselný a zložitý zabezpečovací systém, jeden z najťažších kódov, dalo by sa povedať. Ten chlapík, čo to robil, bol macher! Program je už stabilizovaný, počítač môžeme odpojiť. Dobre, že ste ma zavolali, inak by sa po nekorektnom odpojení zrútil."

„Ale teraz je všetko v poriadku, nie?" spýtal sa s obavami bielovlasý.

„Úplne! Ako hovorím, môžete ho odpojiť a odniesť!"

„Výborne! Ste macher. Také šikovné prsty som ešte nevidel. Neuvažujete o zmene pracoviska, viem si vašu kariéru predstaviť aj na ministerstve..."

„Aj ja, pane, ale ešte by som chcel nejakých päťdesať rôčkov popracovať na vraždách, a keď budem pred penziou a nebude sa mi chcieť robiť, zašijem sa na ministerstvo..."

Bielovlasému stvrdli rysy a už nerýpal.

Aj ja, chcel dodať Krauz, ale napokon si to rozmyslel, bol rád, že sa zbalili a vypadli. Prokurátor dal vyšetrovateľovi pár pokynov o obhliadke miesta činu, bielovlasý napomenul Mayora, aby si dával pozor na svojich ľudí a pritiahol im trochu uzdu a riaditeľovi podal s úsmevom ruku. Odišli a nikto neplakal.

„Máš?" spýtal sa Krauz policajného Billa Gatesa.

„Hračka! Žiadny tajný kód tam nebol..."

„O čom to hovoríte... vy dvaja!?" zdúpnel Mayor.

„Nííč... iba tak..."

„Václav... ten počítač nebol zaheslovaný!?"

„Ani... moc ... néé..."

„Tak čo si s ním vyvádzal?"

„Trochu... som ho skopíroval..."

„Krauz!! Kde si... kam ideš?! Sem poď!! Vráť sa, ty pes!! Dám tri mesačné platy do spoločného banku, ak to nebol tvoj skurvený nápad!!"

„Práve si ušetril tri výplaty... šéfe..."

„Richard!! Ak sa to dozvedia..."

„Nedozvedia," mával rukou Voška, „vyhladil som ho, žiadna stopa po zásahu a k môjmu laptopu sa nedostane ani náčelník Pentagónu... aj keby veľmi chcel... som si istý..."

„Chalani... vám šibe?" dodal už miernejšie Mayor.

„Nie! Prečo by malo? Povedz mi, prečo ho brali? Nič ich nezaujímalo tak veľmi ako rozlúčkový list a počítač, prečo? Prečo by sme aj my nemohli vedieť, čo sú tam za tajomstvá...?" durdil sa Krauz.

„Robte si, čo chcete..." mávol rezignovane rukou šéf a išiel si za roh zapáliť, „... a začnite už! Zase tu budeme nocovať!"

Krauz ich zvolal. Stáli v kruhu rameno vedľa ramena. On, vyšetrovateľ, dvaja technici, Burger, Chosé, Kuky a Hanzel.

„Ideme dovnútra, akoby sme tam ani neboli! Kuky pomôže technikom s meraním, ostatní ruky do vrecák a oči na stopkách! Kto bude písať?"

„Ja si to napíšem," rozhodol vyšetrovateľ. „Obhliadku si najradšej píšem sám, zle sa mi to po niekom prepisuje načisto..."

Karty boli rozdané. Vošli. Chceli po ňom nájsť to, čo z neho popadalo, alebo čokoľvek, čo by mohli využiť ako stopu, ktorá by ich priviedla až k nemu. Reč bola o svini, čo sa rozhodla vraždiť. Policajti proti vagabundom. Najstaršia detská hra na svete. Hráva sa dodnes a asi sa ešte dlho bude.

Plazili sa po podlahách. Urobili jednu trasu od hlavného vchodu po dvere pracovne a potom druhú, náhradnú, od zadného vchodu pre služobníctvo opäť po dvere pracovne.

„Nič, chlapci," skonštatoval kriminalistický technik. „Buď mal návleky, alebo si musel pred vstupom vyutierať podrážky a handru vzal so sebou. Vonku skoro stále prší a nikde žiadna trasológia! Niečo musel použiť... tipujem tie návleky..."

„A daktylky?" spýtal sa Mayor, lebo po prezretí podláh sa všetci nahrnuli do vstupnej haly.

„Ešte nie sme celkom hotoví... ale predbežne nič. Na telefóne jedna využiteľná. Kľučky samé machule. Na skrinke, tam... vzadu, jedna, ale nemá dosť jasné markanty... aj tak to budú asi domáceho alebo domácej. Na lúpež a lašovanie po dome to nevyzerá, nič nie je pootvárané, asi nič ukradnuté... toto nebola lúpež, páni!" referoval technik.

„Tak pohnite a... poďme do pracovne. Volal niekto súdniara?"

„Ja... Lengyel je už na ceste," priznal sa Burger.

Stopy našli mizerné. Okrem palca na telefóne bolo všetko čisté. Žiadny iný odtlačok nenašli. Poriadkumilovná domáca pani a vrah v rukaviciach, tak to zhodnotil starší z technikov. Vrhli sa na pracovňu.

„Na mňa sa tu už nečaká?!" zahulákal súdny lekár, sotva fučiac vyšiel po schodoch.

„A kde si tak dlho? My už končíme, chceli sme ísť domov! Bežná samovražda, prestrelil si hlavu... teba načo volali!?" privítal ho Krauz a s úsmevom si podali ruky.

„No, keď si to už vyriešil... tak som tu asi fakt zbytočný! Ale... keď som už tu... len tak, z pasie, si ho pozriem..." doktor Lengyel mu dal lakťom do rebier a Krauz ho trafil do ramena. Boli to už roky, čo sa títo dvaja zoznámili na policajnom plese a postupom času obe rodiny nadviazali pevné priateľstvo. Iba ozajstní priatelia si mohli dovoliť takto žartovať.

Doktor ho prezrel a s diagnózou bol hotový raz-dva.

„Konštatujem smrť v dôsledku kanálovitého strelného poranía mozgu. S najväčšou pravdepodobnosťou ide o smrť násilnú, teda zavinenú cudzou osobou. Na presné stanovenie príčiny smrti odporúčam vykonať súdnu pitvu..." rapkal ako verklík. Mal to nacvičené, za tie roky už použil zaklínaciu formulku o cudzom zavinení nespočetne mnohokrát.

„Ďakujem," povedal vyšetrovateľ, lebo aj to patrilo k rutine. „Nariadim vykonanie súdnej pitvy, uznesenie vám doručím v priebehu dňa osobne, kedy by sme mohli začať, pán doktor?"

„Hodinu po tom, čo mi ho priveziete. Zariaďte pohrebnú službu a keď tu s ním skončíte, nech mi ho hodia na stôl! Počkám vás, pán vyšetrovateľ!"

„Výborne, sme dohodnutí a... inak... váš názor, pán doktor?"

„To som sa ho mal spýtať ja, nie!? Nepredbiehaj sa!" rozčertil sa Krauz.

„Tak prepáč! Pýtaj sa!" prijal hru vyšetrovateľ.

„A... inak... váš názor, pán doktor?"

„Môj názor je, že vám šibe, všetkým, ale lieky vám na to nedám, trpte, banda! Čo sa tohoto tu týka... samovraždu vylučujem..."

„A to už prečo!?"

„Pozri na ten uhol, Richard," Lengyel zvážnel a ukázal gumovým prstom na vstrel na zátylku a nasmeroval ho ako hlaveň pištole, „zbraň je príliš vzadu a pažba príliš nízko, aby sa tam dostal vlastnou rukou. Ak bol hadí muž a dokázal by to, potom by ju už nevrátil do lona, pozri kde má zaseknuté ruky! Na stehnách! Pištoľ ste našli?"

„Nie, ale..."

„Ja viem! To nič neznamená! Až príliš často sa samovražedná zbraň stráca z miesta činu, v poslednej dobe až príliš často, ale nás to nesmie zmiasť! Ja viem a súhlasím s tebou, ale aj to je podporný fakt! Ale je tu aj niečo dôležitejšie, pozrite sem!"

Všetci sa nahli nad krvavú hlavu na stole a Lengyel mu rozhrnul vlasy.

„Vidíte!? Ani zrnko! Ústie hlavne bolo od hlavy minimálne jeden meter a možno aj viac, to vám poviem po analýze kože z okolia vstrelu. Také ruky nemá ani orangutan! Je to vražda, páni..."

„No... tak ti teda pekne ďakujeme, ani si nemusel chodiť! Druhýkrát si zavoláme nejakého zelenáča, podhodíme pod stoličku hrdzavú pukačku a za hodinku môžeme prípad uzavrieť! Už sme mohli sedieť na pive... nebyť teba! Doktor! Načo si toľko študoval? Čo vás v tej škole učia? Trochu solidarity so starými, unavenými detektívmi...?" doberal si ho Richard.

„... takže vám prajem príjemný zvyšok dňa!" uťal mu niť Lengyel a všetkým popodával ruku. Už bola, pochopiteľne, bez rukavice.

„Môžete si s ním robiť, čo chcete, nepredpokladám kontakt s vrahom..." a chcel odísť.

„No moment! A to najdôležitejšie!?" zastavil ho Burger.

„Najdôležitejšie vždy nakoniec! O čo ti ide!? Tú stovku som ti už vrátil, nie!?"

„Čas úmrtia!?"

„Aha! To som ešte nepovedal!? Tá skleróza... starneme chlapci... starneme! Takže čas úmrtia... sa teraz nedá určiť! Čaute!"

„No počkaj! Aspoň niečo!"

Lengyel sa usmial a vrátil sa. Mal dnes dobrú náladu, syn včera urobil veľmi ťažkú skúšku na medicíne a trochu oslavovali.

„Dobre... tak vážne... rigor mortis v pokročilom štádiu, sedimentovaný krvný koláč na stole už mení farbu... mozog na obrazovke vyschnutý... osem-deväť hodín dozadu... chlapci, hrajme to okolo polnoci, možno jedna po polnoci..." Lengyel zamyslene pokýval hlavou.

„Takže keď zistíme, že ho zložili ráno o piatej, nebudeš prekvapený?" neodpustil si Krauz.

„Nie! Po toľkých rokoch spolupráce s vami už nebudem prekvapený z ničoho..." odchádzal, pri dverách sa pootočil, „... jedine, keby ste ho chytili..." a odišiel.

Najprv mu natiahli na ruky igelitové vrecúška a okraje utesnili gumičkou. Nikto nepredpokladal, že by sa bránil a došlo ku kontaktu s vrahom. Poloha mŕtvoly nasvedčovala tomu, že ho vrah prekvapil odzadu... ale pre istotu ich natiahli.

„Sadnúť!" zavelil Krauz.

Technik mu chytil hlavu, Burger plecia a pomaly ho opreli. Keď sa tvár odlepila od koláča hustej krvi, mľasklo to ako pri otváraní domácej zaváraniny. Technik mu podržal bradu. Krauz si čupol za kreslo a očami sa dostal do roviny vstrelu.

„Máš sondu?" spýtal sa technika.

„Tam v kufríku... kto máte voľné ruky... tá žltá tyčka v rohu... nie to! Tam... áno... daj mu to!"

Krauzovi podali mosadzný drôt o niečo hrubší ako drôty na zváranie elektrickým oblúkom, ale tento mal špeciálne upravené konce. Na pitve sa sonda zavádzala do kanálika po projektile, konce sa označili reflexnými štítkami a po odfotografovaní bolo možné z fotodokumentácie kedykoľvek určiť smer streľby vzhľadom na polohu mŕtvoly, ale hlavne, dala sa dedukovať aj poloha, presnejšie postoj strelca voči obeti a okoliu. Tieto údaje mali v mnohých prípadoch neoceniteľný význam.

Niektorí zavraždení, zvlášť ak na ukončenie ich trápenia bol použitý samopal, vyzerali na pitve ako dikobraz.

Krauz sa mu nechcel špárať v hlave, teraz nebol vhodný čas, ale naučil sa určiť smer streľby aj bez toho.

„Drž!" povedal technikovi. Ten oboma rukami zafixoval bradu a sediaci starý pán im svojou strnulosťou chvíľu pripomínal voskovú figurínu.

Krauz mu zasekol sondu za ľavé ucho, ako keď murári chodia po stavbe s veľkou drevenou ceruzkou. Koniec za zátylkom posunul do výšky vstrelu. Predný koniec nasmeroval tak, aby korešpondoval so stredom vytrhnutej časti čela, kde logicky predpokladal miesto, kadiaľ guľka

opustila hlavu. Až teraz si všimli, že výstrel nie je ani tak v čele, ako na rozhraní čela a temena. Zaguľatený koniec sondy ukazoval na stenu za počítačom, niekde nad okenný rám.

Burger nelenil a bez slova si pritiahol stoličku. Prezrel záves, garnížu, okno, omietku...

„Ani náznak..." a zostúpil.

„Ani záves nie je deravý?"

„Hore nie!"

„Tak kde sme spravili chybu?" lámal si Krauz hlavu.

Technik stál a strnulo zvieral nebožtíkovu bradu. Buger stál za stolom pri okne a sledoval Krauza. Vyšetrovateľ s druhým technikom stáli v strede miestnosti a tiež pozorovali Krauza. Detektívi rozlezení po miestnosti tiež zastali a všetci pozorovali Krauza. Jedine starý Schmitt sedel a nepozoroval nikoho.

Niečo zlyhalo a bolo treba nájsť riešenie, a to hneď na začiatku, inak by sa chyba mohla akumulovať, zväčšiť a zaviesť ich nesprávnym smerom.

Chosé sa zahľadel na čiernu obrazovku monitora. Podišiel bližšie a naklonil sa nad stôl. Krauz to zbadal a tiež podišiel bližšie. Burger nechcel trhať partiu a pristúpil z opačnej strany stola od okna. Tiež sa zohol. Chvíľu očumovali monitor. Červený fľak na obrazovke a úlomok kosti nalepený na spodnom okraji to mohli vyriešiť, iba si ich všimnúť a... vidieť ich! Nie vždy to bolo to isté.

„Tu je to!" povedal Chosé.

„No!?" zatiahol Krauz.

„Pozri, ako sedí! Keby v tejto polohe dostal guľu do hlavy, musela by letieť hore nad okno a kosti by sa rozprskli sem a sem..." urobil dva fiktívne kruhy nad ľavým rohom stola, „... ale kosť a krv sú na monitore v pravom rohu stola... musíme zmeniť polohu hlavy... on takto nesedel... presnejšie, so stoličkou zatiaľ nikto nehýbal, takže tú berme ako fixnú... jediné, čo môžeme pohnúť, je hlava! Daj ju trochu nižšie a natoč mu ju mierne v pravo, akoby čumel na monitor... táák..."

„To nesedí, Chosé! Pozri kam smeruje sonda, na stred okna! Ani jedno sklo nie je prestrelené!"

„Boha! Tak ju natoč... nie tam! Čo robíš?!" Chosé dirigoval technika a ten krútil s hlavou, ako len vládal.

„Tak si to poď skúsiť sám! Ešte stále je stuhnutý, krk sa bráni, nie je to také jednoduché... mudrlanti... všetci..." durdil sa technik, ale nevzdával sa.

„Tak sa na to vykašli... pusti ho! Ukáž, ja sám..." soptil Chosé.

Technik pustil bradu a šedivá hlava odkvätla na prsia a čo čert nechcel, práve k pravému ramenu. Chosé ho chcel vystriedať, ale... Krauz ho zarazil a nadskočilo mu obočie.

„Nechajte ho! Ukáž..." a opäť si čupol za operadlo.

„No to je ono! Chlapci, pozrite! On... boha jeho... on spal!"

Sonda ukazovala na ľavý okraj monitora, alebo na rozhranie závesu a steny za ním. Burger nelenil a odhrnul záves. Za ním bol roh okna a drevený obklad do výšky pliec. Aj roh steny pri okne bol obložený drevom a obklad smeroval v pravom uhle až k okennému rámu. Obklad bol neporušený, okno a rám neporušené...

„Čo sme drbnutí...?"

„Ja ešte nie," ponáhľal sa s odpoveďou technik.

Krauz obišiel stôl a opatrne vzal okraj závesu, ako keď sa obchodníci so súknom jednajú na rínku.

„Edo, sleduj, ja mám slabé oči..."

„Ja nie?"

„Uhnite! Starci..." odstrčil ich Chosé a prezeral si bočný lem.

„Aha!" a ukázal na jedno miesto. Bezchybná práca krajčírky tu bola v poloblúku akoby vyhryznutá nejakou maxi myšou.

„Pustite ho, nech visí!"

Chosé pustil záves, ale dieru v látke držal medzi prstami. Našli výšku, v ktorej by mali hľadať projektil. Technik vzal kriedu a na obklad urobil značku. Prezreli okno, rám, obklad... ani škrabanček.

„To nie je možné, chalani, ešte raz..." Krauz neveril vlastným očiam. Nikde nič!

Prvý ju objavil technik. Vzal si červenú bavlnku, odmotal, jeden koniec pridržali pri mŕtvej hlave, druhý oprel o vyhryznutý lem a pritlačil ho o obklad. Bavlnka sa letmo obtrela o ľavý okraj monitora. Teraz presne videli, kadiaľ letela guľka. Technik povolil a odhrnul záves. Hrot prsta sa mu opieral o pravouhlý spoj dvoch mahagónových dosiek. Jedna smerovala k oknu, druhá kopírovala stenu. Stolár ich spojil na pero a drážku a guľka vletela presne do drážky a nepoškodila ani jednu dosku. Prerazila tenučké spojovacie pero a vletela do...

„Musíme to rozobrať a pozrieť, čo je pod tým! Skočte niekto do pivnice po... krompáč, alebo kramľu," rozhodol vyšetrovateľ.

Priniesli tesársku kramľu. Technik nelenil a zapáčil. Spoj zaprašťal a Krauzovi sa pretočili panenky pri predstave, čo asi stáli iba tieto dve mahagónové platne z celého obkladu. Ale urobiť to museli, akékoľvek škody spôsobené pri obhliadke v súvislosti s výkonom povolania znášal štát, ale iba na základe predloženej faktúry. Ktovie, kto si bude nárokovať úhradu škody, keď domáci zomrel? Aj na to bol Krauz zvedavý. O ich rodine ešte nevedel vôbec nič, už sa tešil...

Technik odtiahol obklad a do škáry zasvietil baterkou s neónovým svetlom.

„To... nie je možné! Chalani... keby som toto videl v kine, tak sa zoberiem a idem domov a režisérovi napíšem, že je chuj! Toto sa môže stať iba v nepodarenom filme...

Odstúpil a detektívi jeden po druhom pristupovali k drevenému obkladu, svietili si do škáry a neveriaco krútili hlavami. Strelec mal smolu. Policajti mali šťastie. Aj to sa v živote stáva.

Guľka sa zavŕtala do sklenej vaty zalomeného ostenia, a to malo dobrého pol metra, kým končilo pri okennom ráme. Keby strelec mieril o kúsoček doprava, vrazila by do monitora, alebo by prestrelila tabuľu obkladu, päť centimetrov vaty a skončila by v murive, kde by sa rozpľaskla na olovenú palacinku. Lenže takto ju vata pekne spomalila, zastavila a zachovala v stave, o ktorom balistici iba snívajú v najtajnejších snoch.

„Trochu mi odtiahnite obklad, potrebujem zväčšiť škáru," požiadal technik. Vzal si peán, nožnice a leukoplast. Odstrihol dva pásiky a prelepil drapľavé plochy peánu, potom ho opatrne vsunul do škáry, vyplazil jazyk, za čo sa mu tentoraz nikto nesmial, a po chvíli vylovil perlu. Nebola síce biela a guľatá, ale pre nich mala prinajmenšom takú istú cenu. Projektil vložil do igelitového vrecka, zavrel suchý zips a dal kolovať.

„Devina," skonštatoval Krauz.

„Plášťovaná," skonštatoval Burger.

„Zachovaná," skonštatoval Hanzel.

„Má smolu, chlapec," skonštatoval vyšetrovateľ.

„Poďme na pivo," skonštatoval Chosé a všetci mu dali za pravdu.

„No moment!" zaskučal technik a bojovne pokračoval, „to ma tu necháte samého!? A kto to za vás všetko dorobí... celý barak... jak svet!?"

„Neplač, pomôžeme ti, aby si nepovedal, že ťa nemáme radi..."

„Majte ma radi..."

Riaditeľ s Mayorom odišli. Nechali to na nich, lebo vedeli, že môžu. Detektívi pokračovali. Pekne systematicky prezreli celú pracovňu, zaistili pár daktyloskopických odtlačkov, povysávali koberec, technik odfotografoval, čo sa len dalo, a vyšetrovateľ zapísal osem strán. Ostatní sa rozliezli po dome, ale žiadne stopy vlámania, ani nič podozrivé nenašli.

Detektív Voška na nich kašľal. Nehľadal. Jeho doménou boli počítače, na snorenie po domoch boli tí ostatní... a presne podľa hesla švec, drž sa svojho kopyta, sa vrátil ešte raz ku stolu. Počítač už bol preč, mŕtvola už bola preč, ostala iba zakrvácaná obrazovka monitora a pod ňou hustá kaša vysychajúcej krvi. Ani to mu nebránilo, aby sa opäť nahol nad stôl a z tesnej blízkosti si prezeral technický zázrak. Nápis na spodnom okraji prezrádzal najrenomovanejšiu svetovú firmu a monitor

mal rozmery a parametre budúceho desaťročia... hoci vo vývoji počítačovej techniky ubiehal čas až neuveriteľne rýchlo.

„Toto je čudné... toto nepoznám..." mrmlal si nespokojne a obchádzal monitor ako líška ježa. Nevedel, z ktorej strany ho načať, a či ho vôbec môže.

„Čo je!? Čo tam robíš?"

„Richard... ja nič... ja len, že toto je akési zvláštne..."

Krauz prešiel miestnosťou až k nemu a cestou namotával oceľové pásmo.

„No...!?"

„Pozri... tieto monitory poznám... teda, z katalógu, pochopiteľne, u nás sa ešte nedajú zohnať, ich cena je astronomická... ale poznám ich a... viem identifikovať skoro všetky tlačidlá pod krytom, ale toto tu... neviem, čo to je a nebolo to ani v prospekte... v časopise..."

Krauz sa nahol a všimol si malú bodku v ľavom hornom rohu. Všetky ovládacie tlačidlá boli pod obrazovkou dômyselne zamaskované krytom.

„Je to nejaký senzor, alebo čo... héj!! Má niekto lupu?"

Podali mu lupu. Billy prižmúril oči a s trpezlivosťou hodinárskeho učňa sa venoval jednému jedinému bodu. Krauz trpezlivo čakal.

„Má to sklenený povrch, teda, má to byť priehľadné... prečo?"

„Aby to občas zasvietilo? Bliklo?"

„Kedy... a prečo? Čo to signalizuje?"

„Nič podobné si ešte nevidel?"

„Nie!"

„To je čudné, myslel som si, že čo sa týchto mašín týka, vieš a videl si už všetko!"

„Aj ja som si to myslel. Až doteraz... môžem to rozobrať?"

Vyšetrovateľ zaváhal.

„Václav, už sme im tu narobili dosť škody, okrem toho, finišujeme, je to naozaj také dôležité...?"

„Neviem..."

„Tak vidíš! Aj tak sa sem ešte vrátime, ak niečo zistíme o rodine a o domácej, bude to treba položiť s nimi, či niečo nechýba a či to predsa len nebola lúpež... potom si to rozoberaj a skúmaj a žasni..."

„Ako myslíš..."

Skončili presne na obed.

Keď odchádzali, Vaňa vykukol z kuchyne.

„Hééj! Chalani! Na stole ostala skoro celá večera... pod strieborným... oným... taká malá kupola..."

„Tomu sa hovorí servírovanie na striebre, Vaňa, ale ty, čo používaš hliníkový príbor aj v nedeľu, sa s tým netráp," neodpustil si Chosé.

„Dobre, tak na striebre! Ale ešte jedna celá taká istá je aj v sporáku..."

„Dve večere?" Krauz spozornel.

„Žeby čakali hosťa?" spozornel aj Burger. „Radšej to poďme omrknúť!"

Nadvihli kupolu.

„To si zožral ty?!"

„Jáá? Niéé! Čo ste..." bránil sa Vaňa.

Krauz sa nemohol zbaviť pocitu, že tesne predtým, ako Vaňa vykukol z kuchyne, niečo požul a prehltol.

„Hydinové soté, ryža, hranolky... zjedol skoro polovicu... ak mu Vaňa nepomohol..."

„Choď do kelu!" paprčil sa tlsťoch.

„V sporáku to isté, ale nedotknuté," pokračoval Krauz a do kelu sa nechystal. „Prečo dve večere?"

Nikto mu neodpovedal.

„No nič! Musíme nájsť domácu... tú onú..."

„Kláru!" pomohol mu Burger.

„... Kláru! Jedine ona bude vedieť, pre koho to pripravovala. Poďme!"

„Nezoberieme z toho vzorky?" skúsil vyšetrovateľ.

„Myslíš?" zapochyboval Vaňa. „Iba vzorky? Tá v sporáku je nedotknutá, tú by som zobral celú... k nám do kančia..."

„Kde je technik?"

„Tu som!" ozval sa naštvaný technik od dverí. Už bol zbalený a na odchode.

„Zober ešte vzorky..."

„Seriem na vzorky..." celý obsah taniera vysypal do pripraveného igelitového vrecúška a označil ho samolepkou a číslom. Detektívi odišli. Na druhú večeru sa vykašlal.

„Hotovo! Môžeme ísť! Zapíš to do obhliadky ako stopu číslo štyridsatsedem... odfotografované to už mám... už od rána..." povedal pomocnému technikovi.

Tak vypadli. Keď prišli na križovatku, začalo pršať.

13. KAPITOLA

Rozložili sa u šéfa v kancelárii. Každý si otvoril poznámkový zošit. Počkali na riaditeľa. Odmietol miesto za stolom a vyvalil sa na pohovku v kúte. Vytlačil dvoch mladých, čím čerstvo vymaľovaná stena pri dverách získala o dva oporné stĺpy navyše. Začal Mayor.

„Začneme rodinou... Petra, spusť!"

Najkrajší detektív oddelenia vrážd, Petra Pergnerová, sa na obhliadke nezúčastnila. Dostala za úlohu prelustrovať v policajných evidenciách celú rodinu Schmittovcov a zistiť o nich všetko.

„Inžinier Samuel Schmitt, riaditeľ banky DARIA, vdovec. Manželka spáchala samovraždu... dávno! Desať rokov... aj viac. Jedna dcéra, Sára Schmittová, tridsaťdva rokov, lekárka, robí v Krajskej nemocnici, čo, zatiaľ nevieme. Hovorila som s ňou cez mobil, je na nejakom rehabilitačnom pobyte, mala autonehodu. Preteká na autách do kopca a havarovali aj so šéfchirurgom. Vraj sa zbalí a ráno pricestuje. Domáca sa volá Klára Moorová, päťdesiatšesť rokov, trvalé bytom Páleníkova šestnásť, druhé poschodie, je to na kraji sídliska, do roboty to má päť minút autom..."

„Našli ste ju?" prerušil ju Mayor.

„Nie! Doma nikto neotvára, domovnícka na prvom ju nevidela dva dni, ale hovorí, že to je normálne, pretože bežne prespáva aj vo vile, má tam svoju izbu," referoval jeden z mladších detektívov.

„Mobil?"

„Má! Neberie."

„Zvoní?"

„Nie! Stanica dočasne mimo prevádzky, zavolajte neskôr, prosím..."

„Nájsť! Úloha trvalá! Petra... pokračuj!"

„... auto má... je to zelená fordkaka..."

„Nekokci mi tu..."

„Nekokcem! Je to Ford Ka... malá zelená fordka... typ Ka..."

„Aha!"

„... vdova... má jedného syna... Henrich Moor... otec Rakúšan, aj žili vo Viedni, po revolúcii ovdovela a vrátila sa domov, synove záznamy nemáme, bohvie, kde je..."

„Nájsť! Úloha trvalá! Trestný register?"

„Nič! Čistí... všetci rad-radom, ako sme ich spomínali... okrem Henricha... je cudzinec a nemáme ho v evidencii..."

Riaditeľ si pošúchal bradu. Mayor sa tiež zamyslel. Počkal, či nezasiahne riaditeľ, potom pokračoval.

„Krauz... čo vila?"

„Urobili sme obhliadku, zaistili sme štyridsaťosem stôp, väčšinou biológia, nejaké daktylky, vecné stopy... pôjde to na expertízu, uvidíme. Pršalo, prístupovú cestu vraha sme nenašli. Okná neporušené, alarm vypnutý, dvere nepáčené, v zámke sa niekto vŕtal... Musíme nájsť domácu, aby nám vysvetlila, čo sa tam večer a v noci dialo, bez nej sa nepohneme..."

„Pitva?"

„Išli tam Seman a Virsík..."

„Prečo nie aj niekto zo starších..."

„Načo? Technik ho odfotí, Lengyel rozreže, vyšetrovateľ spíše zápisnicu, naši hlásenie... o čo ide? Jeden priestrel hlavy, sú hotoví za dve hodiny. Kontakt s vrahom žiadny... šéf e, tam nie je čo skúmať!"

„Aj tak... dvaja mladí..."

„Nech sa učia!"

„No dobre! Teraz to nebudeme rozoberať... ešte jedna vec... kto si to zoberie na zodpovednosť...?" a už to bolo tu! Všetky pohľady sa zaryli do zeme! Nejaký nešťastník, poprípade

dvaja, musia novú vraždu vyfasovať a niesť za vyšetrovanie zodpovednosť. Najhoršia časť porady! Mayor si premeral temená hláv.

„Vaňa... Kuky..."

„Šéfe... robíme toho postreleného v banke, máme tam roboty jak na kostole..."

Riaditeľ zakašlal a prihlásil sa o slovo.

„Bol by som rád... a mám také inštrukcie zhora, že... by boli radi... teda, bol by som rád, keby sa toho chopil Krauz... a Burger... aj Chosé!"

Krauz znechutene povytiahol obočie. Už tušil, že je zase po krk v srabe. Bielovlasý zaúradoval.

„Ja mám schválenú žiadosť na individuálnu pracovnú rehabilitáciu... od pondelka... idem maľovať obývačku... svojpomocne... Sylvia ma zabije..."

„Krauz," nedal sa riaditeľ, „vyrieš vraždu a dostaneš odmenu, že si kúpiš osem maliarov aj s valčekmi a celú rehabilitáciu preležíš hore kardanom pri telke! Za túto vraždu bude dávať odmeny sám minister, a to si píš, že obálky budú praskať vo švíkoch!"

„To iste! Lebo tam naserú samé päťkorunáčky... hajzli..."

„Richard... no tááák!" napomenul ho Mayor, ale sotva ovládal smiech.

„Rehabilitáciu ti ruším, Krauz, aj ostatným, ak v tom idú s tebou... budeme robiť Schmitta, inak sa nedá... chápte! Bude to sledovaná kauza... inú možnosť nemám!!" rozhodol riaditeľ.

„Tak díky... direktor..." vzdychol si Krauz a všetkým sa uľavilo.

„Výborne," pookrial Mayor, „takže... Richard, vyber si partiu, rozdaj úlohy, urobte prvotné úkony, zabehni za vyšetrovateľom a postavte plán spoločného postupu..."

Zazvonil telefón.

„Mayor... prosím... áno... nie... balík!? No... pošlem... tam niekoho!"

Zložil a neskrýval údiv.

„Na vrátnicu doručili balík... pre detektíva, čo vyšetruje vraždu Samuela Schmitta..." a neskrýval rozpaky. „To... som ešte nezažil..."

„Balík?" zdúpnel riaditeľ.

„No... balík! Volali z hlavného vchodu... ty..." ukázal bradou na chalana podopierajúceho stenu „... zbehni..."

„Počkaj!" zastavil šéfa Krauz. „To som ešte nezažil ani ja... idem si to pozrieť sám... keď som tento prípad takto dobrovoľne vyfasoval..." vstal a pri dverách sa obrátil. „Šaňo, pokojne to rozpusti, tí, čo budú so mnou robiť, to už asi tušia, ostatní budú spolupracovať a nájdem si ich neskôr a... viac niet čo riešiť..." a zbehol po schodoch na hlavný vchod.

„Ahoj... frajer!"

„Dobrý deň, pán Staša, vraj tu máme nejaký balík... či čo?"

„Číčo... číčo... tak sme sa za našich časov maznali so stránkami... v sukniach... to boli časy, a nie teraz! Čo si už len vy v robote užijete, chlapci milení..."

„Pán Staša, čo to prišlo..."

„Na..." a podával mu balíček veľký ako polovica bonboniéry. Aj taký hrubý. Svetlohnedý baliaci papier bez adresy.

„Pán Staša... ale... vy nesmiete preberať balíky... predpisy..."

„Riško! Choď do kelu..."

„Aj tak sa dá, pán Staša, ale... balíky musia prejsť podateľňou a detektorom..."

Krauz rozmýšľal. Staručkému vrátnikovi, vyslúžilému dopravákovi, ktorý strávil na križovatkách Nášho Mesta tridsať rokov, nemohol zazlievať iniciatívu, ani vyčítať dodržiavanie či nedodržiavanie moderných predpisov ovplyvnených strachom z terorizmu a z ozbrojených vagabundov, ktorých pán Staša počas aktívnej služby nezažil a nepoznal, ale zmieriť sa s tým, že len tak prebral niečo, čo... nemal... ako mu to povedať?

„Pán Staša, to ste nemali! Balíky nemôžete... aspoň mi povedzte, kto to priniesol?"

„Chalan! Rifle, modrá vetrovka, hnedé krátke vlasy. Chudý krpec. Štrnásť-pätnásť... sopliak!"

„Kedy?"

„Teraz! Päť minút?"

„Čo povedal?"

„Nič! Že, pán vrátnik, toto mám pre detektíva, čo vyšetruje najnovšiu vraždu bankára... položil mi to na okienko a zvrtol sa!"

„Povedal najnovšiu vraždu bankára? Pamätáte si to presne? Pán Staša, potreboval by som vedieť presne, čo povedal..."

„Si hluchý!?"

„Bol sám?"

„Sám!"

„Nevideli ste, že by ho niekto čakal..."

„Nie, tu v hale nie... vonku... neviem..."

„Ako hovoril?"

„Hmm?"

„Prízvuk! Maďar, východniar..."

„Drzý stred mesta..."

„Zdalo sa vám na ňom niečo zvláštne?"

„Čo?"

„Chcel niečo podpísať, chcel peniaze, chcel..."

„Nie, nič nechcel! Položil a zdrhol!"

Krauz poťažkal balíček a zahrkal ním. Priložil si ho k uchu. Istota je istota... pán Staša povytiahol obočie. Krauz prestal blbnúť. To tie noviny... a telka! Všade samý terorista... aj normálni ľudia už z toho blbli.

„Vďaka, pán Staša, ja si to zoberiem..." povedal Krauz neisto a fakt nevedel čo s tým!

„Keby sa ešte ukázal?"

„Pán Staša, ako za starých čias, zatknúť, zneškodniť, zavolať ma... nesmie ujsť! Jasné!? Potrebujem ho!"

„Jasné! Zatknúť a bašta!" povedal pán Staša odhodlane ignorujúc francúzsku barlu, bez ktorej už neurobil ani krok.

Krauz vybehol hore a posunul pred nich záhadný balíček. V kancelárii šéfa oddelenia vrážd ostal riaditeľ a pár starých detektívov. Balíček svietil uprostred zasadacieho stola. Ošumelosť obalu umocňovala hnedá lepiaca páska, vytvárajúca na každej strane kríž.

„No..." začal Vaňa a drgol do balíčka prstom, „... čo to dávaš sem!? Čo takto detektor výbušnín...?"

Krauz si sadol a povedal im, čo sa dozvedel od vrátnika.

„Štrnásťročný chlapec..." vzdychol si Mayor a podozrievavo zazrel na balíček.

„V Afganistane fasujú dynamit iba takí..." nedal sa Vaňa.

„Nemá váhu na dynamit," oponoval Hanzel a poťažkal ho. Verili mu. Čo sa pištolí, streliva a výbušnín týkalo, bol macher.

„Zavoláme psa... na výbušniny..." navrhol riaditeľ a bolo na ňom vidieť, že je rád, že si už na začiatku porady našiel miesto ďaleko od stola.

„Zavoláme a... zosmiešnime sa! Chlapi! Neblbnime!" Krauza opustila zlosť z prekazenej dovolenky a začalo sa mu aktivizovať logické myslenie. „Nemá adresáta, nie je zameraný na konkrétnu osobu, teda žiadna pomsta. Komu by prospelo zabiť nejakého anonymného detektíva, čo sa pred piatimi minútami chystal na rehabilitáciu a odrazu z ničoho nič vyfasoval vraždu bankára? Ani vy ste pred chvíľou nevedeli, že to budem ja, tak ako by to mohol vedieť odosielateľ? A keby chcel niekto vyhodiť do vzduchu oddelenie vrážd, poslal by to sem hocikedy, ale nie pár hodín po vražde bankára... lebo chlapec výslovne povedal, že ide o vraždu bankára!! Nebolo to v novinách, nebolo to v televízii, vie o tom iba úzky okruh policajtov, vrah a... ešte niekto... kto nám chce niečo oznámiť. Prišlo to príliš skoro po vražde, aby to bola náhoda... daj to sem!"

Krauz zalovil vo vrecku a z dlane sa mu ozvalo suché cvaaak! Talianska vyskakovačka vypľula chrómovanú čepeľ a ostrie špeciálne brúsené na diamantovom kotúči sa zarylo do obalu skôr, ako Vaňa stihol skríknuť.

Stihol skríknuť, ale nič mu to nepomohlo.

„Boha!! Hovado!!" a odvrátil tvár.

Krauz šikovne rozrezal obal a vybral mikroténové vrecúško. Z neho vytiahol videokazetu.

Starší detektív Václav Voška zamľaskal a natiahol ku Krauzovi ruku. Ten obrátil kazetu a skontroloval, čo je v nej. Na cievke bola na vinutá páska, inak nič. Podal ju expertovi.

„Véhaeska, klasika, šesťdesiatka..." skonštatoval Billy Gates. Chvíľu ju prevracal v rukách a potom zamieril do rohu kancelárie. Vložil kazetu do videa a... zaváhal.

„Šéfe... kde máš ovládačky?"

„Tu... na!" Mayor zalovil v zásuvke a podal mu diaľkové ovládače. Výnosom ministra vnútra číslo... Boh vie, z roku... ani on nevie... musel mať každý riaditeľ a vedúci oddelenia v kancelárii televízor a neskôr aj video, kvôli vyhlasovaniu poplachu v krízových situáciách, čo podľa zákona mala zabezpečovať verejnoprávna televízia. A že sa na služobných televízoroch občas pozeral futbal... a aj porno, bola daň z luxusu.

Billy vzal ovládače a postláčal gombíky. Váňovi sa to nepáčilo.

„Čo ak sa to aktivizuje až vo videu?"

„Tak vypadni za dvere a príď, až keď sa odbaví..." navrhol mu Kuky.

„Ty myslíš... že by to mohlo byť..." Vaňa sa prestal báť.

Obrazovka zasyčala a zasnežilo. Potom cez ňu prebehol čierny pás zhora nadol, zdola nahor a znova... V strede obrazovky sa zastavil a bliklo svetlo. Pomaly sa zjavili farby a odrazu sa obraz vyostril. Chlapi stíchli. Stuhli. Potom zmeraveli. Potom...

... nedýchali.

Inžinier Samuel Schmitt sedel za stolom a spal. Kamera ho brala spredu. Bol ležérne opretý o operadlo starožitnej stoličky, ktorú detektívi už dôverne poznali, a hlava mu spočívala na prsiach. Mierne vpravo.

Chlapi sedeli a čakali. Krauz hodil očkom po Burgerovi a Chosé sa pridal. Vetrili.

Schmitt spal.

Video bzučalo.

Chlapi stuhli.

Na okne kancelárie zarachotila mucha.

Naľavo od spiaceho bankára sa črtala časť pracovne a otvorené dvere.

Vošiel muž v čiernej kukle, motorkárskej bunde a v čiernych nohaviciach. Nazrel, precupital k bankárovi, namieril a vystrelil. Bankár sa odrazil od operadla, zvalil sa smerom ku kamere, ale kým stihol do nej vraziť, hlava mu klesla a zmizla z obrazu. Muž v kukle postál, rozopol si bundu, odskrutkoval tlmič, vybral zásobník a schoval ich. Z koberca v rohu pracovne zodvihol horúcu nábojnicu a tiež skončila pod bundou. Podišiel k stolu a nahol sa nad bankára. S prieskumom bol spokojný. Urobil dva kroky pospiatky, opäť postál, skontroloval celú miestnosť a vybehol.

Video záznam bežal ešte desať sekúnd, potom na obrazovke opäť zasnežilo.

Ticho.

Prvý sa nadýchol Krauz.

„Kuky... prosím ťa... zamkni..."

Kuky vstal a natiahol k šéfovi ruku. Mayor zalovil vo vrecku a hodil mu zväzok kľúčov.

„Žltý!"

Kuky zamkol.

„Videli ste to... aj vy?" spýtal sa, úplne zbytočne Krauz a nikto mu neodpovedal. „Videli ste... to tetovanie?" Krauz šepkal, ale dobre vedel, že v kancelárii plošticu nemajú. Mali na to meracie prístroje.

„Billy... ešte raz..." zaškemral Mayor a hlas sa mu triasol.

Voška postláčal diaľkové ovládanie, video sa rozbzučalo ako úľ s rozzúrenými včelami a prudko cvaklo. Billy stlačil a obraz nabehol.

Vošiel muž v čiernej kukle, motorkárskej bunde a v čiernych nohaviciach. Nazrel, precupital k bankárovi, namieril a vystrelil. Bankár sa odrazil od operadla, zvalil sa smerom ku kamere, ale kým stihol do nej vraziť, hlava mu klesla a zmizla z obrazu. Muž v kukle postál, rozopol si bundu, odskrutkoval tlmič, vybral zásobník a schoval ich. Z koberca v rohu pracovne zodvihol horúcu nábojnicu a tiež skončila pod bundou. Podišiel k stolu a nahol sa nad bankára. S prieskumom bol spokojný. Urobil dva kroky pospiatky, opäť postál, skontroloval celú miestnosť a vybehol.

„Je zamknuté?" prebral sa riaditeľ.

„Je!" odpovedal niekto.

„Ešte raz..."

Voška poslúchol a pásku opäť previnul.

Vošiel muž v čiernej kukle, motorkárskej bunde a v čiernych nohaviciach. Nazrel, precupital k bankárovi, namieril a vystrelil. Bankár sa odrazil od operadla...

Video cvaklo šiestykrát.

„Dá sa s tým niečo urobiť... zväčšiť... priblížiť..." spýtal sa riaditeľ.

„V tejto forme nie, ale viem to zdigitalizovať a zálohovať na cédé a pohrať sa s tým..."

„Kde?"

„Tu, vedľa..."

Prvá kancelária vedľa šéfa bolo kráľovstvo Václava Vosku. Ani ozajstný Bili Gates by nevedel vylúštiť, čo v skutočnosti bolo napísané v žiadostiach o doplnenie technického zariadenia pracoviska, na formulácii ktorých si dal Václav obzvlášť záležať, ale faktom bolo, že stoly a police sa utešene plnili prístrojmi a káblikmi a úsmev geniálneho Václava sa rozširoval a rozširoval. Občas sa niečo dalo využiť aj na služobné účely. Ten čas práve nadišiel.

Skupina sprisahancov precupitala do vedľajšej kancelárie a Václav zamkol. Vložil kazetu, zapol počítač a kolegov zatlačil k stene.

„Tu musím mať voľno..." sadol si na stoličku s kolieskami a odrážal sa od steny k stene. Obrazovky blikali, prístroje bzučali... chlapi opretí o stenu trpezlivo čakali.

„Nemali by sme mu dať nejakú odmenu?" zašepkal riaditeľ Mayorovi.

„Zaslúžil by si... je to frajer... zo všetkých policajných okresov za ním chodia s počítačovými problémami a vždy vie..."

„Už to je...!" zareval.

„Pssst!" capol ho Vaňa po hlave.

„... choď do..." zašepkal Václav a pošúchal si zátylok. Pohladenie od Vaňu vždy bolelo.

Václav prisunul dva obrovské monitory k sebe a obraz z televíznej obrazovky sa rozložil na oba, polovica vpravo, polovica vľavo.

„Musím takto, lebo kodeky... tedáá... vám to môže byť ukradnuté, ale výsledný efekt bude ostrejší a väčší, sledujte...!"

Billy Gates zaúradoval. Použil myš. Klikal a klikal.

„Kašli na začiatok..." zavrčal Krauz, „...tú hruď..."

Václav stopol záber, keď si maskovaný muž rozopol motorkársku bundu a chcel pod ňu schovať tlmič. Pod bundou mal tričko s hlbokým výstrihom.

„Teraz! Stop! Zväčši! Nie... sem... doprava... dobre... zaostri... zväčši..." a Krauz stíchol.

Stíchli všetci.

„Ja..." povedal riaditeľ kriminálnej polície a cítil sa ako pristihnutý pri krádeži pollitra borovičky v samoobsluhe. „Ja... musím zavolať inšpekciu... nech sem pošlú inšpekčného dôstojníka a... Ministerstvo vnútra... aj oni to budú chcieť vidieť... ja... chlapci... je to možné?"

Spýtal sa nahlas, ale nikto ho nepočúval. Každý civel na tetovanie na hrudi a neverili vlastným očiam.

Mladší detektív Martin Kobza nastúpil na oddelenie vrážd pred rokom. Predtým slúžil v armáde, špeciálny výsadok, a nikdy o svojom pôvodnom povolaní nerozprával, ani na pive nie. Mal za sebou tvrdý výcvik. A dopravnú nehodu. To jediné im povedal.

V jedno teplé odpoludnie vletel aj s motorkou do záhrady k starším manželom vyvaleným pri bazéniku a napichol sa na železné zábradlie. Cez pravý prsný sval. Zábradlie malo ozdoby v tvare harpúny, a preto ho nemohli zvesiť. Zavolali sanitku. Kým prišla, domáca pani roztrhala posteľnú plachtu a obalila ho, ako sa len dalo. Niežeby mu bola zima, bol august, ale krvi sa z neho lialo ako z prasaťa. Lekár zalomil rukami, pomyksľoval zábradlím, paragán zaťal zuby a zaskučal.

„Bože... rýchlo... hasičov... ja ho sám nezvesím...!"

Tak volali hasičov... pol hodiny sanitka, pol hodiny hasiči... chlapec tam visel vyše hodinu a krvácal. Hasiči odrezali karbofrézou pol plota a keď ho chceli naložiť do sanitky zistili, že plot je veľký a nevojde sa. Tak ho posadili do prachu ulice, opreli chrbtom o sanitku a orezávali ho...

Každý normálny človek by bol trikrát mŕtvy, paragán prežil. Ostala mu pamiatka. Dvadsať centimetrov veľká spuchnutá jazva v tvare písmena Y na pravej polovici hrude. Siahala dole až skoro po brucho.

Nič zvláštne, keby...

Martin bol romantická duša. Keď zistil, bolo to v deviatej triede na základke, že ho príroda obzvlášť obdarila, začal svoje prednosti patrične využívať. Prvá mu to povedala nová učiteľka telocviku. Práve skončila výšku a prišla učiť k nim na školu. Išli na posledný výlet pred ukončením základnej školy a niečo sa vypilo. Aj na gitarách hrali... pri ohni. Deviataci! Vrešťala pri tom ako besná a Martin jej zakrýval ústa a hanbil sa ako pes. Povedala mu, že to ešte nevidela a ani nezažila a že by si mal dávať pozor na zlé ženy... a kupovať väčšie prezervatívy...

Cez prázdniny ju párkrát navštívil a zmerali ho. Dvadsaťšesť centimetrov a obvod... aj chalani si po tréningu v sprchách párkrát merali, ale Martin vždy zdrhol, bolo mu to trápne... najlepší bol tréner, mal sedemnásť...

Nastúpil na strednú a telocvikárku vyškrtol zo zoznamu. Hrnuli sa iné. Ale nikdy na ňu nezabudol. Bola prvá, čo mu cez prázdniny vysvetlila, čo má a čo s tým. Naučila ho všetko.

Martin bol romantická duša. Zaviedol si denník.

Meno, dátum, vek, miesto a hodnotenie.

Potom ho zapotrošil medzi staré časopisy a asi ho omylom vyhodil. Stratil sa, ale nebanoval. Aj tak to nemalo význam. Jednoducho nestačil zapisovať.

Bol na staršie. Keď ho riaditeľ školy nachytal na lyžiarskom výcviku s matikárkou a zemepisárkou v jednej chate, vysvitlo, že staršie sú na neho. Aj vydaté, tie obzvlášť. Boli v maturitnom ročníku a riaditeľ z toho nechcel robiť vedu... ale dal si to od profesoriek patrične vysvetliť. Obe zhodne tvrdili, že išlo iba o dvojité chvíľkové zaváhanie, trvajúce ani nie týždeň. Vraj ten Martin zo štvrtej C má... niečo také... ešte nevideli... a aby bol, preboha, diskrétny, sú šťastne vydaté, majú rodiny, manželov...

Keď Martina po skončení lyžiarskeho výcviku stretol cez veľkú prestávku na chodbe, iba smutne sklopil zrak a na pozdrav „dobrý deň, pán riaditeľ" odpovedal zavrčaním.

Martin bol romantická duša. Keď ju stretol, bol presvedčený, že je to tá pravá. Martina. Všetci jej hovorili Mája. Chalan, čo sa vrátil z basy, vedel tetovať a krížom cez hruď mu vyryl nápis MOJA MÁJA a pod to srdce veľké ako dlaň a v ňom M + M. Mája a Martin. Krásne!

Otec ho skoro zabil. Mama plakala.

Mája jej hovorili všetci chalani a neskôr zistil, že všetci chalani... jej nielen hovorili Mája.

Niektoré nápisy sa dajú zotrieť handrou, niektoré acetónom, niektoré slzami... niektoré nie. Na prsiach mal odvtedy tetovanie a chalani si z neho občas robili srandu, lebo bolo urobené zle. Príliš veľké a príliš vysoko a občas mu vytŕčalo spod trička.

Martin bol romantická duša. Nikdy sa neoženil. Zdalo sa mu to hlúpe, niečo ako zaťať výnimočne ostrú sekeru do jedného stromu, a les bol pritom taký obrovský...

Na strednej zvládol maturitu, kárate aj džudo, vytrénoval si figúru a bol kráľ ulice aj diskotéky. Keď išlo do tuhého, vždy zavolali Martina. Vyriešil každý problém, na prstoch jednej ruky by zrátal, kedy dostal, a aj vtedy bolo víťazstvo kruto vykúpené súperovou krvou. Na výšku nechcel, vstúpil do armády. Mal na výšku, ale nechcel, lákalo ho násilie a fyzická záťaž. Dal sa k paragánom. Bojový výsadok. Tvrdý a krutý život. Potom prišla nehoda na motorke. Jazva mu rozťala vytetovaný nápis na hrudi a ypsilon spojil posledné A v slove MOJA s prvým písmenom M v slove MÁJA. Operácia dopadla dobre. Aj napriek snahe lekárov prežil. Ale rekonvalescencia sa vliekla a testy ukázali, že je tu problém. Od paragánov musel odísť, pľúca neboli úplne v poriadku... jeden podplukovnik zo štábu mu povedal, aby sa o robotu nebál, že má brata na Ministerstve vnútra...

Všetci civeli na tetovanie a neverili vlastným očiam. Riaditeľ navrhol riešenie, presnejšie, ako by si to predstavoval, ale to hlavné stále neodznelo. Stále nevedeli... nechceli si pripustiť... nemohli uveriť...

Stáli ako teľce a presne tak aj čumeli na monitory, akoby to boli nové vráta.

Nakoniec to rozsekol starý Burger.

„Kurva... chalani... veď to je Martin Kobza... kurva..." a bolo to! Niekto to povedať musel.

Riaditeľ mal pravdu. Mal by zavolať inšpekciu. Trestnú činnosť policajta nesmeli vyšetrovať, to mohol len dôstojník inšpekcie. Museli to oznámiť. A pracovníci ministerstva... aj tí chceli podkúriť... vlastne... pomôcť spravodlivosti...

„Kto to filmoval?" spýtal sa konštruktívne Chosé.

„Krista jeho... rybie oko..." zaúpel Billy.

„Rybacie oči alebo zadná noha z krokodíla... šibe ti?"

„Vaňa, ani rybacie oči, ani zadná noha..." bránil sa Billy, „volá sa to rybie oko a je to minifokus..."

„Múdry..."

„... minikamera. Videl som ju v hornom ráme monitora a nevedel som, čo to je, teraz mi to je úplne jasné! Dal si zaviesť minikameru do horného rámu monitora a prepojil ju s nahrávacím zariadením, ktoré môže byť v inej miestnosti, v inej budove, na inom kontinente, prosto, hocikde!! Je to súčasť zabezpečovacieho systému a sleduje jeho pracovňu v čase neprítomnosti, alebo hocikedy, kedy chce... aj v jednom kuse bez prestania, to je úplne jedno, je to iba otázka nastavenia..."

„Moment..." skúsil Krauz a bolo mu trápne. „Dá sa to antropologický zmerať... výška písma... poloha jazvy... dá sa to... dokázať... je to on?"

„Chceš sa ho zastávať?"

„Pán riaditeľ, nie, ale..."

„Voláme Lengyela, jedine ten nám na to dá fundovanú odpoveď," rozhodol Mayor, „zatiaľ... Billy... vytlač to jedenkrát, vypni to, daj mi cédečko, nikto ani slovo..." a rozhliadol sa po prítomných. Všetko staré kusy, odskúšané firmy. Bolo treba myslieť aj dopredu, tento prípad otrasie kriminálkou a oddelením vrážd zvlášť, a to až do základov! A ak by to vyňuchali novinári! Diskrétnosť bola nutná.

„Kde je Kobza?" spýtal sa riaditeľ.

„Idem sa pozrieť do plánu služieb," Mayor chňapol po kľučke a skoro si zlomil palec.

„Krista... Billy, odomkni... a daj sem to cédečko..." strčil si palec do úst a cmúľal ho ako dojča.

Billyho prsty sa rozbehli po klávesnici a obrazovky zhasli. Na počítači sa otvorila minizásuvka. Billy opatrne nadvihol CD, vzal čiernu fixku a spýtal sa šéfa:

„Mám tam niečo napísať?"

„Zabil by som ťa..."

Tak ho vložil do obalu a podal mu ho nepopísané. A odomkol mu.

„Oddelenie vrážd v prdeli... by som tam napísal ja..." zašomral si Vaňa.

„Držte huby," zasyčal Mayor a vybehol. Nervozita stúpala.

Vybehli za ním ako banda sopliakov za chalanom s Playboyom pod pazuchou. Mayor sa zaprel rukami o stôl, sklonil hlavu a vyzeral ako žirafa pred prvým dúškom. Z výšky prebehol očami plán služieb a zasyčal:

„Má dnes poobednú... od pätnástej do dvadsaťtri nula nula. Mal by byť doma... teraz je..." a teatrálne zalomil zápästie. Všetci v kancelárii ho napodobnili. Všetci zistili, že je trinásť dvadsať osem.

„Je pol druhej... mal by byť ešte doma..."

„Volám ministerstvo a inšpekciu... a prokurátora, bude treba povolenie na domovú prehliadku... zídeme sa tu u teba... o... akonáhle prídu! Daj dokopy chlapov... našich... odskúšaných... toto nie je pre ucháňov..." riaditeľ rozdal úsečné príkazy a vybehol, nečakajúc na pripomienky.

Krauz si sadol. Chlapi si posadali tiež. Aj Mayor si sadol.

„Chalani... drbe nám? Ideme... zatknúť detektíva z oddelenia vrážd... za vraždu...?" Krauz hovoril pomaly a prežíval každé slovo. Až keď to zaznelo nahlas uvedomili si, o čo ide.

„Všetko v živote raz býva prvý raz..."

„To nemáš z vlastnej hlavy, Vaňa!" zaryl Chosé.

„Nie! Ale hodí sa to..."

„Prestaňte!" rozhodol Mayor. Nebolo mu všetko jedno. Veď ani chlapom nie.

„Bohvie, čo mu tam v tej armáde vtĺkali celé roky do hlavy... koľko je takých cvičených magorov, čo ťa za päť korún odkrágľujú ajn-cvaj..."

„Vaňa, ale už nie je armád'ak! Vyše roka robí na oddelení vrážd, je detektív a..." Mayor sa zasekol.

„A vraždí!" dokončil Vaňa. „Ja som to aspoň videl na vlastné oči..."

„Nie! To nemusí byť on! Človek by nemal hneď veriť všetkému, čo vidí na vlastné oči... to tetovanie a jazva nič neznám..."

„Určite! Richard, ty nechodíš na telocvik? Ty sa s ním nesprchuješ? Dvakrát do týždňa sme jeden vedľa druhého... holá riť vedľa holej rite, ako nás Boh stvoril... ty si si nevšimol..."

„Ja som si akurát všimol, že má veľkého vtáka... čo najviac štve Chosého..."

„Ty mu možno čumíš tam, ale my ostatní... normálni mu pozeráme do očí..."

„...to určite..."

„... a na hruď, a tam to je!! Má to tam napísané... vytetované..."

Mayor tresol do stola. Všetci stíchli.

„Odteraz tu nechcem žiadnych obhajcov ani žalobcov! Upokojíme sa... dobre? Príde prokurátor, dôstojník z inšpekcie... rozhodnú... choďte do kancelárií a vyzbrojte sa... zavolám pre istotu aj kukláčov, keby sa rozhodli, že ho zatkneme my... a držte o tom huby!! Kuky! Pôjdeš s nami, je ti to jasné!?"

„Jasné, ale ak je ozbrojený a odhodlaný, tak nie do prvej línie. Na to sú kukláči s brokovnicami..."

Krauz vstal a tiež tresol do stola.

„Prestaňte... boha! Pôjdem za ním sám, nikoho nevolaj... to sa musí vysvetliť... kukláči s brokovnicami!! Pre boha živého!! Guľomety, samopaly... tank nechcete!?"

„Richard...!"

„Šaňo...!"

„Zakazujem ti to! Do príchodu prokurátora a inšpekcie ani noha von, jasné!?"

Tak zaliezli do kancelárií a vyzbrojili sa.

14. KAPITOLA

Martin otvoril dvere. Mierili na neho dve pištole a päť brokovníc. Na chodbe stálo more policajtov v civile a kukláči.

„Neblbnite... šibe vám?" ale podvedome zodvihol ruky.

„Tu je príkaz od prokurátora na vykonanie domovej prehliadky..." a vyšetrovateľ mu podal hárok papiera. Martin po ňom prebehol očami, ale ani potom vôbec netušil, čo je tam napísané. V zátylku pocítil mravčenie, v ústach príšerné sucho a podvedome si siahol na hrdlo.

„O čo ide?"

„Domová prehliadka, ste podozrivý zo spáchania vraždy..."

„Jebe vám... alebo čo!?"

Prvý kukláč ho otočil k stene, zatlačil do kolien a prinútil ho kľaknúť si. Strhol mu ruky za chrbát a dali mu putá. Potom ho iba tak v slipoch posadili do kresla v obývačke. Krauz vošiel a zhlboka sa nadýchol. Chľast a pot.

„Richard..." skúsil Martin, keď ho zbadal, „... Richard, o čo ide, kurva... to je nedorozumenie..."

„Viem... poslali nás sem z inšpekcie, lebo sa ťa boja..."

„Ja som z inšpekcie..." povedal krpec, čo vošiel do obývačky ako posledný.

„Sklapni!" zahriakol ho Krauz a už dal pokoj. „Majú podozrenie, že si spáchal vraždu bankára Samuela Schmitta... Martin... teraz ma dobre počúvaj... pil si?"

„Trochu..."

„Si najebaný?"

„Trochu..."

„Rozumieš mi..."

„Uhm... ale ja žiadneho Schmitta nepoznám... ani bankára..."

„Prezrieme to tu... ak nič nenájdeme... vypočuje ťa vyšetrovateľ a vybavené... ak nájdeme... uvidíme..." stíchol. Nevedel, čo mu má povedať. Boli kolegovia a rozumeli si. Martin zapadol do partie po prvej slušnej ožerbe u Jumba a po prvej vyriešenej vražde, kde preukázal celkom slušnú schopnosť dedukcie a ochotu pracovať v tíme. Odvtedy sa držal v prvej línii. Krauz celkom presne nerozumel tomu, čo sa teraz dialo a čo sa od neho očakávalo, a nerozumel ani tomu, ako sa to všetko zomlelo.

Začali.

V skrini na chodbe našli motorkársku bundu, čo videli na videu. Vo vrecku bola nábojnica. Vložil ju tam chalan v kukle. Vedľa na vešiaku viseli čierne rifle, čo videli na videu. V skrini našli topánky, čo videli utekať z bankárovej pracovne a aj čierne návleky. Čierna kukla bola hodená hore na polici. V obývačke v zásuvke našli pištoľ... aj zásobník. Tlmič tam nebol.

Vyšetrovateľ z inšpekcie písal, technik fotografoval.

Martin sedel na pohovke a krížom cez hruď mal vytetovaný nápis MOJA MÁJA a pod ním veľké srdce a aj to už dnes videli. Aj jazvu v tvare Y. Dvaja zbehli do pivnice. Priniesli škatuľu plnú hlavní a náhradných dielov, z ktorých by aj druhotriedny majster zbrojár poskladal najmenej tucet pištolí.

„Tak ho zoberte k nám..." rozhodol nakoniec Krauz.

„Počkaj... v slipoch... cez deň... nech ma všetci nevidia takto... a trochu vody, som smädný..."

„Dajte mu vodu... čisté rifle, ponožky a tenisky... tamto tričko a bundu do igelitky, ruky ostanú za chrbtom..."

„Richard... neblbni..."

„Ty neblbni! My všetci tu máme rodiny a ty iba výcvik! A... asi sme ťa videli zabíjať... pred chvíľou. A si po opici! Povedal som! Ruky ostanú za chrbtom!"

Kukláč ním mykol, až nadskočil. Obliekli ho s citom pestovateľa kaktusov v epileptickom záchvate.

Pištoľ poslali do kriminalistického ústavu na expertízu a riaditeľ kriminálky zavolal ich riaditeľovi a chlapci z balistiky nemali inú možnosť, iba pištoľ okamžite nastrieľať a projektily dať pod komparačný mikroskop. Hneď!

Detektív Martin Kobza sedel na drevenej stoličke uprostred kancelárie. Väčšinou sedával v rohu v kresle a robil si poznámky. Občas mal funkciu chodca, znervózňoval vypočúvaného neustálym pochodovaním po miestnosti. Raz ho Krauz zobral do finálneho trojuholníka a osvedčil sa. Krížový výsluch zvládol na jednotku. Krauz mu mohol vytknúť jedine dve facky vypálené rýchlosťou strely stredného doletu, ale inak nič! Chosé bol vtedy na dovolenke. Vedel klásť rýchle a logické... aj nelogické, ale hlavne rýchle otázky a aj si vedel tvrdo vynútiť odpoveď. Krauzovi sa pozdával. Chosé žiarlil. To Richard chcel... aby si ho parťák občas aj vážil. Keď sa mu priznal, Chosé ho kopol do zadku. Krauz mu capol po zátylku. Potom zašli k Jumbovi na pivo...

Je to banda, títo vraždári... ale aj tak sú to najlepší chlapci na svete.

Detektív Martin Kobza sedel na drevenej stoličke uprostred kancelárie. Väčšinou si s rukami robil, čo chcel. Bol tu doma. Dnes nie. Ruky mal za chrbtom. Podľa predpisu. A spútané.

„Richard... kurva... čo je vám!? Aspoň cigaretu a... vodu... som naozaj smädný... krista... Richard..."

V kancelárii bolo husto. Krauz, Chosé, Burger, Vaňa, Kuky, Hanzel... ale aj vyšetrovateľ inšpekcie a päť kukláčov. Nebolo sa kam pohnúť.

Kuky otvoril okno. Všetci okrem kukláčov si zapálili cigaretu. Na Martina zabudli.

„Ruky ti dáme dopredu..."

„To nie!" zaprotestoval krpec z inšpekcie.

„Tak si ho zober k vám a rob si s ním, čo chceš!"

„To nejde, pán Krauz! Riaditelia sa dohodli, že prvotný výsluch vykonáte vy v mojej prítomnosti..."

„Ja viem!! Tak sa mi do toho neser! Jasné?!"

„Ale zodpovednosť..."

„Zod.... čo!?" Krauz skoro reval. Bol naštvaný.

Vedel, že v kancelárii šéfa oddelenia vrážd sa zišiel výkvet nevídaný. Riaditeľ kriminálky, šéf inšpekcie ministra, šéf vyšetrovačky, krajský prokurátor, dvaja v čiernych oblekoch z ministerstva... a bielovlasý. Vedel to, lebo ho pred chvíľou zavolali.

Sedeli a pili kávu.

„Áááá... Krauz... pán Krauz..." opravil sa bielovlasý, „... poďte ďalej... sadnite si..." bielovlasý bol vo švungu, ostatní mlčali. Krauz si nesadol.

„... volali nám... váš riaditeľ volal... že ste vraha vypátrali a chytili..."

„Neviem o tom! Zatiaľ sú v mojej kancelárii iba samí detektívi a pár kukláčov... a to, čo ste mi tam poslali z inšpekcie. Aj Martin Kobza. Nič sme mu zatiaľ nedokázali a..."

„Dobre... dobre... ale všetko smeruje k vyriešeniu prípadu... ako som informovaný! Aj minister je už informovaný. Kriminalistické laboratóriá robia, čo môžu, a výsledky čakáme čo nevidieť. A máte voľnú ruku... vy osobne, pán Krauz... vzhľadom k vašim skúsenostiam vám bol tento prípad osobne pridelený a pevne veríme, že ho privediete do úspešného konca... máte úplne voľné ruky... ak mi rozumiete..."

„Nie."

„... no... ak bude treba pritvrdiť..."

„Netreba... jedine, že by ste chceli k tej káve koňak..."

„Richard..." zaúpel Mayor, ale vedel, že si nepomôže. Pokiaľ Krauzovi nezašijú ústa, povie si svoje a vyserie sa na bielovlasého aj na jeho funkcie a pritvrďovanie.

„Nevadí... pán vedúci oddelenia vrážd... nevadí... len ho nechajte! Pán Krauz, použite svoju energiu a výbojnosť radšej očakávaným smerom a... príďte nám zahlásiť jeho priznanie... to od vás chceme... aj pán prokurátor..."

Molnár sa usmial a pomädlil si ruky. Napil sa kávy a zmraštené obočie svedčilo o tom, že kvapku toho... koňaku by zniesol.

„Iste..."

Radšej ich nechal piť kávu a odišiel. Vo dverách sa zvrtol a pozrel na Mayora a šéfa kriminálky. Ako dva diamanty medzi hovnami od lemura.

Aj sa tak tvárili. Nezávidel im. Museli.

Vyreval sa na zmrda z inšpekcie a vedel, že už dá pokoj. Bolo to na ňom a chcel to urobiť po svojom.

„Ruky ti dáme dopredu... Martin... ale dobre ma počúvaj! Pozri sa na mňa... do očí... Martin!"

Zodvihol oči. Mal výcvik. Vedel čo robiť v takejto situácii... v akejkoľvek situácii, a Krauz to dobre vedel. Martin robil ožratého. Ale aj Krauz mal výcvik. Cvičila ho ulica. Kurevsky dobrá vysoká škola. Nežral mu to.

„Chalani pri okne vytiahnu pištole a budú v strehu..." pozrel na nich a Hanzel s Kukym to naozaj urobili, „... a obtiahnu..." opäť na nich pozrel a uzávery cvakli. „Cez okno nevyskočíš! Kukláč ti teraz priloží brokovnicu k chrbtu..." Krauz ukázal prstom a jeden to naozaj spravil, „... a odjebe ťa, keď sa pohneš. Pochopil si?"

Martin mľandravo prikývol.

„Je tu pracovník inšpekcie a počul, čo som ti povedal. Varoval som ťa! Ak k tomu dôjde, mne sa nič nestane a ty zomrieš, jasné? A teraz to najdôležitejšie! Už sme spolu pili, pamätáš? Veľakrát. Viem, koľko znesieš a ako vyzeráš na druhý deň! Tak skonči s tým divadielkom!! Skonči!! Nie si najebaný a prestaň to hrať! Neutečieš a výcvik paragána ti je teraz nahovno! Rozumel si? Oči! Chcem ti vidieť oči!"

Martin vzhliadol.

„Dám ti dole putá a ty sa oblečieš. Tričko a sveter. Nevstaneš zo stoličky. Potom dáš ruky dopredu a dostaneš putá. Dostaneš vodu a cigaretu. Brokovnica ostane za chrbtom celý výsluch. Súhlasíš, alebo máš námietky?"

Martin sa mu zahľadel do očí a prestal robiť opitého. Poznal ho. Robili spolu viac ako rok. Keby tu nebol Krauz, nevedeli by to tak zorganizovať a mal by šancu... cez okno... tretie poschodie akoby nič... možno aj cez dvere... prebil by sa... ale bol tu Krauz a priestor presýtil brokovnicami a okno obsadil odistenými pištoľami a s Hanzelom sa neoplatilo handrkovať, keď mal svojho Glocka v ruke. Výpad do strany by možno prekvapil jedného, alebo dvoch, ale svine kukláči sa istili a v rohu ostali po jednom a za chrbát sa tiež postavili dvaja a zboku... výcvik paradesantnej brigády je dobrá vec, ale naučil ho v prvom rade trpezlivosti, až potom konať... a rozvahe... a zdravý rozum mu radil, teraz nie! Neskôr možno, ale teraz nie!

Martin prikývol.

Krauz prikývol tiež.

Kukláč mu odopol putá. Martin predpažil a pošúchal si zápästia ako v nepodarenom filme. Ono to totiž aj bolí ako v nepodarenom filme! Dal si tričko a sveter. Tetovanie zmizlo. Načase! Už ho mali plné zuby. Predpažil. Krauz mu celý čas hľadel do očí. Martin prižmúril, iba keď mu sveter prebehol cez hlavu, inak mu tiež hľadel do očí. Už pochopil. Profík proti profíkovi, teraz išlo iba o to, kto ko ho odhadol lepšie.

Putá cvakli. Krauz kývol rukou.

„Dve!"

Martinovi dali na ruky aj druhé putá. Od prekvapenia mu poskočilo obočie.

„Nohy!" povedal Krauz.

Spútali mu aj nohy. Martin sa uvoľnil a pohodlne sa oprel do operadla. Tak teraz už naozaj nie! Rezignoval.

„Martin... kde si bol dnes v noci..." žiadny trojuholník, žiadne pochodovanie za chrbtom. Po prvé, Martin to všetko poznal, po druhé, nebol priestor. Všade stáli kukláči a detektívi. Krauz musel improvizovať.

„Bol som v..." Martin si uvedomil, že nech povie akúkoľvek hovadinu, nech si vymyslí akýkoľvek bar, okamžite sa tam rozbehnú a alibi mu vyvrátia. Spravia to, lebo to sám robil a oni sami ho to naučili.

„... doma..."

„S kým?"

„Sám."

„Návštevu si nemal?"

„Nie!"

„Vlámanie... neokradli ťa..."

„Nie!"

„Tak potom máš problém. Dnes v noci... tesne po polnoci vošiel chalan v motorkárskej bunde, čiernych rifliach, topánkach s návlekmi a v kukle ďo kancelárie bankára Samuela Schmitta a strelil ho od chrbta do hlavy. Nemal bubienkáč... zohol sa po nábojnicu, ktorá sa odrazila od pohovky a skotúľala sa mu k nohám, rozopol si bundu a tlmič, nábojnicu a pištoľ schoval pod bundu. Keď sa rozopol, vykuklo mu na hrudi tetovanie, ako máš ty, a ešte k tomu aj poškodené jazvou, ako máš ty. Chlap skontroloval mŕtvolu, vybehol a... hotovo."

Krauz stíchol. Hľadeli si do očí. Bezvýsledne.

„Pri domovej prehliadke sme u teba našli motorkársku bundu, akú mal chlapík na videu, topánky, návleky, kuklu... bla bla bla... všetko ako na videu, ale aj pištoľ. Je na balistike. Výsledky budú o chvíľu. Čo ty na to?"

„Počkáme..."

„Fajn..."

„Tú vodu... a cigu... si povedal..."

„Na..." podal mu cigaretu a kývol na Burgera. Ten mu dal pohár vody. Martin vypil a natrčil pohár späť k Burgerovi. Znovu mu nalial a Martin s dvojitými putami na rukách fajčil a uchlipkával z minerálky.

„Debatovať nebudeme?"

„Richard... počkáme..."

Chalan v čiernych maskáčoch ho drgol brokovnicou do krku.

„Nie..." kývol Krauz, „... netreba..."

Krauz sa oprel o stôl a zahľadel sa na Martina. Ten si potiahol a pomaly vypúšťal dym z nosa a trochu aj z kútikov úst. Krauz to už videl veľakrát u Jumba, ale vtedy sedeli oproti sebe dvaja kamoši na pive. Richard si už nebol taký istý, či ho tak ešte niekedy nazve.

„Zabudol som ti povedať... vrah prestrelil bankárovi gebulú..."

„To je v poriadku, kam by sa, podľa teba, mali strieľať bankári... svine prežraté...?"

„... a guľka preletela kotrbou, obtrela sa o lem závesu a prepichla tenučké pero na spoji dreveného obkladu. Smola, že sa nerozpleštila na murive, ako logicky predpokladal vrah, ktorý, čisto hypoteticky, mohol mať skúsenosti s balistikou a s vyhodnocovaním zaistených stôp. Mohol... ja netvrdím, že mal! Faktom však je, že guľka, mimochodom poloplášť, sa zaryla do sklenej vaty pod obkladom a náš technik, chlapčisko jedno zvedavé, ju našiel. Koreň projektilu je nepoškodený a medený plášť má stopy po hlavni... technici tvrdili, že vhodné na individuálnu identifikáciu, a tak sme im dali aj tvoju pištoľ... ak ti to nevadí... na porovnanie..."

Martin si potiahol a pomaly vypúšťal dym z nosa a trochu aj z kútikov úst. Krauz z neho nespúšťal zrak. Nič. Profík. Vraj paragánov pripravujú aj na mučenie, ak ich v tyle nepriateľa chytia a chcú vedieť, aké bude počasie...

Tak si zapálil aj Krauz. Fajčili.

„...a ešte som ti chcel povedať, že tvoje topánky ti v noci niekto ukradol a použil. Kým si spal, prebehol sa v nich po vonku. V podrážkach sú tony zeminy a naši chemici vedia odobrať vzorky, urobiť analýzu a porovnať ich so zemou z bankárovej záhrady..."

Nič. Výraz kamennej tváre sa nezmenil. Tak ho už neotravoval.

Balistik vzal Martinovu pištoľ a poťažkal ju v ruke. So záujmom si ju prezrel, akoby mal tento model na stole prvý raz v živote. Obyčajná Para ČZ vzor 75. Čierna ako uhoľ. Ako svedomie vraha, čo ju použil. V hlavni štyri pravotočivé drážky a štyri polia. Žiadny zázrak techniky. Strelivo 9 Parabellum. Poloplášťbvané svinstvo. Špička sa občas deformuje a trhá svalovinu, v tomto prípade sa celkom pekne zachoval koreň strely obalený sklenou vatou a škrabance z hlavne sa dali čítať ako písmenká v šlabikári. Ľahká domáca úloha pre toho, kto pozná abecedu.

Z Martinovej pištole urobil tri kontrolné výstrely, odfotografoval najlepší projektil s najjasnejšími ryhami a odfotografoval aj guľku z dreveného obkladu. Špeciálne zostrihané fotografie vložil do komparačného mikroskopu. Posunul polia k sebe a zafixoval fotografiu z kontrolného výstrelu. Prilepil sa očami na okulár a políčko s porovnávanou vzorkou posunul hore až do krajnej polohy. Potom opatrne otáčal rektifikačnou skrutkou a pomaly vracal políčko s porovnávacou vzorkou späť. Posúval citlivo a pomaly a porovnával obe strany, ľavú pevnú a pravú posuvnú. Drážky a ryhy sa míňali a v tubuse mikroskopu vytvárali prekrásne futuristické vzory... až sa zastavili a prekryli.

„Boha jeho..." povedal balistik a zodvihol telefón.

Dvere na kancelárii sa pootvorili, Mayor prestrčil hlavu a cmukol na Krauza. Vyšiel von a opatrne, aby nikoho nevyplašil, za sebou zavrel. Na chodbe stáli rameno vedľa ramena Mayor, prokurátor a vyšetrovateľ inšpekcie.

„Volali z balistiky... je tam stopercentná zhoda..." zašomral Mayor.

Krauz smutno zvesil hlavu.

„Ako sa správa?" spýtal sa vyšetrovateľ.

„Normálne. Odmietol vypovedať."

„Tak si ho zoberiem. Nemá význam to naťahovať. Zavolám mu obhajcu. Obviním ho a pôjde do cely, predpokladám, že sudca schváli väzbu ešte dnes!"

Krauz bez slova prikývol. Poznal to, bol to bežný postup. Vošli dnu a všetky hlavy sa obrátili k nim. Martinovi oznámili výsledok expertízy. Vstal a bezfarebným hlasom zavelil.

„Tak poďme..."

Pri dverách sa otočil.

„Richard... ako si to povedal, že sa volal...?"

„Inžinier Samuel Schmitt... dve t na konci..."

Pozrel mu tvrdo do očí.

„Ale... ja ho fakt nepoznám... a nezastrelil som ho..." a odišiel v sprievode piatich kukláčov a prokurátora s rozžiarenými očami.

Posadali si, kto kde našiel miesto. O chvíľu sa pootvorili dvere a Petra Pergnerová nesmelo nakukla.

„Už ho..."

„Hej!"

Vošla, za ňou sa tlačili všetci kolegovia z vedľajších kancelárií. O chvíľu sa u Krauza nedalo ani pohnúť, dnes už druhý raz.

„No a...?"

„Experti z balistiky našli zhodu... vyšetrovateľ inšpekcie ho obviní... pôjde do väzby..." zreferoval im v stručnosti Richard.

Chvíľu iba tak postávaliposedávali a nikoho nenapadlo nič, čo by bolo treba v danú chvíľu povedať. Mlčali a zazerali, väčšinou na Krauza. Ani on netušil, čo by mal...

Vošiel Mayor.

„Chlapi..."

„A ja..." zašomrala Petra.

„... neblbnite! Žiadne protestné zhromaždenia! Možno... sa to ešte vysvetlí! Vypadnite a choďte si po robote... ja... sám tomu ešte celkom nerozumiem, ale teraz je to na Martinovi. Jedine on vie, o čo

išlo, a od neho záleží, či to vysvetlí, alebo... dôkazy sú jednoznačné a svedčia proti nemu, či sa nám to páči, alebo nie!"

„Nepáči..." zašomral Krauz, ale proti faktom bol aj on bezmocný. Iba mu stále vŕtalo v hlave, čo povedal, keď odchádzal. Vraj, ja ho fakt nepoznám! Krauz vrahom neveril, ani čo dýchnu, ale Martin sa na neho pozrel a... on to myslel vážne, tým si bol Krauz istý! Natoľko sa v ľuďoch vyznal, hoci... po tom, čo dnes zažil, si už nebol istý ničím!

„Tá domáca... ako sa..."

Klára Moorová..." pomohol šéfovi Burger.

„... sa už našla?"

„Nie! Hľadáme ju! Aj chlapci z poobednej zmeny ju budú..."

„Tak rozchod a..." chcel ešte niečo povedať, ale iba mávol rukou a odišiel.

Počkali do fajrontu a zaliezli k Jumbovi.

Viliam Novák, najväčší človek, akého kedy polícia zamestnávala Tlstý Vaňa bol oproti nemu špáradlo si po skončení aktívnej služby otvoril krčmu v tesnej blízkosti policajného riaditeľstva. Napomohol tomu aj fakt, že jeho odchod do zaslúženého civilu sa akoby zázrakom prekrýval s termínom Nežnej revolúcie. Podnik prosperoval aj vďaka mimoriadne strategicky zvolenej polohe, ale aj vďaka mimoriadne krátkym sukienkam obsluhujúceho personálu. Jumbo, ako ho všetci prezývali, mal občas extravagantné nápady a svojho času navliekol čašníčky do starých socialistických uniforiem aj s červenými výložkami a chalanom sa veľmi páčilo, keď ich obletovali kapitánky a majorky a ponúkali... všetko, aj pivo...

Jumbo vyvalil oči a prvého, čo sa priblížil, tresol labou do chrbta. Hanzel sa z tohto dôvodu nemohol pár minút nadýchnuť.

„Alenkáää!! Nos na stoly! Takáto návšteva... takáto zostava!! Výkvet detektívov z policajného riaditeľstva... to sa voľačo moselo stat! Chytili ste vraha, že...!? Ináč by vás tu nebolo jak nasratých..."

„Čau, Jumbo... máš voľačo voľné...?" spýtal sa Chosé a pohľadom jastril po podniku, či mu náhodou neušla nejaká nová čašníčka, ktorú by ešte... ne... poznal. Neušla, poznal všetky.

„Vaša kója je vám k dispozícii, banda... moja..." zahulákal a dodal slovko, ktoré ho stále udržiavalo nad vodou. „Čo ste neska... volákí... nakyselo?"

Posadali si do rohu bokom od barového pultu, kde bola čalúnená lóža vyhradená iba pre prominentov. Od hluku a zvedavých pohľadov bola izolovaná španielskou stenou. Všetci sa nezmestili, tak si mladší podonášali stoličky. Jumbo to nerád videl, keď mu zákazníci po lokále rozvláčali stoličky a z nejakého stola robili trebárs kartárske stredisko aj s kibicmi, ale v tomto prípade prižmúril oči. Dnes karty hrať nebudú, určite. Detektívi z oddelenia vrážd mali v tomto podniku zvláštne privilégium... ale platili krutú daň!

„Tak spustite, čo je nové..." a už to bolo tu! Jumbo sa nikdy nezmieril s faktom, že už nebol policajt, a vyžíval sa vo vypočúvaní detektívov vždy, keď sa mu naskytla príležitosť. Bol chorobne zvedavý a chcel vedieť o všetkom, čo sa len šustlo na policajnom riaditeľstve. To bola iba polovica utrpenia, potom k tomu dodal historku zo svojej praxe, a to sa už fakt nedalo počúvať. Dokázal hodiny spomínať na staré zlaté časy a nech bola reč o čomkoľvek, aj on vždy zažil niečo podobné, ale oveľa napínavejšie a zamotanejšie a... ako zázrakom, iba a jedine on to vždy vyriešil a pomohol a zorganizoval a...

„Nič..." zavrčal Krauz a pohľadom hľadal Alenku. Mal chuť na pivo.

„Zavreli sme vraha..." nadškrtol Chosé.

„No!! A že vraj nič nové!! Tak spusti, o čo išlo... pichačka? Streľba?" Jumbo sa až triasol od nedočkavosti. Rozškridlil sa v lóži a chlapci si museli priniesť o dve stoličky navyše.

Prišla Alenka.

„Tak čo to dnes bude, páni... a dáma?" a trpezlivo čakala na objednávku. Petra s uspokojením zaregistrovala, že tu ju neprehliadajú... na rozdiel od pracoviska.

Čhosé spustil ruku a pomaly sa približoval k spodnému lemu čiernej minisukne. Alenka nenosila zelenú uniformu, starého to už prešlo, teraz mala priliehavý čierny kostým, aké sa nosia všade na svete. Jumba to strašne štvalo.

„Tú ruku, Chosé, si strč do..."

„Veď to chcem!"

„... za ucho..."

„To nechcem!"

Alenka poodstúpila do bezpečnej vzdialenosti, lebo ho dobre poznala.

„Dve... tri... aj ty... aj ty, to je... sedem pív..." skúšal to spočítať starý Burger, ale akosi sa to komplikovalo.

„Mne dva deci červené..."

„Mne kávu..." zaškemrala Petra.

„... daj jej k tomu jeden koňak, a ešte biele... dvaja... traja... vieš čo, dones fľašu, my sa už podelíme... a štyri poháriky a fľašu sódy a..."

„... a hranolky s kečupom a špáradlá..."

Objednávka sa stávala neprehľadnou, ale iba pre laika. Profík ako Alenka iba trpezlivo prikyvovala a po očku sledovala Chosého prsty.

„A mne to moje..." zaklincoval objednávku Jumbo, ale Alenku nepomýlil, lebo už roky nevypil nič iné. Deci becherovky a deci vodky... do jedného pohára... a navrch trochu ľadu. Nebezpečná kombinácia! Občas sa stávalo, že sa nejaký zelenáč chcel s Jumbom staviť, kto toho viac vypije. Väčšinou grcali a jeden skončil na infúziách. Každý normálny človek by musel skončiť na infúziách, keby vypil iba polovicu toho čo Jumbo.

„Tak už spuscite... bohavášhokrista...!"

„Jumbo... nič sa nedeje..." chlácholil ho pomaly Burger.

„Iba sme zavreli Martina Kobzu..." nadškrtol Vaňa.

„... iba sme... ho zavreli..." dodal Burger.

„Vačú sprostost ste si už vymyslet nemohli, čóó?! A ozaj... kde je... ešte tu má u mna tri nevyplacené koňaky..."

„Sedí!" pozrel na neho Chosé a neusmial sa. Jumbo zvážnel. Premeral si ich rad radom.

„Vám drbe!? To už zatvárate aj vlastných kamošov!? A čo vymyslíte zajtra? Pošlete mi sem kontrolu z ekonomickej kriminálky a zašijete ma!? A čo pozajtra, to dáte pozatvárať aj vlastné manželky...!?"

„To by bolo fajn..." zašomral Vaňa.

„...a potom otca, mater... no drbe vám, alebo mi to niekto už konečne rozpoviete...!? Alenkáá!! Nyč nenos!! Sú to svine podrazácke! A nescú hovorit..."

„Kuš! Nerev! Všetci sem čumia! Jumbo... jednoducho to posral... asi sa zaplietol do vraždy a..." Chosé sa snažil utlmiť domáceho hulákanie.

Jumbo ho zdrapol za ruku pripravenú pre Alenku, keď donesie objednávku, a stisol. Chosé zaúpel.

„Ááúú..."

„A teraz hovor, lebo bohuprisám...!!"

Alenka prišla a rozdala poháre. Nikto ju neobchytkával, čo sa jej zdalo dosť čudné, ale neprotestovala. Chosé si fúkal dlaň.

„Tristo dvadsať..." skúsila Alenka, keď rozdala poháre.

„Alenka... Jumbo... dnes sme bez sponzora... ale máme sľúbené bohaté odmeny, jeden z ministerstva povedal, že obálky budú preplnené..." Chosé sa pokúsil vyjednávať.

„To vám tam nadžgajú samé päťkorunáky...?" znechutene zakontroval Jumbo.

Krauz prekvapene zodvihol obočie.

„Presne toto som im povedal aj ja! Ty si telepat...?"

„Urážaš...?"

„Nie! Ale ako si to vedel?"

„Asi sme rovnako inteligentní... Riško!"

„No... len to nie..."

„Alenka... napíš im to na futro... keď budú tie mastné odmeny z ministerstva... a teraz už sypte, lebo...!!"

Napokon to Jumbovi všetko rozpovedali...

„Boha!" hlesol Jumbo. „Alenkáá!! Ešte jedno kolo... na mňa! To je žrádlo! To som ešte nečul! Detektív z vrážd vrahom!! Ale aj tak, chlapci, povím vám, to je hovno oproti tomu, keď som ja slúžil v sedemdesátom ôsmom na..."

A už to bolo tu! Mali iba dve možnosti. Buď mu niekto skočí do reči hneď na začiatku, alebo majú na najbližšie dve hodiny o prednášku postarané!

„Počkaj... počkaj..." podujal sa Krauz, „... ešte sme ti nepovedali..." zabavil ho a Jumbo iba počúval a počúval a bol vo svojom živle. Zbožňoval detektívov a tie ich príbehy zo života. On sám sa k tomu nikdy nedostal, vlastne raz, a aj to len na chvíľu, z pochôdzkára na detektíva ho povýšili iba náhodou a aj tak predčasne skončil...

Pili a debatovali. Ako sa chýlilo k záverečnej, podchvíľou niekto z partie odišiel domov... alebo kam chcel a napokon ostal iba úzky okruh skalných. Krauz sa na záchode stretol s Burgerom. Klátili sa nad pisoármi, a keď skončili, Burger to načal.

„Nepasuje ti to, čo...?"

„A tebe?"

„Ani mne."

„Kde je tá puča... domáca... a prečo ho Martin nepozná..."

„Hovorím ti, ani mne..."

„...a prečo to nechce vysvetliť, veď vie, že by sme ho vyvinili za každých okolností a zistili aj posledný detail v jeho prospech..."

„Presne... ani mne..."

„... a profík ako on by si nenechával vražednú zbraň a všetko... doma... okamžite by sa toho zbavil, veď to poznáme, robíme s tým, sme od fachu... niečo tu smrdí..."

„Hovorím ti, bolo to príliš jednoduché..."

„Edo... poďme spať... zajtra..." opláchol sa studenou vodou a prestal sa kymácať, „... zajtra sa tam ešte raz pozrieme... možno sa niečo zmení..."

Zmenilo sa.

15. KAPITOLA

V piatok ráno sa zliezali ako slimáky na list šalátu. Ani náznak života, iba trhané, ubolené pohyby...

Starý Burger sedel za stolom a čítal noviny. Popolník mal plný. Nikto nechápal, ako to dokáže. Do noci piť, ráno prvý v robote a akoby nič...

Tlstý Vaňa si rozložil raňajky. Trochu vajec na tvrdenie celý kartón... iba trochu, domáca masť v zaváraninovom pohári, kus domácej slaninky, pekne prerastenej, zväzok cibuľky, lebo doktor povedal, že zelenina je zdravá a znižuje hladinu cholesterolu, údený syr a dva vysmážané rezne, čo ostali z večere... lebo prišiel neskoro domov a stará sa s ním už nebavila a samému sa mu nechcelo vymetať hrnce. Vždy večerali spolu, vždy, keď nemal robotu...

Prišiel Kuky a hlavu strčil pod vodovod.

„Bože dobrý... prečo...?" fŕkal a hľadal uterák. Podliatymi očami pozrel na chlapa v zrkadle a ešte raz zastonal: „... Bože... prečo...? Chlapci, všetko ma bolí a... čo nebolí, to si už ani necítim..."

O štvrť na osem vpochodoval veľkým štýlom Hanzel.

„A ja som ako rybička..." a tresol Kukyho po pleci.

„Ti šibe...!! Skoro si mi vyrazil mozog... z hlavy..."

„Čo?! Aj také máš...?"

„Si múdry... kofolár... zasraný..."

Hanzel nič nepil, iba kofolu. Už mesiac bral lieky na žalúdočné vredy a chystal sa na gastroskopiu. Poslednú. Buď alebo... inak operácia. Skúšal aj nefajčiť. Zistil, že to nie je také jednoduché. Po troch dňoch ho v noci zavolal operačný dôstojník, aby sa pozrel na dopichané sedemnásťročné dievča, či by sa s tým nedalo niečo robiť. Musel ísť, mal službu. Že má podrezané hrdlo od ucha k uchu

a hlava drží iba na vlásku, to mu do telefónu nepovedal. Aj tak musel prísť... veď mal službu. Tak si zapálil a po dvoch dňoch chytili s Kukynom smrada, čo to spravil. Vraj sa na diske pohádali a on s ňou mal vážne úmysly a ona... tancovala s kadekým...

Aj tak prestal fajčiť druhý raz! Lebo brucho začalo znovu čertovsky bolieť... tentokrát ho volal Krauz. V nedeľu, keď jedna matka vyhodila trojtýždňové dievčatko zo siedmeho poschodia. Bola sama... stále sama... Milan povedal, že to nie je jeho, a otec ju z bytu vyhodil už dávno... ešte jej iba začínalo rásť bruško... bola sama a malá stále plakala... a kamoška, čo ju prichýlila, išla na nočnú a malá stále iba plakala...

Hanzel si zapálil a zbalili ju. Aj decko zbalili... do čierneho igelitového vreca... tých pár kostičiek a kúsok kože na asfalte...

Potom prestal fajčil ešte raz... ale... to je jedno! Znova ho volali k prípadu... a znova si zapálil... Možno raz príde čas, keď aj detektívi budú môcť myslieť na svoje zdravie a robota a šéfovia im to umožnia...

„Mňa hlavička nebolí..." lebedil si a zapálil si jednu ran
nú.

„Prečo zase fajčíš?" spýtal sa ho Burger. Vyzeral zo všetkých najrozumnejšie, hoci ostal až do záverečnej.

„Jedna... ráno... by nemala uškodiť..." Hanzel mykol ramenami, ale od internistu dobre vedel, že práve jedna ranná nalačno je na vredy najhoršia.

Kuky si prisadol k Váňovi. Smutne sa zahľadel na proviant pripravený pre rotu vojakov vyslaných na trojtýždňovú mierovú misiu.

„Dal by si mi trošku z tej tureckej slaninky...?" skúsil prosebné. Nemusel prosiť. Vaňa by mu aj tak dal... kúsok... vždy mu dal... mal ho rád. Jeho áno. Pred ostatnými odkundesmi si musel všetko

schovávať, banda nenažratá! Ale Kukymu dal vždy... raz mu na železničnej stanici zachránil život a odvtedy to boli ozajstní kamoši!

„Prečo tureckej, Kuky?" Vaňa nechápavo povytiahol obočie.

„Ten pes sa vraj volal Sultán..."

„Tak vieš čo!? Zmizni! Poctivá domáca bravčová... vraj Sután! Počuli ste ho... hovado...!" čertil sa Vaňa.

Burger zložil noviny a schuti sa zasmial. Hanzel si založil ruky za hlavu a s huncútskym úsmevom sa pohojdal na zadných nohách stoličky. Takto nejako si predstavoval ranný nástup do zamestnania. Nikto iný sa nesmial. Boleli ich hlavy.

Potom zazvonil telefón.

Doktora Lengyela volali z labákov ešte v noci. O jednej ešte písal. Termín sa mu krátil, o dva týždne by mal ísť na obhajobu vedeckej práce a tri písmenká PhD za menom si vyžadovali svoje, tak písal a učil sa.

Chňapol po telefóne, aby nezobudil manželku.

„Čo je!?" zasyčal.

„Prepáčte, pán doktor, tu je Zdena... z labákov..."

„Viem..."

„... myslela som si, že by vás to zaujímalo..."

„No...?"

„Urobili sme rozbor mozgu a pečene..."

„Komu?"

„Tomu bankárovi... Samuel Steiner..."

„Schmitt... volal sa Schmitt..."

„... vlastne Schmitt... našli sme..." pomaly a podrobne mu porozprávala, čo robili, prečo, akým spôsobom a čo zistili. Doktor chvíľu váhal.

„Prídete...?" skúsila laborantka.

„Načo...? Zmení sa niečo, keď teraz poletím do roboty? Myslím, že to do rána vydrží..."

„Prepáčte, ja som... nechcela som vás rušiť, ale väčšinou chcete, aby sme vás informovali..."

„V poriadku, ja nič! Samozrejme, že vám ďakujem! Urobili ste dobre, ale tu nehrozí žiadny problém z omeškania a ráno si to všetko naštudujem a zavoláme detektívom... už sa teším, ako budú výskať... tak dobrú noc!"

„Dobrú... pán doktor..."

Najbližšie k telefónu sedel Krauz.

„Oddelenie vrážd, detekt..."

„Čau... už ste hore?"

„Nie... príšerne ma bolí hlava... doktor, čo používate proti boleniu hlavy!?"

„Čo ja viem!? Prídi sem, ľahneš si na stôl, otvoríme to a zistíme presne, čo ti je!"

„Táák fajn! Okrem toho si chcel ešte niečo?"

„Iste... vlastne, kvôli tomu volám... sedíš?"

„Počkaj, pozriem sa... áno..."

„Ten bankár... už bol mŕtvy..."

„Ja viem, videl som ho... s polovicou mozgu na monitore nemal veľa možností..."

„... ešte predtým!"

„Ako predtým... kedy predtým...!? ... aha!! Ty si sa dozvedel, že sme boli včera na ťahu, a chceš sa nám pomstiť, že sme ťa nevzali... dobre! Nabudúce ťa zavoláme... a už prestaň! Nie je to vtipné... z kancelárie mám poľný lazaret, mne dvíha dekel, Vaňa nechce dať Kukymu slaninu a asi sa o chvíľu pobijú, Hanzela štípu vredy a lieči to tabakovým dymom a ty mi sem voláš, aby si ma týral s takými hovadinami..."

„Je mi vás naozaj ľúto, banda ožratá... zasa ste chľastali zadarmo, a tým pádom z vedier, čo!? Ale... toto nie je vtip... on... už bol mŕtvy! Otrávili ho!"

Krauz zodvihol ruku a vyžiadal si ticho. Vaňa povolil zovretie a dovolil Kukymu, aby sa zmocnil plátka tureckej slaniny, o ktorý už hodnú chvíľu zvádzali urputný boj, a ten mu, nevďačník jeden, stihol ešte šlohnúť aj krajec chleba, Hanzel zavrel vodu, aby nezurčala a Chosé prestal kýchať, hoci inokedy, keď ho to ráno chytilo, vydržal aj hodinu bez prestania. Všetci spozorneli. Krauz vstal.

„Zopakuj to... pomaly... počkaj, prepnem ťa na hlasno, aby počuli aj ostatní... ale... doktor, neblbni... iba čistú pravdu!! Ak je to fór, tak už je starý..."

„Nie, nie je! Počúvajú...?"

„Už... počkaj... už môžeš!"

„... tak, chlapci, prajem vám príjemné dobré ráno..."

„Choď do..." odpovedali mu skoro zborovo.

„... bankár už bol v čase streľby mŕtvy. Otrávili ho. Ale to nie je všetko... použili na to batrachotoxín..." urobil dramatickú odmlku, aby si uvedomili, že objavil niečo svetoborné.

„Batrachín...?"

„Nie! Batrachotoxín!! To je vám, chlapci, prenáramne zaujímavá vec! Je to organický jed, ktorý sa získava dojením žiab..."

„Ja som si hneď myslel, že je to fór!" zajasal Vaňa. „Šibe mu, nepočujete!? Vraj dojenie žiab...!!"

„Počujem," ozvalo sa z reproduktoru, „nešibe! Je to tak, ako hovorím! To si bol ty, Vaňa?"

„Niéé!"

„Máš to u mňa! Chalani... tak chcete o tom niečo počuť, alebo..."

„Chceme, pokračuj..." Krauz zvraštil čelo. Niečo tušil.

„Pokračujem! V amazonských pralesoch žijú krpatí Indiáni, ktorí lovia opice a vtáky pomocou dlhých fúkačiek. Majú aj tri metre..."

„Povedal si, že sú krpatí..."

„Fúkačky majú tri metre, nie Indiáni!! Šípky, ktoré vystreľujú, namáčajú... presnejšie, ich hroty... namáčajú do jedu zvaného kurare. Je to zmes rastlinných štiav a živočíšnych jedov, ktoré zasiahnuté zviera prakticky okamžite paralyzujú, a to padne na zem. Tam ho dorazia a majú večeru. Vedci dlho skúmali tento druh jedu, lebo im nešlo do hlavy, ako je možné, že má takú vysokú účinnosť. Stačí šuchnutie, mikroskopické množstvo do krvného obehu a účinok sa dostavuje v priebehu pár sekúnd. Indiáni dlho tajili, ako vyrábajú kurare, a chemické analýzy boli nanič, lebo narazili na také zložité organické molekuly, ktoré ani najrenomovanejší chemici nedokázali dešifrovať. Až v polovici sedemdesiatych rokov sa jednej botanickej expedícii organizovanej Londýnskou vedeckou spoločnosťou podarilo nahovoriť domorodého sprievodcu, aby im miestny šaman predviedol výrobu kurare. Skoro sa pošťali od smiechu, keď im ukázali, ako doja žaby... lebo podstatná a najúčinnejšia časť jedu pochádza zo žiab! Sú to stromové žaby z čeľade Dendrobatidae, po našom drevolezcovité, ktoré sa bežne nazývajú šípové žaby, stromárky, alebo porcelánky. To preto, lebo sa stále lesknú a sú prekrásne sfarbené. Najjedovatejšie sú Dendrobates pumilio, Dendrobates leukomelas, Dendrobates auratus a..."

„To poznáš latinské mená celej zoologickej záhrady?"

„... nie, ale tieto sú najznámejšie! Sú to pasívne jedovaté živočíchy, teda nehryzú, ani neštípu a ani nebodajú, jed používajú iba na obranu pred napadnutím a zjedením. Potia ho. Pórmi v chrbte a na bokoch a iba ak sú podráždené. Príroda to zariadila tak, že dala týmto žabkám malý vzrast, čo ich predurčilo ako potravu pre všetko väčšie, čo žije v pralese, ale potom by o chvíľu vymreli, lebo tam je prakticky všetko väčšie, než sú ony. Majú dva, niektoré tri centimetre. Krpci, ale jedovatí až no! Aby prežili, príroda ich vyzbrojila mimoriadne účinnou ochranou, jedom, ktorý spáli papuľu každého útočníka. A to je celý kameň úrazu, to je odpoveď, prečo je ich jed taký účinný. Musí sa najprv dostať na sliznice a odtiaľ do krvného obehu a musí byť rýchly, aby napadnutá žaba nebola medzitým požutá a prehltnutá. Nedokážu jed do útočníka dostať jedovým zubom ani žihadlom, tak sa bránia jeho vysokou účinnosťou. Najúčinnejšie organické jedy separované zo žiab sú batrachotoxín, hystrionikotoxín B, hystrionokotoxín C a pumiliotoxín... obsahujú alkaloidy, ktoré

spôsobujú muskulárnu paralýzu a znižujú vodivosť medzi jednotlivými bunkami mozgu. Prakticky sa to prejavuje tak, že postihnutý v priebehu pár sekúnd prestane dýchať, ochabnú medzirebrové svaly, ochabne hladké svalstvo, dochádza k zástave srdca a človek zomiera. Protijed nie je zatiaľ známy, nikto nie je schopný ani len namodelovať také zložité organické molekuly..."

Chlapci z oddelenia vrážd počúvali a aj zabudli, že ich ešte pred chvíľou pobolievali hlavičky a aj kadečo iné.

„A... kto ich dojí... vlastne, ako to robia?" prebral sa Krauz.

„Jednoducho! Indiáni ich zavesia za zadnú nohu nad vyhasnutý oheň a údia ich. Dym krpca naštve a začína púšťať šťavu. Hranou lista ju potom zotierajú z chrbta a z bokov a zberajú do škrupinky od palmového orecha. Potom žabu zvesia a pustia... vedia si vážiť prírodu. V laboratóriu sa to robí mechanicky. Vedia to aj chovatelia teráriových zvierat."

„Počkaj! Tie žaby sa chovajú aj u nás!?"

„Samozrejme! Veď som vám povedal, že príroda ich obdarila jedom, ale aj prekrásnymi krikľavými farbami, aby ako maják upozorňovali ostatné zvieratá... mňa nejedz, som jedovatá, choď preč... a tým sa stali vyhľadávaným obchodným artiklom všetkých chovateľov. Teraristi sú ochotní zaplatiť majland, len aby ich mali doma vo vitríne. Doja ich tak, že žaba sa chytí do dlane, natiahnú sa jej zadné nohy a masíruje sa chrbát a boky. Opakované mechanické dráždenie v nej vyvolá sebaobranný reflex, žaba si myslí, že ju niekto prežúva, a pustí šťavu! Pochopiteľne, dojič musí mať chirurgické rukavice, inak stačí mikroskopická trhlinka v koži... záder za nechtom, alebo čokoľvek ešte banálnejšie, a dovidenia!"

Zazvonil druhý telefón. Zodvihol ho Chosé.

„Prosím!"

„My tu máme ranný nástup do zamestnania, keby vám to nevadilo, všetci sú tu, iba vaša kancelária..."

„Šéfe, prepáč, ale volá doktor Lengyel, niečo zistili o tej včerajšej vražde, tak..."

„To je niečo iné... a čo zistili...?"

„Ako sa doja žaby..."

„Dám vám fúkať!! Všetkým! Len príďte sem! Smradi...!!"

„Zastavíme sa, šéfe, a povieme ti podrobnosti, len nech to dokončí..." a položil.

„Počúvaj..." pokračoval Krauz, „... ale to je dosť nebezpečná zbraň!"

„Nie, nie je! Našťastie... ono to až tak perfektne nefunguje. Toxicita jedu je závislá od potravinového reťazca žiab, musia jesť určitý druh juhoamerických mravcov, inak strácajú jedovatosť. Domáci chovatelia ich väčšinou ládujú banánovými muškami z rodu Drosophyla melanogaster alebo Drosophyla hydei, poprípade zháňajú bezkrídlatú formu Drosophyla melanogaster vestigal, to však jedovatosť žiab potláča, namiesto aby ju podporovala, takže teráriové žaby sú prakticky neškodné, ale vedecky to ešte nikto nedokázal, je to iba hypotéza. V každom prípade je lepšie mať pred nimi rešpekt!"

„No dobre... ale... kto u nás by niečo také použil na vraždu... kto o tom vie... a... odkiaľ to vieš ty!?"

„Vrátil sa docent Virsík..."

„Vlado!? Už je späť!? Viem, bol rok v Brazílii..."

„Rok a pol..."

„Bože, to tak ubehlo?"

„Hej... a na klinike v Rio de Janeiro nerobil nič iné, iba celý čas zhŕňal poznatky o organických jedoch. Priniesol bohovskú zbierku už známych jedov, metodiku vyšetrovania, klinické prejavy, diagnostikovanie, laboratórne pomôcky a chemikálie... zakladá stredoeurópsku informačnú banku exotických jedov a protijedov... ale to najdôležitejšie... pripravuje sa na profesúru. Potrebuje naplniť tabuľky, štatistické údaje, tak nás poprosil, aby sme niektoré vzorky z mozgov testovali jeho metódou... a to sme spravili s mozgom Schmitta... nechtiac..."

„Ja by som ťa... najradšej...!! Taká pekná vražda!! Taká jednoduchá!! Odmeny už sú v obálkach... a ty takto!! Ale... keď pôjdem okolo, zastavím sa a dám ti jednu veľkú pusu na čelo... doktor... asi si zachránil nášho kolegu! Nemohol zabiť mŕtvolu!! Dostal si ho z toho, to máš u mňa! A... tej laborantke dám tiež jednu... kam bude chcieť...!" rozplýval sa Krauz.

„To nepôjde... ona by chcela... všade... poznám ju."

„Tak potom sa zastavím ja!" ožil Chosé.

„Ty sklapni!" zarazil ho Krauz. „Ešte jedna vec... doktor... povedal si, že náhodou ste testovali aj Schmitta... to znamená, že bežne sa to u nás nerobí?"

„A ako!? My sme to doteraz nepoznali!"

„Takže ak nejaký zasratý terarista odkrágľoval svoju sekerantskú svokru jedom zo žiab, ani o tom nevieme?!"

„Určite nie! Pochovali sme ju ako zástavu srdca, alebo... sme ju ani nepitvali..."

„Nodoboha!! Počúvaj... je nejaká šanca, že sa to pred médiami utají?"

„Musí... Richard, musí! Inak sa vo veľkom začnú servírovať žabacie stehienka všetkým svokrám, šéfom, primárom, režisérom, advokátom, diablom v ľudskej koži..."

„Ja mám doma ženu..." zaskuhral tichučko Vaňa.

„... počul som ťa, Vaňa, už som o nej hovoril... a viem že nie je režisérka..."

„Ani primárka..." Vaňa smutne pokrčil ramenami a nechal Lengyela, aby dokončil prednášku.

„... tak čo? Čo by vás ešte zaujímalo?"

„Či mi to všetko nadiktuješ ešte raz, alebo z toho vypracuješ samostatný odborný posudok?"

„Vypracujem..."

„Ale... je to dôležité... nemôžeme čakať týždeň..."

„Na obed to máš aj zviazané..."

„Tak... ti díky... doktor... a čau... vlastne... počkaj... ešte jedna vec! A... ako ho otrávili?"

„To som ti ešte nepovedal!? Prepáč... tá skleróza... perorálne..."

„Niečo ako orálny sex..." drgol Chosé do Vaňu a snažil sa šepkať.

„... povedz mu, že ho počujem! Ale tentokrát má náhodou pravdu, niečo podobné! Dostalo sa mu to do žalúdka ústami, mysleli sme, že večerou... vieš, boli tam dve, jedna na stole a jedna v rúre..."

Vaňa sa zakuckal a vypľul kus nepožutej slaniny. Vyvalil oči na telefón a prestal dýchať. Sčervenal a chytil sa za krk. „Ale jedlo bolo v poriadku..." Vaňa sa nadýchol a zasyčal: „Chvála tebe, Kriste..." „... takže to spravili ako v Kolumbii... natreli mu lyžičku!" „To má byť čo?!"

„Najbežnejší spôsob ako otráviť človeka batrachotoxínom, je natrieť mu ho na lyžičku. Šťava okamžite zaschne a vytvorí neviditeľný povlak. Ten sa po styku so slinami, alebo polievkou, alebo kávou, alebo... šťavou z mäsa... rozpustí a po dotyku so sliznicami v ústach, v hrdle a v žalúdku začína účinkovať. Lyžičky z kuchyne ste nezaistili, čo?"

„Ani sme netušili!! Ale... ideme tam znova... teraz sa tam jednoducho musíme zastaviť... niečo ti donesieme... čím skôr..."

„Netreba čím skôr. Tieto amazonské jedy majú jednu obrovskú výhodu... v zaschnutej podobe vydržia mesiace..."

„Hovädská výhoda! Tak... ešte raz... díky..."

„A dodajte mi vzorku aj toho druhého jedla v rúre... pre istotu... niekde sa to cestou zapatrošilo..."

„Dodáme..."

„A prepáčte tie prekazené odmeny... iba sme pracovali..."

„Práve dnes!! Tak čau," a položil.

Všetci stíchli.

„To... čo malo byť?" spýtal sa Burger.

„Ja... Edo... ja ti ani neviem!" priznal sa Krauz s vyvalenými očami.
Ale piatok plný prekvapení sa iba začínal.

16. KAPITOLA

„Váš pas... prosím..." muž v uniforme sa zohol k okienku auta a natiahol ruku. „Vaše meno...?"

„Klára Moorová..."

„Cestujete sama?" otvoril pas a skontroloval fotografiu s tvárou vodičky.

„Sama... mám otvoriť kufor?"

„To sa už nerobí... madam..." muž urobil dva kroky k okienku a podal pas kolegyni. Tá otvorila stránku s čiarovým kódom a pretiahla ho čítačkou. Obrazovka zablikala a objavil sa nápis Bez záznamu.

Vrátila pas kolegovi a prikývla. Ten ho vrátil majiteľke a spýtal sa:

„Idete do Rakúska, alebo..."

„Prechádzam... cestujem do Mníchova..."

„Šťastnú cestu... ďalší..."

Klára zaradila rýchlosť, pomaly vykľučkovala z bludiska bielych čiar a červených stĺpikov a zamierila k viedenskej diaľnici. Ak bude mať šťastie a tunely budú otvorené a prejazdné, o šesť hodín bude so synom... len aby splnili sľub...

Bol utorok večer... na počítadle monitora pasovej kontroly práve naskočilo 17:58.

„No... ste normálni!?" zdúpnel Mayor. Krauz pred chvíľou dohovoril.

„My... trochu áno... ale Lengyel nie!" bránil sa Krauz.

„Prípad je uzavretý, hlásenie na ministerstvo sme posielali ešte včera večer... všetci nás chvália za rýchlosť, precíznosť a dôslednosť, s akou sme vraždu vyriešili a ty... mi tu teraz trepeš... jed!?"

„Lengyel tvrdí, že ho otrávili."

„Aj on bol včera s vami!?"

„Niéé! Podľa hlasu bol triezvy!"

„Pochybujem... no nič!" roztržito prehodil pár papierov z miesta na miesto. „Volám riaditeľa, nech informuje hore... to zas bude bordel! Vy čo... budete robiť, Richard?"

„Pôvodne sme chceli..."

„To nech vás ani nenapadne!!"

„Tak potom budeme pracovať..." všetci skormútene zvesili ubolené hlavy, „... dnes by mala prísť z rehabilitácie dcéra zavraždeného, tú vypočuje Petra, zabehneme ešte raz do vily a zaistíme lyžičky, dvaja sa zapoja do pátrania po domácej Kláre... Kláre... no, však viete, dvaja... vlastne, to je aj všetko, viac ľudí nemám. Ja s Chosém sa pozrieme po odosielateľovi kazety, ten ma zaujíma zo všetkého najviac!"

„Tak sypte a prineste niečo, lebo... cítim, že bude dusno..."

Presunuli sa späť do Krauzovej kancelárie.

„Chudák Jumbo..." vzdychol si Vaňa.

„Čo ťa to napadlo?" Krauz sa s povytiahnutým obočím skladal na stoličku.

„No... žiadny vrah, žiadne odmeny, žiadna vyplatená sekera v bare..."

„Bohatstvo... fakt... aj tam by sme sa mali zastaviť, nech nepodlieha panike a vydrží do výplaty, lebo sa naštve..."

„Nenaštve, nevie to... ale ja sa tam zastavím a vybavím ho..." ponúkol sa Burger.

Teraz sa už mohli venovať robote. Zavolali Petru z vedľajšej kancelárie.

„Kedy príde?"

„O desiatej. Potvrdila mi to telefonicky."

„Dobre," súhlasil Krauz, vzal si ceruzku a čistý notes. Začal písať, aby nestratil prehľad.

„Petra, zober si niekoho z mladších a pustite sa do nej. Potrebujeme vedieť všetko o rodine, koľko ich je, kde sú rozlezení, kto čo robí, aké sú vzťahy, kto je komu čo dlžný, kto je na koho naštvaný... a tak. O nej... kde býva a čo robí, kedy išla na rehabilitáciu... s kým to havarovala, kde..."

Petra si robila poznámky a Krauz išiel bod po bode. Urobili si osnovu výsluchu a potom ju spolu prebehli očami. Krauz bol spokojný.

„Ak sme na niečo zabudli, budeš improvizovať... alebo, ešte lepšie, mala by si ju zdržať do obeda, kým sa nevrátime, a ak v jej výpovedi nájdeš niečo podozrivé, pomôžeme ti!"

„Dobre!" a odišla. Chosé lačne civel za jej vlniacou sa postavou v obtiahnutých rifliach.

„Šikovná baba..." vzdychol si.

„Šikovná... ale aj inak, než myslíš ty..." súhlasil Krauz. Zahľadel sa do poznámok.

„Problémy máme tri. Po prvé... o rodine nevieme vôbec nič. Musíme sa k tomu vrátiť. Dúfam, že Petra dnes začne a zistí dačo schopné. Súbežne s tým by dvaja mali ísť do Schmittovej banky a porozhliadnuť sa. Kancelária, čo je na stole, čo v počítači, aké má odkazy, koho v poslednom čase prepustili a za akých okolností... a tak. Kto pôjde?"

„Ja s Kukym... dúfam, že tam budú mať nejaký bufet..." ponúkol sa Vaňa.

„Súhlasím. Ďalej... zmizla nám domáca a nikto nevie kedy a kam."

„Ja sa na to s Otom pozriem..." prihlásil sa Burger, „... cestou vybavíme Jumba..."

„V poriadku! Po tretie... kazeta. Kto a prečo nám ju poslal... to si vezmeme na starosť my s Chosém. Vrátime sa do vily... Billy nám pomôže a nájdeme celý nahrávací systém. Podľa toho možno zistíme, kto mohol mať k nemu prístup a mohol manipulovať s kazetou. Zaistíme aj lyžičky a druhú večeru, ako sme sa dohodli, a odnesieme to Lengyelovi."

„Ešte jeden problém... by som videl ja..." skúsil Burger. Krauz na čistý list napísal číslo štyri a dal ho do krúžku.

„Počúvam..."

„Martin! Ako v tom figuruje, prečo odmietol vypovedať..."

„Presne! Vidíš... akosi som na neho zabudol..." Krauz si urobil poznámku. „Zatiaľ ho necháme tak. Urobíme, čo sme si naplánovali, a poobede uvidíme, čo nám z toho vyjde! Štyri okruhy problémov, ak s nimi pohneme, niekam by nás mali nasmerovať."

Rozišli sa.

Krauz zbalil Billyho a jeho laptop, počkali na Chosého, kým sa... vytento a vyrazili do vily.

Piaty problém sa už vynáral na obzore, ale oni ešte ani netušili, že existuje.

Bol piatok, deň plný prekvapení.

17. KAPITOLA

Vo vile zazvonil telefón. Klára pozrela na hodiny'na stene nad chladničkou a odložila pletenie. Vstala, vypla rúru, aby sa jej nepripálila bublanina, a prešla k telefónu. Opäť nástojčivo zadrnčal. Nechápavo pokrútila hlavou. O siedmej večer bol domáci pán vždy v banke a každý, kto ho poznal, to vedel. Jej nevolal nikto už roky Keby niečo potreboval domáci pán, volal by jej na mobil, nikdy nepoužíval domácu linku.

Telefón opäť nástojčivo zazvonil a Klára opatrne zodvihla slúchadlo.

„Prosím..."

„Guten abend, frau Klára..."

Kláre sa zatmelo pred očami a nohy sa jej podlomili.

Krauz odbočil prudkým oblúkom z hlavnej cesty na slepú treťotriedku končiacu sa na dvore vily a skoro odtrhol nápravu. Diera ako svet. Chosé sa zachytil o predné sklo a zabohoval.

„Choď do kelu... už zase!?"

„Prepáč, do tretice všetko dobré, uvidíš, zajtra sa jej vyhnem!"

„To sem chceš chodiť každý deň!? Si na nervy!? Okrem toho, zajtra je sobota, nerobím...!"

„Nie, nechcem, ale človek nikdy..." vyhodil rýchlosť, pribrzdil a dával pozor, aby nezrazil chlapíka mávajúceho na krajnici o dušu spasenú, „... nevie..."

Blížili sa k mostíku ponad odvodňovací kanál. Zastali. Chlapík obehol auto a nervózne sa zachytil lišty na streche. Počkal, kým Krauz stiahol okienko.

„Vy ste tí policajti?"

„Sme... ale neviem, či tí..."

„No... chodíte kvôli mŕtvolám, alebo néé!?"

„Chodíme..."

„Tak kde ste, doboha, tak dlho!? Volal som už pred pol hodinou! Skoro som sa posral od strachu..."

„To mi je naozaj ľúto, šéfko, ale asi... si nerozumieme, ja... som..." Krauz otvoril dvere a odtlačil šťúpleho mužíčka v modrých montérkach k blatníku. Vystúpil a počkal, kým to isté urobí aj Chosé. Ten si nenápadne rozopol sako a skontroloval polohu podpažného puzdra, potom sa porozhliadol po okolí, „... detektív Krauz z oddelenia vrážd a toto sú..."

„Oddelenie vrážd!! Ja som to hneď vedel, že to bude niečo vážnejšie, mne sa to hneď nezdalo!! To je dobre, že poslali rovno vás, nemusíme sa tu ondzit s pochôdzkármi, minule u nás vyšetrovali únik nafty do potoka... dva týdne spisuvali zápisnice a hovno zisti... prepáčte, ja viem, že sú to kolegovia, ale fakt vyšetrili prd makový..."

„No... dobre... šéfko, vy ste...?"

„Pokorný, revízny technik, Správa odvodňovacích kanálov a zariadení... už som to diktoval do telefónu vášmu dozornému, nehovorili vám?"

„Nie... a... pán Pokorný... prečo ste nás volali?"

„Ako že prečo!? Šak tí dváá sú na minderkedveš, tak koho som mal zavolat, kominárov?"

„Ktorí dvaja...?"

„Hentam dole..." a neurčito máchal rukou do bariéry zeleného porastu lemujúceho cestu. Asi pol kilometra pred mostíkom sa začínal a asi toľko isto za ním sa končil porast agátov a nízkych kríkov, taký hustý, že úplne zakrýval výhľad na okolité polia a lúky. Vodič mal na chvíľu pocit, že sa valí zeleným tunelom s modrým vrchnákom. Ak boli pochmúrne mraky nízko ako dnes, tak so šedým.

„Šéfko, ukážte nám..." od zákruty s výmoľmi sa ozvala siréna. Chlapi sa strhli a jastrili pohľadmi do diaľky. Podvedome uhli na krajnicu. Prifrčala sanitka. Vodič vypol sirénu aj maják a lekár s asistentom pomaly vystúpili bočnými dvierkami. Asistent za sebou ťahal nosidlá.

„Zdravím..." kývol doktor, „... kde sú... to vy ste havarovali?" a podozrievavo zazrel na prednú masku služobného auta. Ani škrabanček. Tvrdo si ich premeral. Chcel im dať hneď od začiatku najavo, že ak ide o planý poplach alebo fór, tak to kruto zaplatia!

Krauz vytiahol placku. Tu už bolo treba úradný tón.

„Detektív Krauz, oddelenie vrážd... pán doktor... vás... kto poslal... vlastne... doboha!! O čo tu ide!?"

„Dispečing mi hlásil dopravnú nehodu... nejaký..." pozrel na vodiča, ktorý ešte sedel na svojom mieste a počkal, kým nalistuje záznam...

„Pokorný!" zakričal vodič zo sanitky.

„... Pokorný oznámil, že a tu stala dopravná nehoda! Dvaja ťažko ranení..."

„Velice ťažko ranení... skoro až lahko mŕtvi... by som povedal! Ja som Pokorný!"

„... a potvrdila nám to aj polícia..."

„Ja som volal iba políciu... sanitku niéé... to asi oni... policajti... šak vám hovorím, pán detektív, že dopletú aj Krista! Načo sanitku, mŕtveho snáď ešte poznám, néé!?"

Sanitár zastrčil nosidlá a počkal, kým vodič vypol motor a vystúpil. Rozdali si po cigarete a rezignovane pozreli na lekára. Krauza to prestávalo baviť.

„Tak, pán Pokorný... a teraz by ste nám už mohli..."

Od hlavnej cesty sa ozval rev motora, škrípanie pneumatík, rana... Chosé by prisahal, že počul aj bohovanie... a po chvíli prifrčala uniformovaná hliadka dopravákov v aute s majákom. Chlapci vyskákali. Obaja zasalutovali.

„Dobrý deň... Krista, to kto nechal také diery v asfalte... tak ukážte, kto sa zas nezmestil na cestu... ak treba odťahovku, tak nevolajte, švagor má firmu..."

Krauz unaveným gestom opäť použil plácačku s odznakom.

„Kur...nik, chlapi, to vy? Vy ste havarovali? Kto riadil? Nie je najeb... môže fúkať? Netreba...?"

„Netreba! To nie my! Ideme do vily, máme tu robotu... toto je iba náhoda, tu pán Pokorný asi niečo našiel, tak vás volal..."

„Ja som Pokorný, revízny technik, Správa odvodňovacích kanálov a zariadení... konečne! Na vás tu čakáme... dopraváci..."

„Len pokojne... občan... máme hlásenú dopravnú nehodu a dva ťažké úrazy..."

„Ja som hlásil dve mŕtvoly! Žiadne dva úrazy! Nejsom na hlavu, mŕtveho snáď ešte poznám, néé!?"

„Pán doktor, kde sú...?" spýtal sa zaskočený dopravák.

„Ani netuším, prišli sme minútu pred vami..."

„Hentam..." a revízny technik opäť máchol rukou do krovia.

„Poďme!" zavelil Krauz a popostrčil Pokorného dopredu. Chosé si cez košeľu pomasíroval brucho. Už ho bolela nielen hlava. Kyselinka.

Revízny technik prešiel krajnicou a urobil tri kroky cez trávnatý pás. Odhrnul spodné konáre porastu a zohol sa.

„Bacha, je tu zráz..." a zmizol v zelenej džungli.

Až keď sa vnorili do spleti konárov, zistili, že stromy sú mladé a rastú riedko vedľa seba. Takto mali konáre nízko pri zemi a medzery medzi nimi vypĺňali pružné kríky, dotvárajúce zelenú bariéru. Za posledným kríkom sa terén prudko zvažoval do hĺbky dvoch metrov. Potom zbadali betónovú nádrž prilepenú k základom mostíka. Riadne hlbokú, Krauz odhadoval také tri metre, ale na dne bol hrubý nános bahna a dva-tri hrubé konáre a jedno auto, nosom dole.

„A kurva..." povedal jasnozrivo Billy. Ostatní súhlasili.

Stáli na okraji nádrže a opierali sa o pozostatky oceľového zábradlia. Zadok auta trčal z vody. Mercedes čierny ako uhoľ. Farebná poznávacia značka s označením CD. Corps diplomatique. Nemeckí diplomati na výlete.

„No fasa...!" vzdychol Chosé.

Vodič ležal na volante a videli mu iba chrbát v čiernom saku. Zo saka trčala ohnutá tyč zábradlia. Nemal šancu. Dvere spolujazdca boh otvorené. Na stene bazéna boli krvavé šmuhy, pri odtokovej hrane červené odtlačky dlaní. Krvavý pás sa ťahal ako slizká slimačia stopa hore k prvému kríku. Tam ležal, na konci slizu. Chlapík v čiernom obleku.

Bol mŕtvy. Krauzovi stačil jeden pohľad, doktorovi nie. Zbehol dole, zohol sa a skúsil tepnu.

„Je mŕtvy," snažil sa im ušetriť cestu.

„Čo som hovoril... nejsom na hlavu..." unudene si povzdychol revízny technik.

„Ten druhý..." doktor pobehoval po okraji bazéna a snažil sa nazrieť do auta, „...to isté, tam nie je veľa šancí... prepichla ho tyč zo zábradlia."

„Prineste mi rukavice, kolega..." oslovil Krauz sanitára a ten až nadskočil, ako sa mu oslovenie zapáčilo.

Krauz si natiahol rukavice a zbehol dole k chlapíkovi pod kríkmi. Zábradlie mu oddrapilo kus tváre a poranilo krk. Plazil sa, kým nevykrvácal. Prevrátil ho a...

„Zvláštny diplomat... devina jak vyšitá! Chosé, poď sem!" zakričal hore chalanom, keď mu pod pazuchou našiel pištoľ. Opatrne ho prehmatal a z náprstného vrecka vybral pas. Bol diplomatický.

„Johan Wagner..." čítal nahlas. Prelistoval ho a položil mu ho na hruď. „Krv je sadnutá a tmavá, rigor mortis..."

„Čo?" drgol revízny technik do dopraváka.

„Stuhnutosť... posmrtná..."

„Aha!"

„... ustupuje! Posmrtné škvrny iba slabo vytlačiteľné... sú tu tridsaťpäť hodín... plus mínus... noc zo stredy na štvrtok..."

„Zaujímavá náhoda," neodpustil si Chosé. Prikľakol si a prezrel si rany na diplomatovom krku aj na hlave.

„Veľmi zaujímavá," doplnil ho parťák.

„Richard, a nikto ich nehľadá...!"

„Koľko áut môže za deň prejsť touto cestou, koľko áut má vôbec dôvod ísť touto cestou... za deň či noc?" zamyslel sa Krauz.

„No... žiadne! Iba tie, ktoré idú priamo k Schmittovcom, inak..."

„Čo tu robili a prečo k nemu išli práve... v stredu v noci?"

„A prečo sú ozbrojení... teda aspoň tento tu...?"

„A prečo...?"

„Richard, kašlime na to! Zavolaj Lengyela a ja zavolám našich... toto tu smrdí, až sa hory zelenajú..."

„Zelenajú... zelená... asi máš pravdu!" zamyslel sa Krauz. „Poďme hore na cestu, niečo tam musí byť, nejaké zelené stopy..."

Chosé zavolal Mayorovi a popísal mu situáciu. Šéf im poslal dve dvojice a dodal, že aj on ide... čím mu nenápadne naznačil, že príde aj riaditeľ a možno aj niekto zhora. Chosé s tým automaticky počítal. Upozornil vedúceho, že budú potrebovať hasičov na vyčistenie terénu a ťažký žeriav na vytiahnutie auta. Mayor si písal poznámky a napokon súhlasil, že všetko vybaví a pošle. Krauz zavolal Lengyela a jeho rýchle a presné otázky svedčili o tom, že ho prípad zaujal rovnako ako ich.

Krauz nemienil strácať čas a zavelil:

„Cúvnite! Všetci!"

Sanitka, dopraváci a aj Chosé s ich autom cúvli o dvadsať metrov. Všetci sa postavili za Krauza. Doktor rýchlej zdravotnej pomoci chcel vypísaním tlačiva ukončiť misiu, ale sanitár a vodič boli proti, lebo vyšetrovanie na mieste činu ich zaujalo natoľko, že ho prehovorili. Tak sa zaradil do radu za ostatných a čakal, čo bude.

Krauz sa postavil na pomyselnú stredovú čiaru rozbitej vozovky a ukázal prstom na riedky zelený porast.

„Tam... vidíte... tadiaľ zbehli z cesty..."

V súvislej zelenej stene sa dal rozoznať tmavý obrys osobného auta strednej veľkosti, ale poolamované končeky rašiacich konárikov bolo vidieť, jedine ak človek vedel, čo a kde hľadá. Inak boli bežnému pohľadu z cesty skryté. Pár malých kríčkov bolo zvalených, ale už sa narovnávali. O pár dní nebude po násilnom prieniku ani stopy. Krauz cúvol a napriamenou rukou si do vzduchu kreslil poloblúky, akými mohlo auto balansovať a dôjsť na vyznačené miesto. Prezreli krajnicu aj stred cesty, prezerali aj sanitári a aj doktor. Najpoctivejšie to bral revízny technik odvodňovacích kanálov. Pátral naozaj zodpovedne. Bol to jeho prípad. Nenašli nič, žiadne stopy výbuchu, žiadne ryhy po rámikoch kolies ako pri šlusďefekte... nič.

„V stredu v noci bola búrka, silná, očesala čerstvé lístie a poolamovala konáriky. To spolu s vodou vytvorilo šmykľavú hmotu a stačil neopatrný pohyb volantom... asi dostali šmyk a skončili v bazéne. Mali smolu, že načali zábradlie, inak by ich pásy zachránili, takto ich zabili, nedovolili im uhnúť sa. Stopy po šmyku zmyli prívaly vody, od stredy prší skoro stále. Pozrite sem..." Krauz rozhrnul sviežu trávičku a v rozmočenej hline našli ryhy na šírku pneumatiky. Fragmenty dezénu sa už rozoznať nedali, ale týmto smerom sa v poslednej dobe asi veľa áut neviezlo. Stopy smerovali jednoznačne do zelenej steny a do bazéna.

„Museli sa valiť aspoň stovkou, keď to nedokázali ubrzdiť, a mali smolu, keby trafili do niektorého zo starších stromov, tak by ostali tu hore, ale našli si cestičku pomedzi a zleteli dolu zrázom... smola!" doplnil ho Chosé. „Ale," pokračoval zamyslene, „stále mi vŕta hlavou, prečo ich nikto nehľadal... od stredy... nevieš, nemáme niečo hlásené?" obrátil sa na Krauza.

„Nečítal som nič, žiadne hlásenie o nezvestných diplomatoch... s devinami pod pazuchou... ani neviem, že by niektorý útvar organizoval pátraciu akciu..."

Krauz sa poobzeral. „Pán Pokorný... kde ste!?" .

„Tu..." technik vyliezol zo spleti konárov. Veľmi sa mu páčilo pátrať.

„Prečo ste ich našli... čo ste tu robili?"

„Ako hovoríte, už tri dni prší. Ak je takéto počasí vác ako tri dni, je mojou povinnosťou skontrolovať stav hladiny v odvodňovacom kanáli a skontrolovať zanesenie hrablíc..."

„To jest?"

„Ten betónový žľab v tvare písmena V pred a po každom bazéne sa nazýva Ponceletov prepad, slúži na odvod prebytočnej vody do nižších častí kanála a každý je vybavený oceľovou mriežkou, sú to hrablice na zachytávanie tuhých nečistôt, ako konáre, igelitové tašky, zhluky lístia a podobne. Ak sa hrablice zanesú, voda preteká cez okraje na lúky, a to je to, čo ja nesmím dopuscit. Obchádzam celú dĺžku kanálov a kontrolujem a čistím hrablice a ak treba, zavolám ťažkú techniku... ak sú v bazénoch vačšé brvná, kmene... motorky, autá... no nečudujte sa! Aj to sa stáva!"

„Vidíme..."

„Tak som sa sem ráno vybral... toto je neskáj druhá zdrž, prvú som robil hore proci prúdu asi dva kilometre... a keď som prišél sem, našél som ich..."

Vo vysielačke sanitky zaprašťalo a mumlavý hlas si žiadal odpoveď. Vodič sa ozval a po chvíli kývol na doktora.

„Už nás hľadajú... niekto vyskočil na sídlisku z okna... deviate poschodie a dole asfalt..."

„Škoda drať húkačku... tak páni... tu máte lajstra pre súdneho lekára, my ideme, tešilo nás!"

„Vďaka, pán doktor... ale zatiaľ patria dopravákom," Krauz prebral vyplnené tlačivá, podal ich kolegom v uniformách a prestal si ich všímať.

„Pán Pokorný... nočné zmeny neslúžite... v stredu napríklad...?"

„Nie! My robíme iba denné. Jedine ak je vyhlásený tretí stupeň povodňovej aktivity... ale to tu býva raz za desať rokov..."

„Poznáte to tu... na okolí...?"

„Ako vlastné gate!"

„Chodíte aj ďalej k toku rieky?"

„Chodím na ryby... furt..."

„Táto cesta sa končí na dvore bankára Schmitta, je teda slepá. Dá sa dostať aj ďalej... niekam?"

„Jasnačka! Asfaltka sa končí, ale prašná obchádza vilu z každej strany a vzadu sa spája zas do jednej. Ide ďalej do polí a rozvetvuje sa. Ľavá ide k rieke a pravá ku koníčkárom... za lesom..." a mávol rukou, „... asi päť kilometrov. Potom sa križuje pár poľných a kto to nepozná, zablúdi, lebo naokolo sú len lúky, jedna ako druhá. Ale kto to pozná, vyjde na hlavnú a odtál, kam sce. Cesty udržuje družstvo prejazdné, lebo pravidelne kosia. Lúky sú v zátopovom území a nedajú sa osiať žitom, využívajú ich iba na seno. Vidíte sami, rovina jako stôl! Ak sa rieka vyleje, sú tam kilometre štvorcové vodnej hladiny... a tony komárov, svine štipľavé...!"

Krauz pozorne počúval.

„Dáte mi na seba mobil, keby sme sa chceli previezť po lúkách..."

„Jasné!" a revízny technik zalovil v montérkach. Víťazoslávne vytiahol vizitku. Krauz čítal: Revízny technik a vedúci severného kanála... Musel sa usmiať. Neveriaco pokrútil hlavou. Dnes už má vizitku aj revízny technik a automaticky sa pasuje za vedúceho... hoci aj severného kanála, no a!? Treba kráčať s dobou!

Čakali na posily. Dopraváci si zatiaľ urobili náčrtok miesta nehody... pretože zatiaľ to nebolo nič iné, iba obyčajná dopravná nehoda, kolieskovým krokometrom zmerali vzdialenosti a urobili si pár orientačných záberov fotoaparátom.

Prví dorazili hasiči. Veliteľ zásahu si obhliadol terén, od Krauza si nechal vysvetliť, čo by od nich potrebovali, a iba nebadane prikývol.

„Žiadny problém, poďme..."

„Ešte sekundičku strpenia, chlapci, prídu sem..."

Z križovatky sa ozvalo škrípanie bŕzd a plechová rana. Chosé sa škodoradostne usmial. Prišli. Krauz urobil turistického sprievodcu aj Mayorovi a riaditeľovi a bielovlasému z ministerstva. Stáli opretí o zábradlie, keď sa k nim pripojil doktor Lengyel. O chvíľu s dunivým dieselovým rachotom dorazil aj žeriav. Boli kompletní.

„Bude to robiť oddelenie dopravných nehôd," rozhodol riaditeľ, „my budeme iba obchendovať. Keď vytiahneme auto a doktor ich obhliadne, uvidíme, čo nájde, podľa toho rozhodneme. Zatiaľ mi nie je celkom jasné, prečo by to malo mať súvis..."

„Ani mne, ale zhoda s časom spáchania vraždy je viac ako podozrivá..."

„Zhodu si vydedukoval iba ty, Richard, uvidíme, čo povie doktor..."

Dopraváci zakreslili a odfotografovali, čo sa dalo, a da
li hasičom zelenú. Motorové píly sa s rachotom zahryzli
do zelenej steny a vyrezali do agáčiny obrovské vráta. Že
riav opatrne cúval porastom až na hranu zrázu. Tam za
stal a vysunul bočné stabilizátory.

Lengyel nelenil a venoval sa spolujazdcovi. Aby nezavadzali, zbehli za ním aj chlapci z kriminálky.

„Vykrvácal cez krčnú žilu, zábradlie ho trafilo do líca a krku, asi má... počkajte..." pokrútil mu s hlavou, „áno, asi má nalomené väzy. Musel vynaložiť nadľudskú silu, aby sa sem v takom stave doplazil. Zrejme mu ochrnuli nohy a používal iba ruky."

Všimli si, že za nechtami a v dlaniach má plno trávy a zeme. Vyrušil ich rachot ťažko pracujúceho motora. Uhli bokom, ale bielovlasý stihol vziať mŕtvemu pas. Rameno žeriavu sa zakymácalo, lano sa naplo a čierny plechový obesenec sa pohol. Nános bahna a voda v bazéne boli plytké, zašpinili prednú masku a kúsok kapoty. Žeriavnik šikovne manévroval s bremenom, vyhol sa vrcholcom stromov a posadil zázrak nemeckého automobilového priemyslu na cestu, akoby iba tak parkovalo na krajnici. Voda a riedke bahno odkvapkávalo z naleštěného plechu. Predné sklo chýbalo. Predné stĺpiky boli ohnuté dovnútra.

Muž za volantom sa konečne oprel. Hlava mu padala na hruď a skoro sa dotýkala hrubej tyče zo zábradlia. Trčala mu zo srdca a končila sa až na zadnom sedadle. Vpredu mala tvar fajky.

„Prečo by sa tak ohla... von... to je proti zákonom mechaniky..."

„Krauz!" riaditeľ začínal byť naštvaný. „Prestaň vymýšľať..."

„Ja som ju ohol..." prišiel mu na pomoc revízny technik.

Všetci na neho prekvapene pozreli. Toľko záujmu o jeho nenápadnú osobu ho priviedlo do rozpakov.

„Na raňajky ste mali... geriavit?" skúsil Chosé.

„Néé! Geriavit ešče neužívam, ale to nebolo dnes ráno. Je tomu asi pol roka. Do bazéna sme montovali nové podložie a potrebovali sme hydrauliku a zapreli sme ju do zábradlia. Prasklo a ohlo sa von. Dve fajky trčali ako rohy od býka a... oni trafili rovno na ne..."

„A je to," nenápadne si povzdychol Krauz.

„No... dobre..." priznal riaditeľ a keby nebolo bielovlasého, aj by sa z chuti zasmial. Jedine tento ministerský bielovlasý dozor ho znervózňoval, inak by bol v pohode a s chlapmi z vrážd by... robili, čo by bolo treba a bez stresu a...

Zazvonil mu telefón. Bielovlasému. Ohlásil sa, poskočilo mu obočie a poodišiel kus cesty, potom sa obzrel a zhodnotil vzdialenosť ako nedostatočnú a prešiel ešte pár krokov. Telefonoval dlho, veľmi dlho, obzrel sa čítal poznávaciu značku auta, potom otvoril pas a prečítal meno, potom dlho počúval a iba prikyvoval. Napokon schoval mobil a rezkým krokom sa vrátil.

„Pán doktor, nájdite pas vodiča..."

Lengyel zalovil v saku a vybral malú knižočku. Chcel ju podať... ale Krauz bol rýchlejší a vytrhol mu ju... a náhodou si prečítal meno. Až potom ju podal žiadateľovi. Ten chňapol po náleze, prepálil Krauza pohľadom a kývol na riaditeľa.

„Poďte kúsok... musíme konať... rýchlo..."

Prehodili pár slov a bielovlasý nasadol do auta, vodič urobil hlučnú otočku a vyrazil! Všetko stíchlo.

Krauz zalovil v náprstnom vrecku saka... vytiahol zápisník, pero a poznačil si dve mená.

Johan Wagner - spolujazdec.

Thomas Kowalsky - vodič.

Potom ich pomaly schoval a pošúchal si dlaňami líca. Ostal strnulo stáť. Chosé ho pozoroval a podišiel k nemu. Billy to postrehol a pristúpil tiež. Mayor sa pridal a riaditeľ ho skoro predbehol. Vytvorili živý kruh na mokrej asfaltke.

„Chosé... ani hovno tomu nerozumiem!"

„Ja dve, kompl..."

„Tak sa poďme na niekom vyvŕšiť, aby sme odbúrali stres..."

„Tam je doktor..."

„Príííma!! Hééj... doktor! A ty si tu načo!? Veget? Čo keby si zapracoval a niečo nám o tom už konečne povedal!!"

Lengyel vykukol z auta, pomaly k nim podišiel a otrčil ruky v krvavých rukaviciach.

„Chápem ťa, synečku, ale ja makám, čo mi sily stačia... a čo mi vaši nadriadení dovolia... ale inak si uľav, aj mne to pomáha, keď neviem, kam skočiť, niekoho zvozím..."

Krauz sa usmial.

„Je to doktor, raz darmo... hlava študovaná, ani nás nepočul a hneď pochopil, že iba srandujeme..."

„Iste... banda... Tak počúvajte. Stav vytečenej krvi, poveternostné podmienky, rigor mortis, posmrtné škvrny... mne to vychádza na tridsať až tridsaťpäť hodín dozadu... noc zo stredy na štvrtok. Nevidím žiadne vstrely ani vpichy, ale sú oblečení, potrebujem ich u nás vyzliecť a prezrieť. Ak nás neprekvapí chémia... v tom zmysle, že by boli nadrogovaní alebo otrávení... lebo aj to som už tento týždeň zažil... tak by to mala byť nešťastná náhoda. Presnejšie, nehoda."

„V tom prípade dopravná... nehoda..."

„Áno, pán riaditeľ. Viem, čo chcete počuť. Zavinenie cudzej osoby nevidím, na vraždu by som to predbežne nekvalifikoval..."

„Tak bude, ako som rozhodol, zoberie to dopravná polícia a po pitve uvidíme..."

„Presne, po pitve uvidíme..."

Chvíľu postávali a Lengyel evidentne čakal, kto mu dá inštrukcie. Či dopraváci, alebo vraždári. Krauz si znova pošúchal líca a rozhodol:

„Dobre... takže takto! Budeme potrebovať odťahovku..."

„Netreba, ja zavolám..." ožil jeden z dopravákov.

„... kým to zariadiš, ešte si pozrieme vodiča a... kufor!"

Riaditeľ až poskočil.

„Dočerta... veď kufor... no jasné!! Poďme... boha!! Už blbnem aj ja, s tým sme mali začať!!"

„No... začať nie... celkom... ale nie zabudnúť..." dovolil si Krauz, ale už ho nepočúvali. Klusali k autu.

Lengyel sa vnoril do priestoru medzi polámaný volant a vodiča a vyberal mu vrecká. Čo našiel, vykladal hore na strechu auta. Glock 17 s plným zásobníkom. Bol pod ľavou pazuchou. Neplášťované strelivo. To zistil Chosé, keď otvoril uzáver. Hviezdicová špička. Trhavá. Zakázaný druh. Ďalší diplomat, čo chodí na výlety s pištoľou... a nie hocakou! Vreckovka, mince, vyskakovačka... talianska predovka so štrnásťcentimetrovou čepeľou... jelenicové rukavice, stočená struna od klavíra, servítky, letenka... Marseilles - Viedeň a späť... mentolové žuvačky, prezervatív... jahodový... mobil, zväzok kľúčov a... sólo kľúč.

Kľúč číslo stoosem. To bolo vygravírované na kruhovom prívesku. Na druhej strane bolo napísané Hotel Imperial.

„Zatiaľ slušný úlovok..." zhodnotil Krauz. „... doktor, potiahni tú páčku dole pod sedadlom, pozrieme kufor..."

Zámka kufra cvakla a zadná kapota nadskočila. Otvorili kufor. Čisto povysávaný koberček. V rohu balík igelitových vriec. Keď ich Lengyel rozbalil, zistili, že sú to čierne pogumované vaky, aké sa používajú... napríklad na prepravu mŕtvol.

Veľkým gumeným pásom bolo o bok batožinového priestoru fixovaných päť bandasiek. Doktor sa nahol, čítal a zdúpnel.

„Chlapci... toto nie je sranda..."

„Máme utekať?"

„... myslím to vážne! Čistá kyselina! V takejto koncentrácii sa bežne v priemysle nevyrába a ani nepoužíva... špeciálna zásielka... jeden, dva tri... päťdesiat litrov!! Bože dobrý, načo... päťdesiat litrov!?"

Chlapi si vymenili spýtavé pohľady. Dopravák sa usmial. Už to prestávala byť ich záležitosť.

„Spravíme to takto... pán kolega..." Krauz sa obrátil na dopraváka a tomu zamrzol úsmev, „my si vezmeme iba kľúč s magickým číslom stoosem a ich mobily. Ostatné veci naukladajte do igelitových vriec a venujte sa dopravnej nehode. Pošleme sem ešte dvoch detektívov a tí vám pomôžu a postarajú sa, aby veci išli do labákov na testy... my ideme do vily dokončiť prieskum, potom sa zastavíme na pitve a donesieme ti lyžičky..."obrátil sa na Lengyela.

„Budem vás čakať."

„... nečakaj, zdržíme sa. Pozrieme si hotel a... no... zdržíme sa, začni pitvať sám! Pripojíme sa k tebe neskôr a potom sa stretneme u nás hore. Uvidíme."

Uvideli. A čumeli.

18. KAPITOLA

Billy rozobral monitor a hľadal spojenie. Krauz s Chosém sa nudili, a tak lašovali. Hľadali, ale ani netušili čo. Krauz si sadol do kuchyne a snažil sa pochopiť priestor. Snažil sa absorbovať celú tú hrôzu rozptýlenú po vile a nájsť nejaké riešenie. Všimol si, že telefón bol skoro v každej miestnosti. Napadlo ho, že by stálo za hriech urobiť výpisy hovorov za posledný mesiac, ale dobre vedel, že legálne sa to dá jedine s požehnaním prokurátora, a tušil, že ten by mal naježenú srsť a chcel by vedieť všetko a o všetkých. Aj tak sa pokúsia. Vytiahol si zápisník a urobil si poznámku.

„Pivnica je čistá... ak neviem, čo hľadám, nenájdem vôbec nič... podozrivé..." hlásil Chosé, keď ho zbadal posedávať v kuchyni. Zapleskol za sebou dvere pivnice, poklepal sa po stehnách, aby striasol prach a pridal sa k nemu.

Sedeli a meditovali.

„Tu ho otrávili..." začal Krauz, „tu sa to všetko začalo. V kuchyni. Klára musí vedieť, čo sa tu včera večer dialo a kto tu bol. Klára... je bod číslo jeden. Potom prišiel strelec. Neskoro, ale predsa. Prečo? Načo? Už bol mŕtvy. Strelec to zjavne nevedel, takže tieto dve vraždy... ak sa to tak dá povedať, spolu vôbec nesúvisia. Chosé... jeho chceli odpraviť dve partie, a ani netušili, že robia na tej istej veci. Martin sa zaťal a Klára zmizla. Sme v haj..."

„Nie je to také jednoduché, zabúdaš na Kukyho a Vaňu, išli do banky..."

„Máš pravdu, motívov môžeme nájsť aj tam, a požehnane... no, skúsime, uvidíme."

„Zoberme tú druhú večeru v rúre, pozbierajme všetky lyžičky a poďme za Lengyelom. Potom by som sa pozrel do toho hotela..."

„Dobre, spravme to... a poďme hore za tým elektronickým bazmekom, lebo tu niečo podpáli."

Billy nepodpálil nič, hoci obvody jeho laptopu už boli žeravé. Keď vošli, balil nádobíčko.

„No?"

„Ako som predpokladal. Je to vysokofrekvenčný vysielač s napájaním cez zdroj počítača. Samostatný, bez káblov. Prijímač môže byť v okruhu sto metrov a v prípade zosilňovača v okruhu tisíc kilometrov. Kamera je bez diaľkového ovládania, stacionár, teda sníma iba jednu polohu. Kam ju nasmeruješ, to ti ukáže. Museli by sme olúpať obklady vo všetkých miestnostiach a prezrieť všetky zákutia, kam by sa dal umiestniť rekordér, a okrem toho, je tu riziko, že aj keby sme ho nenašli tu, môže byť... hocikde..."

„Tak díky, veľmajster...!"

„Rado sa stalo... ešte niečo! Tento súbor, pozrite sem!... dozoruje zabezpečovací systém celej vily. Predné dvere, zadné dvere, okná. Všade sú senzory. Kódovacie skrinky sú dve, pri každom vchode. Včera som našiel softvér a nahral ho..."

„No a?"

„No a! Viem ho dekódovať."

„Teda zistíme čo?"

„Zistíme kód, ktorým sa otvárala vila... aj zatvárala, možno sa to zíde..."

„Dobre, Billy... z toho, čo si zistil... sme schopní vystopovať odosielateľa videokazety?"

„Zatiaľ... nie, ale všetko zoberiem hore a roztočím mašiny... možno vám neskôr niečo poviem!"

„Billy, okolo celého baraku sú namontované kamery..."

„Viem, našiel som to... omylom som včera stiahol aj tento systém, kým nezhabali počítač... som ja len šikovnučký!"

„A bude z toho niečo?"

„Riško... daj mi čas a poviem ti..."

Billy sa zbalil a zips na taške urobil hlasné bzzzt. Chalani zbalili lyžičky a druhú večeru, poliali kvety v hale, lebo Chosé mal dnes dobrú náladu a mäkké srdce, zapečatili vchod policajnou páskou a zamierili do mesta.

Na mieste dopravnej nehody ostali iba škrabance v asfalte po ťažkej technike a zdevastované stromy. Keď sa blížili ku križovatke s hlavnou, začalo pršať. Krauz pribrzdil, aby sa vyhol jame... našiel druhú na krajnici a zapol stierače. Bohujúci Chosé si trel čelo.

Billyho vysadili pred riaditeľstvom a nezabudli mu prízvukovať, aby nelenil a makal. Tresol dverami auta a vyplazil im jazyk. V normálnej reči to znamená, že vie, čo sa od neho očakáva, a že urobí, čo bude môcť.

Krauz s Fischerom zaparkovali pred hlavným vchodom
hotela Imperial. Boy nelenil a priskočil. Podržal otvárajú
ce sa dvere. Krauz mu ukázal odznak.
„Kam to môžeme postaviť?"

„Vy... sa chcete ubytovať?" „Nie, hľadáme riaditeľa."

„Tak... sem..." a rukou mávol na parkovisko vyhradené pre zamestnancov.

Dvere sa otvorili na fotobunku a keď prechádzali okolo neho, chlapec sa nebadane uklonil. Zvyk. Ráznym krokom premerali vestibul a opreli sa o pult. „Páni... môžem poslúžiť...?"

„Iste! Pána riaditeľa!" odznak v koženom puzdre zodvihol recepčnému obočie a zrýchlil tep.

„Prosím..." zodvihol telefón a vyťukal trojčíslie, „... pán
riaditeľ má návštevu z polície... kriminálka... slečna, je
pán riaditeľ voľný?... tu v recepcii... dvaja... spýtam sa...
páni, o čo ide?"

„To povieme jemu!"

„To povedia jemu... súrne? Spýtam sa. Páni, je to súrne?"

„Je!"

„Je to súrne... rozumiem, päť minút... zariadim, slečna..."

Zložil a usmial sa, akoby sa veľmi tešil, že toho zmrda z vedenia už konečne niekto zavrie.

„O päť minút v salóniku pre obchodné záležitosti... zriadenec..." luskol prstami a chlapec od schodov priskočil ako na strunkách, „vás tam zavedie!"

„Vďaka..." Krauz mal chvíľu nutkanie položiť na pult dvacku a recepčný sa tak aj tváril, že by sa slušalo, ale nakoniec sa obaja zachovali profesionálne a kývli si na pozdrav.

„Ešte... jedna vec..." vrátil sa Krauz, „... izba stoosem... kto tam býva?"

„Ja... no... páni... a nechcete najprv rozprávať s riaditeľom?"

„To v každom prípade, ale či sa vrátime s ním alebo bez neho... chápete, ako to myslím...!"

„Iste... iste..."

„... pre vás je to jedno, aj tak musíme zistiť..."

„Tak dobre..." listoval v knihe návštev, „... hovoríte stoosem... Miller a Koch, obchodný zástupcovia firmy Bosch... inak, aj mne bolo čudné, že si berú jednu izbu, oni väčšinou nešetria, a čo na jednej izbe s kur... pardon..." zháčil sa a naozaj si priložil ruku k ústam.

„To nič, však ani my nie sme včerajší!"

„Ach tak! Tak potom chápete..."

„Chápeme... kedy prišli?"

„Moment... v utorok večer... v noci... desať pätnásť..."

„Kde sú kľúče od izby?"

Recepčný sa obzrel a zašvitoril.

„Páni sú na izbe... kľúče tu nie sú a oni dodržujú pravidlá... chápete..."

„Chápeme..."

„Mám ich zavolať?"

„Nie, netreba... máme v talóne ešte izby číslo stojedenásť, stodvadsať..." Krauz mávol rukou, „bude toho viac, chcete ich volať všetkých?"

„Nie, nechcem!" povedal tónom, akoby sa mu bridilo už len pomyslenie na niečo také.

Krauz s Fischerom sa na neho zahľadeli. Ležérne sa opreli o pult. Zavládlo mŕtve ticho.

„Nepoznáme sa? Mne sa zdá, že som vás už niekde videl..." skúsil iba tak medzi rečou Chosé.

„Nie!! Určite nie!! Ja... som ešte... nebol trestaný..."

„Tak fajn! Tak nikam nevolajte... lebo aj tak sa to dozvieme! Jasné!?"

„Iste... nikam nebudem volať... pán riaditeľ vás už iste netrpezlivo očakáva, páni..."

„Aj ja si myslím..."

Odlepili sa od pultu a recepčnému sa viditeľne uľavilo. Zriadenec ich vyviezol na druhé poschodie a usadil ich do salónika. Pohodlné kreslá, veľký stôl... ani sa nestihli udomácniť a rozleteli sa bočné dvere, ktoré si v množstve dekorácií nestihli vôbec všimnúť.

„Tááák... som tu... vítam vás, páni, čím vám môžeme byť užitoční... Slávka, dve kávy, alebo... páni, neviem, či ste v službe, alebo ako... ale mám vynikajúci francúzsky koňak... zásielka priamo z Marseilles... súkromná, pochopiteľne..." „Nie, ďakujeme, ešte musíme pracovať..." „Tak tú kávu....?"

„Nie, ďakujeme, sme tu iba na skok... nerobte si starosti..." „Tak minerálku..."

„Nie, netreba... skôr by sme sa chceli na niečo spýtať..." „Tááák... nič... Slávka, nechajte nás... ďakujem..." riaditeľ prepustil asistentku a Chosé zosmutnel. Také nohy sa dajú vidieť len v telke, aj to iba raz za čas, naživo tak raz za život, ale Chosé nemal hotel a také nohy po iných ako po hotelových kobercoch nechodia, tak... zosmutnel a v duchu si povzdychol. Blonďavá sexbomba odkráčala cez pootvorené dvere a ani sa na neho neusmiala. To sa mu stávalo málokedy.

„Prosím..." riaditeľ dosadol do koženého kresla a život z neho iba sršal. Okamžite sa začal točiť v otáčacom kresle, oči mu behali hore dolu, ruky mu behali a šmátrali...

„Aspoň cigaru...?" a vylovil puzdro so zamatovým poťahom. Vzali si.

„No... vidíte... aspoň niečo..." podal im orezávač a prisunul popolník. Krauz si orezal, Chosé odhryzol... riaditeľ zmeravel, ale potom sa usmial a pripálil im.

„Pán riaditeľ..." Krauz zašlukoval a skoro ho rozdrapilo, dvadsať odfajčených rokov mu bolo v tom momente na figu.... potlačil kašeľ, očiam prikázal, aby sa vrátili späť do jamôk, a skúsil vyzerať dôstojne. „... pán... ehm... riaditeľ... toto je vaše?"

Na stôl položil kľúč s príveskom a prisunul ho pred riaditeľa. Ten najskôr ovoňal cigaru, potom ju nahrial, pripálil si, potom vychutnal prvé dva povinné suché vťahy, do priestoru umiestnil hustý oblak dymu a hlbavo sa zamyslel nad kľúčom. Poprevracal ho v dlani a vrátil ho na stôl. Chlapci z kriminálky sa ani nehli. „Naše!"

„Môžeme sa pozrieť na izbu číslo stoosem?" „Páni... ak ide o prehliadku, tak potrebujem príkaz prokurátora, viete, že musím dodržovať zákon a aj ochrana zákazníka je u nás garantovaná zák..."

„Tak potom to nechajme tak! Dohodneme sa takto! Kolega ostane tu v hale a dozrie na dodržiavanie zákona...ako ste povedali, a ja zabehnem na prokuratúru pre príkaz na prehliadku... chceli sme vidieť iba tú jednu izbu, ale keď tam už budem, zoberieme do úvahy aj okolité... podozrivé miestnosti a vybavíme to jedným... ako sa hovorí... vrzom a pozrieme... asi celé poschodie..." Krauz spýtavo pozrel na Chosého.

„To bude najlepšie, pán kolega... a ako som ti hovoril v hale, kukláčov asi netreba, zbrane a výbušniny nepredpokladáme... ale uniformovaných budeme potrebovať na zaistenie hladkého priebehu akcie a uzavretie poschodia a... keby bolo treba predvádzať podozrivé osoby na výsluchy... a nech parkujú pred hlavným vchodom... s majákmi... lepšie to vyzerá..." a potiahol si z nahryznutej cigary.

Riaditeľ prestal ťahať a sklonil hlavu.

„Ani som nevidel vaše... preukazy..."

Synchronizovane siahli do vnútorného vrecka saka a riaditeľ sa mohol až dvakrát presvedčiť, že to myslia vážne.

„... dobre... dobre! Ja len kvôli poriadku... tak vážne... chlapi, o čo ide? Nebudeme si tu... robiť prieky... a hrať sa na..."

Obaja detektívi si potiahli a labužnícky vypúšťajúc dym si dávali prednosť. Ostalo to na Krauza.

„Pán riaditeľ... my sme z oddelenia vrážd," povedal vážne a prestali sa hrať, „našli sme mŕtveho chlapa s týmto kľúčom vo vrecku. Predbežne to berieme ako dopravnú nehodu, ale človek nikdy nevie! Chceme sa pozrieť do izby a zapečatiť ju, aby sme zabránili akémukoľvek nežiadúcemu vniknutiu..."

„Vašimi pečaťami?"

„Prečo nie?"

„Lebo to vadí zákazníkom... pochopte!! Policajná pečať na dverách, zbadá ju prvý okoloidúci zákazník, povie to druhému... tretiemu... o chvíľu máme nával na recepcii a každý bude chcieť vedieť, čo sa deje, či tu bola polícia, či ešte príde polícia a... hlavne... účet!! Ponáhľam sa... odchádzame!! No, pochopte! To nechcete ani vy, ani my!"

„Nie, nechceme. Aj my máme pri robote radi pokoj a ticho. Co navrhujete?"

Riaditeľ sa zamyslel, potom sa usmial a šibalsky po nich hodil očkom.

„Ak uvážim... že... ste vlastne prišli s podozrením, však áno, že... by v izbe číslo stoosem mohol vzniknúť požiar, tak som vlastne povinný sa na vlastné oči presvedčiť, do akej miery je vaše podozrenie opodstatnené. Pre takéto prípady máme stanovený krízový postup a v požiarnom sejfe náhradné kľúče od každej izby. Vyrozumiem požiarneho technika, idem po kľúč a o tri minúty sa stretneme pred izbou číslo stoosem. Prosím vás, aby ste na nás počkali a nevstupovali a... ešte jedna vec! Bol by som rád, keby sa preh... protipožiarnej bezpečnostnej previerky zúčastnil aj náš hotelový detektív... potom izbu zavrieme a na kľučku dáme našu hotelovú ceduľku Z *technických príčin zatvorené.* Od každej izby sú štyri kľúče. Jeden má hosť, jeden chyžná, jeden je v požiarnom sejfe a ^jeden je v mojom trezore. Hosťovský máte vy. Kľúč od chyžnej a protipožiarny zamknem ku mne do trezora, a tým je vec vybavená, už ju nikto neotvorí!"

Krauz zadusil nechutnú cigaru a s prekvapeným výrazom v tvári sa prihovoril riaditeľovi.

„Také geniálne a jednoduché riešenie... vedel som, že sa máme obrátiť na odborníka! Všetko sa dá vyriešiť, iba treba chcieť, však? Tak poďme."

Riaditeľ im ukázal cestu a vrátil sa telefonovať. Prešli dlhou chodbou, dvakrát zabočili a zastali pred dverami s číslom 108. Na kľučke visela ceduľka *Do not disturb!*

„Vieš po anglicky?" spýtal sa Krauz.

„Nie, ale toto vie aj sprostý..."

„No...!"

„Golier na košeli neškrobiť!"

„Aha! No, od Vaňu by som to prijal, ale od teba... svetobežníka...!?"

Chosé naznačil úder na solar, Krauz ho vykryl a kopol ho do zadku, Chosé mu zachytil nohu a chvíľu poskakovali a krepčili. Spoza rohu sa vynoril riaditeľ a dvaja chlapi. Krauz s Fischerom sa pustili a ponaprávali si kravaty. Riaditeľ na nich prekvapene pozrel.

„Trochu telocviku... dnes sme už dlho v službe..."

„Aha..." ale aj tak si ich pochybovačné premeral. „Toto je pán Vašut, požiarny technik, a toto je..."

„Čaute, chalani..."

„Čau..." a podali si ruky.

„Ako... vy sa poznáte?"

„Iste, pán riaditeľ, s detektívmi som jeden čas pracoval na jednom... no... prípade... aspoň dúfam, že ste tu za detektívov a neprevalil som vaše inkognito... chlapci!"

„Nie! Peťo... sme tu oficiálne, nič si neprevalil. Ako?"

„Fajn! Penzia je slušná, niečo málo si tu privyrobím..."

„Tak dobre, to by sme mali... vojdeme!" prerušil ich netrpezlivo riaditeľ. Vedel, že najlepší hoteloví detektívi sú bývalí policajti, ale na ich sentimentálne výlevy nemal chuť ani čas.

„Moment, pán riaditeľ! Najprv my!"

Chosé sa prikrčil a prezrel rám dverí. Hľadal nalepený vlas alebo kúsok žuvačky. Nenašiel. Pred každými dverami bola tenká rohož. Opatrne ju nadvihol. Hľadal keks, alebo úlomok škrupinky

z vajíčka. Nič, všetko čisté. Skontroloval zámok a privoňal. Niektoré nitrátové výbušniny zavesené zvnútra na kľučke charakteristicky páchli vojenským skladiskom.

„Na prvý pohľad bez krytia..." skonštatoval Chosé akoby sám pre seba. „Ustúpte bokom k stene."

Riaditeľ neveriac vlastným očiam pritlačil lopatky na čerstvú maľovku. Už ich nepodozrieval, že nie sú, čo sú! Poslúchli aj ostatní. Chosé opatrne zasunul kľúč, pootočil, zámka cvakla... pootočil guľatú kľučku a potlačil. Dvere sa otvorili. Žiadny výbuch. Riaditeľ si zhlboka vydýchol. Požiarny technik červený v tvári od zadržiavaného dychu bol rád, že ho zavolali. Odteraz to bude aj on tak robiť!

Vošli. Chodbička, vpravo WC a sprcha, jedna izba. Veľká. Dve postele, chladnička, bar, stolík s televízorom. Postele rozhádzané.

„Ja ju... už toho mám dosť! Má padáka!"

„Pán riaditeľ, na dverách bola ceduľka s nápisom nerušiť..."

„Aha!"

„... a chyžnú si vyriešte až potom, teraz musíme pracovať!'Peťo, pomôž! Zákazníci z tejto izby sú podľa všetkého po smrti. Mali u seba veci, ktoré... no... bežní ľudia také niečo nenosia! Prezrieme to tu, hľadáme... čokoľvek, jasné?"

„Jasné..."

„Ty choď do chodbičky a prezri skrine, my konferenčné stolíky a... všetko ostatné... telefónu, kľučiek na dverách a na okne sa nikto ani nedotkne... poďme na to!"

V konferenčných stolíkoch nebolo nič. Peťo našiel v skriniach dva malé kufre. Nevybalené. Náhradné nohavice, spodná bielizeň, košele, holenie. Preklepali dno aj vrch. Hrúbka zodpovedala spôsobu šitia aj poťahu. Keď ich chceli vrátiť do skrine, Peťo zavadil nechtom o lem pri zámke. Našli dva pasy. Nemecké, obyčajné. Páni Miller a Koch boli na svete. Krauz ich zabavil a tváril sa, že žiadne povolenie nepotrebuje.

Krauz zavolal technika a zobrali odtlačky z miest, na ktoré vopred upozornil, aby sa ich nikto nedotýkal.

„Mám ich štrnásť, dobrých, upotrebiteľných..." povedal technik a poukladal čierne štvorčeky do obálok.

„Zober ich hore k sebe, ideme na pitvu a prinesieme ti porovnávacie vzorky. Ak iné nie, tak aspoň potvrdíme, že Miller a Koch sú Wagner a Kowalsky a... možnďzistíme aj niečo iné!" prikázal Krauz.

Zamkli izbu a riaditeľ ju zabezpečil visačkou, ako sľúbil. Požiarny technik mal sto chutí podať výpoveď a ísť pracovať na oddelenie vrážd. Peťo tam už kedysi pracoval a chuť dať výpoveď nemal.

Viezli sa na pitvu a Chosé meditoval:

„V stredu večer to muselo byť na výpadovke k hajlochu Schmittovcov dosť husté, nie? Niekto ho otrávil, potom ho zastrelili, potom tam prišiel dobrodinec a vybral kazetu a postaral sa, aby sme ju ráno dostali, potom tam išli dvaja Nemci s kyselinou a s igelitkami na mŕtvoly... no, na jednu treťotriednu slepú výpadovku celkom slušný cudzinecký ruch! Musela odtiaľ zdrhnúť domáca a... no... čo myslíš? Fofry, nie?!"

Krauz šoféroval a premýšľal. Zatiaľ v tom nemal nikto jasno a čím išli ďalej, tým viac sa to komplikovalo. Ak sa neoddelia dve náhody, čiže vražda a dopravná nehoda, tak budú mať hlavy v smútku. Ak sa od seba oddelia... tak... budú mať hlavy v smútku tiež. Príma štartovacia čiara.

„Máš pravdu, Chosé. Celkom slušný ruch, ale, bohužiaľ, v štvrti, kde nám to môžu potvrdiť iba líšky a zajace... ja som už jedného skúsil vypočúvať... môžem ti povedať, že nahovno spolupráca. Inými slovami, nemáme svedka a ani žiadneho nezoženieme. Poďme, kompl, na tú pitvu a vybehneme k nám hore a... dáme hlavy dokopy a možno niečo... aj keď je dnes piatok... možno niečo vymyslíme."

Zašli na pitvu a doktor Lengyel práve končil. Asistentka prevzala prinesené vzorky... vlastne celú druhú večeru a všetky lyžičky, čo našli. Nasledovali doktora, aspoň sa u neho v kancelárii natiahli a ochutnali mrazenú fínsku vodku...

„Obaja mali devastačné poranenia. Jeden v oblasti krku a tváre, druhý na hrudníku. Smrť nastala v dôsledku zlyhania životne dôležitých orgánov... jeden mal prepichnuté srdce, ani sme ho poriadne nenašli, a druhý vykrvácal z krčnej žily a zlomilo mu väzy..."

„Streľba, vpichy..."

„Nič! Richard, sú čistí... je to dopravná nehoda!"

„Odtlačky prstov?"

„Zobral ich váš technik."

„Obsah žalúdka?"

„Krv, tekutiny a žalúdok urobíme, výsledok zajtra... pardon, bude sobota, tak v pondelok."

„Ešte niečo?"

„Tá kyselina! Ako to vysvetlíte?"

„Ja sa pýtam na pitvu, nie na vyšetrovanie."

„Dá sa to oddeliť? Podľa teba...?"

Krauz sa zamyslel. Odpil. Pozrel na Chosého, hľadal pomoc.

„Nie," skúsil Chosé, „ale my fakt potrebujeme fakty, a nie fantazmagórie..."

„No prepáč!!"

„... neber to osobne, doktor, ale začíname s prípadom, kde nesedí toľko vecí a vyskytlo sa toľko náhod, že sme vyslovene odkázaní na exaktnosť..."

„To slovo!!"

„...a strohé fakty..."

„Co iné som povedal?"

„... takže chceme iba tvoj odborný názor na ich smrť..."

„Som povedal!"

„...a seriem na vás!! Bavte sa medzi sebou a nerobte si zo mňa reproduktor!!" zakončil Chosé odbornú debatu a urazil sa. Krauz s doktorom sa iba vyškierali. Bol piatok, každý normálny človek už mal toho plné zuby a tešil sa na víkend.

Zazvonil telefón. Krauz sedel bližšie, tak ho zodvihol a podal slúchadlo doktorovi.

„Prosím, doktor Lengyel... idem dole..." vrátil slúchadlo Krauzovi a rýchlo dopil, „aj vy poďte, to vás bude zaujímať..."

Zbehli o poschodie nižšie do laboratórií súdneho lekárstva a mladá laborantka im prišla otvoriť dvere. Milo sa usmiala a s Chosém si vymenili na prvé stretnutie pridlhý pohľad... Krauz iba pozdravil. Od istého času nechcel laborantky ani vidieť! Viedla ich chodbou do miestnosti s množstvom pokrúteného skla, trubíc a monitorov. K jednému si sadla a ukázala rukou.

„Pozrite..." akoby pri pohľade na farebné vlnovky mali automaticky padnúť na zadok.

„Toto je vzorka a toto... je porovnávacia šablóna...?"

„Áno, pán doktor..."

„A tu..." ešte chvíľu odborne debatovali a potom im to vysvetlili.

„Viete, keď sme zistili, že nebohý Schmitt bol otrávený, som sa snažila nájsť odpoveď na otázku, akým mechanizmom sa dostal jed do organizmu. Pán doktor vám asi povedal o kolumbijskej metóde, lyžičky, ktoré ste priniesli sme už pozreli, a ak tam bol jed, tak už bol zlízaný, ale ja som mala inú predstavu. A potvrdila sa mi. Večera sa skladala z jednotlivých zložiek... hranolky, ryža a hydinové mäso upravené na čínsky spôsob, alebo presnejšie soté. My sme vyšetrili obsah žalúdka, ale prítomnosť jedu v ňom nám nedala odpoveď na otázku, čo presne bolo kontaminované. Vyšetrila som jednotlivé zložky večere a práve som to zistila. Tu...", ukázala na obrazovku, „a tu je ryža, toto sú hranolky, toto omáčka..." urobila pauzu, „s mäsom." Prstom ďobkala do jednotlivých farebných vlnoviek. „Niektoré plátky mäsa sú kontaminované, nie všetky, ale iba niektoré, takže som

presvedčená, že po uvarení... lebo teplo jed neutralizuje a rozkladá... po uvarení bol jed pri servírovaní aplikovaný injekciou priamo do mäsa."

„Boha!" neudržal sa Chosé.

„Výborná práca, slečna..." dodal Krauz.

„A ešte niečo... obzrela som si tanier, čo ste práve priniesli. Chemická analýza bude hotová až v pondelok, ale všimli ste si jeden detail? Aj on je rozbabraný... nie je to celá porcia, bolo z nej už jedené, tak prečo bol v rúre? Niekto tam s pánom Schmittom bol a večerali, ale nevyhodili ani jednu nedojedenú večeru. Schmittova bola nedojedená z pochopiteľných dôvodov, bola otrávená, ale prečo aj tá druhá a načo ju niekto odložil...?"

Krauz iba prekvapene pokrútil hlavou.

„Srdénko zlaté... to je vynikajúci postreh! Už starnem... Chosé, ešte dorobíme toto tu a zabehneme na personálne zobrať žiadosti do civilu... už nás tromfne aj slečna od mikroskopu..."

Lengyel sa schuti zasmial. Mal rád, keď jeho kolegovia pristupovali k práci ako k problému, ktorý treba vyriešiť, a nie ako k povinnosti, ktorej sa treba čím skôr, najneskôr do fajrontu, zbaviť.

Slečna od mikroskopu im ešte vysvetlila pár detailov, ktorým aj tak nerozumeli, a pobrali sa kade ľahšie. Najľahšie to bolo dverami, a tak zamierili k nim. Chosé sa ešte na chvíľku vrátil... a dohodol sa... potom ich dobehol.

Ale Krauz s Fischerom neboli dnes jediní, ktorým pomohli cudzí ľudia a náhoda... Kuky zaparkoval pred generálnym riaditeľstvom banky DARIA a vôbec sa nerozpakoval použiť parkovisko s veľkou ceduľou *Vyhradené pre zamestnancov riaditeľstva.* Nad hlavným vchodom viala veľká čierna zástava, akoby zomrel prezident...

Chlapík za pultom sa vystrel do pozoru a netušili, či tým chcel prejaviť úctu k ich odznakom, alebo sa snažil iba naznačiť, že aj on bol na vojne a že si ešte čo-to z poradových cvičení pamätá...

„Riaditeľ je prítomný...?" zaťal Vaňa a Kuky zmeravel. Aj vrátnik. Vaňa si uvedomil, čo vytresol, a rozpačito zaodŕhal, „... tedáá... nie je! My vieme, kde je, chcel som sa spýtať, kto ho zastupuje..."

„Slečna Kumcová je podpredsedníčka rady, kolega vás k nej zavedie," a kolega vyskočil zo stoličky a veľmi ochotne ich vyviezol hore. Minuli dvere s jej menovkou a kolega pokračoval ďalej. Slečna Kurucová okupovala riaditeľovu stoličku a s veľkým záujmom pozerala na monitor. Kuky si bol istý, že to robí už druhý deň. Dlhý zahnutý nos jej dodával výraz krahulca na love a rýchle trhané pohyby prezrádzali, že koristi nikdy nedáva šancu.

Vstala, privítala ich a zriadenca zmrazila tvrdým pohľadom. Bez slova vycúval z miestnosti.

„Páni, ako vám môžem pomôcť?"

„Vyšetrujeme vraždu pána Schmitta..."

„Iste... veľmi smutná udalosť..." precedila pomedzi zuby, ale Kuky mal pocit, že sa pomýlila a chcela povedať veľmi príjemná udalosť...

„... chceme sa trochu poobzerať v jeho kancelárii..." „... páni, ale... máte súdny príkaz...?" „... nie, ale ak na tom trváte, idem ho vybaviť, ale my sme sa chceli iba poobzerať, ak nenájdeme nič podozrivé, tak by bola vec vybavená, takto nás nútite zobrať to vážne pouvažovať nad tým, prečo vám to vadí a čo tu skrývate..."

„Nič! Prebohaživéhoníííič!! Ja tu nič neskrývam, iba som... chcela naplniť literu zákona..."

„V litere zákona sa okrem iného hovorí aj o tom, že nikto by nemal jazdiť cez križovatku na červenú a život hovorí o čom, slečna? Že sa to dá, a funguje to! Tak nebuďme úzkoprsí a pomôžme si navzájom."

„Ale... ja budem musieť zdôvodniť... rade, prečo som vás vpustila..."

„Tak dobre! Kolega tu ostane strážiť dvere, aby sem nikto nevnikol a ja idem vybaviť to povolenie. Prídem o tri, štyri hodiny, privlečiem so sebou armádu policajtov a prevrátime vám to tu hore nohami. Kanceláriu direktora zapečatíme a týždeň sem nepáchne ani noha. Podľa litery zákona! Ako to zdôvodníte na rade?" „No... a čo by vás zaujímalo... bez toho povolenia?" „Kto tu od včera bol." „Tí sú automaticky podozriví?" „Nie, ale chceme to vedieť."

„Nikto... iba ja, námestník pre stratégiu, členovia rady, je ich osem, ochranka, upratovačka..." „Naozaj nikto..." „Myslela som z cudzích!"

„Tak tí mi ani nenapadli! Nepredpokladám, že po smrti direktora ste predávali vstupenky na exkurziu po jeho kancelárii!!"

„Nie! To iste nie, ale... od nás tu bol prakticky každý! Banka musí existovať ďalej..." „Pozrieme si aspoň stôl..." „Ak na tom trváte..."

Trvali, ale bola to iba formalita. Aj Kuky aj Vaňa dobre vedeli, že krahulčia žena mala dosť času, aby odniesla do svojho hniezda všetko dôležité a podozrivé, ak tam niečo také bolo, a na prehliadku celej banky by naozaj potrebovali súhlas prokurátora, hoci pochybovali, že by sa taký odvážlivec našiel a dal im ho iba tak, bez konkrétneho podozrenia. Prezreli stôl, zásuvky, nazreli aj do skrine... Vaňa skontroloval chladničku a bar...

„Tie chlebíčky sú dnešné?"

„Nie, kto by ich tam dal... iste od stredy..."

„Ja len kvôli poriadku..." a v podstate sa mali k odchodu.

„To je všetko?"

„Veď som vám hovoril, slečna, že to nebude bolieť! Kde by nám dali zoznam prepustených zamestnancov za posledný rok?"

„To... asi personálne, ale... na to už naozaj budete potrebovať písomnú žiadosť!"

„Predpokladal som. Môžete zariadiť, aby nám to vytlačili? Buď poobede, alebo v pondelok si po to prídeme... aj s lajstrom..."

„Iste."

Ešte pozreli odpadkový kôš, ale upratovačka ich predbehla, tak odišli. Chcela im zavolať ochranku, ale povedali, že stláčať gombíky vo výťahu dokážu aj sami, a odišli.

Kuky naštartoval a pomaly vycúval z parkoviska pre zamestnancov. Prešli k výjazdu na hlavnú. Zastali, aby dali prednosť. Spoza kríkov vystúpila mohutná postava v čiernom obleku a zaklopala na okienko spolujazdca. Kým si Vaňa uvedomil, že je piatok, Kuky už zvieral jednou rukou volant a v druhej držal služobnú osemdesiatdvojku. Muž sa naklonil a vtedy si Kuky všimol visačku banky.

„Neblbnite s tou pištoľou a pustite ma dnu..."

Kuky sa nahol a odistil zadné dvere. Muž nastúpil a auto sa nebezpečne zakymácalo. Kuky ho odhadol na dobrých stodvadsať, z čoho na tuk odhadoval tak pol kila.

„Choďte doprava..." Kuky zaradil rýchlosť a pohol sa. Vaňa sa až teraz spamätal a ruku vsunul pod sako.

„Netreba, pán detektív, ja vám chcem pomôcť. Tu zabočte... sem, na ten flek!"

Kuky vypol motor. Vystúpil a prisadol si k nemu, dozadu.

„Posuň sa! Po večeroch pozeráš špionážne filmy, alebo ťa omrzel život?"

„Ani jedno, ani druhé... tu máte..." a podal mu identifikačnú kartu. „Robím tu v ochranke a asi pol roka priamo v ochranke direktora... chcem vám niečo povedať, ale tam sa to nedá, všetko sa nahráva, každé prdnutie a kamery sú aj vonku, tak som si vás počkal... to je všetko..."

„V poriadku," Kuky mu vrátil preukaz, „tak čo by sme mali, podľa teba, vedieť?"

„Že to bola sviňa na pohľadanie!"

„Tá suka hore?"

„Ten pes dole! Pod drnom! Puča Kurucová je kapitola sama osebe, ale o tej... škoda hovoriť! Keby jej to nebolo trápne, tak by chodila vysmiata od ucha k uchu. Teraz má reálnu šancu zasadnúť do predsedníctva rady, nikomu jeho smrť nevyhovuje tak ako jej..."

Vaňa si vybral zápisník a začal si písať a mrmlať. „Zaujímavé... zaujímavé... my hľadáme nejaký logický motív..."

„Motívov je okolo neho neúrekom! Kvôli tomu som vás zastavil. Despota so sadistickými sklonmi, to je to, čo som zistil, keď ma preradili do jeho osobnej ochranky. V živote som nezažil také arogantné správanie k podriadeným!"

„Čo ti urobil?" skúsil Kuky.

„Chyba! Zle ste ma pochopili. Ja nemám dôvod na pomstu, ani fyzickú, ani verbálnu..."

„Taký slovník! Ty si doktor filozofie?"

„Štyri semestre fakulta telesnej výchovy a športu... potom som si zlomil stavec."

„Tak pokračuj."

„Náš direktor bol mizantrop..."

„Ďalšia funkcia?" skúsil Vaňa.

„... neznášal ľudí a bojoval s každým! Nepriateľov si robil na každom kroku. Nevedel sa správať ani k podriadeným, ani k seberovným... vlastne, takí ani neboli, iba on a spodina! Občas to prehnal."

„No a?"

„Začiatkom tohto roka robila banka sériu konkurzov, chceli obsadiť väčší počet voľných miest v expozitúrach. Hlásili sa maturantky, staršie baby s praxou, také, čo sa nedostali na výšku a na rok sa potrebovali zašiť... výber z celého mesta. Viem o jednej, ktorú si zavolal do kancelárie a urobil jej špeciálny ústny prijímací pohovor..."

Nikto nič.

„... mám na mysli... ústne..."

„Aha!" zareagoval Kuky.

„Čo?" spýtal sa Vaňa. Kuky to nechal na ochrankára.

„No... musela ho vyfajčiť... u neho v kancelárii..."

„Boha!" ožil Vaňa. „Vážne!? A... ako?" Vaňa bol v niektorých veciach mimoriadne precízny detektív, mal zmysel pre detaily.

„No táák...!" zasiahol Kuky, „... pokračuj, bol si pri tom? Tedáá... chcel som sa spýtať, či si mal službu a videl si niečo na vlastné oči, alebo si to iba počul..."

„Nemal som službu a dozvedel som sa to až neskôr, keď som mal službu a prišiel jej frajer. Rozbil mu hubu a vyhrážal sa mu. Ja sedím v kancelárii sekretárky alebo vedľa v salóniku, a keď idem do bufetu, alebo kamkoľvek, musím sa direktorovi ohlásiť. Vtedy zapne sekretárka červený signál a k nemu dovnútra nesmie nikto. Ak idem na záchod, nemusím sa hlásiť, ale sekretárka aj tak musí zapnúť červený signál a nikoho k nemu nepúšťať, ale nezapla a pustila ho. Ten zmrd to buď vedel, alebo to bola náhoda, ale jednoducho vystihol moment, keď som šťal, jednoducho ho napadol a bolo! Nakopal direktorovi riť, a kým som dobehol, skoro ho pridusil. Počul som, ako sa mu vyhrážal a potom som ho vyhodil. Direktor najprv chcel odvetu, ale keď vychladol, uvedomil si riziko škandálu a nechal to tak. Ale... nechal to tak? A... koľko ich bolo za posledný rok na ústnych pohovoroch... háá?! A uspokojili sa všetci frajeri iba s nakopanou direktorskou riťou? Alebo inak... chodili na pohovory iba slobodné...?"

Kuky sa zamyslel. Vaňa bol zvedavý.

„Koľko ich mohlo byť?"

„Neviem ani odhadnúť... tony?"

„Kúrnik... že som ja nešiel za direktora..."

„A jeho meno?" skúsil Kuky.

„Neviem, nedostal som príkaz zistiť to. Vlastne, napokon sám direktor to chcel ututlať, tak čo?"

„Kde by sme zistili to meno?"

„Na sekretariáte! To dievča naozaj nastúpilo a pár dní aj robilo, potom to psychicky neznieslo a dalo výpoveď."

„A... tvoje meno? Môžeme ťa použiť ako svedka?"

„Páni! Ja som chcel pomôcť, a nie sa nechať execírovať po vyšetrovateľoch a diktovať siahodlhé zápisnice a svedecké výpovede... jasné!? Ak vám to pomôže, prosím, ak nie, kašlite na to!"

„Dobre..."

„A ešte niečo! Vyžiadajte si zoznam prepustených zamestnancov za posledný... povedzme polrok. Nájdete tam

aj meno Chudoba. Inžinier Chudoba. Bývalý šéf vnútorného oddelenia... a aj ďalších, ale dajte si tú námahu a zistite si, ktorí sú zhora a ktorí... zdola, teda plebs. Chudobu vyhodili z riadiacej funkcie pre stratu dôvery a za tie prachy... za tie stratené prachy by som... by každý..."

„Čo spravil?"

„Hovorí sa, že ho direktor načapal v kancelárii po pracovnej dobe bez povolenia a vraj sa rýpal vo veciach, o ktorých môžu vedieť iba vyvolení, ale o čo ide, fakt neviem, ja som príliš hlboko dole, ak mi rozumiete."

„Rozumieme!"

„Tak... to je všetko... prachy nečakám, chcel som iba pomôcť!" a vystúpil. Tlmiče auta si vydýchli. Vaňa ostal, teda mali čo robiť aj bez ochrankára.

Kuky si presadol za volant.

„Písal si si?"

„Jasnačka! Musela ho vyfajčiť..."

„A to ostatné?!"

„Čo tam bolo také dôležité?"

„Tak nič... poďme radšej hore... Vaňa!"

Hanzel a Burger si zobrali na starosť domácu Kláru Moorovú. Ešte raz pobehali susedov v paneláku, väčšina z tých, čo zastihli doma, im znechutene oznámila, že tu už policajti boli a už otravovali, ale oni im zas znechutene tvrdili, že služba je služba a že vyšetrujú vraždu, tak aby mali strpenie... Aj tak ju nikto nevidel už tri dni. V pondelok bola určite doma, to sa s ňou rozprávala suseda a ani slovkom nenaznačila, že by sa chystala niekam odcestovať. V utorok ju videla poštárka, to bolo ráno, a potom koniec.

Skúsili bežne dostupné policajné databázy. Zistili si jej mobilné číslo, ale stanica bola stále dočasne nedostupná. Zistili, kedy ovdovela, že má syna Henricha s nejakým Rakúšanom, že syn žije v Nemecku a že žiadnych iných príbuzných nemá, ale má jedno auto, krpatú fordku... zistili... toho veľa, ale kde je, to nie.

„Počúvaj, čo keby sme skúsili Félixa?" navrhol Oto. Burger pokýval unavene hlavou.

„Myslel som, že si to už spravil!"

„A ja som si myslel, že ty!"

„Tak už nemyslime a brnkni to tam!"

Félix bol krycí názov pre počítačový program, ktorý bol napojený na sieť hraničných prechodov. Pasy, ktoré na prechode vložili do elektronickej čítačky sa po zadaní hesla dali identifikovať aj v policajnej sieti.

„Tu je!" prekvapene zašepkal Oto.

„Ukáááž!?" neveril starý Burger a dal si pre istotu okuliare.

„Utorok, sedemnásť päťdesiatosem, odchod do Rakúska, na osobnom aute... ukáž tú značku... áno, to je jej auto, išla sama, bez sprievodu, dôvod... tranzit...! Fantastické!! Tieto moderné mašiny... čo by sme sa za starých časov nabehali po hraniciach, kým by sme to zistili, a tu... to máš na obrazovke po stlačení dvoch kláves!"

„A vieš, ktoré treba stlačiť?"

„Nie, na to mám teba!"

„Edo, Edo... mal by si sa to už konečne naučiť..."

„A načo? Za pár dní idem do dôchodku a na záhradke sú mi vaše monitory a klávesnice na figu borovú, tak sa uč ty a neondej ma..."

V piatok krátko pred treťou sa detektívi zišli u Mayora v kancelárii. Všetci boli zvedaví, k čomu sa kolegovia dopracovali, najviac šéf.

„Kto prvý?"

„Môžem ja," zaodŕhala Petra. „MUDr. Sára Schmittová prišla presne o desiatej. Porozprávala mi o rodine, ale veľa zaujímavého tam nie je. Otec za totáča odmietol vstúpiť do strany a skončil pri dodávke s mliekom, po revolúcii im vrátili majetky a založil súkromnú banku, kde mohol uplatniť

vzdelanie a prax, ale krátko nato matka spáchala samovraždu. Obesila sa v pivnici. Ona v tom čase študovala medinu a od otca odišla, bývala načierno na intráku a kde sa dalo. Kontakty s otcom udržiavala iba sporadicky, a ako sa sama vyjadrila, čo najmenej. Naposledy ho videla pred mesiacom, možno aj viac, nepamätala si presne. Príbuzných a súrodencov nemá, všetko vymrelo za vojny, pár vzdialených strýkov žije v Štátoch, ale v živote ich nevidela. Ona robí v Krajskej nemocnici na kardiochirurgii. Pred dvoma týždňami mala autonehodu s primárom. Volá sa Walter Brehm a jazdia spolu rely. Nič vážne, ale bolel ju lakeť a primár trval na krátkej rehabilitácii v Tepličke, čo je asi sto kilometrov odtiaľto. Vraj, pre chirurga je ruka dôležitejšia ako hlava, a chceli mať stopercentnú istotu, že nehoda nebude mať následky. Nastúpila v utorok ráno. Záverom... v čase vraždy bola na rehabilitácii a o čine sa dozvedela od nás, keď sme ju zháňali. Podozrenie nemá na nikoho a o otcových nepriateľoch prehľad nemá, o jeho súkromí taktiež nie. Čakala som na Richarda, aby to dotiahli, ale nakoniec mi ju vzal vyšetrovateľ a išli do márnice urobiť opoznávačku, takže som ju vypočula sama. Jej výpoveď som ešte nepreverovala."

„V poriadku... Richard? Vy čo?"

„Nedalo sa, nestíhali sme... ale k jej alibi sa ešte neskôr vrátime, zatiaľ stačí, čo spravila Petra. My sme sa zdržali pri tej dopravnej nehode... pre ostatných, ktorí nevedia, o čo ide... na výpadovke k vile sme našli havarovaný meďák, nemecké značky, vodič a spolujazdec mŕtvy, zvláštnosťou je, že doba smrti sa prekrýva s časom vraždy... ale zatiaľ nič nešpekulujeme, možno sa to vysvetlí, možno... je tam viac podozrivých vecí, pripúšťam, napríklad chlapci mali diplomatické pasy, ale keď sme sa zastavili v hoteli, zistili sme, že boli zapísaní pod úplne inými menami, a našli sme ďalšie pasy s ich fotografiami... boli vyzbrojení, a parádne, v kufri mali kyselinu, a veľa... päťdesiat litrov... gumené vaky na mŕtvoly..."

„A ostatné zvláštnosti vám prezradím ja, ale až nakoniec, zatiaľ pokračuj..." prerušil ho Mayor.

„... no a... vo vile sme nič nenašli. Billy tvrdí, že v monitore bola iba jedna stacionárna kamera a nahrávacie štúdio môže byť kdekoľvek, potom sme zabehli na súdne za Lengyelom, rozrobia aj lyžičky, aj druhú večeru... ale v tej prvej našli jed... v kuracom mase..."

„To je hovadina... nemožné..." zadudral Vaňa.

„... nie je, lebo nebolo otrávené všetko, ale iba pár kúskov. Jedna laborantka si dala tú námahu a vyhodnotila večeru zložku po zložke a zistila, čo sme vám povedali. Kolumbijská metóda asi použitá nebola. Niekto mal dosť času vstreknúť injekciou jed do mäsa. Zvláštne je, že aj z druhej večere bolo odjedené, síce podstatne menej, ale bolo! To by nám malo naznačiť, aby sme sa venovali domácej, tej Kláre, alebo..." Krauz sa zahľadel na Vaňu.

„Tú sme preklepli," skočil mu do reči starý Burger, „a zistili sme, že v utorok večer, tesne pred šiestou, opustila republiku a sama vo svojom aute vycestovala do Rakúska. Ešte sa nevrátila. Zrejme odišla za synom do Nemecka. Otázka znie takto, kto ju zastupoval v domácnosti. Buď si u starého Schmitta vybavila dovolenku a niekoho mu dohodila ako náhradu, alebo si starý varil sám, ale sám by sa asi neotrávil, alebo... neviem!"

„To je dosť dôležité zistenie! Musíme ešte raz navštíviť poštárku a zistiť, ako riešili situáciu, keď Klára odcestovala. Možno majú stabilnú paniu na záskok, možno... možností je veľa... píše to niekto?" spýtal sa Krauz.

„Píšem si..." zamrmlal Mayor, „... dobre, čo sme ešte zistili?"

„My sme boli v banke," začal Kuky a Vaňa so záujmom prelistoval tú jednu chudobne zapísanú stranu zápisníka, kde sa hovorilo o ústnom pohovore... „žiadna sláva, ale niečo predsa. Stôl a kancelária perfektne upratané, ak tam aj niečo bolo, všetko je už vymazané a zničené. Nejaká baba s nosom jastraba si tam už robí hniezdo... ale zastavil nás jeden ochrankár a povedal nám, že starý Schmitt bol sviňa na entú. Vraj sprznil nejaké mladé dievčatko, čo sa uňho uchádzalo o robotu a jej frajer si to s ním prišiel vybaviť ručne stručne. Meno nemáme, ale vraj to zistíme na personálnom, lebo baba tam chvíľu robila. Jej frajer sa vraj Schmittovi otvorene vyhrážal. Potom nám odporúčal, aby sme si zohnali zoznam prepustených z banky a aby sme sa zamerali na funkcionárov. To nám aj napadlo, ale vydajú nám ho až v pondelok na základe písomnej žiadosti. Tam... v zozname vraj

nájdeme aj meno Chudoba, toho Schmitt prepustil za zvláštnych okolností, takže pár motívov by sme mali... to by bolo za nás asi všetko..."

„Nesprznil... musela mu vyfajčiť..." čítal Vaňa z notesa, aby bolo všetkým jasné!

„Díky, Vaňa, to už znie presnejšie!" povzdychol si Mayor a premeral si ich rad radom, „a teraz ja! Slušná robota, páni..."

„A ja..." zašepkala Petra.

„... na jeden deň celkom slušná! Ja som volal na nemecké veľvyslanectvo zmocnencovi pre policajné záležitosti a... prejavil živý záujem a v rekordne krátkom čase mi volal späť. Cez Interpol by sme čakali mesiac, takto už dnes vieme, že havarované auto s nemeckou ambasádou nemá nič spoločné, také značky už dávno nepoužívajú, a na vyše podľa čísla motora nám zistili, že bolo ukradnuté v utorok v noci vo štvrtom viedenskom okrese. Tí dvaja..."

Zazvonil telefón. Mayor po ňom chňapol a zavrčal: „Mayor, čo... aha... píšem si... ďakujem..." Zložil a pokračoval.

„...tí dvaja sú pre nás čím ďalej tým zaujímavejší. Volali z daktyloskopie, porovnali odtlačky mŕtvol s tými z hotela... je tam zhoda. Wagner a Kowalsky sú aj... Richard, nepovedal si mi..."

„Tu máš ich pasy..." ^

„... aha, takže sú aj Miller a Koch. Zaujímavé! Tak si to zhrnieme. Na začiatku sme mali štyri okruhy problémov... rodina bankára Schmitta, tam sme zistili, že vlastne žiadna neexistuje a budeme sa venovať iba dcére, potom Klára... tá vycestovala deň pred vraždou do Nemecka, potom kazeta... tam sme nepokročili ani o krok a asi už ani nepokročíme, pomôže nám iba náhoda alebo dobrovoľné priznanie odosielateľa, a po štvrté... Martin. Ten sedí a nekomunikuje. Teraz už môžeme pripísať aj piaty okruh, a to sú dvaja maníci z mercedesa. Na prvý deň dosť slušné, hoci dopredu nás to neposunulo ani o krok. Jedna pozitívna správa by tu však bola. Naše zistenia sú aj pre ministerských také zarážajúce, že sa za celý deň nestihli spamätať a nikto nás od nich nepokefoval, ani telefonicky nie, takže aspoň niečo! Čo ďalej?"

„Ja by som... roztočme to okolo tej jeho dcéry, skočme do kúpeľov a zistíme, či tam naozaj bola a všetko okolo nej. Musíme ju naisto vylúčiť, aby nám nezavádzala v ďalšom vyšetrovaní. Rodinní príslušníci majú prioritu, ako vždy. Potom treba nájsť v Nemecku Kláru, aby sa čím skôr vrátila, nech pomôže nemecký zmocnenec pre políciu a nájdu nám jej syna. Zajtra by sme mohli..."

„Zajtra je sobota..." skočil Krauzovi do reči Mayor.

„No a?"

„Nemáme peniaze na nadčasy, vieš to dobre..."

„Ale máme čerstvú vraždu..."

„... ale nemáme čerstvé peniaze..."

„Tak potom..." Krauz rozpačito pokrčil ramenami a pozrel na Burgera. Aj on iba neveriaco pokrútil hlavou. Všetci starí pamätali časy, keď sa tri dni po vražde doma ani neukázali a s manželkami si občas telefonovali, že ľúbim ťa, zlatíčko a zajtra už určite... asi prídem... Teraz boli prednejšie peniaze... ktorých aj tak nebolo.

„A... do tých kúpeľov... ako si to, Petra? Teplička? Tam sa kedy dostaneme?" skúsil Krauz.

„Nedalo by sa to vybaviť písomnou žiadosťou na miestnej polícii? Máme prejazdené limity, chlapci, je koniec mesiaca a všetky služobné autá ho aj tak prekročili... ja neviem..."

„Tak potom sa na to vyserme! Dlhšie robiť nemôžeme, lebo ministerstvo nemá peniaze na nadčasy, jazdiť nemôžeme, lebo mesačný prídel benzínu sme už vyjazdili, odmeny nedostaneme, lebo..."

„Čo sú to odmeny?" prerušil ho Kuky.

„... tam máš slovník cudzích slov a neotravuj! Ja idem domov a v pondelok, keď už všetci svedkovia na všetko zabudnú a budú sa tváriť, že ich iba otravujeme... tak potom sa do toho pustíme znova! Príma! Nech žije reforma..."

„Drž hubu! Čo si myslíš, že mňa to neserie!? Ja..."

„Tebe, šaňo, nikto nič nehovorí, ale... psí štekot do neba nedôjde, tak komu to máme povedať!? V takomto bordeli sme ešte nerobili, to vidíš sám, nie!?"

Mayor si pretrel spotené čelo a chcelo sa mu plakať. Poznal svojich chalanov a vedel, že by dnes večer a poprípade aj v sobotu pozisťovali, čo by sa len dalo, ale... on sa musel zúčastňovať na všetkých nezmyselných poradách, na ktorých odôvodňoval, vysvetľoval, predkladal tabuľky o hodnotení jednotlivcov, analýzy, správy, grafikony... a v konečnom dôsledku práve on niesol zodpovednosť za plnenie príkazov zhora, tak... nemal veľa možností. Najradšej by sa na to všetko...!

„Kto by silou-mocou chcel, tak za náhradné voľno... niekedy v piatok si môžete vybrať náhradné voľno... chlapi..."

„Takých piatkov mám za posledné dva mesiace sedem... keď sa mi to nazbiera, neprídem dva týždne do roboty, som zvedavý, čo budeš robiť..." smutne si povzdychol Burger. Ostatní súhlasne prikyvovali.

„Nemáme to ľahké, chlapci..." povzdychol si Mayor.

Krauz prišiel domov desať minút po štvrtej. Sylvia vyšla z kuchyne a prekvapene na neho pozrela.

„Prišiel si si po večeru? Ešte nemám nič..."

„Netreba, už som doma!"

„Si... chorý... niečo sa stalo? Vy ste to už vyriešili?"

„Nie, veď robím do pätnásť tridsať, tak čo...?"

„Odkedy?"

„Nová prax v polícii. Vražda už nie je dôležitá. Podstatné sú limity na nadčasy, na palivo, na... áále... pomôžem ti v kuchyni, alebo..."

„Choď sa opláchnuť a natiahni sa..."

Opláchol sa, natiahol sa v obývačke a sotva zapol televíziu, zaspal. Čo už má robiť policajt v piatok poobede, keď má plné ruky roboty?

19. KAPITOLA

V sobotu ráno Krauz vstal a s lístočkom, čo mu Sylvia večer napísala, zašiel do obchodu. Doterigal štyri igelitky a potichu ich v kuchyni vykladal. Snažil sa nezobudiť dievčatá. Keď mu spadol šalát, nikoho doma ani nehlo, ale s plechovkou sladkej kukurice to už bolo horšie.

„Čo robíš...?" vyšla Sylvia so spálne a žmúrila karpavými očami. Z detskej izby... vlastne už to boli slečny... sa vyplazila mladšia Laura a dala mu letmý bozk.

„Tati... už sa to začalo...?"

„Čo, srdiečko?"

„Včera hlásili v televíznych novinách, že ráno máme očakávať prelet spojeneckých vojsk... idú niekam na Blízky východ robiť poriadky..." a uškŕňala sa.

„Nie, toto bolo iba cvičenie, naostro to začne až za hodinku... zalez a spi... ešte..."

„Nemôžem, tati! Dnes mám doučko z angličtiny s pani Paskalovou... mami, už je čas?"

„Nie, naozaj si ešte môžeš zdriemnuť! Tatino robí manévre, ale my sme odolné, však!? Tak šup...!"

„Tak idem... a ozaj, tati, prečo sa musím učiť tú... angličtinu...?"

„Lebo ňou rozpráva polovica sveta... srdiečko..."

„A to nestačí...?"

„Zalez...!"

Dvanáťročná hlava s odpoveďou na každú otázku a s otázkou na každú odpoveď zaliezla do postele a Sylvia sa išla umyť, lebo by už aj tak nezaspala. Krauz iba bezmocne mykol ramenami. Nech sa človek snaží, ako chce, vždy to vypáli akosi inak.

Očistil zeleninu a umyl mrazenú sliepku.

„Koľko cibule mám dať do polievky, miláčik?"

„Jednu celú, ak je malá, alebo polovicu veľkej..."

„A... táto je aká?" otočil sa od drezu.

„Stredná..."

„Táák dík..."

Sylvia ho skontrolovala a všetko naložila do veľkého hrnca. Pridala bujón, koreniny a soľ, plyn stiahla na mini mum, lebo času mali dosť. Tato ich zobudil na sobotu v nekresťanský skorú hodinu. Rozvalil sa v obývačke a lis toval v novinách. \

„Tú kľučku na balkóne... si sľúbil... že keď budeš mať najbližšie čas..."

„Ešte nie je najbližšie... srdiečko..."

„... a aj roleta nám spadla..."

Poskladal noviny a zo vstavanej skrine vybral malú skrinku s náradím. Poťažkal kombinačky a vzal si aj skrutkovač. Vražedným pohľadom zagánil na balkónové dvere, ale nepomohlo to...

Sobota je mimoriadne krásny deň. Väčšina policajtov ho radšej trávi v práci...

Doma sa narobia ako hovädá...

Sylvia druhý raz zobudila mladšiu dcéru a vychystala ju na doučovanie. Laura sa naraňajkovala, do igelitky si zbalila zošit, peračník a učebnicu a iba tak v papučiach zamierila k dverám. Bolo to v poriadku, chystala sa iba o tri poschodia vyššie, kde pani Paskalová v domácich podmienkach doučovala angličtinu.

Richard ju sledoval od rozobratých balkónových dverí a neodpustil si zarýpnuť.

„Hééj ty... angličtinárka..."

„No...?"

„... poraď mi, kým odídeš... ako sa povie po anglicky džem?"

„Džem!"

„... a hamburger?"

„Hamburger!"

„Tak potom to s tou Paskalovou nejako vydržíš... nie je to až taká ťažká reč..."

„Múdry tato..." skonštatoval copatý krpec a rezko švihal von, aby ho netrafila letiaca papuča.

Staršia dcéra Sylvia ich sprdla, sotva vstala, že ju mali zobudiť už pred pol hodinou, lebo dnes má zápas a načo už dva mesiace trénuje smeče, keď to kvôli nim teraz všetko zmešká... tak ju Sylvia odviezla autom a Richard striedavo strážil polievku a opravoval roletu. Osamel a zamyslel sa. Mechanicky vŕtal a skrutkoval a vŕtal a... hlavou mu vŕtalo, prečo je okolo Schmittovej vraždy toľko náhod. Dcéra je na liečení, domáca je v zahraničí, dvaja neznámi s pištoľami a kyselinou v jarku, super špičkový domáci alarm vypnutý, alebo nefunkčný, alebo...

Pracoval a rozmýšľal. Pracoval a... pracoval.

Čas mu ubiehal a keď sa naobedovali, odviezli sa do nákupného centra na prechádzku. Stálo ho to liter a pol, lebo každá z báb ukázala na nejakú handru, ktorú nutne potrebuje do šatníka a... to bol na tom ešte dobre, lebo staršia dcéra ukázala na roztrhané rifle, ktoré stáli dva... ale to už odmietol! Deravé rifle za dvetisíc!! Keby boli nové... možno... ale takú haraburdu za toľko peňazí!! Skoro skolaboval. Mango! Nech sa to volá aj papaya... nedá ani bohovi!

Zastavili sa na ľahký olovrant v mekáči a večer si pustili telku. Prekrásna sobota. Richard mal rád svoju rodinu a celý deň sa im už nevenoval, ani nepamätal. Prázdna policajná kasa mu pomaly prestávala vadiť.

O deviatej večer mu zazvonil mobil. Na displeji si prečítal *Súkromné číslo.* Stlačil OK.

„Prosím?"

„Pán Krauz?"

„Voláte správne."

„Ja som Peter Okruhlica... kedysi sme si tykali..."

„Nespomínam si..."

„Robil som krajského technika..."

„Neviem..."

„Robili sme spolu tých umučených bezdomovcov..."

„Aháá!! Čau Peťo!"

„Čau... vieš, kde robím teraz?"

„Nie."

„Môžeš zbehnúť dolu?"

„Kam... dolu...?"

„Pod balkóny... parkujem tu..."

„Si sám?"

„Sám."

„Aké auto?"

„Biely Favorit."

„Ešpézetka?"

„Päť tri päť... na konci CT... Cyril, Tomáš..."

„O čo ide?" „Do telefónu... nie..." „Počkaj dole..."

Krauz si natiahol rifle a omotal si lýtkové puzdro. Zasunul krátky revolver a dupol. Zbraň sadla na miesto. Prehodil si bundu.

„Taká pekná sobota... by to mohla byť... decká už spia..." „Sylvia... miláčik... idem iba dole a o chvíľu som hore..." „Hore, dole... hore, dole... by sa mi občas aj páčilo..." „O chvíľu som späť... bubinko... všetko bude!" Človek niekedy zaklame, a ani nevie ako.

Martin si zapálil poslednú cigaretu a rozhodol sa. Zabúchal na masívne železné dvere, ktoré nejaký tĺk natrel olejovou farbou na šedo. Asi aby spríjemnil interiér cely pre zadržaných. Martin zabúchal. Už mal toho dosť...

Krauz zbehol po schodoch a zahol za roh. Obehol dom a z opačného rohu skontroloval parkovisko pred domom. Počkal, či ho niekto nesleduje, a potom si podrobne prezrel autá. Biely favorit stál bokom v tme pod stromom. Vodič sa nekryl. Krauz videl v okolitých autách iba sedadlá a opierky. Jemu videl celú hlavu a plecia. Prešiel ulicou a odzadu sa prikradol k favoritke. Cestou skontroloval susedné autá. Vyzerali byť čisté. Skôr, než nastúpil, pozrel zadné sedadlo a priestor pred ním. Neležal tam nikto. Trhol kľučkou.

„Čau..."

„Čau... boha!! Skoro som sa posral... čo blbneš, čakal som ťa spredu..." podali si ruky.

„Ja to mám radšej odzadu..."

„Ako myslíš... proti gustu žiadny dišputát... tak vitaj! Fajčíme?"

„Radšej nie... plamienky..."

„Dobre... Richard... prepáč, že otravujem tak neskoro večer...

„To je v poriadku..."

„... fajn, tak počúvaj... poslal ma za tebou Martin..."

„Ktorý...?"

„Ktorý!? Váš! Kobza..."

„Už asi nie je náš..."

„Možno preto ma poslal..."

„Ako?"

„Ja teraz robím v cele predbežného zadržania, z techniky som musel odísť... exém na prstoch... nesmiem prísť do styku so žiadnymi chemikáliami..."

„Viem... pamätám si..."

„Nedali mi ani korunu... bolestné..."

„Aj to si pamätám..."

„... Martin ma požiadal, aby som ťa vyhľadal. Chce s tebou hovoriť."

„Prečo?"

„To neviem!"

„Nepáči sa mi to."

„Nečudujem sa ti."

„Čo s tým spravíme?"

„Nič. Odovzdal som ti odkaz a ty sa rozhodneš. Buď pôjdeš, alebo nie."

„Počúvam."

„Počúvaj. Martinovi dnes v noci vyprší lehota na rozhodnutie o väzbe. Zajtra ráno ho budú eskortovať do basy, lebo väzbu mu sudca schváli. Vie to a poprosil ma..."

„Prečo teba..."

„Je to môj bratranec... nemusíš to hovoriť nikomu..."

„Nepoviem..."

„Vo väzbe už nezmôže nič, bude celý čas pod dozorom, ale teraz sa ešte dá... chce sa s tebou stretnúť dnes v noci a povedať ti, ako to bolo s vraždou bankára..."

„Kedy v noci?"

„O desiatej je večierka, o štvrť na jedenásť bude porucha na monitorovacom systéme v celách a bude trvať pol hodinu. To sa objaví aj v zápise v knihe udalostí... všetko je v poriadku a pripravené... nikto ťa neuvidí. Kamery budú vypnuté. Ja ťa dostanem do cely a aj von, musíte to stihnúť za pol hodinu."

Krauz chvíľu sedel a zvažoval riziko.

„Môžem ťa prezrieť?"

„Môžeš..." a Peťo roztiahol ruky.

Krauz ho prezrel. Žiadne mikrofóny. Keby hral špinavú hru, mohli byť namontované hocikde v aute, ale počítal s tým, že Krauza všetci poznajú a že vedia, že by bol schopný vyfilcovať aj celé auto... ale v tom prípade by nemalo zmysel tam žiadne mikrofóny dávať a provokácia by sa

dokumentovala iným spôsobom, ale v tom prípade nemalo zmysel filcovať nielen auto, ale ani jeho. Ak má proti sebe profesionálnych provokatérov, auto bolo bezpredmetné. Preto prestal.

„Ste bratranci... iba preto?"

„Iba preto, o nič iné nejde! A..."

„No?"

„... povedal mi, že on ho nezastrelil a... ja mu verím..."

„Aj ja... by som chcel..."

Krauz sa zamyslel a po chvíli sa rozhodol.

„Spravíme to takto... sám tam nejdem, zavolám Chosého... prepašuješ nás tam dvoch... a potom uvidíme, sedí?"

„V poriadku! Žiadny rozdiel, či jeden alebo dvaja..."

Krauz otvoril dvere.

„Rozvalím sa na zadnom sedadle, nevadí?" a uškrnul sa.

„Nevadí... kurva... s tebou je to ako v špionážnom filme..."

„Raz ma už skoro prizabili... kamoši... taká lekcia stačí na celý život..."

„Viem, počul som. Hlavne nestrieľaj! Toto je iná akcia, oni s tým nemajú nič spoločné... tu ide o Martina..."

„Bodaj by si mal pravdu... ale starý Schmitt bol rozprávkový pracháč, a kde sú rozprávkové prachy... no? Dúfajme, že nekecáš!"

Krauz zavolal Chosého a stručne mu povedal, o čo ide. Chosé povedal, že áno. Krauz inú odpoveď ani nečakal.

Sára Schmittová zadržala dych. Zriadenec odhrnul lem bieleho prestieradla. Vykukla šedivá hlava. Sára vedela, čo ju čaká, upozornili ju, že časť čela bude chýbať, ale aj tak súhlasila s identifikáciou. Niekto musel policajtom povedať, kto je zavraždený, a ona bola predsa lekárka... city museli ustúpiť profesionalite.

Trochu sa zapotácala. Vyšetrovateľ ju chytil za lakeť.

„Ďakujem, netreba... ešte ruku... pravú..."

Zriadenec odokryl viac a Sára si obzrela lakeť na pravej ruke. Jazva bola na svojom mieste. Aj tetovanie. Bol to jej otec. Povedala to aj nahlas. Vyšetrovateľ bol konečne spokojný.

Poodstúpila a dlaňou si prikryla tvár. Chvíľu váhala, potom sa otočila a zamierila k oknu. Nechali ju.

Je mŕtvy. Konečne je mŕtvy. Je to rodič a... posledný, viac ich už nemá, ale ľútosť necítila. Sviňa... alebo otec. Niekedy to býva to isté.

Niektoré deti nemajú radi svojich rodičov.

Klára Moorová zaradila päťku a vydýchla si. Na veľkej zelenej tabuli si prečítala, že už je na viedenskej diaľnici a že do Mníchova to má ešte šesťsto kilometrov. O pár hodín uvidí svojho syna. Sľúbili jej to a ona sa už tešila. Bola ochotná hodiť za hlavu všetko a všetkých, hlavne že Henrich bude s ňou a ona s ním a že sa už nikdy od seba neodlúčia. Otvorila okno a vyhodila celofán z balíčka cigariet. Mobil už vyhodila predtým a dbala na to, aby dopadol do Dunaja. Je to veľká rieka a tečie veľmi rýchlo. Chceli, aby to tak spravila, a ona nevidela jeden jediný dôvod, prečo im nevyhovieť. Veď ak to spraví, uvidí svojho syna... Niektorí rodičia majú radi svoje deti.

Inžinier Vlastimil Chudoba dočítal nekrológ a zložil noviny. Usmial sa. Dobrá vec sa podarila. Sviňa... tyran, čo ho prenasledoval posledné roky... to už má za sebou. Zopäl ruky a vzhliadol k nebu.

„Ďakujem ti... Pane Bože... ďakujem za všetko... že si mi dal silu..."

Manželku pochoval v pondelok... nemala to s ním ľahké, a keď ho vyhodili z banky, bol stále doma, robotu si už nenašiel... srdiečko jednoducho nevydržalo. Chcel odlepiť ruky od seba ale... roztriasli sa a nešlo to, ale poznal to, už a vedel, že netreba podliehať panike, že stačí prehltnúť iba jednu žltú a jednu ružovú tabletku...

Vstal a pretackal sa k dresu. Kŕč povolil a rýchlo si do dlane odsypal... dve žlté a jedna ružová... to nevadí, na jednej žltej nezáleží... nacvičeným pohybom hodil tabletky do úst a bez vody ich prehltol. Bol zvyknutý, vodu už dávno nepoužíval.

Sadol si a prestal sa triasť. Mal dobré lieky, vždy pomohli. Nemal ich na predpis, vlastne ani nebol u lekára... chalan, čo mu predal železo, mu predával aj lieky. Vždy pomohli. Zo zásuvky kuchynského stola vytiahol pištoľ. Krásna. Čierna. Na pažbe veľké písmená ČZ. Nevyznal sa v tom, ale chalan hovoril, že má priemer deväť milimetrov a že zloží chlapa na päťdesiat metrov. On nechcel päťdesiat. Chcel stáť tesne pri ňom a vidieť ho umierať.

„A vy držte už konečne huby!!" zareval z kuchyne k detskej izbe.

Smradi krpatí... len by to vrieskalo a večne otravovalo!

Vydýchal sa a hlaveň si vložil do úst. Naplo ho a do očí sa mu nahrnuli slzy. Potom si to rozmyslel.

Niektorí rodičia nemajú radi svoje deti.

Krauz s Fischerom prešli dvor policajného riaditeľstva a zbehli po schodoch do suterénu. Peťo ich zastavil vztýčenou dlaňou a pozrel na hodinky.

„Práve vypínajú svetlá... je večierka... chvíľu počkáme..."

Neponáhľali sa a trpezlivo čakali. Po chvíli Peťo zazvonil a z reproduktora sa ozvalo: „Prosím?"

„To som ja..."

Bzučiak zadrnčal a Peťo sa oprel do masívnych dverí. Prešli chodbou a Krauz ticho zašepkal.

„Peťo, ale nech nás nevidí nikto, choď prvý a vyčisti to. Až potom pôjdeme."

„Ako chceš!"

Peťo odbehol a o chvíľu sa pre nich vrátil. Keď prechádzali okolo okienka, nebola tam žiadna uniforma. Kľúčom otvoril mreže a vošli do chodbičky s celami. Posledná vpravo bola ich. Peťo zaštrngal zväzkom a šedý masív sa pohol.

„Máte pol hodiny, prídem po vás..."

Martin sedel na posteli a lakte mal opreté o stehná. Zodvihol hlavu, kývol im na pozdrav a vstal. Krauz chvíľu váhal a napokon sa rozhodol. Podal mu ruku.

„Sadnite si... ak máte kam..." rozpačito ukázal okolo seba.

Chosé si prisadol na posteľ, Krauz použil jedinú stoličku v miestnosti. Nepohodlný štokerlík bez operadla.

„Nemáme veľa času, tak spusť..." vyzval ho Chosé.

„Dobre... ja viem... niečo sa pokazilo a veľa z toho som pokazil ja sám, ale... to ostatné je pokazené tak, že ma to serie! Premýšľal som celú noc a deň a neviem sa z toho vysomáriť. Chcel som sa s vami stretnúť a povedať vám, čo nesedí, pretože vy jediní do toho môžete vniesť svetlo, jasom už mimo. Počúvajte, poviem vám, čo sa stalo v noci zo stredy na štvrtok, a aj to, čo tomu predchádzalo. Poviem vám všetko, ale nebudem vypovedať do zápisnice, kým mi to advokát neporadí a... kým nezistíte, kto za tým stojí."

„Niekto... za tým stojí? Ty niečo tušíš?"

„Nie! Ja viem iba fakty, to ostatné budete musieť zistiť vy."

„Dobre, tak to skúsme..." povedal Chosé a vybral diktafón. Skontroloval polohu kazety a zapol nahrávanie.

„Musí to byť? Nestačili by zápisky?"

„Martin, máš naše slovo, že sa to nikde neobjaví."

„Tak... dobre. Za týchto okolností mi vaše slovo musí stačiť. Takže... všetko sa to začalo koncom zimy... niekedy začiatkom februára som bol u nás v bare... viete, ten kinderbar čo mám pod oknami..."

„Vieme..."

„... a okolo polnoci tam prišla baba... ako by som vám to... baba s veľkým B. Havranie vlasy po zadok, figúra ako modelka, ksicht jedna radosť, čistá panenka Mária... tricina... zrelý kus, ale super..."

Chosé spozornel. V duchu si ju namaľoval a... normálne na ňu dostal chuť, tak živo ju kolega v srabe popísal.

„...na sebe lacná imitácia strieborného kožušteka z nejakej chlpatej potvory. Tipol som ju na zatúlanú kurvičku, alebo nudiacu sa manželku prepracovaného blbečka večne vysedávajúceho vo firme. Dali sme reč. Zbalil som ju a o hodinu som ju už kefoval. U mňa na gauči. Dobre jej to padlo, videl som to na nej, muž to pozná..."

„Čas beží..." upozornil ho Richard, lebo toto ho vôbec nezaujímalo. Chosé ho zmrazil pohľadom, lebo toto ho zaujímalo zo všetkého najviac. Pevne veril, že v závere sa dozvie aj jej meno a adresu...

„... dali sme si párkrát rande a... začalo to. Nebola kurva, pravdivá bola druhá verzia o smutnej manželke. Ten kožuch nebola imitácia, bola to pravá činčila a dievča patrilo k horným desaťtisíc. Vďaka manželovi a jeho postaveniu. Vďaka jeho viseniu sme si spolu perfektne rozumeli, aj v posteli aj inak... Možno vám to bude pripadať smiešne, ale ja som sa zamiloval a mal som s ňou vážne úmysly. Aj ona. Zašlo to tak ďaleko, že sme sa už rozprávali o rozvode a že sa ku mne presťahuje. Potom... neprišla na rande a pár dní o sebe nedala vedieť. Našiel som ju a... keď som ju uvidel, zhrozil som sa! Bola zbitá ako žito. Plakala a priznala sa mi, že to tak u nich funguje pravidelne. Chcel som ísť za ním a rozbiť mu hubu, aby skúsil, aké to je, ale zaprisahala ma, aby som to nerobil, že... sa to samé... vlastne ani neviem, prečo som nešiel a na čo som čakal! Mal som ísť a nemuselo to takto dopadnúť! Veci nabrali rýchly spád. Ja som ju nahováral, aby od muža odišla, ona s tým aj občas súhlasila, občas nie... napokon mi ukázala fotografie. Ten jej si najal súkromného detektíva, ale fotografie boli zlé, a keď to tak spätne hodnotím, ani na nich neboli vidieť tváre, iba... no, vtedy som jej uveril, že sme to my a že sa zmráka. Náhodou som jej v kabelke našiel výpis z banky zablokoval jej prístup k peniazom a potom mi to aj sama potvrdila, že to spravil. Rozvod neprichádzal do úvahy, obral by ju o všetko, ale mne to nevadilo, povedal som jej, že by som ju prijal aj s holou riťou, a myslel som to doslova... chalani, keby ste ju videli... tú holú... bože!!"

Na chvíľu sa odmlčal a Chosé ju videl... Martin si chcel zapáliť, ale našmátral iba prázdnu krabičku. Krauz mu podal svoje. Martin chcel vyloviť jednu, ale Krauz mávol rukou. „Nechaj si ich..."

„Díky... už ani neviem, kedy mi to povedala prvý raz, ale uvedomujem si, že ma to ani veľmi neprekvapilo. Vysvetlila mi, ako by sme dopadli v prípade rozvodu, že jej muž je pomstychtivá arogantná sviňa a že takú potupu by jednoducho nenechal len tak a že by nás aj tak stále prenasledovali jeho ľudia... a aby som našiel niekoho, kto ho odpraví..."

Krauz si s Chosém vymenili prekvapené pohľady. Martin monotónne pokračoval.

„Ona to vraj zaplatí, ale rýchlo, kým ešte má z čoho. Súhlasil som, ale podvedome som dúfal, že sa to nejako samo vyrieši, že... vlastne ani neviem, v čo som dúfal! A potom... prišiel zlom. Skoro ju zabil. Nemohol som ju nájsť asi týždeň, napokon som objavil invalida... ruka v sadre, rebrá na kašu, tvár... keby ste to videli! Vraj ju schoval do nejakej provinčnej nemocnice a podplatil primára, aby to hral na dopravnú nehodu... vtedy som sa rozhodol. Ďalší pokus sa mu už mohol podariť a iba by zahlásil na polícii nezvestnosť, a že žena sa mu už dlhšiu dobu kurvila a... bohvie, kam zdrhla... nikdy by sme ju nenašli! Koľko je takých zakopaných!? Viete dobre! Rozhodol som sa. Vybrala termín. Zo stredy na štvrtok, lebo vo štvrtok manžel odlietal na nejaké sympózium a ako vždy pred odletom si bude do noci písať prípravy. Vraj pred nedávnom kúpil od nejakého bankára samotu za mestom a tam bude. Nakreslila mi plánik, vysvetlila, kde má pracovňu, napísala kód na odblokovanie domáceho alarmu... všetko išlo ako po masle. Ja... som nikoho nezháňal... rozhodol som sa, že to urobím sám..."

Zmĺkol a sklonil hlavu. Fajčil už filter a popálil sa.

„Krista... no... a teraz to najdôležitejšie. Volala sa Sylvia Hausnerová. Inžinierka. Pracovala v poisťovni ALBA ako vedúca pobočky na Kukuričnej ulici. Jej manžel bol inžinier Rastislav Hausner, generálny riaditeľ tej istej poisťovne. Všetko som si preveril u nás v počítači. Všetko sedelo! Videl som jej identifikačnú kartu! Vybral som jej ju z kabelky, keď sa u mňa sprchovala! Všetko

sedelo, fotografia, osobné údaje, mobil... všetko som si overil! Zastrelil som hajzla menom Rastislav Hausner, lebo chcel zabiť svoju nevernú manželku Sylviu a ja som ju miloval viac ako svoj život!! Dokážete to pochopiť!!? Kurva!!"

„Kuš! Čo reveš... naokolo sú ľudia... a všade tma..." zhrozil sa Krauz.

„Ty si ešte nebol zavretý, však? Tu reve každý, zvlášť keď je tma..."

„Aha... ale aj tak... tichšie..."

„Keď ste prišli ku mne domov, stále som čakal, že jeden z vás zareve... skrytá kamera, ty bulo, ale sme ťa dostali... ale nezarevali ste! Keď ste našli pištoľ... a ostatné veci, už som vedel, že je zle, ale keď ste mi oznámili, ako ste na mňa prišli... videokazeta... a že som podozrivý z vraždy nejakého Schmitta... no... chápete ma? Neveril som tomu a nechce sa mi tomu veriť doteraz! Ja tomu nerozumiem! O čo tu ide, chalani? Povedzte mi! Čo ste už vyšetrili?! Toto je ako zlý sen! Ja som zastrelil parohatého Hausnera, lebo mi týral... Sylviu... bankára Schmitta ani nepoznám, krista jeho, tam kde je... verte mi! Ja ani neviem, kto to je, tak prečo by som ho...?"

Krauz si siahol do vrecka a chcel nahmatať cigarety, spomenul si, že ich dal Martinovi, a tak luskol na Chosého. Aj on si zapálil. Martin sa pridal. V cele o niečo väčšej než telefónna búdka nebolo vidieť na krok.

„Martin..." začal Krauz pomaly a rozvážne, „ak je toto... tvoja dva dni pripravovaná obrana a obhajoba... tak ti garantujem, že ťa osobne nakopem do riti, ak kvôli inému nie, tak kvôli pokazenej sobote určite! To, čo si tu vypotil, je ako scenár nepodarenej krimikomédie, a poviem ti otvorene, že sme zatiaľ vyšetrili hrubé hovno a o Hausnerovi nevieme vôbec nič... ale... začínam už tušiť, že sme zarypli do nedomyslenej veci, ktorá sa niekomu vymkla z rúk." „Nič som si nevymyslel!"

„Dobre... začnime takto... spôsob kontaktovania... ako si sa so Sylviou kontaktoval?"

„Volal som jej na jej mobil a číslo som si preveril v evidencii u nás a bolo registrované na jej meno... je to nula sedem nula štyri... osem tri tri... tri tri osem..."

„V poriadku! Tvoj mobil máme. Nikto sa tomu zatiaľ nevenoval, lebo to bol jasný a bezproblémový prípad, ale... od istých udalostí..." „Akých?"

„... sa rozbehne vyšetrovanie aj týmto smerom. Overíme to a vyžiadame si výpisy a lokalizácie hovorov a uvidíme, čo je zač, tá tvoja Sylvia..." „Akých udalostí?" „Povie ti tvoj obhajca..." „Neser ma..."

Diktafón cvakol a zastal. Polhodinová kazeta dobehla do konca. Chosé ho rýchlo vzal a prehodil ju. „Chalani..." zaprosil Martin.

„Dobre... poviem ti, ale... to, čo si nám povedal, je pravda?" „Je!"

Krauz mu tvrdo pozrel do očí. Martin neuhol. Mal výcvik. Ale aj tak si Krauz myslel, že teraz neklame.

„Nech si už zastrelil kohokoľvek... už bol mŕtvy. Pár hodín pred tým, než si potiahol spúšť, ho niekto otrávil. A potom nám niekto poslal kazetu s tvojím tetovaním. Použili a ojebali ťa ako malého Alíka... Martinko..."

V masívnej zámke zaštrngotali kľúče a dvere sa náhlivo otvorili.

„Padáme!! O dve minúty nabehne kamerový systém!" Peťo stál v chodbe a chystal sa pripleskнúť šedé oceľové monštrum späť.

Všetci vyskočili na rovné nohy a Krauz tak prudko, že zhodil stoličku.

„Počkajte... to... nie je všetko!! Ja som... nestihol..." koktal Martin a chcel vybehnúť s nimi.

„Padajte... povedal som...!" zasyčal Peťo.

Chosé schmatol diktafón a vybehol von. Martin chytil Richarda za rukáv a strhol ho späť.

„Ja... som v tom dome nebol sám!!"

Krauz povytiahol obočie a mal sto chutí ho nakopať už teraz.

„Zajtra... alebo pozajtra ma navštívte vo väzbe... vyšetrovateľ vám určite dá povolenie... to nie je všetko...!"

„No... drbe vám!! Hovorím, vypadnite, lebo nás všetkých prepustia... debili..." syčal Peťo a zaprel sa do masívnych dverí.

„Kde Sylvia býva...?" spomenul si Chosé.

Potom už šedé dvere zapadli a oni vybehli von. Keď prechádzali dvorom všimli si, že na vonkajších kamerách sa rozsvietila červená kontrolka a každá urobila povinné zuuum a potočila sa doprava a doľava, ako keď sa zobudí maco zo zimného spánku a ponaťahuje sa.

Odviezli sa na policajné riaditeľstvo, vybehli na tretie poschodie a rozvalili sa v kancelárii.

„Rozumieš tomu? Že tam nebol sám...!" začal Chosé.

„To sa mi nezdá..."

„Mal kompľica!"

„Nie... to je blbosť. Chosé, s jeho výcvikom na takú robotu nepotrebuje pomoc. Buď by si niekoho najal, alebo by to spravil sám, ale ak sa už raz rozhodol a išiel na vec, určite nepotreboval chvost..."

„Tak potom tomu nerozumiem ani ja..."

„Musíme sa k nemu v pondelok dostať stoj čo stoj, kým ho advokát nevycvičí a nenasadí mu do hlavy chrobáka... jasné?"

„Jasné! A... čo teraz..." zažíval Chosé. „Jumbo by ešte mal mať nejaké fľaškové..."

„Kašli na Jumba a uvažuj... počuješ ma!! Uvažuj!"

„Dobre..."

„Prečo by sa stará Hausnerka chcela zbaviť muža a poslala by ho na inú adresu?"

„Co ak sa nechcela zbaviť muža, ale starého Schmitta?"

„Prečo?"

„Lebo! Počul si, čo zistili Kuky a Vaňa? Čo ak bola aj Hausnerová na ústnych pohovoroch v banke a musela pri tom kľačať pod stolom a... nepáčilo sa jej to? Alebo jej starý Schmitt niečo nasľuboval a nesplnil? Alebo ešte lepšie, možno sa o tom dozvedel aj jej muž a zorganizoval to ako pomstu. Za zneuctenú manželku! Prachov majú... zahrali rozhádanú domácnosť a Martin na to skočili"

„Prosím ťa! Čo je to za rodina, kde manžel posiela manželku na... pohovory a keď sa dozvie o fajčení, tak ju hodí do postele svalnatému bulovi a zahrajú na neho manželský trojuholník!? Len aby ho využili? Nechá ju kefovať, aby sa pomstil za oral!?"

„No čo!? Logiku to má! Vieš, kedy je manželský trojuholník naozaj funkčný?... jedine keď je jeden z uhlov tupý..."

„Tupý... chudák Martin... aj tak mi to nepasuje! Všetko sú to vzdelaní a vysokopostavení ľudia... riaditelia..."

„Bože... keby si tušil, aké sú riaditelia svine... a ich manželky..! Presne také isté ako my tu dole... čo sa toho týka..."

„No... v tom sa až tak nevyznám... ale dal by som na tvoje skúsenosti... ešte robíš do tej baletky...?" „Baletky nie sú z horných desaťtisíc a nie sú svine..." „Odrazu... hovoril si, že zarába sto litrov mesačne... ak baletí aj vonku..." „To áno... ale..." „Tak potom?"

„Už ti nikdy nič nepoviem."

„Iste... niekedy mám dojem, že všetko robíš iba preto, aby si mi to potom mohol povedať..." „Kašlem na teba!" „... u Jumba..."

„... ani tam viac nepáchnem..." „... pri pive..."

„... a už viac nepijem... s tebou..." „Chválenkár! Tak poďme niečo robiť!" Chosé si zapálil a hodil cigarety parťákovi. „Ale jedno ti ešte poviem... vieš, ako dokážu roztiahnuť baletky nohy...?" „No...?"

„Až do mínusu..." „To je..."

„... až k ušiam..."

„Boha...!"

„... svojim..."

„... kecáš..."

„...a teraz môžeme ísť pozrieť tých Hausnerovcov..."

„...ja som nič nepovedal!"

„Ale myslíš na to, odkedy sa za nami zabuchli tie hnusné šedé dvere..."

„To máš teda pravdu..."

Vzali si knižku od služobného auta a vyplnili patričnú kolónku. Krauz zbehol o poschodie nižšie na operačné stredisko a dal si ju podpísať operačnému dôstojníkovi. Bolo to v súlade s predpismi. V dňoch pracovného voľna jeho podpis nahrádzal šéfa oddelenia.

„O čo ide?" spýtal sa operačný dôstojník cez okienko. Do knihy udalostí si zapísal Krauzovo meno, číslo auta a čas.

„Robíme na tej vražde bankára Schmitta..."

„Vie o tom váš šéf?"

„Jasnačka!!"

„Tak daj..." a podpísal im jazdu.

Krauz a Fischer stáli pred domom ako z rozprávky. Prekrásna vila s obrovskou prednou záhradkou. Na prízemí sa svietilo.

„Je pol dvanástej..." upozornil Chosé.

„Nevadí. Ak nebudú chcieť hovoriť, dostanú predvolanie na pondelok a rovno k vyšetrovateľovi, ak áno, vybavíme to hneď a bezbolestne. Povedal si, že sú to inteligenti... možno pochopia..."

Tak zazvonili. Dlho nič. Potom ich privítal pes. Ani neštekol. Iba pribehol k bráne a podoprel ju prednými labami. Krauz ho poškrabkal za uchom. Oblízal mu ruku. Dlhosrstý retriever. Kamarát aj so zlodejom.

„Prosím... kto je tam..."

„Pane... prepáčte, že rušíme tak neskoro v noci, ale sme od polície... chceli by sme s vami hovoriť... hľadáme inžiniera Hausnera..."

Muž otvoril dokorán a svetlo od chrbta mu zatienilo tvár. Až keď podišiel k bráničke, zistili, že má päťdesiat a maskuje to farbenými vlasmi a pravidelným tenisom.

„Ja som... to... myslíte vážne? Je polnoc..."

„Skoro..." Krauz mu ukázal odznak. „Ešte raz prepáčte, ale... my sme z oddelenia vrážd... vyšetrujeme..."

„Radšej poďte dálej... tu... nebudeme... no poďte... Evity sa nemusíte báť... nehryzie..."

Chosé si bol istý, že pri odchode by si ju pokojne mohli naložiť do auta a ani by neprotestovala.

Domáci ich voviedol do pracovne. Pohľad z okna tírauza uistil, že sú to okná na ulicu, kde videli svetlo. Zaviazal si župan a rukou ukázal na pohovku.

„Ešte... pre poriadok... kriminálka má aj služobné preukazy, však?"

Obaja sa legitimovali. Nasadil si okuliare a z blízka v predklone si ich prezrel. „Ďakujem..."

„Som starší detektív oddelenia vrážd Richard Krauz a toto je môj kolega Jozef Fischer..."

„Tiež starší detektív..." a pohodlne sa vyvalil v koženej sedačke. „Tiež..."

„Dáte si niečo... neviem, ako je to s vami v službe..." otvoril bar s tmavými vyrezávanými dvierkami a z množstva fliaš poukladaných ako kolky vybral jednu. Aj na diaľku bolo vidieť, že to nie je lavórovica od suseda za požičané lešenie. Chosé nelenil. „Ja by som skúsil..."

Domáci sa zaradoval a poskočilo mu obočie. Krauzovi ho bolo ľúto. Asi nemal veľa priateľov, keď sa tak potešil dvom policajtom v sobotu v noci. Dosť blbá partia na mejdan. „Môže byť..." súhlasil Krauz.

Muž v župane nalial do obrovských napoleoniek a posadil sa oproti nim. Prehodil si nohu a labužnícky privoňal. Ukázal na drevenú dózu na konferenčnom stolíku.

„Jemné... Portoriko... ale jemné, vyslovene sa hodia... k tomuto..."

Dali si jemné portoriko a Krauzovi sa zachcelo požiadať Chosého, aby zavolal nejaké baby... tri z jeho ohromného kŕdľa... načo kaziť atmosféru vypočúvaním!? Pohodlne sa zahniezdili. Pokazil to sám domáci. „A o čo ide... páni...?"

„Pán inžinier... my..." začal Krauz.

„Na zdravie..." prerušil ho domáci, lebo už dosť ovoniaval a patrilo sa aj odchlipnúť.

„Na vaše..." súhlasili a skúsili. Almázia. Chosé sa vyžíval. Krauz bol viac na pivo, ale tiež musel uznať, že...

„Tak spustite... páni..."

„... iste... takže... chceme vás požiadať o značnú dávku trpezlivosti... vzhľadom na čas, v aký sme vás prepadli..."

„To nič... ja spávam od jednej do piatej... nikdy nie viac... ale ani menej..."

„... a aj vzhľadom na to, o čom sa chceme sa vami porozprávať. Možno sa vám to bude zdať prisilná káva, ale verte nám, aj my sme na tom podobne a nevieme ako to rozlúsknuť, jedine priamym rozhovorom s vami..."

„Napínate ma... tak už von s tým..."

„Dobre... najprv by som prosil vašu identifikačnú kartu... viete... identita... je v tomto prípade až neskutočne dôležitá... my jednoducho musíme mať istotu, že hovoríme s inžinierom Rastislavom Hausnerom, riaditeľom... pardon... kde pracujete?"

„Som generálny riaditeľ poisťovne ALBA a občiansky mám..." vstal a otvoril starožitnú skriňu. Prehľadal dve saká a potom im podal čierne puzdro. Bolo tam aj osvedčenie od vozidla... iba také sedmičkové BMW... vodičský preukaz, identifikačná karta, zdravotné poistenie... všetko na jedno meno. Fotografie by sedeli. Aj keď Krauz nadobudol podozrenie, že fotografovi priplatil...

„Veľmi pekne ďakujeme..." Krauz položil kožené puzdro na konferenčný stolík a chvíľu nechal domáceho vychutnávať nápoj, „...a tiež ďakujeme za milé pohostenie... ale čo bude nasledovať, vám asi milé nebude. Nevyhrážam sa... ja len konštatujem smutné skutočnosti, ktoré nás za vami priviedli..."

„Sylvia?" skúsil domáci a neodtrhol pohľad od hladiny hnedej tekutiny.

Krauz sa zarazil. Chosé sa netrpezlivo pomrvil v koženom väzení. Čalúnenie bolo až príliš mäkké a nepohodlné.

„Áno... Sylvia..." pokračoval Krauz a Chosé zaujal polohu štatistu. V skutočnosti pozorne počúval. Potom si na niečo spomenul.

„Veľmi by vám vadilo, keby som chcel kocku ľadu?"

„Do koňaku!?" domáci neveril vlastným ušiam a obočie mu vyskočilo až k ofine.

„No... u nás na dedine si občas dávame do piva špirálu... proti nachladnutiu, tak prečo nie ľad do koňaku... som si myslel..."

Domáci znechutene vstal a podišiel k baru. Tentokrát otvoril spodné dvierka a odhalil dômyselne zamaskovanú minichladničku. Chosé nelenil a z vnútorného vrecka saka vybral diktafón. Skontroloval polohu kazety a zapol nahrávanie. V tom momente si kýchol.

„Na zdravie..." povedal domáci cez plece.

„Vďaka..." usmial sa Chosé a Krauz si iba poklepal prstom po čele. Už to mohol mať dávno pripravené... blbec jeden!

„Aj vy... ľad?"

„Niéé!! Do koňaku!!? Prosím vás!!" ohradil sa Krauz a hneď bol s domácim jedna ruka. Sedliak z dediny si zobral tri kocky a domáceho skoro trafil šľak.

„Takže... aby som pokračoval..." Krauz sa opäť ujal iniciatívy, „... pán inžinier... vyšetrujeme vraždu bankára Schmitta..."

„Viem... je to tragédia..."

„...vy ste sa poznali?"

„Iste! V našej branži sa musíte občas spoľahnúť na subvencie zvonka a bez osobných kontaktov to jednoducho nejde, ale... poznali... no... súkromne sme sa nestýkali, iba formálne a obchodné stretnutia..."

„Zastrelili ho."

„Viem, vo štvrtok... dnes je sobota... nie... v piatok poobede mi to sekretárka oznámila a organizujeme aj oficiálnu delegáciu na pohreb."

„Osobné kontakty žiadne... hovoríte..."

„Nie..."

„No... ako by som vám to... on zomrel vo svojom byte... dome..."

„Iste... vila Anna... historická budova... prežila si svoje a po dlhej dobe mu ju konečne vrátili... myslím, že raz... možno dva razy som tam aj bol... ale naposledy tak pred piatimi rokmi... aj viac..."

„Nechceli ste ju kúpiť, alebo... nemali ste tam nejaké vysunuté pracovisko?"

„Prosím? To nemyslíte vážne!? Robili sme spoluúčasť na poistke, ten objekt je bez pozemkov ohodnotený na šesťdesiat až sedemdesiat miliónov a... toľko za bývanie naozaj nedám!! A vysunuté pracovisko... poznali ste Schmitta? Jeho súkromie... no... nepriestrelná vesta je šuviks! O čom to hovoríte?"

„Iba hľadám spojitosť. Nič mimoriadne. Upozornil som vás, že niektoré naše otázky vám budú pripadať...

„Nevadí... pokračujte... ešte?"

„Iste!" súhlasil Chosé a aby si ho udobril, dodal: „... bez ľadu! Máte pravdu, koňak je koňak...!"

Krauz váhal a čakal na vhodný okamih, aby vypálil. Hausner robil dojem suveréna a akoby o všetkom vedel, alebo mal vedieť, inak by mu to vadilo.

„Pán inžinier, povedali ste Sylvia..."

Stará finta. Keď nemáš v rukách tromfy, nechaj hrať súpera, nech sa vyplonkuje.

„Áno... čo zas vyviedla? Ale... ako to súvisí so starým... oni sa predsa nepoznali... alebo..." domáci spozornel.

„To práve nevieme, či to súvisí a či sa nepoznali..."

„Ja ju zavolám!" vstal a mľandravo podišiel k masívnemu stolu z obrovského kusa načervanalého dreva. Zodvihol telefón a stlačil iba jednu klávesu. Chvíľu čakal.

„Poď dole!" povedal a nečakal na odpoveď.

Sadol si a ovoňal koňak. Skúmavo si ich premeriaval. Tušil, že vedia a že profesionálne zahmlievajú, a oni... si to mysleli o ňom tiež.

Keď vošla, Chosé skoro omdlel a aj Krauz musel uznať, že je to exkluzívny kus. Nádherné havranie vlasy až po zadok, figúrka ako z modelingovej agentúry, ksicht jedna radosť, čistá panenka Mária...

„Sylvia, páni sú z kriminálky..."

Chosé pozoroval ju, Krauz domáceho. Starí parťáci sa nemuseli dohadovať, cvik a roky praxe, a každý vedel, čo má robiť.

Krauz postrehol v jeho očiach únavu a obavu, čo zase príde. Chosé postrehol v jej očiach lesk a strach, ktorý okamžite prekryla suverénnosť.

„No a...?"

„No nič, iba by si chceli s tebou pohovoriť..."

„Teraz v noci... tati... veď si hovoril, že máme právnikov... tak načo to všetko platíš... už som spala..."

„Nespala si..."

„Ale chcela som!!"

„Ale nespala..."

„Ale... budeme to teraz rozoberať!? O čo ide? Je to také dôležité...?"

„Neviem! Prišli... a aj ty si tu... tak prečo to nevybaviť hneď... nech to stojí, čo to stojí...!" povedal a vyzývavo a veľmi milo pozrel na Krauza, lebo ten sa mu zdal prístupnejší. Teľa z dediny by asi nepochopilo...

„Nebude to stáť veľa, pán inžinier... vlastne vôbec nič... ale asi došlo k omylu! My sme chceli rozprávať s vašou pani manželkou... Sylviou Hausnerovou..."

„No fasa..." povedalo dievča a zvrtlo sa na opätkoch. Bez pozdravu odplávala do hlbín domu a ani sa neobzrela.

Inžinier Hausner položil pohár a zaprel sa do opierky. Prsty kŕčovito zovreli operadla kresla a prižmúril oči.

„Ak ste od novín... garantujem vám, že ste skončili... smradi... je jedno z ktorých... vypadnite!! Lebo zavolám políciu!!"

Krauz tiež položil pohár, lebo situácia si vyžadovala pevné opraty, a keby ich na chvíľu popustil, mohlo to dopadnúť veľmi zle. Detektív sa v teréne občas dostane do situácie, ktorej nerozumie, ale ak ju chce zvládnuť, musí improvizovať a použiť intuíciu, inak ho zbijú, alebo v lepšom prípade iba vyhodia. Krauz nechcel ani jedno, ani druhé, a tak sa rozhodol zaútočiť. Najlepšia obrana je útok.

„Tak aby bolo jasné... šéf e... nie sme od žiadnych novín a políciu volať nemusíte, lebo je tu!! Naše preukazy a odznaky sú pravé a vy veľmi dobre viete, že si ich môžete overiť na operačnom stredisku, a my vám radi nadiktujeme naše osobné čísla!! To po prvé!! Po druhé, vyšetrujeme vraždu, a nie krádež bicykla, a upozornili sme vás, že je to závažná a komplikovaná vec, a vaša reakcia je viac ako nemiestna. Po tretie... vôbec som nepostrehol, že by ste sa nás pokúšali podplatiť v súvislosti s trestnou činnosťou vašej dcéry, inak by som vás musel zaistiť!! Po štvrté... už ani hovoriť nebudem, lebo som slušný človek a vážim si vašu pohostinnosť!! Tak, a teraz bez servítok! Chceli sme sa rozprávať s vašou manželkou, prečo ste zavolali..." Domáci si oprel hlavu o operadlo a ticho civel. Krauz prestal. Už mal opraty pevne v rukách... už stačilo...

„Manželku som pochoval pred dvoma týždňami... páni... tým vám odpovedám na vašu poslednú otázku... prosím... odíďte..."

Krauzovi zabrnelo v rukách. Tie opraty neboli až také pevné. Chosé prižmúril oči. Trapas, ale nie pre detektívov. Tí musia vyťažiť z každej situácie, inak... sú nanič!

Zavládlo mrazivé ticho. Nikto sa ani nepohol. Išlo o čas.

„Tak my už pôjdeme..." skúsil Chosé, keď videl, že kolega ešte kombinuje. Vedel, že ešte nepôjdu, ale musel získať čas, aby sa spamätali.

„Súhlasím... odprevadím vás..."

„Ešte taký detail..." skúsil Krauz, „... ako vám chutí koňačik...?"

„To... už hraničí s drzosťou... budem volať vášmu nadriadenému..."

„No... ja len, že na mŕtvolu ste celkom pahltný..."

„Aááá..." chytil sa za hrdlo a asi chcel niečo povedať, ale od prekvapenia nad toľkou drzosťou nenachádzal slová.

„Ja vám to dopoviem do konca, aby sme sa nezdržovali... pán riaditeľ... a potom vám dám číslo na nášho nadriadeného... to urýchľuje komunikáciu! Počúvajte a sústreďte sa, prosím! Vyšetrovanie vraždy Samuela Schmitta nás k vám priviedlo nie náhodou. Bola to vražda na objednávku. Najali si vraha, ale pomýlil sa! Objednávka znela na meno inžinier Rastislav Hausner, a nie Samuel Schmitt, a vraždu objednala a zaplatila inžinierka Sylvia Hausnerová, žena, ktorá sa vydávala za vašu manželku. Z toho, čo som teraz počul, dedukujem, že to nemohla byť ona, pretože posledné rokovania o vašej smrti sa uskutočnili pred týždňom a... ako hovoríte, v tom čase už nežila. Máme popis ženy, ktorá si vašu vraždu objednala, a tiež isté telefónne čísla, podľa ktorých postupujeme vpred a mali sme vašu adresu a aj iné súvislosti... vlastne preto sme sa rozhodli otravovať vás v takýto netradičný čas! Všetko sú to informácie, ako sa hovorí, horúce, a my nemáme čas ich detailne vyhodnocovať, ale pri pátraní po horúcej stope sa to ani inak nedá! A teraz z ľudského hľadiska..." Krauz urobil odmlku a napil sa. Aj domáci sa odhodlal, a to bolo dobré znamenie.

„... pokojne sa napite... aj ja sa... to, že vaša manželka je dva týždne mŕtva, sme nevedeli, a ani sme to netušili a vy ani netušíte, ako to vyšetrovanie komplikuje a aké nové svetlo to vnieslo... no... nebudem tu básniť... jednoducho, aj my sme z toho prekvapení!! Dovoľte, aby som vám prejavil svoju a... vlastne našu úprimnú sústrasť... pane... myslím to vážne... ale... to, čo som vám povedal, je čistá pravda! Došlo k omylu a my stále nevieme, o čo ide!! Ak chcete, okamžite odídeme a

ostane vám iba naše ospravedlnenie a množstvo otáznikov. Ak ste ochotný a schopný nás pochopiť, tak sa upokojíte a vypočujete nás až do konca a... ja dúfam.... že sa cez bolesť nad stratou manželky prenesiete a budete s nami spolupracovať. Je to jediné rozumné riešenie tejto trápnej a... veľmi chúlostivej situácie. Je to na vás!"

Chosé zdvihol obočie. Poznal ho už dlho, ale... takéto reči...?!

„Ako sa to voláte?"

„Krauz."

„Pán Krauz... ak to, čo hovoríte, je pravda... ja mám svoje možnosti a konexie... bez urážok a vyhrážania sa... ale ak je to pravda... a potvrdí sa mi to... tak vám ďakujem, že ste prišli... ak nie..."

„No konečne rozumná reč! Je to pravda..."

„Ja... vlastne ani neviem... čo vám na to mám povedať?"

„Budeme sa pýtať..."

„Najprv ja... odkiaľ to máte...?"

„Sú to veľmi čerstvé informácie. Schmitta zavraždili v noci zo stredy na štvrtok, páchateľa sme chytili už vo štvrtok... vyšetrovanie sa začalo komplikovať v piatok, ale detaily by som si zatiaľ nechal pre seba... potom sme začali preverovať isté poznatky a... vidíte sám! Je sobota a nespíme! Robíme! Hľadáme! Zistili sme, že žena s čiernymi vlasmi až po pás si najala istého muža na vašu vraždu. Tá žena vás určite pozná, vie, kde bývate, čo robíte, kto ste a motívom vraždy mali byť obavy z vašej odvety. Odvety za to, že ste sa dozvedeli o jej nevere. Vrahovi nahovorila, že ju sústavne bijete a týrate. Zhruba pred dvoma týždňami ste svoju údajnú ženu zbili tak, že to vyzeralo ako dopravná nehoda, taká bola zdemolovaná, a vraj ste podplatili okresných felčiarov, aby ju dali dokopy. To spustilo celú lavínu."

„Pred dvoma týždňami som ju... nemohol... zomierala..."

Vstal, otvoril bar a priniesol fľašu na stôl. Cítil, že ju bude dnes v noci potrebovať. Nalial a pokračoval.

„Máte diktafón?" spýtal sa Chosého.

„Nie..."

„Nevyzeráte na idiota, ktorý by si do francúzskeho koňaku za dvadsať tisíc sypal ľad... bez dôvodu... a nevyzeráte ani prechladnutý... ale súhlasím, aby bola moja výpoveď zaznamená na pásku..." napil sa a utrel si oči. Mal krásnu vyšívanú vreckovku a bola veľká. Vydúvala mu vrecko na župane. Niektorí muži potrebujú veľké vreckovky, keď pochovajú manželku. Niektorí sa iba smejú...

„Sylvia bola svätá žena. Milovala rodinu a... ľudí... všeobecne! Nemusela pracovať, zarobím... dosť... chcela... nevadí. Nehádali sme sa kvôli tomu, zabíjala čas a ja som jej to umožnil, a rád! Krásne maľovala a dúfal som, že sa tomu neskôr bude venovať. Minulý rok v lete sme boli na dovolenke v Keni. Prekrásna dovolenka, veľmi chcela vidieť Afriku... Dostala horúčku. Prešlo to... potom sa to vrátilo... ja už ani neviem, koľkokrát sme boli v nemocnici. Srdce to nevydržalo a... naposledy ju operovali v Krajskej nemocnici a... potom už iba dožívala. Pred dvoma týždňami..." napil sa.

„Kde ju operovali?"

„V Krajskej... poznám tam primára... doktor Brehm... Walter Brehm... kapacita na srdiečka... vraj to nešlo!"

„Kedy ju operovali?"

„Stále..."

„Naposledy?"

„Ja neviem presne, niekedy v polovici januára... má to nejaký význam?"

„Neviem... uvidíme... zistíme si..."

„A teraz ja... uznáte, že je to fér."

„Dobre, pýtajte sa."

„Ako som mal zomrieť?"

„Žena vydávajúca za vašu manželku si najala muža na vašu popravu, ako som povedal, vraj ste ju týrali a ten muž sa do nej zaľúbil a urobil to... prestrelil vám hlavu... si myslí..."

„Prečo by ho poslala do vily bankára Schmitta?"

„To zatiaľ nevieme."

„Ja s tým domom nemám nič spoločné... to nebola vražda Hausnera... to bola vražda Schmitta..."

„Ale vaše meno a vašu ženu niekto použil."

„To nesedí... musel to byť niekto, kto pozná obidve rodiny a vie v tom chodiť!"

„Ale to prácne zisťujeme až teraz. Dúfam, že už chápete, že sme za vami museli prísť a kašlať na subordináciu a pracovný čas..."

„Iste... ste dobrý... Krauz. Pán Krauz! A vy..." *t*

„Fischer..."

„... tiež! A... chlapci... hrozí mi ešte nejaké nebezpečenstvo?"

„Asi nie! Kto mal zomrieť, už zomrel a... asi nie!"

„Keby som potreboval ochranku z polície, môžem žiadať vás dvoch?"

„Nie! Polícia ochranu neposkytuje, iba ústavným činiteľom a priamo ohrozeným osobám, a to vy nie ste..."

„Ako viete?"

„Už ste v parlamente?"

„Myslím priamo ohrozený?"

„Nie. To by vám musel vysvetliť vyšetrovateľ, koho môže zahrnúť do ochrany a koho nie..."

„A zdravý rozum?"

„Ten sa nepoužíva... na všetko sú predpisy... a paragrafy..."

„Aha!"

„Bohužiaľ..."

„Takže ak ma zajtra nájdete s prestrelenou hlavou..."

„Vyšetrovateľ začne trestné stíhanie vo veci vraždy voči neznámemu páchateľovi... ako som povedal, sú na to paragrafy a zákon, nemusíte sa ničoho báť..."

Riaditeľ sa usmial a neveriaco pokrútil hlavou.

„Chápem váš sarkazmus, chápem aj vás, asi sa vám to pozdáva rovnako ako mne. Tak zavolám aspoň našu ochranku z poisťovne, aby jedno auto odstavili pred barakom..."

„To bude najlepšie... ale my za to nemôžeme..."

„Pochopil som... ešte jedna vec... budete v tom pokračovať... si myslím... chcel by som byť informovaný, keď už to mala byť moja vražda..."

„To je pochopiteľné... dám vám na seba kontakt..."

„Ja vám dám vizitku... môžete volať kedykoľvek, asistentke dám pokyn, aby ma vyvolala aj z najdôležitejšej porady na svete!"

„Fajn! Zavoláme si. Okrem toho, asi budete musieť vypovedať aj pred vyšetrovateľom do zápisnice."

„Nevadí! To zvládnem. Ale mne ide o priame vyšetrovanie v teréne... to budete robiť vy dvaja?"

„Asi."

„Ja... teraz to neberte v zlom a... nič vám neponúkam do vrecka, ale keby ste mali problémy s... úhradou... no! Dnes je napríklad sobota..."

„Nedeľa..." upresnil rehabilitovaný vidiečan.

„... ešte horšie... nedeľa! Ja viem presne, ako to u vás chodí... brat je na ministerstve... ja by som vám uhradil benzín aj stratený čas... len aby ste sa k niečomu dopracovali... ide aj o mňa!"

„Ono by to asi nešlo... na to by páni z ministerstva nenašli tlačivo..."

„Chápem... máte to peknú bandu byrokratov... tam hore. Keby mne v top manažmente robili takí amatéri, tak by som ich hnal z poisťovne, jedna báseň..."

„Aj u nás by sa zišlo vyškrtať niektoré verše... ale keby sme sa ozvali, tak by sa to asi potom nerýmovalo nám..."

„Asi..."

„Ešte jedna vec... posledná, pán Hausner... chceli by sme fotografiu vašej ženy... čerstvú... pardon... chcel som povedať, nejakú z posledného obdobia..."

Domáci sa vzdialil a priniesol album. Vybral tri. Krásna čiernovláska stála v šortkách pri zastrelenom gepardovi a potom sa škerila pri kozube pod obrovskými klami, asi zo slona. Zábery boli dobré, robené pekne z blízka.

„Nemusí to byť posledná..." navrhol domáci.

„Čo?"

„Vec, čo odo mňa chcete..."

„Prečo?"

„Lebo v tej fľaši je ešte vyše polovice..."

Tak ostali. Riaditeľ výnimočne nešiel spať o jednej.

Bol víkend. Dni pracovného pokoja.

Krauz prespal celú nedeľu.

20. KAPITOLA

V pondelok ráno začali zostra.
Starý Burger sedel za stolom a fajčil. Noviny mal už skoro prečítané, keď sa začali zliezať svižne... ako stádo malomocných. Vaňa si rozbalil druhé raňajky, prvé stihol ako vždy doma a ženu oklamal, že tá troška proviantu, čo mu nabalila do dvoch igelitiek, mu vydrží až do obeda. Kuky mu šlohol rožok, vajce na tvrdo a dve kolieska tlačenky. Z kopy ani neubudlo.

„Chalani," začal Vaňa, „švagor má tento týždeň päťdesiatku, v sobotu sme s manželkou pozvaní... čo mu mám kúpiť?"

„A čo robí? Čo ho baví?" prejavil záujem Hanzel, lebo tušil spríjemnenie začiatku pracovného týždňa. „Taxikára! Buď jazdí, alebo spí, iné koníčky nemá..." „Tak mu kúp bandasku benzínu, alebo Rohypnol..." poradil Burger a ani nezodvihol pohľad od novín. „To by... aj šlo!" zaradoval sa Vaňa a myslel to vážne. Ostatní sa iba uškŕňali. Hanzel sa pohojdal na stoličke a založil si ruky za hlavu. Už to začínalo!

„Viete, čo spraví blondínka, keď jej partner povie, že potrebuje viac životného priestoru?" zahulákal Chosé od dverí namiesto pozdravu.

„Aj tebe dobré... toreador! To zas musela byť nedeľa, keď ťa mátajú blondínky, sotva rozlepíš oči..." napomenul ho Burger a vôbec sa neunúval prerušiť čítanie.

„Priblblé fóry o mojej snúbenici si nechaj do materskej škôlky, tam sa na tom ešte rehocú... decká, nie učiteľky... ty..." napaprčil sa Kuky, lebo tá jeho bola prirodzená blondínka.

„A ideš posledný... ako vždy..." otrčil mu chrbát Krauz a pozrel na hodinky. „Je čas, poďme za šéfom, nech nefrfle hneď zrána..."
Chosého odstrčili od dverí a vysypali sa na chodbu.

„Dá si vyoperovať mandle..." zašepkal Chosé prázdnej kancelárii, pokrčil ramená a po vreckách začal hľadať kľúče, lebo posledný zamyká...

„Mám tu hlásenie z operačného o jednej sobotnej jazde... Krauz, Fischer... kde ste boli?"

„Bonzák..." zašepkal Chosé tak tichučko, že to počuli všetci.

„Boli sme za informátorom... Šani!"

„Nemal by som o tom niečo vedieť, keď ste si ma v posledných demokratických voľbách zvolili za šéfa?"

„Ja som sa zdržal hlasovania a ostatným pištoľ v tvojej pravačke asi tiež nevadila..." nedal sa Chosé.

„No dobre, demokracia je krehká vec, občas jej treba trochu pomôcť... ale vážne, prečo ste sa neozvali, Richard?"

„Zbehlo sa to príliš rýchlo..."

„Ale mobily máme všetci, nie?"

„Iste, šéfe..."

„Tak nech sa to viac neopakuje... kedy ste skončili?"

Krauz s Fischerom si vymenili spýtavé pohľady.

„Asi... o šiestej... ráno..."

„Tak... mohlo byť!" rýchlo pritakal Chosé.

Mayor ich prepálil pohľadom.

„Auto je v poriadku?"

„Je! Čo si o nás myslíš!?"

„Boli v nedeľu hlásené nejaké mŕtvoly na chodníkoch?" a provokačne sa prehrabal v hláseniach z víkendu. Všetci sa uškŕňali.

„Ja som v sobotu v noci hajuškal... do mňa nikto neryje..." zašepkal im škodoradostne cez stôl Burger.

„Za dobrotu na žobrotu... už sme si zvykli..." osolil ho Krauz tiež pošepky.

„Tak poďme k robote... Krauz... čo ste zistili?"

„No... informátor nám dal do pozornosti rodinu inžiniera Rastislava Hausnera. Dozvedeli sme sa zaujímavú kombináciu. Objednávka vraždy znela nie na Schmitta, ale na Hausnera, je to tiež riaditeľ, ale poisťovne. Vraždu si objednala jeho manželka, pretože sa s ním chcela dať rozviesť, ale hrozilo jej niečo ako vydedenie, jednoducho by ostala s holou, no... však viete!"

„Vedia...!" slastne zaspomínal Chosé na Martinov opis. „Mala milenca a starý sa o všetkom dozvedel. Bil ju ako žito a asi pred dvoma týždňami ju skoro prizabil, ale schoval ju do nejakej vidieckej nemocnice a tam ju dali dokopy. To urýchlilo rozhodnutie na jeho likvidáciu. Manželka to mala všetko zaplatiť, milenec mal nájsť vraha... ale nakoniec zastrelili namiesto Hausnera Schmitta..."* dodal Krauz a musel uznať, že obočia vysoko na čele a spýtavé výrazy v tvárach kolegov sú naozaj namieste. Keď to teraz počul nahlas, aj jemu sa zdalo, že sa niekto asi zbláznil. A s výberom kandidátov by nikto z oddelenia nemal veľký problém...

„Tak tomu sa hovorí informátor s veľkým k... chcel som povedať i..." vyprskol Burger a tvár zaboril do dlaní. „Alebo veľkým p... ako papuľa..." prisadil si Kuky. „Ty drž hubu... krpec..." napriahol sa Chosé. „A jemu nepoviete nič!" dekoval sa Kuky a namosúrené gánil na Burgera. „To je kamarát... on môže..." frflal ďalej Chosé. „Prestaňte a berte to aspoň chvíľu vážne!" zahriakol ich Mayor. „Richard... to myslíš vážne!? Mám vám dať zaplatiť vyjazdený benzín?"

„No... znie to čudne, ale... vierohodnosť informátora hodnotím na sto percent..." a bolo po vysmievam sa. Identitu informátora nesmel poznať nikto, iba detektív, ktorý s ním robil, poprípade dvojica detektívov v tandeme. Informátor je najchránenejšou osobou na kriminálke, nie zákonom, ale zdravým rozumom. Ak si ho detektív ohodnotí na sto percent, musí vedieť prečo, ale ostatní to musia okamžite rešpektovať... a Krauz bol profík, ktorého hodnotenie museli akceptovať. Zmĺkli.

„... okrem toho, v celom príbehu sa vyskytlo niekoľko zvláštnych náhod..."

„Takže pôjdete za pani Hausnerovou a pritiahnete ju sem?" zaujímal sa šéf. „... ani nie. My sme ich navštívili ešte v sobotu." „No...a?"

„Hausner sa so Schmittom poznali, iba pracovne, ale poznali." „A Hausnerová? Má alibi?" „Má!" „Pevné? To ste ich stihli aj preveriť?"

„Nie... museli by sme dlho kopať... a to sa nám v sobotu nechcelo... uznajte sami..."

„Kopať? Vy dvaja ma chcete nasrať hneď v pondelok?"

„Len pokojne, šéfko, len pokojne. Nechajte ma dohovoriť! Hausnerová zomrela pred dvoma týždňami. Minulý rok sa nakazila na dovolenke v Afrike. Nejaká exotická horúčka. Udrelo jej to na srdce a liečili... a operovali j_u... v Krajskej nemocnici na kardiochirurgii. Robil jej to osobný priateľ Hausnera, primár Walter Brehm! Petra... kde si? Aha... tu... počúvaj, ty si v piatok vypočúvala doktorku Schmittovú. Kde robí?"

„V Krajskej nemocnici."

„Oddelenie?"

„Kardiochirurgia."

„A ako sa volá tamojší primár?"

„Walter Brehm."

„Ďakujem," stíchol.

Burger si pretrel bradu a pohľady sa im stretli. Uznanlivo pokýval hlavou.

„Dobrá robota..." zašomral.

„Teraz sa nelíškaj..." durdil sa Chosé.

„Pokračujem! Hausner má dcéru. Asi devätnásť. Keď sme prišli, bola vyplašená a videla nás veľmi nerada. Niečo tají... niečo vie! Jej fotografiu nemáme, to by bolo blbé pýtať, ale máme fotografie starej Hausnerky... teda... starej... pozrite sami, aký to bol kus!" a fotografie hodil doprostred stola. „Odmyslíte si pár rokov a akoby ste videli mladú, nenormálna podoba."

„Ale súvis!? Mladá... stará... čo z toho?"

„Šani... informátor nám popísal ženu, ktorá si objednávala vraždu. Dlhé čierne hladké vlasy až na zadok, figúrka ako z modelingového magazínu, tricina, zrelá... ale stará to byť nemohla, už bola mŕtva..."

„Vy si myslíte, že to spískala mladá?"

„Zatiaľ si nemyslíme nič. Zbalíme ju a pritlačíme. Uvidíme. Hausner tvrdil, že jeho manželstvo bolo super a manželka jedna báseň, ale... čo keď mu ju čítal aj niekto druhý? A mladá sa o všetkom dozvedela? A po smrti matky, zo zatiaľ nevysvetliteľného dôvodu dala odstrániť aj tatu? Alebo, ešte lepšie! Co ak jedna z Hausnerových... alebo aj obe... boli na ústnych prijímacích pohovoroch v Schmittovej banke? Viete, ako to tam občas prebiehalo!
A niečo sa prevalilo a prúser bol na svete! A Schmitt musel zomrieť! Sex a prachy... o čo iné na tomto svete ide? Prachy sú prachy..."

„...a život taký krátky... a blbý! Ale hovorili ste, že ob
jednávka bola na Hausnera! Prečo potom zomrel Schmitt,
nie Hausner?" nedal sa Mayor. j

„No... to je zatiaľ najväčšia záhada prípadu..." „Chalani..." prerušila ich Petra, ku ktorej sa konečne dostali kolujúce fotografie, „... možno sa mi budete smiať... ale... ja tu vidím aj ďalšiu nevysvetliteľnú záhadu. Skoro som si cvrkla..." „Ukáž..."

„Kušuj, Chosé... chalani, ja som v piatok vypočúvala doktorku Sáru Schmittovú... to je ona! Na fotografiách je ona!" Mayor si unavene schoval tvár do dlaní. „Čo sme dlžní za ten benzín, šéfe?" spýtal sa Chosé.

21. KAPITOLA

Klára zaparkovala v centre Mníchova a unavene si vydýchla. Mala ísť do hotela a ubytovať sa, pokyny boli jednoznačné, ale nevidela ho šesť rokov a netrpezlivosť by sa v tomto ohľade dala ospravedlniť. Okrem toho, ona splnila, čo sľúbila, už by jej mali dať pokoj a prestať buzerovať! Už sa rozhodla! Nehrá a nech jej ho dajú a pôjdu domov... nech je, preboha, konečne pokoj!

Oprela sa celou váhou o volant a chvíľu oddychovala. Otvorila dvere a vystrčila nohy. Prudká bolesť ju upozornila na fakt, že niekoľko hodín strávila v strnulej polohe a že už nie je mladica. Skúsila sa postaviť, ale nešlo to. Povolila si gombík pod krkom a vyzula si lodičky. Nechala ich na asfalte a natiahla sa. Bolesť sa stupňovala, potom mravce ustúpili a až potom bola schopná pohybu. Obula sa a zavrela dvere. Chvíľu ostala opretá o auto, aby sa jej vyrovnal tlak, a konečne začala vnímať okolie.

Číslo vedľa kovanej brány bolo 171. Žltá historická budova, mimoriadne precízna štukatérska práca na priečelí. Stlačila tlačidlo. Chvíľu nič, potom zachrapčal reproduktor. „Bitte... hier ist Otlinger und Kahn..." „Ich bin... Vilma Weiss... ich bin hier... nieder..." „Bitte..." zadrnčal bzučiak a vošla, „... kommen sie rein/ Frau Weiss..."

Chlapi, čo už videli fotografie, si ich chvatne pýtali spať a čumeli, akoby sa na nich po Petrinom zistení niečo zmenilo. Bola tam stále tá istá čiernovlasá opálená žena, ibaže ju začínali vidieť aj trochu inak.

„Prisám vačku!" pokračovala Petra. „Keď sa na ňu lep' šie pozriem... dajte sem jednu... díky... tak je pravda, že žena na fotke je o niečo staršia, ale to môže byť aj lomom svetla, ale inak je to až neuveriteľná podoba. Čierne dlhé vlasy, spôsob česania a tvár... ten nos... kreolská pokožka... vyslovene indiánsky profil... čistá Pocahontas... ale... no..."

„No, dopovedz!" súrili ju kolegovia.

„... táto na fotke je silno opálená, ale Sára je oďprírody kreola. Je tmavá aj v zime... preto tá podoba s opálenou. Keby Hausnerová vybledla... asi by sa podoba oslabila, ale za týchto podmienok... neuveriteľné!"

„No... to dáva veci úplne iný význam. Máme tu konečne spojovací článok medzi Schmittovcami a Hausnerovcami... Petra, srdénko moje, poď sem... budeme sa bozkávať..."

„Nechaj si, Riško, na doma..."

Chosé vyprskol do dlane.

„... ale inak ťa mám zo všetkých najradšej, vieš, nie?"

„Ja som myslel iba tak... otcovsky... za odmenu..."

„Otcovské francuzáky sú vraj najlepšie..." dorážal na parťáka Chosé.

„Kušovať!!" robil poriadky Mayor. „Tak ste to zmrvili, že už ani ja sám neviem, kto je kto... tak čo budeme vlastne robiť?"

Krauz si otvoril poznámky a skontroloval hrot ceruzky.

„Budeme zbierať informácie a žiadne predčasné uzávery, páni... a dáma..."

„Odrazu..." smutne si vzdychla Petra.

„Ale nezabúdajte, že prestrelená kotrba je iba jedna vražda, ešte tu máme otrávený žalúdok a dvoch Nemcov s kyselinou. Aj tí si zaslúžia pozornosť, možno ešte väčšiu... máme ich mobilné telefóny, niekto ich bude musieť preveriť a zistiť ich kontakty a posledné volané čísla... a potom to preveriť aj v Nemecku..."

„Cez Interpol to bude trvať..." zaúpel Mayor.

„Tak niečo skúsime," nedal sa Krauz, „Chosé, ešte sem chodí lyžovať tá tvoja nemecká kamoška s českým menom, čo nám vtedy pomohla v prípade Beštie?"

„Helga Dvorakova... pravidelne... lyžujeme... v zime..."

„A... lyžuje dobre...?"

„Líž... lyžuje perfektne... prečo tam počujem dvojzmyselný podtón... kompľ?!"

„Lebo stále myslíš iba na to! No tak jej tentokrát za voláš mimo sezóny..."
Jedna dvojica musela ísť do nemocnice pozisťovať okolnosti hospitalizácie Sylvie Hausnerovej. Mala to rozrobené Petra s Filipom, tak ich tam poslali, a ešte sa mali telefonicky spojiť s liečebnou v Tepličke a zistiť informácie o rehabilitácii doktorky Schmittovej. Kuky s Váňom sa vybrali do banky po zoznam prepustených a už vedeli, že majú hľadať meno Vlastimil Chudoba. Ďalší dostali úlohu preveriť telefónne číslo, cez ktoré sa Martin kontaktoval s fiktívnou Sylviou Hausnerovou. Odkiaľ ho majú, Krauz zatiaľ neprezradil. Aj to sa môže... na kriminálke. Dvaja zabehnú na školu, kde šťuduje mladá Sylvia, a zistia, prečo nemá rada nočné návštevy policajtov. Chosé zavolal do Mníchova kamoške... „Niéé, nenapadol čerstvý sneh, Helga, máš čas do decembra..." a vysvetlil jej, čo potrebujú. Ďalší... každému sa ušlo.

Krauz a Chosé osameli.

„Niečo ťa žerie!"

„No... Chosé... chýba mi v tom kúsok logiky. Prečo? Stále nevidím dôvod prečo? A ako... a kto je vlastne Sylvia, keď mala aj občiansky preukaz, a Martin tvrdil, že je to ona... že... je to... ona... že je to... kurva!!" zmĺkol.

„Infarkt, alebo iba premýšľaš...?"

„Chosé! No nie sme my debili!?"

„Ja mám posudok od doktora... negatívny... ostáva to na tebe..."

„Kde máš ten diktafón?"

„Tu? Je to bezpečné?"

„Tak zamkni..."

Chosé pretáčal a pretáčal, až mu Krauz povedal: „... nechaj... to je ono...! Pridaj hlas!"

„Krista... no... a teraz to najdôležitejšie. Volala sa Sylvia Hausnerová. Inžinierka. Pracovala v poisťovni ALBÁ ako vedúca pobočky na Kukuričnej ulici. Jej manžel bol inžinier Rastislav Hausner, generálny riaditeľ tej istej poisťovne. Všetko som si preveril u nás v počítači. Všetko sedelo! Videl som jej identifikačnú kartu! Vybral som jej ju z kabelky, keď sa u mňa sprchovala! Všetko sedelo, fotografia, osobné údaje, mobil... všetko som si overil! Zastrelil som hajzla menom Rastislav Hausner, lebo chcel zabiť svoju nevernú manželku Sylviu a ja som ju miloval viac ako svoj život!! Dokážete to pochopiť!!? Kurva!!"

„To je ono! On jej vybral identifikačnú kartu, keď sa sprchovala!"

„No a?"

„No tak sa opýtajme, ako sa tam dostala a čo sa s ňou dialo predtým!"

„Koho?"

„Majiteľka je mŕtva... a čo manžel? Nevedel by?"

„Boha! No... nie som ja debil?!"

Krauz vytočil číslo a trpezlivo čakal.

„Asistentka riaditeľa, prosím..." zašvitorila, hoci volal na jeho osobný mobil.

„Detektív Krauz, môžete mi dať pána riaditeľa? Aby... nedošlo k omylu... pána Hausnera..."

„Momentálne má poradu..."

„S tým som aj počítal, veď je riaditeľ. U nás to vyzerá presne tak isto... ale mal vám dať pokyn, že ak budem volať ja, tak ho môžete vyrušiť aj z najdôležitejšej porady na svete..."

„Ach ááno!! Presne to mi povedal! Vydržte..."

„Držím!!"

„... Hausner! Tak ako... chlapci..." po sobote si to oslovenie mohol dovoliť.

„V poriadku... máte sa...?"

„Už dobre... psa ste mi nechali, keď ste odchádzali?"

„Mal by byť v záhrade... dvakrát sme ho vykladali z auta... ale sľúbili ste, že nám ho cez týždeň požičiate..."

„Tak potom tam niekde bude... doboha... vážne?"

„Vážne, ale môžete si ho nechať. Ja mám rybičky a kolega papagája."

„... sa mi uľavilo..."

„Volám... chcem sa opýtať... keď bola manželka v nemocnici na poslednej operácii... dostala aj prepúšťaciu správu?"

„Samozrejme!"

„A ostatné administratívne náležitosti?"

„Všetko bolo v poriadku, kam mierite?"

„Takže... keď odchádzala, mala všetko komplet, celú dokumentáciu...

„Iste!"

„... všetko, aj doklady..."

„No... to nie!"

„Akože nie?"

„Stratili jej občiansky preukaz, vlastne, teraz sa tomu hovorí tá... identifikačná karta... ale potom ju nejaká sestrička našla a odovzdala vrchnej sestre, ale tá ju opäť stratila, či ako to bolo... ja... som ju už ani nepotreboval... a novú som nestihol vybaviť... nebolo už... komu... ak mi rozumiete..." hlas mu posmutnel.

„Chápem... prepáčte... takže ju stratili v nemocnici... to som potreboval vedieť... ďakujem..."

„Deje sa niečo? Niečo ste vypátrali?"

„Iste... ale..."

„Chápem... po telefóne... môžete dnes večer prísť ku mne?"

„Radšej nie! Zajtra musíme pracovať... ale ozvem sa vám, akonáhle to bude dávať nejaký zmysel. Zatiaľ iba lepíme puzzle a chýba nám ešte veľa dielikov... ale rám už máme... ak to tak môžem povedať!"

„Držte sa a... určite sa ozvite..."

„Určite... dovi..." a položil.

Chvíľu na seba hľadeli. Krauz zapol hlasný odposluch, takže Chosé všetko počul. Iba sedeli a čumeli.

„Co sme sa dozvedeli...?" skúsil Chosé.

„Že tu s nami niekto pekne vyjebáva, kamoško! Volaj Kukymu do banky, nech zistia vykonávateľa závetu starého Schmitta. Ja idem vybaviť návštevu vo väzbe... hádaj koho?"

Krauz sa zastavil za Mayorom a povedal mu, že pôjdu do väznice na návštevu. Chcel, aby to šéf vedel. Potom skočil za vyšetrovateľom.

„To nepôjde, dnes je tam jeho advokát..."

„Nám to nevadí..."

Krauz napokon dostal papier a vrazil naň obrovskú guľatú pečiatku so štátnym znakom. Konečne mohli ísť navštíviť kamoša do basy! A nemuseli sa skrývať za rohom!

A urobil ešte jednu vec. Zastavil sa na evidencii identifikačných kariet. Preukázal sa zvláštnym preukazom, ktorý mu umožňoval prehrabovať sa v archíve bez prítomnosti zamestnancov. Bez reptania odišli a nechali ho pracovať. Prešiel tri manuálne registračky, jednu kartu si vybral a veľmi pozorne ju schoval. Na zadnej strane bola aj fotografia.

Ustav na výkon väzby nepatril pod políciu, ale pod Ministerstvo spravodlivosti, a sídlil v samostatnej budove v centre mesta. Platil tam iný režim, nie policajný, ale väzenský. Tvrdý! Zostrený! Žiadne srandičky, všetko podľa predpisov!

Advokát bol starší pán a s chlapcami z kriminálky si tykal. Veľmi dobrý. Veľmi drahý. Martin sa musel cítiť pevný v kramflekoch, keď si ho najal.

Popodávali si ruky.

„Nefajčiť!" povedal dozorný a za oneskorencami rázne pribuchol dvere vypočúvacej miestnosti. V každej mohol byť iba jeden páchateľ. Policajtov a advokátov koľko sa zmestilo... ak si navzájom nezavadzali, čo sa stávalo až príliš často. Teraz nie, akosi podvedome cítili, že v tomto prípade by mali ťahať za jeden povraz.

Advokát vybral z vrecka prenosný popolník s krytom a opäť si zapálil. Dali si aj ostatní. Martin siahol poď stôl a dal sa dojedať šunku v aspiku a sezamovú pletenku. Pri nohe stola mal schovanú nedopitú fľašu piva. Dozorný mal inštrukcie, aby sa o nich hodinku nestaral. Martinovi zazvonil mobil. Bol tiež schovaný pod stolom. Krauz prekvapene zagánil na advokáta. Ten sa tváril, akože si ho tu zabudol dozorný. Chosé si iba znechutene vzdychol. Ešte že tá pani s mečom a váhami v rukách má zaviazané oči a asi aj uši, inak by ju porazilo a spadla by aj s podstavcom.

„Teraz nie, pán plukovník... potom sa vám ozvem..." povedal Martin a hneď sa im venoval. Ešte si odpil z piva a už sa tváril skormútene, ako ozajstný väzeň.

„Martin, chceš, aby to počul aj on?" začal Krauz.

„Iste... vie o všetkom..."

„V sobotu som vám aj ja tak trochu pomohol, chlapci, inak by ste to nemali také ľahké... viem všetko..."

„Nám!? Hádam jemu, nie? Nám ste iba dodrbali víkend!"

„Ale prišli ste, takže vám na ňom záleží a... dnes ste prišli zase, takže..."

„Choď do..." Krauz iba mávol rukou a nechal advokáta, nech sa ksichtí, „počúvaj, Martin! Sústreď sa, lebo ti ide o krk! Zabudni na hovadiny aj na mobil a plukovníka a sústreď sa. Musíš si spomenúť na detaily. Odpovedaj rýchlo a spontánne, nerozmýšľaj, lebo sa dopletieš a to nepotrebujeme..."

„Poznám to, veď aj ja som to používal..."

„... lebo ste to odo mňa okopírovali, banda jedna... tak poďme na to. Chosé... plej...!"
Chosé vybral diktafón a stlačil nahrávanie.

„Tak moment! Toto nie!!"

„Oni môžu... súhlasil som..." zahriakol Martin advokáta, ale aj tak sa mu to nepáčilo.

„... v bare... prvý kontakt... oslovil si ty ju, alebo ona teba? "

„Ja ju..."

„Ako sa ti predstavila?"

Martin vyvalil oči. Palcom a ukazovákom zovrel koreň nosa a premýšľal, hoci mu to Krauz zakázal.

„No!?"

„Nijako!"

„Ako to?"

„Nepredstavili sme sa!"

„Tak moment! Ty si zbalil cudziu babu, za hodinu si ju vytrtkal a ani ste sa nepredstavili?!"

„Za dve..."

„Co dve?"

„Hodiny! Trvalo to trochu dlhšie... dve... možno..."

„Na to ti seriem! Ak tam práve neprebiehali majstrovstvá Európy v balení, tak stopky asi nemal nikto, to mi je jasné! Mne ide o zoznámenie sa, a nie o medzičas!"

„Prvý raz mi povedala meno až hore u mňa... po prvom čísle... keď sa vrátila zo sprchy..."

„Tak to klobúk dolu... si lepší než ja..." smutne skonštatoval Chosé.

„Čo povedala?"

„Že sa volá Sylvia..."

„Ako to povedala?"

„Tak... dosť váhavo..."

„Kedy si videl prvý raz jej občaňák?"

„Pri druhej návšteve. Sprchovala sa. Vybral som jej ho z kabelky. Chcel som vedieť, čo je zač."

„Kde bola kabelka?"

„Iba tak... pohodená... na stolíku..."

„Čím bola zvláštna?"

„No..."

„Nepremýšľaj! Rýchlo!"

„No... kartička bola... poškriabaná... tmavšia... špinavá... vľavo hore škvrna od kávy, alebo opálená..."

„Vľavo hore je fotografia..."

„Tam... bola tá škvrna... kurva! Chalani! O čo... vám ide?"

„Kuša spomínaj!"

„Ona... bola vo vani... nesprchovala sa... kúpala sa... bola vo vani a chcela cigaretu... zapálenú... ja som nemal... bol som si istý, že mám, ale nevedel som ich nájsť, a ona mi zakričala, že ich má v kabelke... jednu som jej doniesol a... tak som našiel jej kartičku... v kabelke..."

„Výborne! Tvoje schovala a nasmerovala si ťa dq kabelky! Poďme ďalej, kým si tam! Ako to bolo s tými jej zraneniami?"

„Chodila zbitá..."

„Ja chcem vedieť, čo si naozaj videl!"

„Monokle..."

„Vtedy ste sa aj bozkávali?"

„No... dovoľ!?"

„Áno?!"

„Ani... nie... nechcela."

„Takže z blízka si ich nevidel!"

„Ani... nie..."

„Nosila okuliare?"

„Stále... veľké... slnečné... maskovala monokle... do riti!"

„Randili ste spolu vyše dvoch mesiacov... kto vás videl spolu?"

„Čo?"

„Kto... vás...videl... spolu!?"

Martin ostal zarazený.

„V tom bare, kde ste sa zoznámili... ťa poznajú?"

„Všetci."

„Boli ste tam viackrát?"

„Nie... nechcela... neboli sme v žiadnom dvakrát... kurva! Ja hovado!"

„Len pokračuj a otváraj oči, ty... ako si to povedal?"

„Raz som ju volal na večeru ku kamošovi, má perfektnú reštauráciu... skoro chytila hysák, že tam nechce, že... ani neviem, čo si vymyslela, ale vybrala niečo v centre. Teraz... si spomínam... my sme nikdy neboli dvakrát v rovnakej reštaurácii a... väčšinu času sme trávili u mňa v posteli... ja som..."

„To sme už počuli! Teraz dávaj pozor! Stretol vás nejaký tvoj kamoš... čisto náhodou... v meste... kdekoľvek... zdravil si sa s niekým?"

„Určite nie, dávali sme si pozor... bola vydatá... správali sme sa ako razvjedčíci na vojnovom chodníku! Nikto nás nevidel!"

„Platila niekedy kartou... alebo tebe poslala nejaké peniaze na účet?"

„Nie! Vždy keš..."

„Videl si niekedy jej auto... typ... značku...?"

„Nie... buď som ju vyzdvihol pred jej robotou... tedáá... pred pobočkou poisťovne, ale vždy dosť ďaleko, vraj aby ju nevideli spolupracovníci... alebo prišla na rande taxíkom..."

„V tvojom aute ste to robili?"

„Ani raz!"

„Príma... ešte jedna vec! Povedal si, že v závere si videl nejaký výpis z jej účtu, že jej ho manžel zablokoval a potom na teba už vybehla s vraždou... ako si ho videl, ako k tomu došlo?"

„Bola rozčúlená... išla sa okúpať... zhodila kabelku zo stolíka... všetko sa rozsypalo... nasratá do toho kopla... ja som ju upokojoval a poslal som ju okúpať sa a že jej to poupratujem... náhodou som našiel aj ten výpis..."

„Náhodou... chlapče drahý..."

„Richard... dneska som tu za debila?"

„Nie! Dneska si tu za vraha! Za debila si bol posledné tri mesiace..."

„A... čo jej mobil... stopovali ste ho?"

„Ešte neviem výsledky, ale ak chceš, poviem ti ich už teraz. SIM karta bola vybraná na meno Sylvia Hausnerová a čiernovlasá žena aj predložila identifikačnú kartičku na toto meno. Pochybujem, že si nejaký brigádnik spomenie, že kartička mala v ľavom hornom rohu fľak od kávy... serú na to. SIM karta s číslom... bla bla bla... ako si nám nadiktoval, bola vložená do strateného, ukradnutého, pod rukou kúpeného... akého len chceš mobilu. Nikto ho nikdy nevypátra! Máš ešte nejaké otázky? Chceš vedieť, v ktorom je teraz jazere, alebo čo?"

Martin iba čumel a neveril vlastným ušiam. Advokát si odkašlal.

„Richard... teda... fakt klobúk dole! Otváram si súkromnú kanceláriu... nechcel by si... potreboval by som takých... dvoch... ťažké prachy..."

„Holé rite a vystrašené ksichty neverných kurevníkov si foť sám... a neotravuj! Ešte sme neskončili! Martin... dobre sa pozri... kto je to?" Krauz hodil na stôl tri fotografie. Martin ich vzal, hodil po nich očkom a vrátil ich na stôl.

„To je ona... Sylvia..." povedal unavene.

Krauz sa ani nepohol. Martin to postrehol a vzal fotografie späť. Pozorne si ich prezrel, potom sa zarazil a jednu si dal tesne k očiam.

„Do riti! Už by aj stačilo tých prekvapení! Na jeden deň!"

%

„Mne nie! Čo vidíš?"

„Je trochu staršia... opálená... možno ten lom svetla, ale pripadá mi... ako jej staršia sestra... alebo dvojča... iba o málo staršia... kto je to?"

„Sylvia Hausnerová! Ozajstná!"

„To nie je možné! To... nie je možné!! Ako vajce vajcu... no... je to možné!?"

Krauz si vzal fotografie a schoval ich.

„A... teraz polož ruky na kolená... táák... a nechaj ich tam! Kto je toto?"

Krauz pomaly siahol do vnútorného vreca saka a vytiahol archivačnú kópiu, ktorá sa zakladá pri vystavovaní novej identifikačnej karty. Na zadnej strane je vždy nalepená tá istá fotografia ako na identifikačnej karte, preto musí mať každý občan pri vybavovaní nových dokladov dve fotografie... a kolok, bez toho by to nešlo! Krauz ju otrčil pred Martina. Dlho na ňu civel. V miestnosti nikto ani neniesol.

„To... je... Sylvia..." povedal zmučene Martin.

Advokát sa načiahol, ale ruka chňapla naprázdno. Krauz ju bleskovo schoval, uhladil si sako a tváril sa ako majiteľ hydraulického osievača piesku na Sahare.

„Richard... kto je to?" zaprosil Martin.

„Potom! Teraz mi pomaly a zreteľne povedz, koho si spoznal?"

„Je to... ona!"

„Aj tie predtým boli... ona!"

„Nie! Pomýlil ma ten exteriér... gepard... slon... ale tá bola trochu staršia! Toto bola Sylvia!"

„Inak... toto bola baba, čo si ju kefoval?"

„Áno!"

„Čo ťa naviedla na vraždu?"

„Áno!"

„Sto pero?"

„Sto percent, kámo!"

„Podľa čoho?"

„Oči... výraz tváre... úsmev... vlasy... poznám aj iné detaily, ktoré nie sú, aspoň predpokladám, na žiadnej fotografii. Šošovičku má tak blízko pri..."

„Len pokračuj!"

„No táák, Chosé!!" ohradil sa Krauz.

„Ja len, že by to mohol byť veľmi zaujímavý vyšetrovací pokus... hľadať ju..."

„Nie! Žiadne pátranie v tomto smere! Sme tu služobne! Martin... pokračuj..."

„Je to Sylvia... vlastne, Richard, kto je tá baba... naozaj?"

Meno bolo napísané na druhej strane archivačnej kópie. Ale... ešte nebol ten správny čas.

„A... teraz... prečo sme vlastne prišli... naposledy si niečo drmolil, že si tam nebol sám... spusť! Počúvame!"

Martin si odkašlal a požmolil si ruky.

„Tvárite sa... občas z vás mám pocit, akoby ste mi neverili... akoby... ja neviem! Akoby ste ma mali za blbca."

„No a nie si!?"

„Ako vám mám povedať toto, keď mi neveríte ani to doteraz?"

„Veríme... neveríme... Martin! Z toho, čo si nám zatiaľ povedal, iba vychádzame a preverujeme to... veriť ti..."

„Tak vidíš!"

„Nechaj ma dohovoriť! Veriť ti... veríme, ale je to také zložité a prekombinované, že... uznaj sám..."

„No a ozajstný bonbónik ešte len príde..."

„Tak už nedramatizuj a nezdržuj nás..."

„Ja... doboha!!"

Zaboril si tvár do dlaní a potom si ich premeral tvrdým pohľadom.

„Teraz niet čas na fóry... chalani... ja to myslím vážne! Už ste mi jasne naznačili, že ma niekto použil ako prezervatív a presne tak ma aj odhodil... to, čo vám teraz poviem, vás v tom iba utvrdí... ale bolo to tak! Nebol som tam sám! Ja... mal som napísané kódy od zabezpečovacieho systému domu..."

„Kto ich písal?"

„Ona..."

„Kde je ten lístoček?"

„Zahodil som ho aj s tlmičom..."

„A vraj ťa máme za blbca..."

„... ako som mohol vedieť?" „Tak pokračuj a neskáč!"

„Systém už bol odkódovaný. Dom bol bez elektronickej
ochrany. Urobil som vám pár vrypov kovbojom v zámke..."

„Našli sme ich..."

„... mala to byť iba finta. Keď som sa zaprel do dverí... otvorili sa... ani zamknuté nebolo! Ale ona mi povedala, že to tak nikdy nebýva! Že musí byť zamknuté a alarm bude v pohotovosti. Kurva!! Už vtedy ma to malo trknúť!" „Netrklo..."

„Netrklo! Vošiel som dnu a nejaká pani zapálila nočnú lampu..."

Krauz sa prudko oprel do operadla a hlavu položil na rameno. „... vedel som..." „Nič som nepovedal, Martin!" „Ale myslíš si!!"

„Čo!? Ty mudrlant!... Pani zapálila nočnú lampu..." „Áááno!! Sedela v kresle v rohu pri schodoch a zapálila nočnú lampu!!" Stíchol a čakal hurónsky smiech. Nikto nič. „Vstala a zdrbala ma, že idem neskoro. Povedala mi, že už ju pol hodiny niekde čakajú a že je hore pripravený a že mám večeru v kuchyni pod pokrievkou! A že kódy poznám, tak keď budem odchádzať... a nechala to nedopovedané! Odišla. Hlavným vchodom. Naštartovalo auto a odišla. Vybehol som hore a strelil som! Zabite ma... debili!!"

Strácal trpezlivosť. Každá psychická odolnosť, aj trénovaného výsadkára, má svoje hranice. Krauz sa prestal vyškierať.

„Čo si povedal s tou večerou? Čo to povedala? Skús presne... jej slovami... skús to!"

„Večeru máte v kuchyni pod pokrievkou... a možno... že kódy poznám... keď budem odchádzať... aby som ich použil, či tak nejako..."

„Iba tú večeru, kódy nechaj tak... iba tú večeru... zopakuj to, ako to povedala ona, ale skús čo najpresnejšie..." „Večeru máte v kuchyni pod pokrievkou..." „Nie v trúbe?"

„Nie... to nie... trúbu nespomínala... spomínam si... počkaj... pod pokrievkou na stole... trúbu som si teraz vykombinoval... trúbu nespomínala... isto..."

„Fajn! Povedala, že meškáš?"

„Áno! S tým začala... a dosť ostro!"

„Takže niekoho čakala... dobre... a že je niekto hore pripravený?"

„Áno... presne, že je pripravený..."

„Starý Schmitt... už bol mŕtvy... pripravený... a že sa máš najesť... navečerať?"

„Áno... že večeru mám v kuchyni..."

„Počkaj! Hovorila o jedení? Že sa máš najesť? Navečerať? Pozvala ťa?"

„Nie... že večeru mám pod pokr... nehovorila o jedení!!"

„Výborne!! To je ono! Si si istý? O jedení reč nebola?"

„Nebola!"

„A teraz tie kódy!"

„Že... keď budem odchádzať... tak kódy poznám... nič viac..."

„Výborne! Boli dohodnuté! Popíš ju!"

„Ťažko! Svetlo ostalo za ňou... staršia pani, veľmi štíhla, vysoká... klasická trvalá... dlhý baloniak až po členky... a zmizla hlavným vchodom... vodič ju buď čakal, alebo odišla vlastným autom..."

„Ty si si nepreveril predok?"

„No... nie! Malo to byť pripravené!"

„To som ťa nič nenaučil... za tie roky!? Takže mohli byť aj traja... aj vodič..."

„Mohli! Naučil! Keby ma nezhodila tá kazeta... ste v riti..."

„To ma desí najviac zo všetkého..."

„Richard! Zneužili ma! Pomôž!"

„Zneužili! Ale zabíjať si sa rozhodol sám! Seriem na teba..."

„Richard...!"

„Odchádzame!" rozhodol Krauz.

„Počkajte!" Zastavil ich advokát. „Bol som si pozrieť vyšetrovací spis... Schmitt už bol mŕtvy, keď ho môj mandant postrelil..."

„Prestrelil..."

„... budeme to hrať na nespôsobilý objekt vraždy..."

„Odsek dva písmeno c... čo vám to hovorí?"

„Viem! Ak páchateľ nevie, že obeť je už mŕtva, je to vražda! Judikatúra je nekompromisná, už som to konzultoval aj s prokurátorom... ale... keby ste chceli..."

„Žiadne ale... držím vám dvom palce... ideme, parťák!"

„Richard... ale budete na tom robiť ďalej... vy dvaja...?" zaškemral.

„Martin... urobíme, čo sa dá... aj mňa to už začína zaujímať!"

„To je dobre... na! Tu máš kľúče! Daj mu ich!"

„Aké? Načo?" začudoval sa Krauz.

Advokát zalovil vo vrecku a podal im kľúč.

„Od môjho bytu. Skúste nájsť jej odtlačky..."

„No kurva! Martin! Mohol byť z teba celkom príma detektív... na to sme nepomysleli ani my..." žasol Chosé.

Krauz poťažkal kľúč a párkrát ho vyhodil v dlani. Premýšľal.

„Aj... ona mala vlastný kľúč?"

„Mala... mrcha jedna! Vydrankala ho pár dní pred vraždou, vraj keby starý pritvrdil, aby sa mala kam schovať..."

„Tak potom si nerob falošné ilúzie... ak to dokázala takto perfektne vymyslieť, na odtlačky prstov by nezabudla... ale skúsime!"

„Skúste... prosím vás... skúste..."

Vonku v aute sa Chosé vyvalil na sedadle spolujazdca a čakal. Krauz nenaštartoval. Tiež čakal.

„Kedy si mi to chcel ukázať?"

„Prepáč, ale nebol som si istý, nechcel som sa pred tebou zosmiešniť!"

„Môžem ťa za to nakopať do riti, vieš to?"

„Viem! Medzi parťákmi sa to nerobí... prepáč! Fakt som sa nechcel strápniť! Keby to nebola ona..."

„Platíš celý večer u Jumba!"

„Platím!"

„Daj to sem! Aj tak to už viem dávno..."

Krauz vytiahol archivačnú kópiu a podal ju Chosému. Dlho hľadel do očí čiernovlasej krásavici a rozmýšľal nad tou chuťou... potom ju otočil.

Stálo na nej MUDr. Sára Schmittová.

22. KAPITOLA

Netrvalo ani pol hodiny a Krauz s Fischerom sa vrátili do kancelárie.

„Sme všetci?" spýtal sa Krauz a porozhliadol sa.

Boli všetci. Všetci, čo mali k tomu niečo povedať. Zavolali aj riaditeľa kriminálky, vyšetrovateľa, čo mal prípad pridelený, a aj šéfa oddelenia vyšetrovania, lebo vec bola naozaj vážna.

Vyšetrovateľ bol fajn chlap, na ich strane. Bol ochotný a schopný... nie všetkého... on iba v medziach zákona. Odskúšaná firma.

„Zoberieme to hopom, aby sme sa nezdržovali... páni... pardon... dáma a páni..." Petra Pergnerová sa usmiala a v duchu si sľúbila, že ten jeden otcovský mu dovolí... „... vyšetrovanie dospelo do fázy, keď už vieme, o čo ide. Ako sme na tom s faktami a dôkazmi, zhodnotí náš vyšetrovateľ, preto sú tu aj so šéfom. Za nás budem hovoriť ja, aby sme si neskákali do reči... s dovolením pána vedúceho..."

Mayor mávol rukou, aby nešaškoval.

„... a riaditeľa..."

„Hovor!"

„... poručeno pánu bohu! Poďme na to! Inžinier Samuel Schmitt skončil svoju kariéru ako riaditeľ konzorcia bánk. Vdovec. Mimoriadne bohatý. Žiadni príbuzní. Niet koho vypočuť. Dcéra sa osamostatnila už pred dvanástimi rokmi. Kontakty neudržiavali, presnejšie, iba obmedzene... v banke bol Kuky a Vaňa, čo ste zistili?"

„Že sa všeobecne vie, že starý s dcérou boh na nože a že ho neznášala. Sekretárka zažila tucet jej návštev a počula, ako na seba kričia. Vždy! Sekretárka mu spájala aj hovory... skoro každý telefonát sa končil krikom. V tomto smere sa budú dať vypočuť traja svedkovia, ktorí to dosvedčia..."

Vyšetrovateľ si urobil poznámku.

„Ďakujem! Sára Schmittová robí kardiochirurgičku v Krajskej nemocnici... prosím, pamätať si! Je to dôležité! Petra a Filip boli na riaditeľstve... čo ste zistjľi?"

„Že sa chystala privatizácia... konzorcium bánk chcelo celý areál odkúpiť a prerobiť na súkromné sanatória nebývalého rozsahu... v tomto smere nemáme žiadneho svedka ochotného svedčiť... zabili by ho! Je to však verejné tajomstvo..."

„A kedy bolo posledné intenzívne rokovanie? Myslím oficiálne."

„Vo februári tohto roka."

„Ďakujem! Otázka znie, prečo sa v tomto čase aktivizovala Sára Schmittová? Či to bola obava o flek... to sa mi zdá prízemné... alebo dlhodobé neutíchajúce spory s otcom... alebo... otázka dedičstva... Kuky a Vaňa... čo ste zistili?"

„Vykonávateľom poslednej vôle je renomovaný právnik JUDr. Pochylý a odsekol nám, že s obsahom oboznámi pozostalých v zákonnej lehote."

„Nevadí, ale čo vám povedal o poslednej zmene?"

„Že bola robená vo februári tohoto roka."

„Výborne! Sme vo februári. Sára nemôže ani tušiť, čo starý stvára, ale vie, že presúva ťažké milióny... vlastne... rozprávame o stovkách miliónov a ona tuší, že úplne iným smerom, než stojí ona! Súhlasím! Iba domnienka, ale ako pracovná verzia mi zatiaľ stačí! Pokračujem! Na scénu prichádza Martin Kobza. Vo februári sedí v bare pod balkónmi a zbalí babu s čiernymi vlasmi. Predstaví sa ako Sylvia... len pre zaujímavosť... meno mu povedala až po... ale... to nie je dôležité... proste vzniká milenecký vzťah. Martinovi predhodí identifikačnú kartu na meno Sylvia Hausnerová, karta je mierne poškodená vľavo hore, kde je fotografia. Na jej podnet sa vyhýbajú miestam, kde by mohli stretnúť Martinových známych, je lekárka, vie nasimulovať zranenia o ktorých tvrdí, že jej ich spôsobil manžel, tyran a despota, riaditeľ poisťovne ALBA, inžinier Rastislav Hausner. Podhodí Martinovi falošný výpis z konta o jej krachovaní a nepodarené

fotografie z ich sledovania a pritlačí. Pomôže jej nehoda, ktorú má so svojím šéfom... primárom... Petra, ako to bolo?"

„Doktor Walter Brehm ju učil jazdiť preteky do kopca, pred troma týždňami mali nehodu, nič vážne, odreniny, a Sára mala pomliaždenú ruku, tak jej vybavili dva týždne rehabilitáciu v Tepličke, lebo vraj chirurg ruky potrebuje..."

„Stop! K Tepličke neskôr! Martinovi interpretovala túto nehodu ako brutálny, dá sa povedať, finálny útok na jej osobu zo strany manžela, vraj zariadil vidiecku nemocnicu a podplácal lekárov a čo ja viem čo... ale Martin nadobudol presvedčenie, že ju chce zabiť, a rozhodol sa. Prijal jej návrh na likvidáciu manžela Rastislava Hausnera. Sylvia ho naviedla do domu Samuela Schmitta a nakúkala mu, že ho muž nedávno kúpil. Nakreslila mu plánik, dala kód k alarmu... a tak ďalej! Prečo si myslím, že to bola Sára, a nie Sylvia? Petra! Čo vám povedali v nemocnici o identifikačnej karte na meno Sylvia Hausnerová?"

„Že ju v januári operovali na srdce... vo veľmi vážnom stave ju prepúšťali do domáceho liečenia a pritom jej zabudli vrátiť identifikačnú kartu. Sestra ju dala vrchnej a tá ju zapichla do okienka v izbe sestier, že keď sa ukáže jej manžel, aby mu ju vrátili. Kartička zmizla a viac jej nikto nevenoval pozornosť, lebo ju nikto nezháňal."

„Díky! To je ono! Nikto ju nezháňal! A prečo? A teraz ma dobre počúvajte. Operoval ju doktor Walter Brehm, osobný priateľ Rastislava Hausnera. Kto asistoval? Petra?"

„Zo zdravotnej dokumentácie vyplýva, že asistovala MUDr. Sára Schmittová, a tá ju aj dostala do pooperačnej opatery..."

„Kurva!! To je ale náhoda! Petra! A čo povedali sestričky?"

„Že jej venovali zvýšenú pozornosť, lebo si mysleli, že je to sestra pani doktorky Schmitttovej. Staršia sestra. Vraj sa neskutočne podobali."

„Sú ochotné vypovedať?"

„Ak ich niekto nevystraší, tak áno!"

„Poďme ďalej. Sára nájde v izbe sestier identifikačnú kartu baby, čo sa jej neskutočne podobá, a zoberie ju v dobrej viere, že ju raz vráti manželovi, keď si príde po zdravotnú dokumentáciu. Krádež nikto nemusí vidieť! Sára tam pracuje a pohybuje sa po nemocnici úplne suverénne. Máme január. Ale potom sa veci začnú uberať spomínaným smerom a vo februári Sára dostane strach o otcove milióny a... dostane aj nápad. Martinovi povie, že nekefuje Sáru, ale Sylviu, a v hlave sa jej zrodí scenár, za aký by sa nemusel hanbiť ani Alfréd Hitchcack... alebo ako sa volal!? Na kartičku Sylvie Hausnerovej si vybaví nový mobil... chlapci... identifikovali ste číslo, čo som vám dal?"

„Áno... číslo je už niekoľko dní dočasne nedostupné... je registrované na meno Sylvia Hausnerová, v pobočke, kde si vyberala SIM kartu, sa strieda jeden brigádnik za druhým... nikto si na ňu už nepamätá... SIM karta bola vložená do mobilu s IMEI číslom... tu ho máme, kto chce, môže si ho prečítať... štrnásťmiestna cifra... pred dvoma rokmi patril nejakému Muchovi z Vodnian, stratil ho v nemocnici na záchode..."

„To mi stačí... ani nepokračuj! Nikdy ho nenájdeme, je v rieke a pláva už niekde okolo Budapešti. Sára má Sylviinu identifikačnú kartu, má mobil a vodí Martina po lokáloch, kde ich nikto nepozná. Väčšinu času sú aj tak u neho v spálni. Nafinguje zranenia, perfektné, lebo je lekárka, a nahovorí ho na vraždu. Dá mu kódy na odblokovanie alarmu!! Kto iný by ich mohol poznať!?" urobil dramatickú odmlku. Nikto mu neprotirečil.

„Pokračujem! Je to doktorka, vysokoškolsky vzdelaná odborníčka a ovláda aj psychológiu. Vie, že ak ponúkne za vraždu slušný balík, Martin sa ulakomí, nebude nikoho zháňať a urobí to sám. Vie, že bude nahratý na kameru. Ona pozná celý systém v dome a striehne niekde v okolí, po vražde vyberie kazetu a dá ju ráno chlapcovi, čo nám ju poobede prinesie na vrátnicu. Tým sa zbaví otca aj nepohodlného svedka, hoci v tom druhom prípade jej pomôže náhoda. Nemôže vedieť, že Martin si dá kuklu a že kazeta by jej bola nanič, ale on zas nemôže vedieť, že kamera natočí jeho tetovanie a že u neho nájdeme vražednú zbraň. Asi mala čas kazetu si pozrieť a videla, že sa predsa len dá použiť na jej prefíkaný plán a že tetovanie ho prezradí. Čo nám dosvedčí Hausner? Jeho

manželka stratila občaňák, keď ju operovali, dosvedčia to aj sestričky. S Martinom nemohla kefovať, umierala a v čase vraždy už bola mŕtva. Čo tá ich dcéra?"

„Boli sme v škole... protidrogoví tam vyšetrujú marihuanu a koks na záchodoch a ona v tom asi ide... foter nič nevie, a preto bola vyplašená..." referovala ďalšia dvojica.

„Vďaka, tak ju môžeme pokojne vynechať. Petra, teraz tá Teplička!"

„Sára nastúpila až v utorok, lebo v pondelok jej kolaboval pacient. To nám potvrdili v Krajskej nemocnici. V utorok mala procedúry a večer mala osobné voľno, čo sa robí cez osobné voľno, tam nikto nekontroluje. V stredu taktiež. Procedúry skončila o šestnástej. Pravdepodobne bola tam. Je to sto kilometrov. S jej autom hodinka, ani nie! V noci zo stredy na štvrtok mohla byť v otcovom dome a čakať na výsledok jej plánu. Potom zobrala kazetu a ráno ju dala nejakému chlapcovi aj s peknou bankovkou. Kopla do vrtule a za hodinku bola v Tepličke. Prvé procedúry mala vo štvrtok až o desiatej. To by stihla aj na bicykli. Či bola v noci zo stredy na štvrtok v liečebni, nevie nikto, nikto to nekontroluje, a lekárku... obzvlášť nie. Lekári tam totiž chodia aj preto, aby si... no... nemajú radi, keby ich niekto v noci kontroloval na izbách... v jednoposteľovej izbe dve holé rite... uznajte sami!"

„Uznáme! Petra... a Filip... pekný kus roboty! Preverili ste diaľničné kamery?"

„Preverili, sú iba v meste, vonku na diaľnici ich ešte nikto nenamontoval, je to vraj strašne drahé..."

„Aha... prepáč... zabudol som, že ak rozprávame o novej technike, tak o prachy ide až v prvom rade... tie v meste?" „Nič! Jej auto sme nenašli... niektoré pásky ešte kontroluje kolega z mestskej polície, ale zatiaľ nič... asi už definitívne nič!"

„Jasné! Nie je blbá! Použila druhotriedky a výpadovky! Alebo mala požičané auto! No nič... ďakujem ti Petra, výborná spolupráca... vlastne.... všetci ste odviedli pekný kus roboty! Tak ste to počuli, páni! Záver... pán vyšetrovateľ?" V kancelárii veliteľa oddelenia vrážd bolo počuť iba tiché fučanie Tlstého Vaňu. Ešte aj riaditeľ uznanlivo pokýval hlavou.

„V správe od doktora Lengyela som sa dočítal, že ho aj otrávili..." odkašlal si vyšetrovateľ.

„Tak ti ďakujem pekne... pán kolega... my tu päť dní beháme ako s nasolenou riťou, a ty takto! Najprv jedna vražda, až potom druhá!!"

„Dobre... tak to zoberme pekne po riadku. Fakty. Máte svedka, ktorý videl aspoň raz spolu Martina a doktorku Schmittovú?"

„Nie... veď som ti vysvetlil..."

„Nemáte! Dosvedčí niekto v nemocnici, že identifikačnú kartu Sylvie Hausnerovej odcudzila Sára Schmittová?" „Nie..."

„Existuje bankový prevod z konta Schmittovej na konto Martina, ktorý by svedčil o vyplácaní nejakej sumy? O ich známosti? O ich dohode?" „Nie..."

„Platila niekde kartou, v nejakom podniku, kde by sme ju mohli identifikovať?" „Nie..."

„Videl ju niekto v inkriminovanom čase odchádzať z Tepličky, alebo pohybovať sa v okolí domu jej otca?" „Nie..."

„Máme nejaký vecný dôkaz... mobil... odtlačky prstov... čokoľvek, čo by ju spájalo s Martinom?" „Nie..."

„Tak potom je nevinná a čistá ako lupene bielej ľalie..." „Seriem ti na tvoje mičurinské prirovnania! Pre mňa je to vrahyňa..."

„Aj pre mňa, Richard, ale ja to musím dokázať! Môžem urobiť iba jedno..." vyšetrovateľ sa zamyslel a prehodil pár strán poznámok, „... urobím konfrontáciu medzi Martinom a Sárou. Ona si privezie plný autobus najlepších právnikov z mesta a som si istý, že dva plné budú stáť na hranici... výkvet z celej Európy! Ako si sám povedal, tu ide o stovky miliónov... a ja už dnes viem, že sa v odhade mýlite... tu ide o miliardy... páni! On bude tvrdiť jedno, ona druhé. Konfrontácia bude neúspešná. Bez faktických dôkazov ju nemôžem obviniť, to uznesenie by mi prokurátor obúchal o hlavu a poslal by na mňa psychiatrov a... pravdu povediac, ani by som sa mu veľmi nečudoval. Pred

chvíľou si povedal, že Sára si vymyslela super scenár, za aký by sa nemusel hanbiť ani Špielberg..." „Hitchcock..."

„... ani ten! To, čo si tu predviedol, je zatiaľ z tej istej brandže. Iba námet na nepodarený román. Nič iné! Neživíš sa tajne písaním románov?" „Nie... živým sa chytaním vrahov... ty..." „Tak dosť!" zasiahol šéf oddelenia vyšetrovania a vstal. „Viete dobre, že za iných okolností s vami pôjdeme aj na koniec sveta, chlapci! Ale v tomto prípade... pri najlepšej vôli... na čom máme postaviť obvinenie? A čo máme dať prokurátorovi, aké podklady na sformulovanie obžaloby? Vy dobre viete, že zákon jasne hovorí o prezumpcii neviny! Pokiaľ jej nič nedokážeme, je z pohľadu zákonov nevinná, a tak s ňou musíte zaobchádzať aj vy! Dajte nám nejaké fakty... a ideme do toho... zatiaľ... Česť vašej práci..." Vstal aj vyšetrovateľ a mierne sa uklonil.

Krauz si sadol. Polovicu prednášky mimovoľne prechodil krížom po kancelárii.

„Tak sa na to vyserme..." navrhol a dostal chuť na pivo. Bol ochotný okamžite zaplatiť Chosému dlh u Jumba aj s úrokmi... čo odhadoval tak na tri dni bojaneschopnosti.

„Možno majú pravdu..." skúsil riaditeľ kriminálky.

„Možno fakt..." pripojil sa Mayor.

„Asi máte pravdu... všetci..." pripustil Krauz, lebo súdnosť ho napriek všetkej snahe neopúšťala. „Asi som sa nechal uniesť..."

Dvere sa pootvorili a Billy nesmelo nakukol.

„Už je po porade?"

„Kde si bol v prdeli... potreboval som každý dobrý nápad!"

„Riško... neroztrhnem sa... lúštim tie fasa kódy z bankárovho počítača... niečo som našiel... nechcete to vidieť?..."

Masa tiel ho vytlačila z verají a ocitol sa až pri tretích dverách v strede chodby. Do vlastnej pracovne sa nemohol dostať, lebo posledným trčali chrbty meter od prahu.

„Kde je ten magor!?" rozčuľoval sa Krauz, ktorý mal jedno z najlepších miest kúsok od blikajúceho monitora.

Až teraz si uvedomili, že jeden chýba.

„Pustite ho sem... Krista... bez neho sme stratení... a nechytajte sa ničoho, lebo to tu vybuchne!" dramatizoval Krauz, lebo pri pohľade na množstvo blikajúcich monitorov a neidentifikovateľnú spleť káblov sa naozaj bál.

Billy sa predral hradbou tiel a sadol si na svoje miesto. Brnkol do klávesnice a na monitore sa objavil nápis.

ITS YOUR MISTAKE, I HÁVE WARNED YOU...

„To je čo?" nesmelo sa spýtal Vaňa. „Je to posledný e-mail v jeho osobnom počítači. Komunikuje s ním chlapík... niekto... z americkej obchodnej spoločnosti zaoberajúcej sa exportom s exotmi... LABEO 72... buď je to krycí názov, alebo neviem, ale zistil som si, že Labeo je latinský názov druhu mrenovitých rýb z Ázie a číslo sedemdesiatdva je odkaz na adresu v poradíVegistrácie, čo znamená, že takýchto spoločností bude najmenej sedemdesiatdva v celosvetovom registri. Mail prijal pán Schmitt v stredu o dvadsaťdva nula osem... a neodpovedal."

„Prelož to!"

„Je to tvoja chyba, ja som ťa varoval..."

Krauz si pošúchal bradu.

„Posledný odkaz jeho života. Chvíľu na to zomrel. Môžeš vystopovať odosielateľa, Billy?"

„Už nie. Schmitt používal samodeštrukčný program. Odkazy, na ktoré odpovedal, sa automaticky vymazali aj s odpoveďou. Tento jeden je bez odpovede, a preto sa zachoval, ale k odosielateľovi sa nedostanem. Mám iba dvanásťmiestny číselný identifikátor, a ten by som musel preveriť na východnom pobreží u správcu siete, keby sa mi identifikoval a bol ochotný spolupracovať... ale aj tak by som napokon skončil v nejakej internetovej kaviarni... v každom prípade by som tam musel zabehnúť!"

„To si vyhoď z hlavy! Vieš, čo stojí letenka? Kto ti to prepiati?" zhrozil sa riaditeľ.

„Aha..." zastonal Krauz, „... ja som zabudol na prachy... tak nič! Necháme to tak!"

„Ešte som našiel jeden... starší... je spred mesiaca. Zachoval sa, lebo si ho Schmitt uložil do Wordu. Či aj odpovedal, sa už zistiť nedá. Pozrite..." Billy opäť pobehal po klávesnici a na monitore sa objavilo:

DONT DO IT! THE EVENT IS PLANNED

FOR MARCH 2003! IT CAN NOT BE STOPPED!

YOU ARE IN IT WITH US...

„To má byť čo?"

„Vaňa, kedy sa už zapíšeš do jazykového kurzu...?"

„Načo? Ja som sa od malička učil po rusky! Toto tu je možno iba nachvíľu a na staré kolená... ako sa mi zíde reč našich bratov!? Uvidíte!"

„Nestraš a počúvaj...te! Prekladám!... Nerob to! Akcia je naplánovaná na marec 2003. Už sa to nedá zastaviť! Si v tom s nami... a tri bodky!"

„To zas má byť čo?" zdúpnel Chosé.

„Neviem, chlapci, asi... ak budeme chcieť zistiť, v čom starý Schmitt naozaj išiel, budeme musieť počkať do budúceho roka do marca a uvidíme, čo sa stane," prorokoval Billy.

Krauzovi sa už v preplnenej elektronickej dielni počítačového mága Billyho zle dýchalo, stihli vydýchať všetok vzduch. Jedno mu však nedalo.

„Billy, hovoril si, že tá firma... Labeo... by sa mohla zaoberať exportom exotických rybičiek..."

„Mohla... nemusí..."

„... mohla... a aj exotických žiab... napríklad jedovatých? Chosé! Ako sa volal ten jed, čo zabil Schmitta?"

„Batrachín!"

„Batrachotoxín! Ty... expert...!"

„Na čo narážaš?" spýtal sa s nádejou Mayor.

„Na nič, iba hádam. Priznám sa bez mučenia, že zatiaľ sa v tom vôbec nevyznám. Jedna mŕtvola, dve vraždy, jedna vrahyňa na slobode, jeden vrah v base, druhý vrah, alebo vrahyňa... ani netušíme, kto to je a kde teraz je... záhadné e-maily a do Ameriky nás nikto nechce pustiť..." zaúpel. Chalani vyprskli. Riaditeľ si vzdychol.

„Prestaň už s tou Amerikou... si na hlavu, Rišo? Ani policajný prezident tam nelieta..."

„Čo by tam aj vyšetroval...?"

„... tiež pravda! Ale... nelieta! Tak sa láskavo schlaďte a vezmite rozum do hrsti! Radšej mi povedz, čo budet... me robiť?"

„Jednoduché! Doktorku Sáru nám nikto obviniť nechce, ale pozrieť sa jej do očí mi nemôže zakázať nikto! Ideme za ňou a prehovoríme jej do duše a... možno sa ešte niekde zastavíme..."

Krauz vybehol z preplnenej kancelárie, lebo mu už bolo na odpadnutie. Postupne sa vytrácali aj ostatní. Chosé zatiahol Krauza k nim.

„Ešte skôr by sme mali prezrieť Martinov byt, nie?"

„Presne na to som myslel!"

„Chceš použiť tajný kľúč od Martina?"

„Neviem... Chosé... asi nie! Nerobme kovbojčinu, predstav si, že niečo nájdeme! Ako to sprocesníme? Urobme to oficiálne. Zájdem za vyšetrovateľom, nech ide s nami a použije normálny kľúč zo spisu, čo sme zhabali pri zatýkaní. Ty zožeň troch technikov s komplet vybavením a vezmeme aj päť chalanov od nás, nech tam nie sme do polnoci. Uvidíme! Hop alebo trop!"

Urobili, ako sa dohodli. Vyšetrovateľ si Krauza pozorne vypočul a bez výhrad súhlasil. Bol ochotný urobiť čokoľvek, akýkoľvek pokus, len aby sa niekam pohli.

„My skočíme za inžinierom Chudobom, máme rozrobený ten zoznam bývalých zamestnancov banky..." navrhol Vaňa.

„Spravte to, nech máme čisté svedomie," súhlasil Krauz.

Rozliezli sa po Martinovom byte a každý vedel, čo hľadajú. Čokoľvek z čiernovlasej bosorky. Technici rozbalili štetce a všetko, čoho sa len môže normálny človek v byte dotknúť, poprášili.

„Je to zvláštne, chlapci, ale nič. Ale naozaj nič, ani Martinove... všetko je perfektne vyleštené," hlásili.

„Je to jasné... stihla to!" rezignoval Krauz.

„Všimli ste si spálňu, niekto zbalil posteľnú bielizeň a odniesol ju, vankúše aj paplóny sú holé..."

„Nasvietili ste posteľ luminiscenciou?"

„Nasvietili... čisté."

„Bola tu... je to isté... predbehla nás, mrcha!"

„...a všetko je perfektne po vysávané..."

„Rýchlo! Vysávač!"

Otvorili ho... už bol bez papierového vrecka. Hadica bola úplne čistá.

„Smetný kôš... nejaké ohorky?"

„Nič... úplne prázdny... v tejto rodine dbajú na poriadok..."

„Chlapci, pred pol rokom som si kúpila psa," oslovila ich Petra opierajúca sa o zárubňu. Chlapi bezradne postávali v obývačke.

„Petrička, srdénko... teraz daj pokoj s tvojím psom..." zaúpel nervózne Krauz.

„Počkaj, nevieš, čo chcem povedať! Je to určite vodiaci pes..."

„Prečo, slabne ti zrak... v tvojom veku?"

„Nie, Chosé, ale určite ma raz privedie do hrobu... on a tie jeho nemožné dlhé chlpy... mám ich plný byt a po každom sprchovaní mi upchajú odtok... čím dlhšie, tým lepšie sa namotávajú..."

„Odtok!" zvolali víťazoslávne a vrhli sa do kúpeľne.

Technik prudko vstal a vyprskol. „Sviňa... niekto tam nalial žeravinu na upchaté rúrky... všetko je vyleptané..."

„Aj v umývadle... to isté... chlapci, ani vlások! Myslela na všetko..."

Vyšetrovateľ bezmocne zovrel pery. „Richard... je mi ľúto... za týchto okolností sa moje stanovisko nemení..."

„Ja viem... keď sa darí, tak sa darí... Petra! Čo ťa ešte napadá... akú háveď si si ešte kúpila?"

Iba rezignovane hodila rukou. Všetkých to štvalo. Najviac Krauza. Chystal sa za ňou a chcel mať v rukáve nejaký tajný tromf... takto to bude iba o improvizácii a o mlátení prázdnej slamy. Ak je naozaj taká vychcaná, ako im predvádza, tak ho odkope za dve minúty! Krauz sa ešte raz bezmocne prešiel po byte. Kam mu oko padlo, všade boli.

„Vycúvame... toto nemá zmysel..."

„Richard, kedy to mohla stihnúť... tak precízne?" dumal vyšetrovateľ.

„Je to naša vina! Nevymenili sme zámku... ale kto mohol vedieť... Martina sme zatkli vo štvrtok okolo obeda... dnes je pondelok. Vo štvrtok Sáru oficiálne vyrozumeli, čo sa stalo a pricestovala domov. Už sa nemusela skrývať a robiť si v Tepličke alibi. Mala na to tri dni... za ten čas tu mohla vymurovať aj nové priečky... Po zatknutí Martina sme byt iba zamkli, nevykopávali sme dvere, a tak nebol dôvod meniť zámku. Tá baba!!... Má ale šťastie! Všetko jej hrá do karát!"

„Ideme za ňou?" spýtal sa Chosé.

„Poďme, kompl, už som na ňu celkom zvedavý. Petra, prezvoň ju, kde je, či v nemocnici, alebo doma..."

„Nezoberieme si ju k nám... hore?"

„Nie, pritiahla by regiment advokátov a ja nemám náladu... nech si myslí, že jej dávame výhodu domáceho prostredia."

Bola doma a vraj... sa na nich už teší...

Vaňa zazvonil a už ho začínal bolieť prst. Vedľajšie dvere sa otvorili a namosúrený pán sa ich ospalo spýtal.

„To musíte tak vyzváňať, nevidíte, že nie sú doma... som po nočnej... pôvodne som chcel ešte hodinku spať... čo ste zač!?"

„Polícia... prepáčte! Môžeme sa vás spýtať... kedy ste videli pána Chudobu..."

„Ja vôbec... počkajte, zavolám starú... tá vie všetko... Rúúža... Rúúžena... poď sem... títo páni sň od polície..."

„Dobrý deň, madam..."

„Vraj... madam..." uchechtol sa chlapík a išiel si ešte ľahnúť.

„... hľadáme pána Chudobu..."

„Ani ja som ho už dlhšiu dobu nevidela a ani decká nejačia... inokedy ich počujem, akoby boli naše vlastné, viete, nám susedia obývačky a tí jeho chlapci sú ako živé striebro, takí šarvanci, hoci odkedy im zomrela mama, chodili aj oni ako obarení, však viete, ono to nikomu nepridá, a decká to vnímajú oveľa citlivejšie. A aj on sa akosi zmenil, zošúveril sa a ostarol, no, je to ešte veľmi čerstvé a bolestivé a..."

„Ďakujeme... ďakujeme..." zastavil Vaňa príval slov a bol by rád, keby zavrela dvere, ale ani ju nehlo. Musela predsa o všetkom vedieť!

Kuky podišiel k zárubní, opatrne sa nahol k škáre a privoňal. Zvraštil čelo a vyprskol do dlane.

„Skús ty!"

Aj Vaňa privoňal. Vymenili si veľavravné pohľady. Aj suseda zvedavo vtiahla nosom, ale bezpečnú hranicu vlastného prahu neprekročila.

„Plyn?" skúsila zvedavo.

„Hnije tam mäso..." pokrútil hlavou Vaňa.

„Ježišukristepane..." a zavrela.

Kuky zavolal technikov a miestne oddelenie polície, aby im urobili asistenciu pri násilnom vniknutí do bytu. Technici rozobrali zámku a otvorili. Zápach už bol silnejší...

Našli ho v kuchyni vyvaleného na operadle stoličky. Guľka vytrhla nosné mandle a pričapila ich na kredenc za ním. Pištoľ mal v lone a prsty ju kŕčovito zvierali. Smutné... ako môže skončiť inžinier... ale smutnejšie to bolo v detskej izbe.

Obaja ležali, akoby iba spali, a niekto im henou namaľoval bodku doprostred čela.

„Poďte, prosím, ďalej..." privítala ich a ustúpila od dverí. Chosé nemo civel. Aj Krauz musel uznať, že je to kus. Milo sa usmiala.

„Kávu, čaj, niečo... výdatnejšie...?"

„Ďakujeme... nebudeme zdržovať, iba pár otázok...."

„Už som bola na polícii, nejaká slečna so mnou spísala zápisnicu..."

„Iste, čítali sme ju, ale vyšetrovanie pokročilo a máme nové skutočnosti, ktoré sme chceli konzultovať s vami..."

„Prosím... ak vám to nebude prekážať, ja by som si niečo dala... mám dnes voľno..."

Prikývli. Dala si plný pohár vodky s ľadom.

„Slečna..."

„Doktorka Schmittová... ak smiem poprosiť..."

„Pani doktorka Schmittová... ehm... zadržali sme vraha vášho otca..."

„Už o tom viem! Môj advokát ma informoval."

„Informoval... hovoríte... to je dobre. S informovanými ľuďmi sa rozpráva oveľa jednoduchšie. Pri domovej prehliadke sme našli veci použité pri vražde a aj vražednú zbraň..."

„Predstavte si to!" prekvapene povytiahla obočie. Krauz čakal, že doplní „a mne tvrdil, že je čistý profík" ale nedoplnila. Tak pokračoval.

„... preto sme presvedčení, že je to on a že prípad je vyriešený... ale..."

„Tak to gratulujem!"

„... ale... ďakujeme... ale jeden problém by tu aj tak bol! Je to... policajt..."

„Predstavte si... dnes už človek nevie, komu môže veriť..."

„...no práve... on vám veril..." vystrelil Krauz a sám bol prekvapený, že tak pohotovo a bez prípravy. Chosé na neho blysol pohľadom. Dosť tvrdý štart na to málo, Čo mali v rukách.

„Prosíím?!"

„Martin vám veril..."

„Nepoznám žiadneho Martina... dúfam, že iba žartujete, inak..."

„Nežartujem. Ako môžete vedieť, že ho nepoznáte, ešte som ani nepovedal jeho priezvisko..."

„Pretože... nepoznám žiadneho Martina, nielen toho vášho..."

„Ach táák..." Krauz si ju pochybovačné premeriaval. Hnusila sa mu, mrcha nadutá, ale musel sa ovládať.

„Váš tón, pán policajt..." „Detektív Krauz... ak smiem poprosiť..." „... pán detektív Krauz... sa mi ani trochu nepáči. Myslím, že zavolám svojho právnika..." „Myslíte, že ho budete potrebevať?" „Platím mu toľko, že si ho môžem dovoliť zavolať, aj keď ho nepotrebujem, a musí pribehnúť... a rád!"

„V poriadku! Ak myslíte, zavolajte si ho... za ten tón sa vám ospravedlňujem, nechal som sa uniesť... asi sme už príliš dlho na nohách... ešte raz sa ospravedlňujem... ale myslím si, že aj keď ho zavoláte, skončíme skôr, než stihne prísť..."

„To sa veľmi mýlite..." zaburácal hlas za nimi. Obaja reflexívne siahli pod saká a v kreslách urobili obranný poloobrat...

Právnik vychádzal zo spálne a zapínal si manžetové gombičky. Kým k nim prišiel, pritiahol si kravatu a obliekol si sako. Keď si sadal, už to bol veľmi elegantný právnik v peknom a iste aj drahom obleku. Krauzovi sa zdalo, že rázporok by potreboval ešte trochu dotiahnuť... ale inak nemal ani jednu chybičku!

„Doktor Kálman... advokátska kancelária Kálman a Krammer... vizitku vám nedám, ak ma budete chcieť nájsť, nájdete ma! Má moja mandantka nejaké problémy právneho charakteru... je podozrivá, alebo, nedajbože... obvinená...?" bez rozpakov si prisadol k mandantke na gauč. Mandantka sa napila a polovica pohára zmizla, veľmi nespoločenský vypľula ocmúľanú kocku ľadu späť. Prestala si ich všímať.

„Nie, nie je obvinená, to by ste iste vedeli a už by ste hovorili s vyšetrovateľom, a nie s kriminálkou... ale to dobre viete... Trestný poriadok vás učiť nemusím..." „To nemusíte..."

„... a ani nechcem. Chcel som sa rozprávať s vašou mandantkou... chvíľu osamote..."

„Asi ste začali zle... mám taký dojem, že si to už neželá..." a spýta vo na ňu pozrel. Iba mierne prikývla a spoza okraja pohára si premeriavala dotieravých fízlov.

„V tom prípade mi bude stačiť, keď bude iba počúvať... to smie?" spýtal sa Krauz uštipačne a nečakal na odpoveď. „Martin Kobza vám dôveroval... vo všetkom, čo ste mu povedali, pani doktorka, a aj tomu, že ste Sylvia Hausnerová, vaša bývalá pacientka, uveril. Už vieme, ako to bolo v skutočnosti. V čase, keď ste s ním išli do finále, už bola Sylvia po smrti a nemohla s ním... ale to vy dobre viete! Vieme všetko a všetko do seba perfektne zapadá, mrzí ma iba jedno, že ste nás predbehli v jeho byte... môžete byť pokojná, nenašli sme ani chlp... ani v odtoku. Inak... vďaka za tú kazetu. Ale... jedno vám môžem sľúbiť... ešte sme neskončili! Po tom, čo som dnes videl, vám môžem odprisahať, že sa ešte uvidíme..."

„To znie ako vyhrážka..."

„To znie ako pracovná prísaha, a nie vyhrážka... nedramatizujte, pán doktor! Nemôže sa vám to prepiecť iba tak naľahko, to by..."

„To by už stačilo! Ja a ani moja mandantka ani netušíme, o čom hovoríte. Chcete vyšetrovať... tak vyšetrujte, a keď budete mať dôkazy, nech nám pán vyšetrovateľ pošle predvolanie, radi sa dostavíme, zatiaľ..." a vstal.

Vstali všetci.

„Bolo to zbytočné! Vášho otca, pani doktorka, otrávili hodinu pred naplnením vášho plánu. Aj to si zistíme, ako sa to naozaj odohralo. Apropo... neviete náhodou, kde je Klára Moorová?"

„Nie!" odsekol automaticky doktor.

„A vy, pani doktorka?"

„Nie!" zopakovala.

Na prahu dverí sa ešte raz otočili.

„Ten strieborný činčilový kožuch ešte máte?"

„Mám tri..."

„Ani len tých činčíl vám nie je ľúto..."

„Majú vyše desať rokov... tie mrchy by už aj tak podochli na starobu..."

„Zaujímavá filozofia... aj zelení používajú niečo podobné, vraj... zabi bobra, zachrániš strom... pre vás je z toho celého podstatné iba slovo zabi... ešte stále vám nič nehovorí?"

„Tak to by už naozaj stačilo!" rozhodol právnik a pribuchol dvere.

Sedeli v aute a čakali a nevedeli na čo.

„Akosi sme zaspali dobu, Chosé, alebo... iba starneme a nechceme si to pripustiť? Za starých časov by sme ju zdrapli, dotiahli k nám, nakopali do tej prekrásnej riti...dnes sa nikto ani len nevy tento bez právnika! Čo jej môžeme?"

„Iba to jedno..."

„Ani to nie! Máš takého bavoráka? Do tej tvojej mrciny by ani nesadla..."

„A na mrcinu...?"

„Tiež žiješ iba zo spomienok, priznaj si..."

Chosé si vzdychol. Aj Krauz.

„Dnes už mám toho plné zuby, kámo, idem domov, kašlem na to!" povedal unavene.

„A Jumbo... jedno chladené...?"

„Inokedy... som fakt unavený..."

23. KAPITOLA

Prestalo pršať. Začínal sa máj. Zasvietilo slniečko a všetkým sa zlepšila nálada. Niektorí sa tak aspoň tvárili.

„Vaňa... no začni... je tu akosi smutno... rozdelenie máme až o desať minút..." skúsil Hanzel, lebo takýto nástup do zamestnania sa mu nepozdával.

Vaňa sa nadýchol a zazvonil telefón. Bola to Helga Dvorakova. Dali jej Chosého, lebo s ním pravidelne lyžovala. Ostatní by iba chceli.

„Tak sme vám to pozisťovali..."

„Ako sa máš?"

„Fajn... u nás v jednom kuse leje..."

„U nás práve prestalo..."

Krauz ho drgol a poklepal si po hodinkách. „Potom drístaj, teraz nech sype!"

Chosé nervózne mávol rukou a usmial sa do telefónu, akoby ho bolo vidieť.

„Prepáč, stále niekto otravuje... tak čo ste zistili?"

„No... píšeš si, alebo už viete niečo o diktafónoch?"

„Nie... také hodnosti u nás neexistujú..."

Chosé prepol na hlasný odposluch a Krauz rýchlo čiahol do zásuvky. Skontroloval baterky... jedna bola vytečená... Kuky mu podal náhradné a diktafón priložili k telefónu.

„... tak už môžeš!"

„Nadiktoval si mi pár mobilných čísiel... neviem, odkiaľ ich máte, ale iba dve sú nemecké, dve rakúske a tri zo Štátov. Ani tie nemecké sme neustálili. V evidencii mobilných operátorov neexistujú..."

„U nás sa to stáva bežne..."

„U nás nie! Je to zvláštne. Tie druhé budú trvať trochu dlhšie..."

„Nevadí..."

„Preverili sme Kláru Moorovú. Na našich hraniciach sa už kontrola nevykonáva, takže tu sme nepochodili a v žiadnom hoteli v Mníchove sa taká osoba neubytovala. Žiadna dopravná hliadka ju nedala do databázy, nikto s tým menom nebol na území Nemecka kontrolovaný. Nevieme o nej vôbec nič. Čo sa týka jej syna... Henrich Moor, občan Rakúska... tu sme niečo našli. Pred šiestimi rokmi prepadol a vylúpil v Mníchove benzínové čerpadlo. S pištoľou, plus dvaja komplici. Dostal desať rokov, lebo strieľali. Šesť má odsedené. Vo štvrtok minulý týždeň bol podmienečne prepustený pred prejednaním podmienok dohľadu. V spise má vyznačené DF..."

„To je čo?"

„...že bol prepustený bez prejednania podmienok. Robí sa to iba vo výnimočných prípadoch... ako by som ti to... ak je za čo! Ak je to dôležitá osoba a spolupracuje a je lepšie, ak behá po vonku, než aby mrhal čas v base... už mi rozumieš?"

„Iste, aj u nás to funguje..."

„Aspoň niečo! Ale on nebol dôležitá osoba. Nepochádzal zo žiadnej skupiny podsvetia, nemal kontakty... žiadny zahraničný gang sa k nemu nehlásil. Hovorila som s jeho vychovávateľom, čo ho mal šesť rokov pod palcom... nikdy sa v tomto smere neangažoval, nemal návštevy, listy iba od matky... inak nič! Nímand! Navyše sa zaplietol do väzenskej bitky, a to je priťažujúca okolnosť, ale niekto ho aj tak vytiahol von, veľmi rýchlo a veľmi čisto... tlak musel ísť z vysokých miest, lebo použili najtajnejšie postupy. Nedá sa zistiť nič!"

Krauz si šúchal bradu a žmúril očami.

„Povedz jej, že tam majú pekný bordel..."

„Počula som ho... to bol Richard? Že ho pozdravujem... tak čo? Bude vám to na niečo dobré?"

„Ešte nevieme... to je všetko?"

„Nie, pikoška nakoniec. Ešte skôr... chlapci, nezabŕdli ste do nejakého hovna? Smrdí to až sem! Tie odtlačky prstov, čo ste mi sem poslali... no, druhý raz to skenujte pozornejšie, samé machule, ale... napokon sme to vyčistili. Miller a Koch s tými dátami sú hovadina. Evidentne falošné mená. Johan Wagner je fyzická osoba, obchodník so šijacími strojmi..."
To určite..."

„... Thomas Kowalsky... seržant Kowalsky je mŕtvy..."

„... videli sme... vieme..."

„... tri roky...

„... ťažko... nesmrdel tak..."

„... zahynul v expedičnom zbore. Slúžil u jednotky Storm, taká naša obdoba jednotiek Steels."

„Ostrí chlapci..."

„Veľmi ostrí chlapci. Hovoril si niečo o smrade... Chosé... ešte raz vás upozorňujem... smrdí to až sem! Možno sa o to budú zaujímať aj iné zložky... asi budete mať návštevu... v dohľadnej dobe..."

„Vieš niečo?"

„Nie, iba robím pätnásť rokov v centrále... mám nos..."

„A pekný..." neodpustil si Chosé a imbecilné sa usmieval na slúchadlo. Aj cmukol.

„Už zas toká..." zaúpel Vaňa, „... nám sem za chvíľu napochoduje Wehrmacht, a on toká!! Mňa z neho jebne! A odchádzam do civilu, kým tu ešte nie sú! S vami dvoma nechcem mať nič spoločné, ste živé terče... kde je moja pokojná, tichučká penzijka... zaslúžená..."

Chosé jej ešte poslal tri rýchlo za sebou nasledujúce božteky a už sa im venoval.

„Páni... predavač šijacích strojov a mŕtvy vojak... tí tam neboli len tak!"

„Dobrý postreh, Chosé... a čo ďalej?" vzdychol si Krauz. Pozrel na Burgera. Edo iba bezmocne pokrčil ramená.

„Chlapci moji, to naše vraždárske remeslo sa stáva čím ďalej tým neprehľadnejším. Zlaté časy radu Vacátka! Ako sa vtedy krásne mordovalo a chytalo..."

„... čo si jasne pamätám... si zabudol dodať..." neodpustil si Kuky.

„Veru... už ma tu dlho srať nebudete, chlapci moji... asi predbehnem aj Vaňu a dám si žiadosť do civilu... a poďme za šéfom, už je pol preč, zas bude frflať!"

Nefrflal. Nebol tam. Všetci mali voľnú debatu a ani si nevšimli, že prišli neskoro. Zaujali stabilné fleky a čakali.

„Kde je?"

„Volal ho riaditeľ..."

„Aha!" pokýval Krauz súhlasne hlavou a pripojil sa k diskutérom. Hlučali a prekrikovali sa.

Zazvonil telefón. Krauz bol najbližšie, tak sa natiahol a vzal ho. Nevidel na displej, a tak ani netušil, kto volá.

„Krauz..."

„No... zbaľ Chosého a príďte..."

Krauz položil a pokrčil ramená.

„Chosé... Šaňo nás volá k direktorovi..."

„To budú tie ministerské odmeny..." neodpustil si Vaňa a Hanzel bol rád, že doháňajú, čo zameškali v kancelárii.

„Keby toho bolo moc, zavolajte... prídeme vám pomôcť..."

„A bacha na subordináciu... pusinka sa dáva najprv direktorovi na ľavú polovičku zadku a až potom Šaňovi... tomu stačí na líčko..."

„Choďte do prdele... všetci..." poradil im Chosé a váhavo vstali.

V rohu riaditeľovej kancelárie sedelo päť chlapov. Dvoch poznali.

„Toto je plukovník Malina z VKR..." riaditeľ im predstavil muža v armádnej uniforme, „...a toto sú jeho kolegovia..." muži v civile iba nebadane kývli hlavou. Ich mená podistým nepoznal ani

riaditeľ. „Detektívi Krauz a Fischer..." riaditeľ dokončil zoznamovanie a zabudol im ponúknuť kávu. Fondy boli asi iba pre návštevy.

Prisadli si do kruhu. Ako dvanásti mesiačikovia, ktorí majú v decembri vyčarovať jahody. Krauz bol zvedavý, aké zázraky budú chcieť od nich.

„Šaňo..." odovzdal slovo riaditeľ a Mayor sa zahniezdil v kresle.

„No... kolegovia sú z VKR ... a... zachytili, ak sa to tak dá nazvať... isté naše aktivity..."

„Moment! Naše aktivity kontroluje Vojenská kontrarozviedka? Odkedy!?" zdúpnel Krauz.

„... nie! Nekontrolujú... ale..."

„Ak dovolíte... skúsim ja..." ponúkol sa plukovník a Mayorovi sa viditeľne uľavilo, „... pán Krauz, samozrejme, že vás nekontrolujeme, ale... pred pár dňami ste si istým neštandardným spôsobom vyžiadali v centrále Interpolu previerku pár zaujímavých telefónnych čísel a odtlačky prstov dvoch turistov, ktorí zahynuli pri autonehode. Wagner a Kowalsky..."

„Slušný výkon..." uznanlivo pokýval hlavou Krauz a začínalo ho to zaujímať.

„... iste! Aj my máme svoje zdroje. Pán Wagner je pre nás novinkou a jeho totožnosť a kontakty budú iste zaujímať našich nemeckých kolegov... ale Kowalsky je známa firma, už u nás operoval. Je to vyslúžilý vojak z útvaru špeciálneho nasadenia a dal sa vyradiť zaujímavým spôsobom..."

„Dal sa zabiť na misii... pokiaľ vieme..."

„... iste... tak sa to robí! Posledné tri roky ho nasadzovali na čistiace práce..."

„Takže čističi!! Preto tá kyselina... a vaky..."

„... preto!"

„Najbližšou mŕtvolou široko-ďaleko od ich auta bol nebohý pán Schmitt, ak sa nemýlim..."

„Nemýlite sa, pán Krauz! Za tých pár dní ste s kolegom dokázali nazhromaždiť informácie, za aké by sa nemusel hanbiť celý vyšetrovací tím, ale ako nám povedal pán riaditeľ, u vás dvoch to nie je nič mimoriadne."

Krauz si úchytkom premeral riaditeľa a ten iba súhlasne pokýval hlavou, akože... ďakovať mi nemusíte... to je v poriadku, že o vás kvákam kade-tade!

„...v tejto fáze sme sa rozhodli navštíviť vás a požiadať o spoluprácu, pretože sa hráme na jednom piesočku, ale každý v inom rohu a nevieme o sebe. Pritom nám ide o to isté..."

Krauzovi od prekvapenia vyskočilo obočie.

„... vidím na vás, že sa vám to nepozdáva, ale je to tak. Bližšie vám to vysvetlí kolega zo sekcie obrany..."

Muž v hnedom saku sa posunul dopredu a zvraštil obočie. Zrejme aj tých pár slov o jeho zaradení už bolo za hranicou únosnosti.

„Bankára Samuela Schmitta poznáme od začiatku deväťdesiatych rokov, keď založil prvú súkromnú banku. Nasledovalo konzorcium so zahraničnými expozitúrami a vznikala sieť, na ktorú nemal ani možnosti, ani financie... jedine schopnosti, to áno... schopný bol všetkého! Zistili sme, že ho financovala skupina magnátov zbrojného priemyslu zvonku a... to je naša doména. Trvalo nám roky, kým sme odhalili ich sieť, dešifrovali ich systém odovzdávania informácií a kontaktovania sa..."

Krauz si s úsmevom spomenul na Billyho. Tomu to trvalo dve hodiny...

„... ale od istého času sme ich už mali pod kontrolou. Nie sami... v spolupráci s väčším partnerom, ale o tom... chápete! Jednoducho... my sme príliš malá krajina na to, aby sme v týchto veciach meritórne rozhodovali. Z hľadiska obrany blokov sme vždy k niekomu patrili... aj teraz je to tak, ale... časy sa menia, z priateľov sa stávajú súperi... a naopak... a občas musí každé kura hrabať aj pre seba, rozumieme sa! Čo sa tej skupiny mocných týka... v pravidelných intervaloch vyvolávajú medzinárodné konflikty po celom svete a finančné toky v rádoch desiatok miliárd dolárov smerujú raz jedným, raz druhým smerom. Stredná Európa s chaotickým vývojom je pre takéto aktivity ideálnym tranzitným miestom a Schmitt stál na čele skupiny v tejto oblasti. Zisky sa nedajú vyčísliť v sumách pochopiteľných pre bežného človeka. Za to všetko sa vyžaduje iba jedno. Poslušnosť a lojálnosť. Schmitt to porušil. Chcel viac... čoho, ťažko povedať, keď mal všetko.

Peňazí, moci... sú to zvláštni ľudia. Dostal pár upozornení, výstrah a potom prišiel úder. Tak to v týchto kruhoch chodí. Našli si slabý článok. Jeho domáca..."

„Ďakujem, pán kolega, toľko by na vysvetlenie súvislostí stačilo. Teraz by som skúsil ja..."

„Nech sa páči, pán plukovník!"

„Klára Moorová má syna v mníchovskej väznici... mala... presnejšie! Vyprovokovali ho a zatiahli do bitky. Pichol spoluväzňa. Sedel by nie štyri, ale ešte aspoň osem rokov. Kontaktovali ju a dali jej na výber. Buď najbližšie pichnú jeho, alebo si ho môže o pár dní vyzdvihnúť a stráviť s ním dôchodok na pláži..."

„Ako to spravila, veď vycestovala o deň skôr?"

„Nevycestovala. Na jej pas prešla pasovou kontrolou iná pani... agentka. Klára čakala do stredy a otrávila jednu večeru. Potom potme čakala na čističov, ktorých mala kontaktovať a usmerniť... mali odstrániť aj mŕtvolu aj večeru... a nahradiť ju čistou zo sporáka..."

„Preto zdrbala... Martina, že mešká... zmýlila si ho..."

„... Martin do toho nepatrí, to bola iba náhoda. Celkom slušná dedukcia z vašej strany Vráťme sa k prvej vražde. Klára vycestovala krátko po polnoci na falošné meno a stratila sa vám. Začali ste po nej pátrať a dostali ste sa už dosť blízko. A... to je dôvod, prečo sme museli prísť. Musíte ju prestať hľadať. Klára je... už za vodou... za veľkou vodou... ak si rozumieme..."

„Rozumieme..."

„... je pod kontrolou... ukáže nám veľa zaujímavých ľudí... je to jednoducho už naša záležitosť."

„V poriadku!"

„Máte dva mobily, ktoré by sme potrebovali."

„Bez problémov..."

„Tiež odtlačky prstov z mŕtvol a... potrebovali by sme aj všetky písomné hlásenia, ktoré ste v tejto súvislosti už spracovali."

Krauz pozrel na riaditeľa.

„Aj to sa dá zariadiť," prisľúbil im.

„Za vašu robotu vám môžeme iba poďakovať, veľmi ste nám pomohli, ani netušíte ako."

Krauz sa zamyslel.

„V tomto smere sme na jednej lodi... my tu vnútri a vy... tam vonku..." potom si olizol pery. „A... Sára?"

„To je vaša vec, pán detektív! Viem, že ste v dôkazovej núdzi, ale... myslím si, že ešte o nej budete počuť. Jej otec bol nositeľom jedného z najväčších tajomstiev ich komunity. Tajomstvo starých čísel..."

„Prosím?"

„Tajomstvo starých čísel! Má u seba kontakty a čísla kont na švajčiarske banky, kde sú zásoby vojnového zlata a diamantov. Viete, ako to prebiehalo cez druhú svetovú. Nemci vykynožili všetky vplyvné a bohaté rodiny v Európe a zhabali iba to málo, čo rodiny nestihli uložiť do Švajčiarska. Ale pred koncom vojny, keď už bol výsledok jasný, Nemci urobili presne to isté. Iróniou osudu je, že trýznitelia schovali vojnové poklady do tých istých bánk ako ich obete. Je to rozprávkové bohatstvo. Izraelská tajná služba urobila v tomto smere tesne po vojne kus práce a väčšinu vkladov vypátrala. Dnes sú to kontá staré skoro šesťdesiat rokov, ale k mnohým sa zatiaľ nevedia dostať. Nikto... sa k nim nevie dostať! O ich existencii vie iba úzky okruh dôveryhodných... vyvolených! Je ich päť, iba päť... nikdy sa nesmú stretnúť, nikdy nesmú sedieť v jednom lietadle, v jednom vlaku, v jednej miestnosti..."

„Aby ich neohrozili jedným jediných atentátom..."

„Presne tak, pán Krauz! Niekto musí prežiť a odovzdať tajomstvo ďalej. Schmitt bol jeden z nich. Nemáme to potvrdené, ale z kombinácie niektorých jeho odpovedí a... aktivít sme to vydedukovali. Aj počítače a naši dešifranti nám to potvrdili. Ak je to pravda, nedajú jej pokoj. Tieto informácie sú vraj dedičné. Zatiaľ... si bude užívať!"

Krauz neveriaco pokrútil hlavou.

„Takže jediný, kto to odse...dí bude chalan, čo iba rád ťahal za spúšť a v poslednom prípade ani netušil prečo... chudák!"

„Viem o tom, Martin ma už kontaktoval. Odsedí si pár mesiacov... symbolicky... nebude mu tam zle... potom si ho vytiahneme a... ako ste povedali... rád ťahá za spúšť... a... ľudia s jeho výcvikom a schopnosťami by nemali iba tak podaromnici vysedávať v cele..."

Plukovník skončil a pozrel na riaditeľa. Čo malo byť povedané, povedali. Potom si to rozmyslel.

„Ešte raz vám ďakujem, chlapci, excelentný výkon... keby sa vám nepáčil plat..."

„Len ich nechajte na pokoji, pán plukovník..." vyskočil riaditeľ.

Všetci sa zasmiali. Na uvoľnenie atmosféry to bolo dobré. Plukovník vstal.

„Páni!" popodávali si ruky. Keď sa dotkol Krauzovej, tvrdo mu pozrel do očí.

„Sme dohodnutí... pán Krauz!"

„Iste! Dávame od toho ruky preč!"

Keď odchádzal, vo dverách sa ešte otočil.

„Pán Krauz... poznáte životné krédo múdreho krtka...?"

Krauz povytiahol obočie.

„... je lepšie sa v tom nevŕtať..." a ráznym vojenským krokom vypochodoval.

Mayor si sadol za stôl a otvoril veľký zošit, kam si písal dennú prácu.

„Utíšte sa už... banda... prepáčte ten oneskorený príchod, ale... mali sme tu návštevu... tak čo budeme dnes robiť... Richard...?"

Kuky sa nadýchol a predbehol ho.

„Chceli sme sa zastaviť za tou poštárkou a zistiť, kto zaskakoval za Kláru v čase jej neprítomnosti... keďže vieme, že už bola od utorka za hranicami a..." stíchol, lebo si všimol, že chlapci akosi neprirodzene stuhli.

Krauz si vymenil pohľady s Chosém a... starým Burgerom a...

„Vo zvodke som čítal, že nejaký chlapík s nožom v ruke už dvakrát obťažoval dievčatká pri základnej škole na Poniklecovej... tak sa na to pozrieme... s chalanmi..."

... a chalanom iba ovisli sánky...

24. KAPITOLA

JUDr. Pochylý podal Sáre ruku a list. Ruku preto, aby spečatil platnosť závetu, s ktorým ju práve oboznámil, a list preto, lebo bol súčasťou poslednej vôle nebohého bankára Samuela Schmitta a po jeho smrti sa mal bezodkladne a bezpodmienečne dostať do jej rúk. Zapečatený a nepoškodený.

Zo závetu sa Sára dozvedela, že je bohatá.

Z listu... že je zlá. A pravdu...

Pravdou je, že všetko zlo na tomto svete pochádza z peňazí.

Sedela doma v prítmí sliepňajúcej rohovej lampy a čítala. List bol dlhý... veľmi dlhý. Písal ho starý unavený muž, ktorý bol až do posledných chvíľ svojho života presvedčený, že jeho milovaná dcéra je ešte príliš malá...

V polovici sa jej v kútikoch očí zjavili slzy. Naposledy plakala pred desiatimi rokmi v pivnici nenávidenej vily, preto ju prvé kotúľajúce sa slzy trochu prekvapili.

Ku koncu už... na posledné riadky dopadali kvapky veľké ako hriech.

Vstala a podišla k baru. Naliala si plný pohár a chcela prihodiť ľad. Potom zaváhala a rozmyslela si to. Vypila ho na ex a znovu si naliala. Plný. Až teraz vhodila dve kocky. Zavrela bar... otvorila ho a aj s fľašou sa vrátila do ponurého rohu obývačky.

Dočítala a prudkým gestom sa snažila zbaviť viny. Premočené listy sa jej prilepili k prstom a vina dopadla iba kúsok od kresla... od nej...

Poslednému riadku, že kufrík je zakopaný... ani nevenovala pozornosť. Peniaze jej odrazu zhorkli v ústach. Pocítila nevýslovnú túžbu sa tej hnusnej chuti zbaviť!

Zaklonila hlavu a z celej sily ju pritlačila o operadlo. Potom vzala fľašu a už sa nezdržiavala s pohárom.

25. KAPITOLA

„Ďakujem za informácie, Fredy, takže aj napriek počiatočným problémom to máme opäť pod kontrolou, áno?" spýtal sa starý muž na posteli, omotaný káblikmi a hadičkami.

„Presne tak, pane. Čo s tou jeho dcérou?" „Nič. Zatiaľ nič, Fredy. Necháme ju, nech si užíva. O pol roka... o rok... máme čas... pôjdete späť do Európy a spýtate sa jej, čo vie... a kde je kufrík. Vám to iste prezradí..." „Iste..." usmial sa Fredy a v očiach sa mu zlomyseľne zablislo...